

金

1801

2

10

سید ابوالفتح محمد بن ابی طالب

فصل في بيان...

مكتبة
الملك
العزيز

صاحب این کتاب که در این کتاب
بیوگرافی است از رزم و دل بدست یاران

و رہ گوالی مدی گورنیم
تواری بخش ہو رہ

وہاں ہورہ اطلب

32

اول مع هما و از پائین شد و در حرم
شاه پادشاه پادشاه پادشاه پادشاه

الشيخ

عليه السلام

عليه السلام

سرخ لنگه

درین مسأله که علما رحمه الله علیه فتور داده اند که ایست
سادت گرفت جبراً تا نشر بحضرت خدای صلی الله علیه و آله
بر ایستادگان حضرت جعفر است لکن با هم
بنصرف الی باب انشی صلی الله علیه و آله لکن الجبریت
فی مشاهدات زیرا که از روی پادشاه هر یک سبطه زاده کا
نند اگر از روی ارادت پیرس پیرزاهه کا نند اگر از روی علم پیرس
کا نند پس بهم باب بهم وجود اولاد حضرت را برین امت و غیرتی
نات است در تشریح میگویم که هر یک در پیش شاکر و پیر خود
شاکر و بنا شد و او را بناید بنظر استوار و نیکو و پیرام نورانی
او رسیده بعد از همان نعت را به پیر او رسانده پس این و مبلغ
بعود و نه و اینهم من فهم و چیل و چیل فی مشرف الی ابد و لا یجور
لدرجل العالم ان یجس نفو و العلوی الامی لانه ابیات
فی الدن و العلوی و حصل علی جمع القبیل لشرق یولنا

دارن کان امیلا من اولاد
رسول صلی الله علیه و آله و سلم و رسول افضل

داشته فی مشرف
و النبی صلی الله علیه و آله و سلم

در این باب

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

و به سپور سیه لاکم و ایمان
و اسلام بر می یابند و پی
جواب الفیل که می ایمان اسلام
بر نور و بر فعلی از سره خط
فلسفه خدا اگر خواه از خلق
فعلی دور ایمان و اسلام بر
نفس و نفس انسانی

و بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
او لوع اگر ای یو سیه تمایس و یو سیه تمایس که اگر سیه
باغ که باغ دیکش شک دایح کوکار یو سیه سیه
و بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
و بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

کتابی صلاوات

وقت

کتابی صلاوات
وقت
کتابی صلاوات
وقت

و بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
و بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
و بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

و بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
و بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
و بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

والله عليه السلام
من اكل طعما مع الصلوة
الصلوة لا عذاب
له في القبور
ولا في الآخرة

ولو قال الطهال العلم
انت فقد كفو و طيلقت
ام ديبه وال
فال بطريق
الزبل
فما الخيا

من دعا
 قبل از سید
 خوند و فرزند
 السلام اعظم علیها
 ن مناد و نهما
 الاله صل

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رافع اعلام الشريعة الفرائد

شجرة اصلها ثابت في الأرض و فرعها في السماء

وَالصَّلَاةُ عَلَى رَسُولِهِ مُحَمَّدٍ أَفْضَلُ الرُّسُلِ وَالْأَئِمَّةِ

نبأه وعلى له واصحابه نجوم الاقتداء والا

بوره
تدا فان العبد للتوسل الى الله تعالى باقوى
قريب فونه

بدر بن عبد الله بن مسعود تاج الشريعة

شماره

بعض الحاصلين عن حفظه فاتخذت منه

الختصر مشتملا على مسایل الصلاة لا منداوحة

لطالب العلم عن علم حفظها فكل من أحب

استحضار مسایل الصلاة فعليه بحفظ الو

فاية ومن أجل الوقت فليصرف إلى حفظ هذا

الختصر عن العناية لأنه في الصلاة **كتاب**

الطهارة فرض الوضوء غسل الوجه من الشكر

إلى الأذن وانسفل الذقن ويديه ورجليه

مع مرفقه وكفيه ومسح رجليه وركبتيه

مع مرفقه وكفيه ومسح رجليه وركبتيه

مع مرفقه وكفيه ومسح رجليه وركبتيه

مع مرفقه وكفيه ومسح رجليه وركبتيه

ولا تسرفوا في الصلاة
لا يجب المرفق

وإذا سرفوا في الصلاة
لا يجب المرفق

وإذا سرفوا في الصلاة
لا يجب المرفق

وإذا سرفوا في الصلاة
لا يجب المرفق

وإذا سرفوا في الصلاة
لا يجب المرفق

وإذا سرفوا في الصلاة
لا يجب المرفق

وإذا سرفوا في الصلاة
لا يجب المرفق

وإذا سرفوا في الصلاة
لا يجب المرفق

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين

ما يستلزم للبشر من الحجية وسنته البلية بالتسمية
ويغسل يديه الى ركبتيه ثلاثا بالمستقيظ والسواك
ويكبر ثلاثا ويقرأ الحمد والشمس والحمد لله

وغسل فيه بماء كافه وتخليل الحجية والاصابع
ويكبر ثلاثا ويقرأ الحمد والشمس والحمد لله

وتثليث الغسل ومسح كل الرأس مرة والاذا
بمائه والنية والترتيب والاولا ومسح النية

ومسح الرقبة وناقضة ما خرج من السيليين او
غيره ان كان نجسا الى ما يطهره والقي

دما رقيقا ان احمر به الزاقلان اصفه
دم رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق

وغيره ان كان ملوحا الفم لا يبلغ الاصله و
دم رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق

دم رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق رقيق

وما ليس بحدك ليس بنجس ونوم متكى الى
 وان يجره له شئ من ثوبه
 مالوازيل سقط والاغواء والجنون وفقرته
 بالبحر في صلوة مطابقة والمباشرة الفاحشة
 لا تمس المرأة والذكر وفرض الغسل غسل
 وانف وكل البدن وبسته ان يغسل يديه
 وفرضه ويزيل النجاسة ثم يتوضأ الا رجليه
 يفيض الماء على بدنه ثلاثا ثم يغسل عليه
 ردى المستلقع ويكفى لكات الصغرة ان تبتل
 اصلها وموجبه انزال منى ذكرا دفقا
 اهل يفرونه ويغسله انزالا سهوا عند

من لم يغتسل من الجنابة
 لم يقرأ القرآن ولا يصلي
 ولا يصوم ولا يطعم ولا
 يزكّي ولا يحج ولا عمر
 ولا يصح له من الأعمال
 ما له من غيرها
 من لم يغتسل من الجنابة
 لم يقرأ القرآن ولا يصلي
 ولا يصوم ولا يطعم ولا
 يزكّي ولا يحج ولا عمر
 ولا يصح له من الأعمال
 ما له من غيرها

ان يتوضأ في كل صلاة
 عمدا او نادرا
 من اغتسل من الجنابة

لان الرضوء قبل الصلاة
 سنة مؤكدة

الى اخرج من الزوج
 من المرأة بعد
 الفصل فلا
 يجيب
 عليها
 لانه
 بمنزلة
 الجنابة
 لا يقرأ القرآن ولا يصلي
 ولا يصوم ولا يطعم ولا
 يزكّي ولا يحج ولا عمر
 ولا يصح له من الأعمال
 ما له من غيرها

و الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطاهرين
الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائفنا
في هذه الأرض
والذين هم رؤسائنا
في هذه الأمة
والذين هم أئمتنا
في هذه الشيعة
والذين هم إمامنا
في هذه الدنيا
والذين هم حكامنا
في هذه الأرض
والذين هم قضاةنا
في هذه الدنيا
والذين هم مدبرينا
في هذه الدنيا
والذين هم معلمينا
في هذه الدنيا
والذين هم رعاةنا
في هذه الدنيا
والذين هم حماةنا
في هذه الدنيا
والذين هم مدبرينا
في هذه الدنيا
والذين هم معلمينا
في هذه الدنيا
والذين هم رعاةنا
في هذه الدنيا
والذين هم حماةنا
في هذه الدنيا

والحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطاهرين
الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائفنا
في هذه الأرض
والذين هم رؤسائنا
في هذه الأمة
والذين هم أئمتنا
في هذه الشيعة
والذين هم إمامنا
في هذه الدنيا
والذين هم حكامنا
في هذه الأرض
والذين هم قضاةنا
في هذه الدنيا
والذين هم مدبرينا
في هذه الدنيا
والذين هم معلمينا
في هذه الدنيا
والذين هم رعاةنا
في هذه الدنيا
والذين هم حماةنا
في هذه الدنيا

والحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطاهرين
الطيبين الطاهرين
الذين هم خلائفنا
في هذه الأرض
والذين هم رؤسائنا
في هذه الأمة
والذين هم أئمتنا
في هذه الشيعة
والذين هم إمامنا
في هذه الدنيا
والذين هم حكامنا
في هذه الأرض
والذين هم قضاةنا
في هذه الدنيا
والذين هم مدبرينا
في هذه الدنيا
والذين هم معلمينا
في هذه الدنيا
والذين هم رعاةنا
في هذه الدنيا
والذين هم حماةنا
في هذه الدنيا

عند الانفصال وغيبته حشفة في قبل اود بر على

عند الانفصال وغيبته حشفة في قبل اود بر على

الفاعل والفعول به وشرطه للستيقظ للتي واللكا

وانقطاع الحيض والتفاس لا وطي بهيمة بلا

انزال وسن للجمعة والعيد بين والا حرام

وعرفه ويتوضاؤه مماء السماء والارض وان

تغير بالملك او اختلط له النطافه ان واخلط

به نجس فان كان جاريا او عشرين في عشرين

ينجس بالرضه بالغرف لا ينجس الا اذا غطيه

اولونه او يرحه وان لم يكن ينجس ولا باس

بالركل او باليد

بالركل او باليد

بالركل او باليد

بالركل او باليد

بالركل او باليد

بالركل او باليد

بالركل او باليد

بالركل او باليد

بالركل او باليد

بالركل او باليد

بالركل او باليد

بالركل او باليد

عند الانفصال وغيبته حشفة في قبل اود بر على

الفاعل والفعول به وشرطه للستيقظ للتي واللكا

وانقطاع الحيض والتفاس لا وطي بهيمة بلا

انزال وسن للجمعة والعيد بين والا حرام

وعرفه ويتوضاؤه مماء السماء والارض وان

تغير بالملك او اختلط له النطافه ان واخلط

به نجس فان كان جاريا او عشرين في عشرين

ينجس بالرضه بالغرف لا ينجس الا اذا غطيه

اولونه او يرحه وان لم يكن ينجس ولا باس

بالركل او باليد

بالركل او باليد

عند الانفصال وغيبته حشفة في قبل اود بر على

الفاعل والفعول به وشرطه للستيقظ للتي واللكا

وانقطاع الحيض والتفاس لا وطي بهيمة بلا

انزال وسن للجمعة والعيد بين والا حرام

وعرفه ويتوضاؤه مماء السماء والارض وان

تغير بالملك او اختلط له النطافه ان واخلط

به نجس فان كان جاريا او عشرين في عشرين

ينجس بالرضه بالغرف لا ينجس الا اذا غطيه

اولونه او يرحه وان لم يكن ينجس ولا باس

بالركل او باليد

بالركل او باليد

وَدَوَالِيْسْ لَهْ دَم

ملک

سزده گیت

کرده

۱۲۵

طاهریت

بسم الله الرحمن الرحيم

برای

البرجند
بیت ذاک

ط

۱۰۰

مات

دریچه

شماره

۵۰ (پانچویں)

کسی بہت

1

٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

فلو وجدنا دواء
 مع الذوب او ما وجدنا
 الجود مع الالف في
 وقيل فيهم
 محمد بن ابي الحسن
 القسبي اذا كان معه
 التلجج لا يقيم عند ابو
 آدم بن محمد بن
 روى عن ابي
 من سعة ولم يبق
 اول عامه من
 اول عامه من
 اول عامه من

قال ابن القيم رحمه الله تعالى
في معرفة الدواعي
فانه يخرج الماء كله
وان قطرت في
سبعة وعشر
قال ابن القيم رحمه الله
لا يجمع الخمر واليعة
في جوف ان
ابدا

وفي الطهارة وجد الحية نجس وان كانت مذبوحة لان جلد بالاحتمال الدبابة وتمتص الحية طاهر
كذا قال شمس الالهية الحلواني شمس
اي كما لا يظهر طهره بالدينغ لا يظهر طهره ولا يظهر طهره طاهر وعنده الفتوى ابو المتكامل
في ان جلد الحية نجس وان كان طاهر

وَمَنْ يُعْمَلِ الْبَيْتَ عَمِيْدًا عَلَى اتِّبَاعِ الْأَنْبَاءِ وَالْقِيَمِ قَالُ فَإِنْ وَقَعَتْ فِيهَا لَعْنَةٌ أَوْ بَوْرَتَانِ
مِنْ الْبُورِ لَا يَلِ الْبُورُ أَوْ الْقِيَمُ لَمْ يَلِ الْمَاءُ وَالْعِيْدُ أَنْ يَكُونَ لَوْ قَوَّعَ الْحِجَابُ فِي الْمَاءِ تَعْلِيلٌ وَبِهِ
الْأَشْيُ كَمَا أَنَّ أَبَارَ الْعُلُوكِ لَيْسَتْ لَهَا رُؤُوسٌ حَافِظَةٌ وَالْمَوَاسِي تَعْبُرُ مَوَاقِفَ
يَلْقِيهَا الرِّيحُ فَمِنْهَا فَيَجْعَلُ التَّعْلِيلُ عَفْوَ الْفُشْرُورَةِ وَالْأَفْرُورَةِ فِي الْكُنْثِيرِ وَهُوَ مَا يَسْتَكْبِرُ
النَّافِرُ الْمُبْتَدِئُ فِي الْمَرُورِ عَنْ الْحَسْبِ وَعَلَيْهِ الْأَعْتَادُ بِدَوَائِهِ

والتواضع والكرامه
والجود والسخاوة
والعفة والحياء
والزهد والورع
والصبر والجلد
والقوة والبراعة
والعلم والفضل
والجبروت والكرامه
والجود والسخاوة
والعفة والحياء
والزهد والورع
والصبر والجلد
والقوة والبراعة
والعلم والفضل

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

عصفور نصف ذلك دلوًا وسطًا وغرة

والاثنين يوم وليلة وان انتفخ قبل ثلث

یام ولیها و قال امنك وجد وسوم الاله

والفرس وكل ما كواللحي طاهر وسباع البرية

والمهرية والدية حاجته المخلدة وسباع

ظهور وسواكن السيوت مكره والحج في
الظهور وسواكن السيوت مكره والحج في

ملک و حاکم و پادشاه و سلطان

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

مشكوك ويتوضأ ويستم ان عدم غيره والفرق
المرموم بمشكوك والفرق
مشكوك بين وضوء وضوء
كالشور **نص** التيمم خلف الوضوء والعسل
مشكوك به شرب
تيمم بغير وضوء

بعد غسل
الرجل مرة واحدة
بماء بارد

بماء بارد

عند العجز عن الماء البعداء ميلاً او وضوءاً
او عذراً او عجزاً او عذراً او عجزاً
او عذراً او عجزاً او عذراً او عجزاً
او عذراً او عجزاً او عذراً او عجزاً

ما يقوت الا الى خلف كصلوة العيد
ابتداءً او بناءً والجئانه لغير الوضوء
مسح وجهه وضربه بيديه مع مرفقه على كل
طاهر من جنس الارض ولو ببلانق وعيد

نيت بآية الله
على نيتين

مع القدرة على السجدة بنيت اداء الصلوة
بغير نية

طهارة

صحيح

روضه
 النوازل عند الشك
 على الزواجر والافاضا
 لا يطع بغير امر
 مع ما في قوله تعالى

ويصح قبل الوقت والطلب من الرفيق أيضا
 ويشل الزوق غار ويشل الطلب كبدن ان
 بواحد ما شاء وينقصه ناقص الوضوء

وقد رت على ماء كاف بطر لا رتته وند
 لا تلتزم في غير وقت الوضوء
 وقد رت على ماء كاف بطر لا رتته وند

لراجبه صلوات في اخر الوقت ويجب طلبه
 انهم انهم دارنده
 قد رت غلوة ان ظنه قريبا وان ذكره في الرجل

لا يعيد الصلوة **فصل** المسح على الخفين
 لا يعيد الصلوة
 المسح على الخفين

جازي للحدود من عليه العسل
 جازي للحدود من عليه العسل
 وشخصه خطوط قد رتلت اصابع

اليد في اسفل من الساق ويجوز على
 اليد في اسفل من الساق ويجوز على

روضه
 النوازل عند الشك
 على الزواجر والافاضا
 لا يطع بغير امر
 مع ما في قوله تعالى
 روضه
 النوازل عند الشك
 على الزواجر والافاضا
 لا يطع بغير امر
 مع ما في قوله تعالى

روضه
 النوازل عند الشك
 على الزواجر والافاضا
 لا يطع بغير امر
 مع ما في قوله تعالى

الجرموقين وكل ما يستركعب ويمكن

و جازي من مبرور و جازي من مبرور و جازي من مبرور
و جازي من مبرور و جازي من مبرور و جازي من مبرور
و جازي من مبرور و جازي من مبرور و جازي من مبرور

و به السفر و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين

على طهر تام من وقت الحدث الى

بهر طهر تام الى وقت الحدث

لا في الجيرة ولا باس بسقوطها الا

عن برء ولا يسح ساتر غير الجوار
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين

الاجتهت يلى و يسح ساتر غير الجوار
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين

الا هي و مدقة للمقيم يوم و ليلة و
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين

ثلاثة ايام و ليا لهما من وقت الحدث
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين

و ناقض ناقض الوضوء و مضى اليه
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين

و خرج اكثر العقب الى الساق و
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين
و بشرط كونها مملوطين و بشرط كونها مملوطين

و جازي من مبرور و جازي من مبرور و جازي من مبرور
و جازي من مبرور و جازي من مبرور و جازي من مبرور
و جازي من مبرور و جازي من مبرور و جازي من مبرور

و جازي من مبرور و جازي من مبرور و جازي من مبرور
و جازي من مبرور و جازي من مبرور و جازي من مبرور
و جازي من مبرور و جازي من مبرور و جازي من مبرور

کبریا که بهت الوب اولون
 زیاده فوق الوب اولون
 ایانی تو تکاک احتیاج اولور
 مع ایملک جانیه دور فوق دفع اولور
 ویک ملکی وکزالک کنه شرح زینعی

احد یلین یجب غسل جلیه فقد وینعه

خروج الوب اولور
 ایملک جانیه دور فوق دفع اولور

خرق یتبد آمنه قد رثت اصابع الرجل

ایملک جانیه دور فوق دفع اولور
 ویک ملکی وکزالک کنه شرح زینعی

اصغرها ویجمع روق خف لا خفین و

سفر الیقیم وعکسه قبل تمام یوم ولیلته ویعتبر
 قبل تمام یوم ولیلته ویعتبر

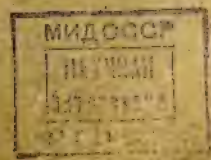
الحیض

الآخر یبعد یمنع الیقیم

ده یفطره رحم بالفه لا دایما ولا ایاس وقله
 ثلثه ایام ولاینها واکثره واکثره یوم

واقط الطهر الخلیل بین الد مین فی مدته و

ویمارات من لون سوی البیاض حیض

واكثر اربعون يوماً وهو الامم التوامين من الاول

قال النبي صلى الله عليه وسلم
الشر ورج برقة ولولا رحمة
قاله مو اولادكم فان كرامه
الولد عبادة

خلاف المحذرة والقبضاء العدة من الاخر
اجماعاً وسقط يرى بعض خلقه ولد فضيلة

قال النبي صلى الله عليه وسلم اللوطي
بما الهجر لم يكن يوم القيمة
الاجن

نفساً والامة ام الولد ويقع للعلق بالو

قال النبي صلى الله عليه وسلم من
لامرأة في الدبر كعبه
الله في النار

وتنقض العدة به وما نقص عن اقل الحيض

قال النبي صلى الله عليه وسلم
من دخل امرأة فلفت الله
يوم القيمة وهو باين
من الحنفية

او زاد على حيض البتداء وهو عشرة

من دخل امرأة فلفت الله
يوم القيمة وهو باين
من الحنفية

يوماً او على نفساً وهو اربعون يوماً

تجاوز الحد الحنفية

او على العادة فيهما وجاوز اكثرهما وما

تجاوز الحد الحنفية

حامل استحاضة لا يمنع الصلوة وصوماً

تجاوز الحد الحنفية

ووطيا ومن ثم فرض عليه وقت فرض الاوبة ط

حدث من استخاضه او غاف او نحوها يتو

وقت كل فرض ويصلي به فيه صلاة فرضها

ونقلا وينقصه خروج الوقت كطلوع الشمس

لا دخوله كالزوال **فصل** في طهر الشئ عن

نجس مري بزوال عينه وان بقي

زواله بالماء وبكل ما يع طاهره

ما يتراعى

الوقت الذي لا بد منه في كل صلاة

الوقت الذي لا بد منه في كل صلاة

الوقت الذي لا بد منه في كل صلاة

بعد از آن که شویید و قطرات

سید احمد علی

کتاب الارض

عن وعن

غيره بال...

الماء عليه

10. 10. 10.

...

المعروف بـ

فقط

طالع و بدایه

503

طريق

سید محمد علی

الحمد لله الذي جعل القرآن
موسمًا من موسمي القرآن

10

وَالْكَرَّ عَنِ الْبَيْسِ وَذِي هَابِ الْاِثْرِ لِلصَّلَاةِ

سید

و

[illegible]

15

10

التي ويكفيها دون ربع الثوب من الخس

لا

پیش از آنکه

۳۰۲

ایر یوکر

کل مقام

19

يؤكل لحمه فطما لا يدنا حجة المخلاة فانه غلظ

د

بسم الله الرحمن الرحيم

الغزوة في
البرية

32/35

1973

من كل حدث غير النوم والرجوع
تسببه لا يعظم در وقت ویمین ثم غسل ادر

ولو جاوز الخرج اكثر من قدر الدرهم فواجب
يقبض ببطون الاصابع بعد غسل يديه

مخرجه بماء فثم يغسل اليدين وكرا استقبال
واستدبار تقاطع الجمله **كتاب الصلوة** وقت الفجر

من الصبح المفترض الى الطلوع والظهر من
الزوال الى بلوغ ظل كل شئ مثليه سوى الزوال

وفروا به مثل والعصر من الزوال الى الغروب والفرج

بسم الله الرحمن الرحيم

رب
الشفق طلع البياض بعد
الجمرة عند ابو حنيفة
جمع اهلون

من الزوفاين ارقاب
من الية الشفق وصور الحرة وب يلقى والعشاء

من الزوفاين ارقاب
من الية الشفق وصور الحرة وب يلقى والعشاء

والوتر بعد الى الفجر لها ويسحب للفجر البدانة
من الزوفاين ارقاب
من الية الشفق وصور الحرة وب يلقى والعشاء

ان ظلم فساد وضوء وتأخر ظلم الصب والعصر
من الزوفاين ارقاب
من الية الشفق وصور الحرة وب يلقى والعشاء

الغروب يوم غيم يعجل العصر والعشاء ويؤخر
من الزوفاين ارقاب
من الية الشفق وصور الحرة وب يلقى والعشاء

غيرهما ولا يجوز صلوة وسجدة التلاوة
من الزوفاين ارقاب
من الية الشفق وصور الحرة وب يلقى والعشاء

فمنه شمس و قمر
و منهما الاعصر يومه و بكرة اذا خرج الامام
من منزله و من جاز

للخطبة النفس فقط و بعد الصبح الا سنة و بعد
العصر و الاذان و الفريضة و من هو اهل فرض
في اخر وقت فقط لا من حاجت فيه

الاذان سنة الفريضة فقط في وقتها و بعد
لو اذان قبله و ترسله مستقبل واجبا
في اذانين و لا يركع و لا يرجع و يحول وجهه
في الجيعتين يمنا و يسرة و ان لم يتم الاعلام
يستدبر في الشدة و القامة مثله لكن يجزئها

در اخر وقت
اكون عصر قضا ميكنه
اكون فرض راس
و ترسله بغير فصل ميكنه
حيات كلمات اذان را

اعاد ميكنه اگر كويد اذان را
قبله از وقت
قال النبي عليه السلام من تكلم في وقت
الاذان خوف من زوال الايمان
است كذا في زوال الايمان كقوله
شوه و كذا في زوال الايمان كقوله
بوله نور غاي او را تو غاي بول او را
غاي او را تو غاي تو غاي بول او را
بهر جبهه بول

و لا يركع و لا يرجع و يحول وجهه
في الجيعتين يمنا و يسرة و ان لم يتم الاعلام
يستدبر في الشدة و القامة مثله لكن يجزئها
و اگر آواز جهه جائز نميگردد و در وقت خود بود

سنة ١٢٠٠
 شهر ربيع الثاني
 يوم الاثنين ١٠

وَيَاؤُذُنُ قُلْتُ الصَّلَاةُ وَلَا يَكُلُ فِيهَا وَالتَّوْبَةُ
 زيادة يمكن
 قد قامت صلوة

حَسَنٌ فِي كُلِّ صَلَاةٍ وَيَجْلِسُ بَيْنَهُمَا الْأَذَانُ لِلْعَرَبِ
 في كل صلاة
 في كل صلاة
 في كل صلاة

وَيُؤَذِّنُ لِلْعَائِتَةِ وَيَقُمُ وَكَذَا الْأَوَّلَى الْفَوْتَةُ
 يؤذن
 يؤذن
 يؤذن

وَلَكِنْ مِنَ الْبَوَاقِي يَأْتِي بِهَا أَوْ يَأْتِي بِهَا أَوْ يَأْتِي بِهَا
 ولكن من البواقي يأتي بها أو يأتي بها أو يأتي بها

الْحَدَّثُ لَا إِذَانَهُ وَلَمْ يَأْتِ بِهَا وَكَسَى مِنَ الْحَبِ
 الحديث لا إذانه ولم يأتي بها وكسى من الحب

وَلَا يَعَادِي بَلْ يَهُوَ كَأَذَانِ الْمَرْءِ وَالْجَنُونِ
 ولا يعادي بل هو كأذان المرء والجنون

وَأَسْكُرُ أَنْ تَكُونَ تَرْكُهُمَا فِي سَفَرٍ وَجَمَاعَةٍ فِي
 وأسکر أن تكون تركهما في سفر وجماعة في

الْمَسْجِدَ لَا فِي بَيْتِهِ فِي مِصْرٍ وَيَقُومُ الْأَمَامُ وَ
 المسجد لا في بيته في مصر ويقوم الإمام و

الْقَوْمُ عِنْدِي عَلَى الصَّلَاةِ وَيُشْرَعُ عِنْدَ
 القوم عندي على الصلاة ويشرع عند

قال الشيخ العلامة من قرأ الاذان
 في ربه يوم القيامة في الصلوة
 الخبير صدق
 قال الشيخ العلامة من قرأ الاذان
 في غير شئ فهو طالع في الدنيا
 والاخرة صدق
 قال الشيخ العلامة من قرأ الاذان
 في ربه يوم القيامة في الصلوة
 الخبير صدق
 قال الشيخ العلامة من قرأ الاذان
 في غير شئ فهو طالع في الدنيا
 والاخرة صدق
 قال الشيخ العلامة من قرأ الاذان
 في ربه يوم القيامة في الصلوة
 الخبير صدق
 قال الشيخ العلامة من قرأ الاذان
 في غير شئ فهو طالع في الدنيا
 والاخرة صدق

سنة ١٢٠٠
 شهر ربيع الثاني
 يوم الاثنين ١٠
 سنة ١٢٠٠
 شهر ربيع الثاني
 يوم الاثنين ١٠
 سنة ١٢٠٠
 شهر ربيع الثاني
 يوم الاثنين ١٠

قد قامت الصلوة **بغير** شرط الصلوة

ظهر البدن المصلي من حدث أو خبث وثوب

ومكانه وستر عورة واستقبال القبلة والنية

الوقت وعورت الرجل من تحت ستره الخ

ركبتيه والامة يداع ظهر وبطنها والحرمة

كل بدن الا الوجه والكف والقدم وكشف

ربع العضو يمنع الصلوة والساق عضو

كالفخذ والذكر منفردا ولا تشييين وسفر

وعاد فر من الجس خلع مع ولم يحد ولم

لادال

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page, mentioning "الحمد لله" (Praise be to God).

الكتاب **فصل** في صفة الصلوة فرضها

التَّحْمِيْمَةُ وَالْقِيَامُ وَقِرَاءَةُ آيَةٍ فِي كُلِّ

سابعة من رتبة الفرض وذكر من الو

وَالْقُلُوبُ وَالْكَتِفُ بِهَا تُسَمَّى وَعِنْدَ الصَّامَةِ طُ

وَقُلَادِثِ قِصَارِ الْوُكُوعِ وَالسَّجُودِ بِالْجَمْعِ وَ

لنفس وبني فتي والقعدة الأخيرة قد التفتل

وخرج بضعة وواجهوا قراة الفاتحة و

[illegible]

تَشْهَدَانِ وَلَفْظُ السَّلَامِ وَثَبُوتُ الْوَرَقِ وَبُيُوتُ

و در غیر اینجا به نام
و در غیر اینجا به نام
و در غیر اینجا به نام

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

العبيدين وتحيين الاولين للقرآن وقوله

الركان والجمع والاختفاء فيما يجر ويجني و

رفع يديه غيرهما او نكوب فاذا اراد الشروع كبر بلام مد

الهمزة والباء مائتا بيا مية شجتي اذنيه و

ترفع يديه احدا او متكئ او يجوز بك صا

على التظيم ولا يتوب بالدعاء ولو بالفارسية

لا القراء ولا لقراءتها الا بعد روي يفتي ويضع يمينه على

شماله تحت سترته في كل قيام فيه ذكر مسنون

ويؤتي قومة الركوع وبين تكبيرات العبد

ويعمل في كل ركعة

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

قوله بيا بيا مية شجتي اذنيه و
الركان والجمع والاختفاء فيما يجر ويجني و
رفع يديه غيرهما او نكوب فاذا اراد الشروع كبر بلام مد
الهمزة والباء مائتا بيا مية شجتي اذنيه و
ترفع يديه احدا او متكئ او يجوز بك صا
على التظيم ولا يتوب بالدعاء ولو بالفارسية

لا القراء ولا لقراءتها الا بعد روي يفتي ويضع يمينه على
شماله تحت سترته في كل قيام فيه ذكر مسنون
ويؤتي قومة الركوع وبين تكبيرات العبد
ويعمل في كل ركعة

و سنت است باقی افعالیکه غیر فرض و واجب است و یا مستحب است بدانند افعال بخار
نزد ما فراغی است یا واجب است یا پسندیده است یا نه پسندیده است یا نه پسندیده
است یا نه پسندیده است و واجب از برای اکمال فرض است و سنت از برای
اکمال واجب است و آداب از برای اکمال سنت است

یعنی بعد از فاتحه خواندن بعد ولا الفنا لین آمین گوید است خواه امام خوا
معتقدی و بر دایمی از امام اعظم موثق گوید نه امام و اگر آمین بشدید گوید نه از فاتحه

اینکه در این کتاب مذکور است که هر کس که این کتاب را بخواند...

ثُمَّ يَنْتَهِ وَيَعُوذُ لِلْقُرْآنِ لِلَّيْلِ

کتاب
مستحق است که در کتاب مذکور
نماز و راقب

فَيَقُولُ السُّبُّوْا لَالُوْكُمْ وَيُوْخِرُهُ عَنْ تَكْبِيْرَتِ

العیدین ویستحی لا بین الفاتحه و السورۃ یسیر ای یسیر شایسته آخر گوید و بعد از آن

ثُمَّ يَقْرَأُ وَيُؤَمِّنُ سِرًّا كَالْمُؤْتَمِّ ثُمَّ يَكْبِرُ لِلرُّكُوعِ

خافضا و یعتمد بیدیه علی رکبتیه مفرجا ای
مفرضا
بست بولق

اَصَابِعَهُ بِاسْطِ ظَهْرِ غَيْرِ رَافِعٍ وَلَا مُنْكَسِرٍ

و یسیر ثلاثا و هو ادناه ثم یسمع رافعا ای
درست میگوید و این او را درست است و او را در بالا میگوید

و یكْفِيْهِ الْاِمَامُ وَبِالتَّحْمِيْدِ الْمُوْتَمِّ وَيَجْمَعُ لِلنَّفَرِ

بینهما و یقوم مبتویا ثم یکبر و یسجد فیضغ
و این او را بلند و او را در بالا میگوید

و یسجد فیضغ ای سجد و او را در بالا میگوید
و او را در بالا میگوید

در حال رکعت خود را

باین کعبه را خود
و در میان هر دو کعبه
یعنی در میان کعبه و کعبه

برگشته پدید می آید
بعد از آن خود را بر زمین نهاد
ضیفه مجافا بطنه عن فخذیه موجها

قنود و دو پا و دوی
اصابع رجلیه نحو القبلة و یسبح ثلاثا و یحسب

علی کل شیء بحمدی و بسم الله الرحمن الرحیم
ظهر من یصل صلوته فی الزحام و الملة تخلف

و تلزق بطنه بفخذیه و یرفع راسه مکیرا
جلس مطمئنا و یکسر و یسجد مطمئنا و یکسر

و یرفع راسه ثم یدیه ثم رکبته و یقوم بدلا
بعد از آن اول تکبیر گوید و سر خود را بر و رو بعد از آن و دو

علی الارض و لا تعود و الركعة الثانية کالاولی
خود را بر و رو و بعد از آن

و در آنوی خود را بر و رو و بعد از آن
خود را بر و رو و بعد از آن

و در آنوی خود را بر و رو و بعد از آن
خود را بر و رو و بعد از آن

و در آنوی خود را بر و رو و بعد از آن
خود را بر و رو و بعد از آن

ولكن لا ثناء ولا نعوذ ولا رفع يدي عليها
ولكن نشأونه اعودونه ودرست برزشتن ودرست تان

واذا اتمها افرش رجله اليسرى وجلس ^{عليها} ناصبا
يقع بها بيمينه تمام کند ودرست را فرش میکند بایست خور
منشبتن بروی وروی بنداید راست را بنویسد بروی آنشتن

يمنا لا موجهها اصابع نحو القبلة واضعا
مثنو بجانب قبله شود وروی بندد ودرست خور را بروی برود
را نشرو مثنو بر زو انگشتان بجانب قبله وکن ودرست
على فخذ يمينه موجهها اصابع نحو القبلة ^{مثنو}

آنکشتانرا

والمرأة تجلس على اليمنى اليسرى ^{و در جلها} مخرجة
تغیر زن منشبتن برود ودرست خور را بجانب برود برود ودرست خور را

من الجانب الايمن ويتشهد كابن مسعود
از جانب دست راست بگو ایها الذین آمنوا صلوا علی محمد وعلیه السلام
ابن مسعود نقل کرد دست از رسول صلی الله علیه و سلم

رضي الله عنه ولا يزيد عليه ويقرا ^{و یقر} فيها
آن بمان ایها الذین که منسوبت و زیاده دور درست اول بعد از تشهد
نکند بر تشهد در قعدة اوله

الاولين الفاتحة فقط وان سبى او ^{سکت}
فانور اسرو این افضل واکرم ^{کود}

جاز ثم يقعد كالاول وبعد التشهد ^{علي} يصلي
باید از آن نشیند چنانکه در قعدة اوله نشیند ودرست
بعد از تشهد در قعدة اخرای بگوید بر رسول علیه السلام

الذي عليه السلام وليا عوالمنا
بعد از آن دعا کند یعنی بخواند خبری را که

يُسَال عن الناس ثم يسأل عن
از آدمی سوال کرده بخند و ۱۲ بعد از آن سوال دهد از جانب

بنية من تمت من البشر والملك ثم
زینت کند که را باشد آنجا فرشته را در جانب دُورست چپ سلام دهد و فرشته را
عن يساره كذا لك والموت ينوي
آنچون مقصد نیت اما سر کلاه

امامه في جانبه وفيهما ان حاز
در حالتیکه امام بوده شود و در دو جانب نشیند
و در جانبش و در دو جانب نیت امام کند که در عقب امام
و المنفرد الملك فقط فيها
و تنها گذارد و در هر دو جانب فرشته زینت باشد

يجمع الامام في الجمعة والعديد
همگام کرده و میخواند امام و در جمعه و در عیدین

والغير واولى الغشائين اداء وقضا
و غیر و اولی غشائین ادای و قضا و در غیر و در باران و در غش و در باران با قضا

لا غير والمنفرد خيران ادى وخاف
همگام کرده و میخواند و غیر و منفرد خیران ادای و خاف و در باران و در غش و در باران با قضا

قال النبي عليه السلام من زاد من خافه القرآن
فقد كثر من قرأه و خافه القرآن فقد كثر
من خافه القرآن فهو ملعون قاله
نبي الاخرة نفوذ اباه
و لا اقبل عبده

قال النبي عليه السلام الخن قرآن
و استماع فسق و فسق
كفر صمد لول الله

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

الاسم اف
و قد ورد في بعض النسخ
ان القدر الاول من هذا هو
الحق الذي لا يحد ولا يتغير على
الحق الذي لا يحد ولا يتغير

ان قضي والى المحرر اسماعيل بن عبد الله بن الحنفية
المرقضي فانه قد اوفى من امواله بن عبد الله بن الحنفية

اسماع نفسه وهو الصبح وكلني كما تعلق
شوايت في قوله ان صبحي كالحون وحين يركب تعلق

بالنطق كالطريق والعقار والاشجار
وعقار

غيرها ونسنة القراءة في السفر عجلة النسخة
لأنه كانت قرأتها في السفر والنيك في يوم فاتح

مع اتي سورة نشاء وامننا خوال البروج وفي
تاها سورة كه خواهد بود

محضر استحضار طوالت الفصل في الفجر والظهر
والعصر من دأبته اند طوالت قرآنه اور فجر وظهر

اوساط العصر والعشاء ومضارب الفجر
واول فرائد غروب الشمس ومضارب زوال الشمس

فإنه انزودة فخرتها نودة بروج طويل است عبدنا واسطه
 لا يمكن ثم قصارة الى الاخر وفي الضرورة

نام یکن هست البتہ از م یکن تا آخر قصه است و

الاسام اذا قرئ في هذه الحات بيت

سید و حمید بن محمد

و ب سجد و او تا که اعتقاد باطل
 شد که تصحیح حروف است و شنوار
 را و او غلبه و عیا و محذور

این طلاق بر وجهی که نشاند خود
طرف مذکور است و استثنای آنست

179.

1439

ت بمقتضا حال حوالہ

بقدر الحال وکراهت تعیین السورة لصلوة
و مکرر است تعیین کردن سوره در صلوة غیر این

و نصبت الموت و کن فی الخطبة الا اذا قراء
یعنی قرات تکلم مقتدی در بر امام بخلاف امام شافعی و
فاحمیه و اندر بخون خاموش باشد یعنی قرات تکلمه در خطبه خواندن

صلوات علیهم و سلموا تسلیما فیصلی السامع
در جموع مکرر و تسلیما یا ایها الذین امنوا صلیوا علیهم و سلموا
تسلیما رسد بر تنی علیه السلام صلوات گوید است

سرا و الجماعة سنته مؤکدة و الاولى با
یعنی جماعت سنت مؤکدة است یعنی اولی امامت
در قیوة و بعد کفران که فرموده است و بعضی
گفته اند که فرموده است

الامامة الاعلام بالسننة ثم الاقرؤ ثم الاور
کسی که اعلام بسننه است و امر به امور بر اینند اقرؤ اولی است
بعد از آن بر نیزه اولی است

ثم اسن فان اقرعید او اعراجه او فاسق
بعد از آن تر پس اگر امامت کردند یا صحابی یا فاسق
اولی است

او اعلی او مبتدع او ولد الزناء کفر الجماعة
یا کور یا بدعت کننده یا ولد زنا مکرر است یعنی مکرر است

النساء و حدتھن وان فعلن تقف الاما
یعنی کراهت جماعت گذارن است که در میان ایشان
نیکو و بدید و سن اگر جماعت گذارند زمان بمرور است اما این
و سنطین کحضویر الشابة کل جماعة و الجور
در میان ایشان همچنین مکرر است حاضر شدن زن جوان
در پیش ایشان

متفق و لیکن اتفاقا است و در کتب
او از کتب تنگ یعنی او از غیر زینت بر روی
تنگ امام بولانی مکرر در بعضی کتب
او در است ایس و ب و در او
بر جدر

و اگر مقتدر رسد
زن بود و است راست است مهم

الطهر

اقطع من كتابي
اقطع من كتابي

بیرزاد حضرت خلافت اولیاء السلام

العصر ويقيد بالتوضي باليتم والفاسل در دستي شسته را بکشد
عاف شدن بزرگ و طردا اینکه افتد از طهارت در دست بکشد ۱۲
است و کشیده

انت رو کشیده

بالماسح والقيام بالقاعد والوحي بالوحي
 وكسب السداد وكسب الشدة وكسب الشدة
 والتفضل بالفضل لاجل باقية اوصيه

والتسفل بالمشقراض لاجل بامرة او صبي و
دفع كذا فرض كذا روي و
يا زوا نمت اقتداء كسيلة ياكيت
اقتداء كرو بن ١٢٠

بمعك و مر و قاری بانی و لایس دجاس و غیره

مجمع و مر و قاری بائی و لایس بیار و غیره و کیکه
کیکه صاحب غزلت و در لایس است و قاری بائی
موم بموم و مفرض بمفرض و مفرض بمفرض
موم بموم و مفرض بمفرض و مفرض بمفرض

مُومٌ مُمُومٌ وَمُقَرَّضٌ مُتَقَرِّضٌ وَمُقَرَّضٌ مُتَقَرِّضٌ

آخر الإيمام لا يطيبه إلا الولي والقرابة الأولى

آخر الامام لا يطعمها الا ولها والاقرعة الاول
يقع امام قرات ثم ينفذ قراءه وجميعه قوم معلول شعنه
ووكبر واز ينفذ قرات رقت اول از رقت ثانی

الآلاف الفجر ويقوم موثق الواحد على عيونه والنزاع
نقله في نفسه كماله: امامنا كبريت جيل امام السعدية امام
الامام السعدية امام

خلف ويصف الرجال ثم الصبيان ثم الخنا

و زیاده از یک باشد رئیس امام است و صف می کنند
اوقامردان و نه از آن که در کتب آمده است از آن

ثم للنساء فان حازة في صلوة مشتركة

بعد از آن وقت که برای ایشان مردن و در صلبه مشتمل بر یک کور یا خشت یا خشتی است
پس از آن وقت که در صلبه مشتمل بر یک کور یا خشت یا خشتی است

وإذا فعلت صلواتك في أي موضع من هذه الموضعين كان له ثواب
 و إذا فعلت في موضع من هذه الموضعين كان له ثواب
 و إذا فعلت في موضع من هذه الموضعين كان له ثواب

وإذا فعلت صلواتك في أي موضع من هذه الموضعين كان له ثواب
 و إذا فعلت في موضع من هذه الموضعين كان له ثواب
 و إذا فعلت في موضع من هذه الموضعين كان له ثواب

فصل في فضل مصل سبعمائة صلاة
 ثم نماز امام

وتم ولو بعد التشهد والاستغفار افضل

والامام يجزئ الاخر الى مكانه ثم يتوضاؤا

صلوة تمته او يعود كما المنفرد ان فرغ

امامه والا عان ذلك المقتل وجن او

اغني عليه او احتكم او قضاة او احلث

عدا او اصابه بول كثر او شبع من فساد

دم او طين انه احلث فخرج من المسجد او

خون يافود مكان برده وضوى او

وإذا فعلت في موضع من هذه الموضعين كان له ثواب

وإذا فعلت في موضع من هذه الموضعين كان له ثواب
 و إذا فعلت في موضع من هذه الموضعين كان له ثواب
 و إذا فعلت في موضع من هذه الموضعين كان له ثواب

اوجاؤز الصفوة خارج غم ظهر طهر بطلت
بافقود در لرزه از صفوه غار برون برون برون باطل می شود

صلوة و لو لم يخرج او لم يتجاوز الصفوة

در مسجد گرفت بیرون

بني وبعد التشهد ان عمل ما ينال فيها تمت تمام نیست
غاده در مسجد این صورتها را برون برون برون باطل می شود

صلوة و تفسد صلواته للمسبوق وان
غاز او بیغ غاز امام و کتب و قابل لرزه

وجدته منار وله التيمم الماء وجوه فسد
بوجود کرد اینها مثل دینار و تيمم البارا و مانند آن تشهد و باطل است غاز

عند ابي حنيفة في رخصة الخروج بضع لا و باطل است غاز او
نزد امام الظاهر بخلاف قول امامين

عند ههما فصل يفسد بالكلية مطلقا
نزد هما فصل يفسد بالكلية مطلقا

والسلاة عمدا و مردة والادنين وجوه هما اخر كبر ويرا
تقد و برون برون برون باطل می شود

صوت و البكاء بصوت الا في الاخرة و

او از ریت مثل کربیت تا و از مکره فله یسکند کربیت
بیا از رجه در دیا از رجه مصیبت

بنا بر این که خروج از مسجد در وقت نماز
نزد امام اعظم و در وقت نماز در وقت

کرونی و غیره
نیکوکاران و غیره
نیکوکاران و غیره
نیکوکاران و غیره

والتجی بلا عن... و تسمیة عاقل و جواب الکلام
یعنی افسوس میکند بر حکم الهی و در مقابل
عقل و جواب قلام که اگر چه این جواب بدتر است
ولی لو کان بالذکر و الفتح الالهی و الفقه
یعنی با فیه و میکند نماز را فتح بر غیر
اما اگر مکرر باشد اما اگر مکرر است

من مصحف و السجود علی بحسب والدعاء
یعنی افسوس میکند نماز را قرائت کردن از روی مصحف و سجده
کردن بر سجده و دعا کردن بر سجده یعنی خواندن خبر یک
بما یسئل عن الناس و الاکل و الشرب و
خواریه بنحو از آدمی بخورن و آشامیدن و عظمی الف و دنیا
و دیگر خوردن و آشامیدن و دیگر عمل نشود
العمل الکثیر ای ما یحتاج الیه بن آدم
یعنی آنست که نظر کنند و گمان برده وی در غایت نرسد
المصله اذ یظن الناظر ان عامله غیر المصله
تعالی

و کراه کل یتم فیها ترک الخشوع و قلب
یعنی مکرر است نماز هر یک که روی تعاضد بود
ترک کردن و دیگر دور کردن

الحی یحسب لیسجد الامره و مسج جهنم من
از جای سجده جهنم بدو کردن و اگر مکرر است
بسیار بکره

التراب فیها و السجود علی کوبر عمامه و
از خاک و بر سجده کردن بر چیدن و شستن و بر زمین زدن و غیره

قوبازوئیت

واقترارش ز داعیه و عقص الشجره و سد

الشُّوْبُ وَكُفُّ وَتَخْصِيصُ الْإِمَامِ بِمَكَانٍ لَا

[illegible]

خلف صف وُجد فيه فرجة وسورة حيوان

درین صف فرقی ۱۶ دیگر صورت حیوانات

في ثوبه وسجده وجهه غير خفي وتحت

یاد رکند وی یاد رکند وی یاد رکند وی

لا ان صفت جدا دمی سها و الشا

لَا تَقْرَأُ فِيهِ إِلَّا مَا كَانَ عَلَيْهِ مِنْ قَبْلُ

وحيثما كان الله لا يتركك ولا يتركك ولا يتركك

وَعَلَى بَابِ السَّجْدَةِ وَالْطُّفُولَةِ وَالْجِلْدِ

و علی باب مسجد الوهی بود و محمد

فوق لافوق بيت فيه مسجد وقوفهم و

فانما ينجيه الله من النار

من كتابه

قال الله عليه السلام من قتل حية
فقد قتل سبعون كافرا

والموت من قتل الحية والعقرب فيها
والموت من قتل الحية والعقرب فيها

الطهر من لا يصلح وقتل الحية والعقرب فيها

ويأتى بالمرء ولا ماء الصلابة في مسجد صغير
والموت من قتل الحية والعقرب فيها

واما في غيره ففما انتهى اليه بصره ناظرا في
والموت من قتل الحية والعقرب فيها

مسجده وحاذي الاعضاء الاعضاء ان
والموت من قتل الحية والعقرب فيها

صلوات على ركات وان لم يكن فيه ستره اي
والموت من قتل الحية والعقرب فيها

خشب بقدر ذراع وغلظ اصبع بقرية
والموت من قتل الحية والعقرب فيها

احل حاجبيه بقرية ويكفي ستره الامام
والموت من قتل الحية والعقرب فيها

للقوم وجاز تركها عند عدم الضرر والظرف
والموت من قتل الحية والعقرب فيها

وقيل ما بالشيخ او بالاشارة ان عدم ستره
والموت من قتل الحية والعقرب فيها

بسم الله الرحمن الرحيم

الثالثة

وجوب سلام واحد وقيل ركوع التلاوة

بنا بذهب امام اعظم و اما بندهب و احام شافعی و بنم از رکوع

يَكْبُرُ رَافِعًا يَدَيْهِ ثُمَّ يَقِفُ فِيهِ ابْنُ آدَمَ

تاریخ جهانگیری

غيره ويقرأ في كل ركعة منه الفاتحة وسورة

فاحكم في دلو

وَيَسِّرُ الْيَقَانَتُ بَعْدَ كَوْنِهَا لَا أَقَانَتُ

بعد از آنکه

فمن الف والذ

في القبر ليسكت ومن قبل الف وبعد

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

والمغرب والعشاء ركعتان قبل الظهر و

بعد از این وقت و الحوت و شتران

الحمد وبعد يا اربع بئس - نهائرا وعلى

وذكره من زيد الشافعي

ثمان ليلا والاربع افضا في الملوكين و

افضل

روایت بیک سلام

خلافت امام شافعی را که قنوت و تر
نزد ایشان در نصف آخر از روضه
و در غیر قنوت است و قول مصداق
ابدا و ن غیر است نزد امام

و علی ثانی لعل ایضا که در است زانگاه شصت
نفره جمعا در کعبه یک دوازده روز و یک روز
هفت زانگاه شصت نفر است و کعبه یک
سال در این جمعا رکعت اربع است
در است ایضا و در روز

رابع بسبقة
 سافتن لعل
 چهار لعل
 لعل زباده
 سافتن
 و لعل زباده
 سافتن
 و لعل زباده
 سافتن

والمع انست که تا خواندن امام می السله در رکوع و قنوت ختم فرموده و بعد از امام موسی بن یعقوب مکتبه زسر که تا بعد از امام است

ونزه انقل بالشروع الابنيت انه واجب عليه
منه انقل بالشروع الابنيت انه واجب عليه
منه انقل بالشروع الابنيت انه واجب عليه

وقضى ركعتان لو نقص في الشفع الاول
او الشفع الثاني في ركعتي الشفع الاول
او الشفع الثاني في ركعتي الشفع الاول

يصل التيمم عند الخفيفة وعند
يصل التيمم عند الخفيفة وعند
يصل التيمم عند الخفيفة وعند

وه في ركعة عند يوسف ردا لصلواته
وه في ركعة عند يوسف ردا لصلواته
وه في ركعة عند يوسف ردا لصلواته

يقصد الاداء فيقضي اربعاً عند الخفيفة
يقصد الاداء فيقضي اربعاً عند الخفيفة
يقصد الاداء فيقضي اربعاً عند الخفيفة

وهما ترك في احدى الاول مع كل الثاني
وهما ترك في احدى الاول مع كل الثاني
وهما ترك في احدى الاول مع كل الثاني

او بعضه وعند يوسف مرة في اربع
او بعضه وعند يوسف مرة في اربع
او بعضه وعند يوسف مرة في اربع

في ركعة عند يوسف ردا لصلواته
في ركعة عند يوسف ردا لصلواته
في ركعة عند يوسف ردا لصلواته

في ركعة عند يوسف ردا لصلواته

فلو صل على كل ما بسلام واحد جاز عن عشرة تسليمات على الصحيح وهذا إذا
تعدت وسط كل أربع فانه لو صل أربعاً بلا تعدد لا يجوز إلا على
أخذ ربا لقياس عليه الفتوى كما في المحيد لكس في الخزانة
تعد ذلك بكرة على الصحيح جامع الموز من سنة

اعلم من ان يكونوا الامام واحد او اكثر حتى جاز
يكون لكل تروية امامان لكنه مكرره عند عامة
الشيخ وشيخي ان يكون في كل تروية امام
كما في المحيط جامع الامور من نفسه

[illegible]

فصل عند الكسوف يصله امام الجمعة

يخطب اذ ذقت
افقار كرفق
ميكندارد امام نماز جمعه

بالناس ركعتين نفلاً خفياً مطوّلاً قرأته

بناظر
دو ركعت نفی
ميكندارد
بناظر
دو ركعت نفی
ميكندارد
بناظر
دو ركعت نفی
ميكندارد

فيما يدعوا حتى تنجلي وإن لم يحضر

الجمعة صلوا في كل يوم كالحجّون والاستسقاء

دعاء واستسقاء مستقبله وإن صلوا

قاردي جاز ولا يقرب رداً ولا يحضر

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

و نزل على اصفه
در هر يك يك ركعت
نزد امام شافعي
دو ركعت است

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

في غير رباي قطع وانما وكذا فيه بعد

اخرى وان جاء ثلثا منه يتم ثم يقتل
متفلا الا في العصر وكذا خروج من له

اخرى والاعلان صلى الظهر والعشاء الا
الاقامة وفي غيرهما يخرج وان اقيمت
مكره فتركها

يترك سنة الفجر ويقتل من لم يكمل ركعة
يجمع ان اذابا ومن اذرك ركعة منه صلاها

ولا يقضها الا تبعا لفرضه ويترك سنة الظهر
في الحائض والنفاس ثم يقضيها قبل شفعه

في الحائض والنفاس ثم يقضيها قبل شفعه

انما تركه في الصلاة
 في غير الصلاة
 في غير الصلاة
 في غير الصلاة

لا يقضي اصلاً فرض الترتيب بين الفروض

الخمس والوتر فائتاكها وبعضها الا اذا صار
 وقتها في وقتها
 وقتها في وقتها
 وقتها في وقتها

الوقت او نسي او فاتت ستة

بعد سلامه واجل سجدة ثان وتشهد
 بعد سلامه واجل سجدة ثان وتشهد
 بعد سلامه واجل سجدة ثان وتشهد
 بعد سلامه واجل سجدة ثان وتشهد

وسلامه اذا قدم ركناً او آخر او كثر او غلب

واجباً او تركه سابقاً كركوع قبل القعدة
 واجباً او تركه سابقاً كركوع قبل القعدة
 واجباً او تركه سابقاً كركوع قبل القعدة
 واجباً او تركه سابقاً كركوع قبل القعدة

وتأخير الثالثة بزيادة على التسليم والركوع

والجهر فيما يخاف وترك القعود الاول
 والجهر فيما يخاف وترك القعود الاول
 والجهر فيما يخاف وترك القعود الاول
 والجهر فيما يخاف وترك القعود الاول

ويؤكل الكل الى ترك الواجب ولا يجب بسوء النية

ويؤكل الكل الى ترك الواجب ولا يجب بسوء النية
 ويؤكل الكل الى ترك الواجب ولا يجب بسوء النية
 ويؤكل الكل الى ترك الواجب ولا يجب بسوء النية
 ويؤكل الكل الى ترك الواجب ولا يجب بسوء النية

ويؤكل الكل الى ترك الواجب ولا يجب بسوء النية

ويؤكل الكل الى ترك الواجب ولا يجب بسوء النية
 ويؤكل الكل الى ترك الواجب ولا يجب بسوء النية
 ويؤكل الكل الى ترك الواجب ولا يجب بسوء النية
 ويؤكل الكل الى ترك الواجب ولا يجب بسوء النية

ويؤكل الكل الى ترك الواجب ولا يجب بسوء النية

بكره يسجد واسم الله سجد والسجود
بكره يسجد واسم الله سجد والسجود
بكره يسجد واسم الله سجد والسجود
بكره يسجد واسم الله سجد والسجود
بكره يسجد واسم الله سجد والسجود

وهو اليه اقرب قعد ولا يسجد عليه والاقام
وهو اليه اقرب قعد ولا يسجد عليه والاقام
وهو اليه اقرب قعد ولا يسجد عليه والاقام
وهو اليه اقرب قعد ولا يسجد عليه والاقام
وهو اليه اقرب قعد ولا يسجد عليه والاقام

وسجد للسجود وان سجد لم يقعد اخيرا
وسجد للسجود وان سجد لم يقعد اخيرا
وسجد للسجود وان سجد لم يقعد اخيرا
وسجد للسجود وان سجد لم يقعد اخيرا
وسجد للسجود وان سجد لم يقعد اخيرا

تحوّل فرضه نفلا وضمة سادسة انشاء
تحوّل فرضه نفلا وضمة سادسة انشاء
تحوّل فرضه نفلا وضمة سادسة انشاء
تحوّل فرضه نفلا وضمة سادسة انشاء
تحوّل فرضه نفلا وضمة سادسة انشاء

وان قعد الاخير ثم قام سهوا عاد ما لم يركع
وان قعد الاخير ثم قام سهوا عاد ما لم يركع
وان قعد الاخير ثم قام سهوا عاد ما لم يركع
وان قعد الاخير ثم قام سهوا عاد ما لم يركع
وان قعد الاخير ثم قام سهوا عاد ما لم يركع

فسلم وان سجد ثم فرضه وضمة سادسة فسجد
فسلم وان سجد ثم فرضه وضمة سادسة فسجد
فسلم وان سجد ثم فرضه وضمة سادسة فسجد
فسلم وان سجد ثم فرضه وضمة سادسة فسجد
فسلم وان سجد ثم فرضه وضمة سادسة فسجد

للسجود والركعتان نفلا لتتويان عن
للسجود والركعتان نفلا لتتويان عن
للسجود والركعتان نفلا لتتويان عن
للسجود والركعتان نفلا لتتويان عن
للسجود والركعتان نفلا لتتويان عن

منه انظر ومن اقتدى به فيها صلاحها. سنة ١٠٠٠

وان افسد قضاها واذ اسجد للسبحه

النفل لا يني وان بنى صح وان اسلم من
عليه السلام وهو في الصلاة ان سجد والا لا

و ان شد اول مرتبه آنکه استانی وان
دول یکبار میفرستند و از هر یک یکبار

كثيرا اخذ يغالب ظنه وان لم يغلب ظنه فبا
قولك ان يقعد حيث يوشم به اخر صلوة

سجله السلطنة يجب سجلة بين تكبرين

فمنه و الصلوة بارفع يدي وتشهد و سلام
تذكر كويد و لا تأخذ في شيء من ذلك
تذكر كويد بعد از آن سجده کند

وفيها تسبحة السجود على من تلا آية من أربع
 ودر این سجده بن بکره از این است که اگر در سجده بن بکره
 عشتار مواضع التي في آخر الاعراف والرعك
 از چهارده که یک از چهارده در آخر رکوع و دیگر رکوع است
 والنحل وبنی اسرائیل وحریم ادنی الحج
 مع یک رکعت تا آخر رکوع و بعد از آن یک رکعت
 الفرقان والفیل والسجدة ووص وحید

السجدة والنجم والنشقة واقرأ او سمعها
 یعنی در سجده بن بکره یک رکعت شنیده است از امام ایستاده
 واذ تلاء الامام من سمع فاقعد به في ركعة
 یعنی خواند امام این سجده را پس بکشد به در یک رکعت
 اخري يسجد بعد الصلوة بمصلي سمع
 یعنی در سجده بعد از نماز هر کس شنیده است این سجده در نماز
 ليس معه ومن اقتدى به في تلك الركعة
 یعنی اگر کسی در آن رکعت اقتدا کند با او پس در آن رکعت
 سجود الامام لا يسجد وقبله يصحله معه
 یعنی امام در سجده نمی‌نهد و پیش از او صحیح است که با او
 بکشد و اگر کسی پیش از او بکشد و امام در سجده کند

وان لم يسمع وان تلاء الموتى لا يسجد الا بركبته
از امام و قدامه و پشت به نماز و در غير نماز
ساعت خارج و الصلوة لا يقضى خارجا
و اگر خارج نماز بخواند و در غير نماز
و الركوع بلا توقف ينوب عنها وان كثر ما يركع
در نماز و در غير نماز و در غير نماز
في مجلس يكفى سجدة واحدة و يعتبر للسجدة
اين كه در مجلس نماز و در غير نماز
بجسده و استند الكتوب و الانتقال مع عضن
در مجلس نماز و در غير نماز
اخترت بدل و بكرة سجدة آية السجدة و جذاها
در مجلس نماز و در غير نماز
لا عكسها و نيب ضم غيرها و السجدة
در مجلس نماز و در غير نماز
اخفاءها عن السامع
در مجلس نماز و در غير نماز
لم يرض حدث قبل الصلوة او فيها على قدر
در مجلس نماز و در غير نماز
مركب
در مجلس نماز و در غير نماز

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام

ما فتودا جب

الحرفاء الذين
الذين هم من
أحفص من رعيه

كأخف من رعيه

بنا را که از روی بیغشم خود را بسست کند

شیخ محمد علیہ و آلہ

و اما در این کتاب که در این کتاب

مستقیماً جعل رجلاً

و چون بایست که بگوید

بجها ووجه ايها والاول
سوق الكس اول

والله اعلم بالصواب

مقدمه حکومت از زمان است

نَفِّ وَقَاعِدُ يَرْكُمُ وَيَسْجِدُ

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

سأوصي قاعدا في فلتك

امام علی بن ابی طالب

ع و امام ابوالمؤید

کند و نه از او جدا شود و این عبارت از استاد به
قیامت بعد بنور کبریا که قیام از جهه وسیله شدن
وقوع و لیکن افضل وقوع در زیر آن شهرت میابد

سجده ۱۲

والا فليخذه شوها الى العيلة

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

اول ظهور کذا اولی والا یحیو بالبرسم

خداوند بزرگوار را در پیشگاه خود
درود بفرستد و بگوید

و به پشت خسیل شده است از یک

مسلک خضید و ان ترایه کمره کلد
خواه مسلک و ده ده ده ده ده ده ده

و

تبعه الكرماني

عذر و رکنی دوان

144

کتابخانه عمومی

میرزا محمد علی بیگ، میرزا محمد علی بیگ، میرزا محمد علی بیگ

فرضه و اساء و فاعرا و نفل و ان لم يقعد
فرضه مسافر اتم المقيم في الوقت ثم و
بعد لا يؤمنه و في عكسه اتم المقيم و قصر
قال لا بد با اتموا صلوا فاني سأكبيط
الوطن الاصل مثله لا السفر و وطن الا
مثله و السفر الاصل و السفر و ضد لا يغير
الفائتة و سفر العصية كغيره في الرخص و اصل
شروط الوجوب الحج و الإقامة بمصر و الصحة

فرضه و اساء و فاعرا و نفل و ان لم يقعد
فرضه مسافر اتم المقيم في الوقت ثم و
بعد لا يؤمنه و في عكسه اتم المقيم و قصر
قال لا بد با اتموا صلوا فاني سأكبيط
الوطن الاصل مثله لا السفر و وطن الا
مثله و السفر الاصل و السفر و ضد لا يغير
الفائتة و سفر العصية كغيره في الرخص و اصل
شروط الوجوب الحج و الإقامة بمصر و الصحة

كن طالا مكتة بلانية و كواتم و قعد الاول ثم

فرضه و اساء و فاعرا و نفل و ان لم يقعد

فرضه مسافر اتم المقيم في الوقت ثم و

بعد لا يؤمنه و في عكسه اتم المقيم و قصر

قال لا بد با اتموا صلوا فاني سأكبيط

الوطن الاصل مثله لا السفر و وطن الا

مثله و السفر الاصل و السفر و ضد لا يغير

الفائتة و سفر العصية كغيره في الرخص و اصل

شروط الوجوب الحج و الإقامة بمصر و الصحة

فرضه و اساء و فاعرا و نفل و ان لم يقعد

فرضه مسافر اتم المقيم في الوقت ثم و

بعد لا يؤمنه و في عكسه اتم المقيم و قصر

قال لا بد با اتموا صلوا فاني سأكبيط

الوطن الاصل مثله لا السفر و وطن الا

مثله و السفر الاصل و السفر و ضد لا يغير

الفائتة و سفر العصية كغيره في الرخص و اصل

شروط الوجوب الحج و الإقامة بمصر و الصحة

فرضه و اساء و فاعرا و نفل و ان لم يقعد

فرضه و اساء و فاعرا و نفل و ان لم يقعد
فرضه مسافر اتم المقيم في الوقت ثم و
بعد لا يؤمنه و في عكسه اتم المقيم و قصر
قال لا بد با اتموا صلوا فاني سأكبيط
الوطن الاصل مثله لا السفر و وطن الا
مثله و السفر الاصل و السفر و ضد لا يغير
الفائتة و سفر العصية كغيره في الرخص و اصل
شروط الوجوب الحج و الإقامة بمصر و الصحة
فرضه و اساء و فاعرا و نفل و ان لم يقعد
فرضه مسافر اتم المقيم في الوقت ثم و
بعد لا يؤمنه و في عكسه اتم المقيم و قصر
قال لا بد با اتموا صلوا فاني سأكبيط
الوطن الاصل مثله لا السفر و وطن الا
مثله و السفر الاصل و السفر و ضد لا يغير
الفائتة و سفر العصية كغيره في الرخص و اصل
شروط الوجوب الحج و الإقامة بمصر و الصحة

وفنا، المسجد الحرام المسجد الحرام
وفنا، المسجد الحرام، بالامام محمد
وان لم تكن الصوف متصلة فافضل
ولا المسجد الحرام ان الابرار
محمد وفنا، خان، خان

وظهر غير العذر وقبل الحجة وسعيه اليها و

الامام فيها بطلان وان لم يدركها او لم يدركها

في التشهد او سجود السهو يتبعها واذا اد

الاول تركه اليسع وسعوا والشرع واذا اخر

الامام في الخطبة حمد الصلوة والكلام حتى

يتم خطبة واذا جلس الامام على المنبر اد

ثانيا بين يديه واستقبلوه مستمعين

ويخط خطبتين بينهما قعدة قائما طاهرا

واذا تمت اقيم وصلى الامام ركعتين فصل

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

في حالتيه

لا ان يصل ويكسرهما في الطريق ويصل

لا ان يصل ويكسرهما في الطريق ويصل
ماده نه شده
در راه در اقصیه
بسیار می شود
بسیار می شود

ثلاثة ايام بعد من اذ غيره وهو يعلم في خطبة

ثلاثة ايام بعد من اذ غيره وهو يعلم في خطبة
تاریخ از روز بعد از این
در اقصیه
در اقصیه

تكبير التشريق والاضحية وثمة واجام الفطرة

تكبير التشريق والاضحية وثمة واجام الفطرة
تکبیر تشریق و اذیه و ثمة و اقامه فطره
در روز تشریق و اذیه و ثمة و اقامه فطره

والاجتماع يوم عرفة تشبها بالواقفين

والاجتماع يوم عرفة تشبها بالواقفين
و اجتماع روز عرفه تشبیه با ایستادگان
در روز عرفه تشبیه با ایستادگان

ويجب قوله الله اكبر الله اكبر لا اله الا الله

ويجب قوله الله اكبر الله اكبر لا اله الا الله
و واجب بگوید خدا بزرگتر خدا بزرگتر لا اله الا الله
در روز عرفه تشبیه با ایستادگان

والله اكبر الله اكبر والله الحمد من فجر عرفة

والله اكبر الله اكبر والله الحمد من فجر عرفة
و خدا بزرگتر خدا بزرگتر و الله الحمد من فجر عرفه
در روز عرفه تشبیه با ایستادگان

عقيب كل فرض ادى جماعة مستحبة على

عقيب كل فرض ادى جماعة مستحبة على
بعد هر نماز گروهی مستحب است بر سر
در روز عرفه تشبیه با ایستادگان

القيم بالصلاة ومقتد به برجل مسافر مقتد

القيم بالصلاة ومقتد به برجل مسافر مقتد
بر سر نماز و مقتد به بر سر مسافر مقتد
در روز عرفه تشبیه با ایستادگان

مقيم الى عصر يوم العيد وقال لا عصر اخيرا

مقيم الى عصر يوم العيد وقال لا عصر اخيرا
مقیم به عصر روز عید و فرمود لا عصر آخر
در روز عرفه تشبیه با ایستادگان

مقيم الى عصر يوم العيد وقال لا عصر اخيرا

مقيم الى عصر يوم العيد وقال لا عصر اخيرا
مقیم به عصر روز عید و فرمود لا عصر آخر
در روز عرفه تشبیه با ایستادگان

بلا فقیهین در عرفه و روز عید
در روز عرفه و روز عید
در روز عرفه و روز عید

رجل گنایه زن

در روز عرفه و روز عید
در روز عرفه و روز عید
در روز عرفه و روز عید

تغذیه از حیوانات و گیاهان
و در این تغذیه که به نام
تغذیه غیر خودی است
از غذای خود استفاده نمی‌کند
بلکه از غذای دیگران استفاده می‌کند

فَاذْهَابَتْ يُشَدُّ لِحْيَاهُ وَيَخْضُ عَيْنَاهُ وَتُكْوَى

[illegible]

در کتاب خلاصه الفتوی
نبراید بی جناره ن
صایک نایک بود و بر او
زهر فرمود و در کتاب نگو
شایع و در و با کند اعلام
نوه را ذکر کرد و اند حرام
در حق نایک بگفت جنان
گرفت از سر و ریه جانها
لغنت حق تعالی بر آنها
لغنت هر فرشته انسان
بر همان نایک مستمعان
هم درین نسخه سخن پرداز
گفت به نوه گریه است جواز

مسند پیرین گفتن اول بجانب آئینه چپ بعد از آن بجانب یمن چپ اگر از جل را عمامه کند
فتن او را سوی روی بگذارند

واما افتد او المتوضی بالمیثم فی صلوٰۃ الجبازة ^{یا} فحایر علی خلاف ^{۱۲} خلاصه

از عفت تا قدم قمیص ^{۱۳} اول مرده را بقیص اندازند بعد از آن برادر را بعد از آن ^{۱۴} لغافه ^{۱۵} را
اول کرده باشد بجانب چپ بعد از آن یمن را ^{۱۶} ^{۱۷} ^{۱۸} ^{۱۹} ^{۲۰} ^{۲۱} ^{۲۲} ^{۲۳} ^{۲۴} ^{۲۵} ^{۲۶} ^{۲۷} ^{۲۸} ^{۲۹} ^{۳۰} ^{۳۱} ^{۳۲} ^{۳۳} ^{۳۴} ^{۳۵} ^{۳۶} ^{۳۷} ^{۳۸} ^{۳۹} ^{۴۰} ^{۴۱} ^{۴۲} ^{۴۳} ^{۴۴} ^{۴۵} ^{۴۶} ^{۴۷} ^{۴۸} ^{۴۹} ^{۵۰} ^{۵۱} ^{۵۲} ^{۵۳} ^{۵۴} ^{۵۵} ^{۵۶} ^{۵۷} ^{۵۸} ^{۵۹} ^{۶۰} ^{۶۱} ^{۶۲} ^{۶۳} ^{۶۴} ^{۶۵} ^{۶۶} ^{۶۷} ^{۶۸} ^{۶۹} ^{۷۰} ^{۷۱} ^{۷۲} ^{۷۳} ^{۷۴} ^{۷۵} ^{۷۶} ^{۷۷} ^{۷۸} ^{۷۹} ^{۸۰} ^{۸۱} ^{۸۲} ^{۸۳} ^{۸۴} ^{۸۵} ^{۸۶} ^{۸۷} ^{۸۸} ^{۸۹} ^{۹۰} ^{۹۱} ^{۹۲} ^{۹۳} ^{۹۴} ^{۹۵} ^{۹۶} ^{۹۷} ^{۹۸} ^{۹۹} ^{۱۰۰} ^{۱۰۱} ^{۱۰۲} ^{۱۰۳} ^{۱۰۴} ^{۱۰۵} ^{۱۰۶} ^{۱۰۷} ^{۱۰۸} ^{۱۰۹} ^{۱۱۰} ^{۱۱۱} ^{۱۱۲} ^{۱۱۳} ^{۱۱۴} ^{۱۱۵} ^{۱۱۶} ^{۱۱۷} ^{۱۱۸} ^{۱۱۹} ^{۱۲۰} ^{۱۲۱} ^{۱۲۲} ^{۱۲۳} ^{۱۲۴} ^{۱۲۵} ^{۱۲۶} ^{۱۲۷} ^{۱۲۸} ^{۱۲۹} ^{۱۳۰} ^{۱۳۱} ^{۱۳۲} ^{۱۳۳} ^{۱۳۴} ^{۱۳۵} ^{۱۳۶} ^{۱۳۷} ^{۱۳۸} ^{۱۳۹} ^{۱۴۰} ^{۱۴۱} ^{۱۴۲} ^{۱۴۳} ^{۱۴۴} ^{۱۴۵} ^{۱۴۶} ^{۱۴۷} ^{۱۴۸} ^{۱۴۹} ^{۱۵۰} ^{۱۵۱} ^{۱۵۲} ^{۱۵۳} ^{۱۵۴} ^{۱۵۵} ^{۱۵۶} ^{۱۵۷} ^{۱۵۸} ^{۱۵۹} ^{۱۶۰} ^{۱۶۱} ^{۱۶۲} ^{۱۶۳} ^{۱۶۴} ^{۱۶۵} ^{۱۶۶} ^{۱۶۷} ^{۱۶۸} ^{۱۶۹} ^{۱۷۰} ^{۱۷۱} ^{۱۷۲} ^{۱۷۳} ^{۱۷۴} ^{۱۷۵} ^{۱۷۶} ^{۱۷۷} ^{۱۷۸} ^{۱۷۹} ^{۱۸۰} ^{۱۸۱} ^{۱۸۲} ^{۱۸۳} ^{۱۸۴} ^{۱۸۵} ^{۱۸۶} ^{۱۸۷} ^{۱۸۸} ^{۱۸۹} ^{۱۹۰} ^{۱۹۱} ^{۱۹۲} ^{۱۹۳} ^{۱۹۴} ^{۱۹۵} ^{۱۹۶} ^{۱۹۷} ^{۱۹۸} ^{۱۹۹} ^{۲۰۰} ^{۲۰۱} ^{۲۰۲} ^{۲۰۳} ^{۲۰۴} ^{۲۰۵} ^{۲۰۶} ^{۲۰۷} ^{۲۰۸} ^{۲۰۹} ^{۲۱۰} ^{۲۱۱} ^{۲۱۲} ^{۲۱۳} ^{۲۱۴} ^{۲۱۵} ^{۲۱۶} ^{۲۱۷} ^{۲۱۸} ^{۲۱۹} ^{۲۲۰} ^{۲۲۱} ^{۲۲۲} ^{۲۲۳} ^{۲۲۴} ^{۲۲۵} ^{۲۲۶} ^{۲۲۷} ^{۲۲۸} ^{۲۲۹} ^{۲۳۰} ^{۲۳۱} ^{۲۳۲} ^{۲۳۳} ^{۲۳۴} ^{۲۳۵} ^{۲۳۶} ^{۲۳۷} ^{۲۳۸} ^{۲۳۹} ^{۲۴۰} ^{۲۴۱} ^{۲۴۲} ^{۲۴۳} ^{۲۴۴} ^{۲۴۵} ^{۲۴۶} ^{۲۴۷} ^{۲۴۸} ^{۲۴۹} ^{۲۵۰} ^{۲۵۱} ^{۲۵۲} ^{۲۵۳} ^{۲۵۴} ^{۲۵۵} ^{۲۵۶} ^{۲۵۷} ^{۲۵۸} ^{۲۵۹} ^{۲۶۰} ^{۲۶۱} ^{۲۶۲} ^{۲۶۳} ^{۲۶۴} ^{۲۶۵} ^{۲۶۶} ^{۲۶۷} ^{۲۶۸} ^{۲۶۹} ^{۲۷۰} ^{۲۷۱} ^{۲۷۲} ^{۲۷۳} ^{۲۷۴} ^{۲۷۵} ^{۲۷۶} ^{۲۷۷} ^{۲۷۸} ^{۲۷۹} ^{۲۸۰} ^{۲۸۱} ^{۲۸۲} ^{۲۸۳} ^{۲۸۴} ^{۲۸۵} ^{۲۸۶} ^{۲۸۷} ^{۲۸۸} ^{۲۸۹} ^{۲۹۰} ^{۲۹۱} ^{۲۹۲} ^{۲۹۳} ^{۲۹۴} ^{۲۹۵} ^{۲۹۶} ^{۲۹۷} ^{۲۹۸} ^{۲۹۹} ^{۳۰۰} ^{۳۰۱} ^{۳۰۲} ^{۳۰۳} ^{۳۰۴} ^{۳۰۵} ^{۳۰۶} ^{۳۰۷} ^{۳۰۸} ^{۳۰۹} ^{۳۱۰} ^{۳۱۱} ^{۳۱۲} ^{۳۱۳} ^{۳۱۴} ^{۳۱۵} ^{۳۱۶} ^{۳۱۷} ^{۳۱۸} ^{۳۱۹} ^{۳۲۰} ^{۳۲۱} ^{۳۲۲} ^{۳۲۳} ^{۳۲۴} ^{۳۲۵} ^{۳۲۶} ^{۳۲۷} ^{۳۲۸} ^{۳۲۹} ^{۳۳۰} ^{۳۳۱} ^{۳۳۲} ^{۳۳۳} ^{۳۳۴} ^{۳۳۵} ^{۳۳۶} ^{۳۳۷} ^{۳۳۸} ^{۳۳۹} ^{۳۴۰} ^{۳۴۱} ^{۳۴۲} ^{۳۴۳} ^{۳۴۴} ^{۳۴۵} ^{۳۴۶} ^{۳۴۷} ^{۳۴۸} ^{۳۴۹} ^{۳۵۰} ^{۳۵۱} ^{۳۵۲} ^{۳۵۳} ^{۳۵۴} ^{۳۵۵} ^{۳۵۶} ^{۳۵۷} ^{۳۵۸} ^{۳۵۹} ^{۳۶۰} ^{۳۶۱} ^{۳۶۲} ^{۳۶۳} ^{۳۶۴} ^{۳۶۵} ^{۳۶۶} ^{۳۶۷} ^{۳۶۸} ^{۳۶۹} ^{۳۷۰} ^{۳۷۱} ^{۳۷۲} ^{۳۷۳} ^{۳۷۴} ^{۳۷۵} ^{۳۷۶} ^{۳۷۷} ^{۳۷۸} ^{۳۷۹} ^{۳۸۰} ^{۳۸۱} ^{۳۸۲} ^{۳۸۳} ^{۳۸۴} ^{۳۸۵} ^{۳۸۶} ^{۳۸۷} ^{۳۸۸} ^{۳۸۹} ^{۳۹۰} ^{۳۹۱} ^{۳۹۲} ^{۳۹۳} ^{۳۹۴} ^{۳۹۵} ^{۳۹۶} ^{۳۹۷} ^{۳۹۸} ^{۳۹۹} ^{۴۰۰} ^{۴۰۱} ^{۴۰۲} ^{۴۰۳} ^{۴۰۴} ^{۴۰۵} ^{۴۰۶} ^{۴۰۷} ^{۴۰۸} ^{۴۰۹} ^{۴۱۰} ^{۴۱۱} ^{۴۱۲} ^{۴۱۳} ^{۴۱۴} ^{۴۱۵} ^{۴۱۶} ^{۴۱۷} ^{۴۱۸} ^{۴۱۹} ^{۴۲۰} ^{۴۲۱} ^{۴۲۲} ^{۴۲۳} ^{۴۲۴} ^{۴۲۵} ^{۴۲۶} ^{۴۲۷} ^{۴۲۸} ^{۴۲۹} ^{۴۳۰} ^{۴۳۱} ^{۴۳۲} ^{۴۳۳} ^{۴۳۴} ^{۴۳۵} ^{۴۳۶} ^{۴۳۷} ^{۴۳۸} ^{۴۳۹} ^{۴۴۰} ^{۴۴۱} ^{۴۴۲} ^{۴۴۳} ^{۴۴۴} ^{۴۴۵} ^{۴۴۶} ^{۴۴۷} ^{۴۴۸} ^{۴۴۹} ^{۴۵۰} ^{۴۵۱} ^{۴۵۲} ^{۴۵۳} ^{۴۵۴} ^{۴۵۵} ^{۴۵۶} ^{۴۵۷} ^{۴۵۸} ^{۴۵۹} ^{۴۶۰} ^{۴۶۱} ^{۴۶۲} ^{۴۶۳} ^{۴۶۴} ^{۴۶۵} ^{۴۶۶} ^{۴۶۷} ^{۴۶۸} ^{۴۶۹} ^{۴۷۰} ^{۴۷۱} ^{۴۷۲} ^{۴۷۳} ^{۴۷۴} ^{۴۷۵} ^{۴۷۶} ^{۴۷۷} ^{۴۷۸} ^{۴۷۹} ^{۴۸۰} ^{۴۸۱} ^{۴۸۲} ^{۴۸۳} ^{۴۸۴} ^{۴۸۵} ^{۴۸۶} ^{۴۸۷} ^{۴۸۸} ^{۴۸۹} ^{۴۹۰} ^{۴۹۱} ^{۴۹۲} ^{۴۹۳} ^{۴۹۴} ^{۴۹۵} ^{۴۹۶} ^{۴۹۷} ^{۴۹۸} ^{۴۹۹} ^{۵۰۰} ^{۵۰۱} ^{۵۰۲} ^{۵۰۳} ^{۵۰۴} ^{۵۰۵} ^{۵۰۶} ^{۵۰۷} ^{۵۰۸} ^{۵۰۹} ^{۵۱۰} ^{۵۱۱} ^{۵۱۲} ^{۵۱۳} ^{۵۱۴} ^{۵۱۵} ^{۵۱۶} ^{۵۱۷} ^{۵۱۸} ^{۵۱۹} ^{۵۲۰} ^{۵۲۱} ^{۵۲۲} ^{۵۲۳} ^{۵۲۴} ^{۵۲۵} ^{۵۲۶} ^{۵۲۷} ^{۵۲۸} ^{۵۲۹} ^{۵۳۰} ^{۵۳۱} ^{۵۳۲} ^{۵۳۳} ^{۵۳۴} ^{۵۳۵} ^{۵۳۶} ^{۵۳۷} ^{۵۳۸} ^{۵۳۹} ^{۵۴۰} ^{۵۴۱} ^{۵۴۲} ^{۵۴۳} ^{۵۴۴} ^{۵۴۵} ^{۵۴۶} ^{۵۴۷} ^{۵۴۸} ^{۵۴۹} ^{۵۵۰} ^{۵۵۱} ^{۵۵۲} ^{۵۵۳} ^{۵۵۴} ^{۵۵۵} ^{۵۵۶} ^{۵۵۷} ^{۵۵۸} ^{۵۵۹} ^{۵۶۰} ^{۵۶۱} ^{۵۶۲} ^{۵۶۳} ^{۵۶۴} ^{۵۶۵} ^{۵۶۶} ^{۵۶۷} ^{۵۶۸} ^{۵۶۹} ^{۵۷۰} ^{۵۷۱} ^{۵۷۲} ^{۵۷۳} ^{۵۷۴} ^{۵۷۵} ^{۵۷۶} ^{۵۷۷} ^{۵۷۸} ^{۵۷۹} ^{۵۸۰} ^{۵۸۱} ^{۵۸۲} ^{۵۸۳} ^{۵۸۴} ^{۵۸۵} ^{۵۸۶} ^{۵۸۷} ^{۵۸۸} ^{۵۸۹} ^{۵۹۰} ^{۵۹۱} ^{۵۹۲} ^{۵۹۳} ^{۵۹۴} ^{۵۹۵} ^{۵۹۶} ^{۵۹۷} ^{۵۹۸} ^{۵۹۹} ^{۶۰۰} ^{۶۰۱} ^{۶۰۲} ^{۶۰۳} ^{۶۰۴} ^{۶۰۵} ^{۶۰۶} ^{۶۰۷} ^{۶۰۸} ^{۶۰۹} ^{۶۱۰} ^{۶۱۱} ^{۶۱۲} ^{۶۱۳} ^{۶۱۴} ^{۶۱۵} ^{۶۱۶} ^{۶۱۷} ^{۶۱۸} ^{۶۱۹} ^{۶۲۰} ^{۶۲۱} ^{۶۲۲} ^{۶۲۳} ^{۶۲۴} ^{۶۲۵} ^{۶۲۶} ^{۶۲۷} ^{۶۲۸} ^{۶۲۹} ^{۶۳۰} ^{۶۳۱} ^{۶۳۲} ^{۶۳۳} ^{۶۳۴} ^{۶۳۵} ^{۶۳۶} ^{۶۳۷} ^{۶۳۸} ^{۶۳۹} ^{۶۴۰} ^{۶۴۱} ^{۶۴۲} ^{۶۴۳} ^{۶۴۴} ^{۶۴۵} ^{۶۴۶} ^{۶۴۷} ^{۶۴۸} ^{۶۴۹} ^{۶۵۰} ^{۶۵۱} ^{۶۵۲} ^{۶۵۳} ^{۶۵۴} ^{۶۵۵} ^{۶۵۶} ^{۶۵۷} ^{۶۵۸} ^{۶۵۹} ^{۶۶۰} ^{۶۶۱} ^{۶۶۲} ^{۶۶۳} ^{۶۶۴} ^{۶۶۵} ^{۶۶۶} ^{۶۶۷} ^{۶۶۸} ^{۶۶۹} ^{۶۷۰} ^{۶۷۱} ^{۶۷۲} ^{۶۷۳} ^{۶۷۴} ^{۶۷۵} ^{۶۷۶} ^{۶۷۷} ^{۶۷۸} ^{۶۷۹} ^{۶۸۰} ^{۶۸۱} ^{۶۸۲} ^{۶۸۳} ^{۶۸۴} ^{۶۸۵} ^{۶۸۶} ^{۶۸۷} ^{۶۸۸} ^{۶۸۹} ^{۶۹۰} ^{۶۹۱} ^{۶۹۲} ^{۶۹۳} ^{۶۹۴} ^{۶۹۵} ^{۶۹۶} ^{۶۹۷} ^{۶۹۸} ^{۶۹۹} ^{۷۰۰} ^{۷۰۱} ^{۷۰۲} ^{۷۰۳} ^{۷۰۴} ^{۷۰۵} ^{۷۰۶} ^{۷۰۷} ^{۷۰۸} ^{۷۰۹} ^{۷۱۰} ^{۷۱۱} ^{۷۱۲} ^{۷۱۳} ^{۷۱۴} ^{۷۱۵} ^{۷۱۶} ^{۷۱۷} ^{۷۱۸} ^{۷۱۹} ^{۷۲۰} ^{۷۲۱} ^{۷۲۲} ^{۷۲۳} ^{۷۲۴} ^{۷۲۵} ^{۷۲۶} ^{۷۲۷} ^{۷۲۸} ^{۷۲۹} ^{۷۳۰} ^{۷۳۱} ^{۷۳۲} ^{۷۳۳} ^{۷۳۴} ^{۷۳۵} ^{۷۳۶} ^{۷۳۷} ^{۷۳۸} ^{۷۳۹} ^{۷۴۰} ^{۷۴۱} ^{۷۴۲} ^{۷۴۳} ^{۷۴۴} ^{۷۴۵} ^{۷۴۶} ^{۷۴۷} ^{۷۴۸} ^{۷۴۹} ^{۷۵۰} ^{۷۵۱} ^{۷۵۲} ^{۷۵۳} ^{۷۵۴} ^{۷۵۵} ^{۷۵۶} ^{۷۵۷} ^{۷۵۸} ^{۷۵۹} ^{۷۶۰} ^{۷۶۱} ^{۷۶۲} ^{۷۶۳} ^{۷۶۴} ^{۷۶۵} ^{۷۶۶} ^{۷۶۷} ^{۷۶۸} ^{۷۶۹} ^{۷۷۰} ^{۷۷۱} ^{۷۷۲} ^{۷۷۳} ^{۷۷۴} ^{۷۷۵} ^{۷۷۶} ^{۷۷۷} ^{۷۷۸} ^{۷۷۹} ^{۷۸۰} ^{۷۸۱} ^{۷۸۲} ^{۷۸۳} ^{۷۸۴} ^{۷۸۵} ^{۷۸۶} ^{۷۸۷} ^{۷۸۸} ^{۷۸۹} ^{۷۹۰} ^{۷۹۱} ^{۷۹۲} ^{۷۹۳} ^{۷۹۴} ^{۷۹۵} ^{۷۹۶} ^{۷۹۷} ^{۷۹۸} ^{۷۹۹} ^{۸۰۰} ^{۸۰۱} ^{۸۰۲} ^{۸۰۳} ^{۸۰۴} ^{۸۰۵} ^{۸۰۶} ^{۸۰۷} ^{۸۰۸} ^{۸۰۹} ^{۸۱۰} ^{۸۱۱} ^{۸۱۲} ^{۸۱۳} ^{۸۱۴} ^{۸۱۵} ^{۸۱۶} ^{۸۱۷} ^{۸۱۸} ^{۸۱۹} ^{۸۲۰} ^{۸۲۱} ^{۸۲۲} ^{۸۲۳} ^{۸۲۴} ^{۸۲۵} ^{۸۲۶} ^{۸۲۷} ^{۸۲۸} ^{۸۲۹} ^{۸۳۰} ^{۸۳۱} ^{۸۳۲} ^{۸۳۳} ^{۸۳۴} ^{۸۳۵} ^{۸۳۶} ^{۸۳۷} ^{۸۳۸} ^{۸۳۹} ^{۸۴۰} ^{۸۴۱} ^{۸۴۲} ^{۸۴۳} ^{۸۴۴} ^{۸۴۵} ^{۸۴۶} ^{۸۴۷} ^{۸۴۸} ^{۸۴۹} ^{۸۵۰} ^{۸۵۱} ^{۸۵۲} ^{۸۵۳} ^{۸۵۴} ^{۸۵۵} ^{۸۵۶} ^{۸۵۷} ^{۸۵۸} ^{۸۵۹} ^{۸۶۰} ^{۸۶۱} ^{۸۶۲} ^{۸۶۳} ^{۸۶۴} ^{۸۶۵} ^{۸۶۶} ^{۸۶۷} ^{۸۶۸} ^{۸۶۹} ^{۸۷۰} ^{۸۷۱} ^{۸۷۲} ^{۸۷۳} ^{۸۷۴} ^{۸۷۵} ^{۸۷۶} ^{۸۷۷} ^{۸۷۸} ^{۸۷۹} ^{۸۸۰} ^{۸۸۱} ^{۸۸۲} ^{۸۸۳} ^{۸۸۴} ^{۸۸۵} ^{۸۸۶} ^{۸۸۷} ^{۸۸۸} ^{۸۸۹} ^{۸۹۰} ^{۸۹۱} ^{۸۹۲} ^{۸۹۳} ^{۸۹۴} ^{۸۹۵} ^{۸۹۶} ^{۸۹۷} ^{۸۹۸} ^{۸۹۹} ^{۹۰۰} ^{۹۰۱} ^{۹۰۲} ^{۹۰۳} ^{۹۰۴} ^{۹۰۵} ^{۹۰۶} ^{۹۰۷} ^{۹۰۸} ^{۹۰۹} ^{۹۱۰} ^{۹۱۱} ^{۹۱۲} ^{۹۱۳} ^{۹۱۴} ^{۹۱۵} ^{۹۱۶} ^{۹۱۷} ^{۹۱۸} ^{۹۱۹} ^{۹۲۰} ^{۹۲۱} ^{۹۲۲} ^{۹۲۳} ^{۹۲۴} ^{۹۲۵} ^{۹۲۶} ^{۹۲۷} ^{۹۲۸} ^{۹۲۹} ^{۹۳۰} ^{۹۳۱} ^{۹۳۲} ^{۹۳۳} ^{۹۳۴} ^{۹۳۵} ^{۹۳۶} ^{۹۳۷} ^{۹۳۸} ^{۹۳۹} ^{۹۴۰} ^{۹۴۱} ^{۹۴۲} ^{۹۴۳} ^{۹۴۴} ^{۹۴۵} ^{۹۴۶} ^{۹۴۷} ^{۹۴۸} ^{۹۴۹} ^{۹۵۰} ^{۹۵۱} ^{۹۵۲} ^{۹۵۳} ^{۹۵۴} ^{۹۵۵} ^{۹۵۶} ^{۹۵۷} ^{۹۵۸} ^{۹۵۹} ^{۹۶۰} ^{۹۶۱} ^{۹۶۲} ^{۹۶۳} ^{۹۶۴} ^{۹۶۵} ^{۹۶۶} ^{۹۶۷} ^{۹۶۸} ^{۹۶۹} ^{۹۷۰} ^{۹۷۱} ^{۹۷۲} ^{۹۷۳} ^{۹۷۴} ^{۹۷۵} ^{۹۷۶} ^{۹۷۷} ^{۹۷۸} ^{۹۷۹} ^{۹۸۰} ^{۹۸۱} ^{۹۸۲} ^{۹۸۳} ^{۹۸۴} ^{۹۸۵} ^{۹۸۶} ^{۹۸۷} ^{۹۸۸} ^{۹۸۹} ^{۹۹۰} ^{۹۹۱} ^{۹۹۲} ^{۹۹۳} ^{۹۹۴} ^{۹۹۵} ^{۹۹۶} ^{۹۹۷} ^{۹۹۸} ^{۹۹۹} ^{۱۰۰۰}

باب الحنفية في الصلاة
والصلاة في وقتها
والصلاة في وقتها
والصلاة في وقتها

وخرقة تربط بها ثديها وكفاية إذا ارادت
ولغافة ويزاد لها الخمار ويقعد الكفن

ان خيف انتشاره وصلوة فرضه الكفاية
والغافة

وهي ان يكبر وتثنى ثم يكبر ويصل على
النبي عليه السلام ثم يكبر ويدعو ثم

يكبر ويسلم ولا يرفع اليد الا في الاول
ويقوم الا مامحج او الصدح والاحق

بالامامة السلطان ثم القاضي ثم امام
الى ثم الولي كما في الفصبة ويصح الاذن

كل الحج زواجران
وعرضه قدر الشبر واما قدر الخوض
ان يكون طول ثلثه ذراعين ويكون فوق الكفان
تحت الاطراف الكفان اما حد الخوض وعرضه ذراعين
في لا يتشتر الكفان او نصف ذراعين
يكون طول او نقص على هذا فقد تقضى
ومما زاده او المبوب به
وظم نفسه او المبوب به
في حقه لمصلحة التكبير
انما اذا نزل فخره فغير التكبير
صلواته كما لو نزل فخره فغير التكبير
استغفار للميت والبدلية بالثبات ثم بالصلوة
انما اربعة اوجه الاول ان الميت لا يمسح
ولا يستغشق الثاني ان الميت لا يغسل وجهه الا
والثاني ان يغسل يديه اول الثالث
ان يغسل رجليه قبل الغرغرة من
الرابع والجمعي بعد الغرغرة
في ظاهر الرواية خلاصة

فان صلى غير مصم يعيد الولى انشاء ولا
بالنظر في اولها

يصل غير بعده ومن لم يصل قد دفن
ميكلاو في اولها

صلى عليه بالم يظن تفسخه ولم يجزئ
عازلا في ميت

وكرهت في مسجد الجماعة ولو وضع الميت
في غير ذلك

خارجة اختلف المشايخ فيه وسنة في حمل
الاجزاء

الجنائز اربعة وهوان تضع مقدما
اولا

ثم موثقا على يمينك ثم كذا على يسارك
جدار

ويسرعون بها لا حياء والشيء خلفها احب
يكون

وكرة الجلوس قبل وضعها ويأخذ القبور
بش

قوله في آيات
وعلى القبر
قوله في آيات
قوله في آيات

اولي تولدوه في جنازة او في موضع القبور
بنت لور و نور اليك بوفور في قبره لار
كوهه دور شهيد او لوميك او جوف في اولاد
دور شهيد و رجا فود و انشا و جون
كم امامت في ممرات خيرة و ايتبه و
لا و شهيد كانه اوقامك لار
اياس غار او لوكا لار شهيد
اولو كاياس بمفخرة ايت
قوله لار جند

خواه بوعسای نیم
خواه بوعسای صغیر

ارتش
کتابخانه کعبه شریف

کتابخانه ملی ایران

وَمَضَتْ فَطَنَاهُ إِلَيْهِ وَجَاءَتِ الْآخِرَى وَأَتَمَّتْ

تلك وصاحبهم مابقي وبعثهم وجده ومضت
این جماعتی که با او بودند و با او بودند و با او بودند

إِلَيْهِ وَجَاءَتِ الْآخِرَى وَأَتَمَّتْ تِلْكَ قِرَاءَةُ نَشْرِ

الْآخِرَى بِهَا وَأَنْ زَادَ الْخَوْفَ صَلَواتُ رَبِّكَ
و این جماعتی که با او بودند و با او بودند و با او بودند

فِرَادَى بَأْسِ مَا جَاءَ إِلَى جِهَتِهِ قَدْ رَدَّ وَأُفْسِدَ

الْقِتَالُ وَالشَّيْءُ وَالرَّكُوبُ **فَصَّ** فِي الْكُفَّةِ
و این جماعتی که با او بودند و با او بودند و با او بودند

الْفَرْضُ وَالنَّفْلُ وَلَوْ ظَهَرَ لِي ظَهْرُ إِمَامِهِ لَا لَعَنَ

ظَهْرَهُ إِلَى وَجْهِهِ وَكَرِهَ فَوْقَهَا وَأَنْ أَقْدُوا
و این جماعتی که با او بودند و با او بودند و با او بودند

أَحْوَالُهَا وَبَعْضُهُمْ أَقْرَبُ إِلَيْهَا مِنْ أَسَاسِهَا

و این جماعتی که با او بودند و با او بودند و با او بودند

شرح عن حاجته الاصلية

عبدی وین مطالب من عبد

السلام اهل حرب والالت محرفه وكتب اهل علم عن دين علف است بر عن حاجته الاصلية

بغير زید بود از دینی که طلب کرده شده است از حجت عبدی چون قرض و شمس مع
و همان تلف و غیره زیرا که بر تقدیر که مالک نصاب بود چونکه مهری دارد و فاضل
از حاجت اصلی است و قید مطالب من عبدی بنا بر آنست که در دین هرگاه که مطالب
من حجت بود منع نمیکند و چوب زکوة چنانچه کسی که مالک نصاب است و یوسف مال
مستول است بدین الله همچون نذر و کفارت و زکوة و غیر آن زکوة واجب نمیشود
و سزاوارده شده است از برای و چوب زکوة فراغ مالی را ازین دین است

فأخمس وعشرين بنت مخاض وفي ست

وثلثین بنت لیون و فی بیت و اسرار بعین

وثلثين بنت ليون وفي بيت واسمها بعين

بیت یسوع و احسان
تبریز و تبریک الیافه با خبر
در حال ششمین حق واجب

حقه وفي اجدى وسين جدعة وفي

جاری ساله

معدبانند ۱۲

سنة وسبعين لئلا يكون ردا على احد

وہاں سے

تسعين جفتان الى مائة وعشرين ثم 2

فوق مذکورہ ۹۶ ص ۱ تا ۱۰۰ ص ۱

[illegible]

كل خمس سنة وفي كل خمس وخمسين

یاد کو غفلت است ۱۱۴

مخاض و في مائة وخمسين ثلث حقائق

و در هفتاد و نهم

۳: کلام الله عز وجل

ستاد کالاد ویرادی قلب و استراحت

الكتاب ١٩١٠

اگرچه اینها در بعضی از کتب

790

تا بجاوه فرجه ان واجب ۱۳ و در کتب

وفي اربعين مئتين اومئسته وفيما زاد
 ودر هجدهم
 ودر هجدهم

الاستين ثم في كل ثنتين تباع او يبيعت
بقرانان بدرهمي ثمنه و سائر
تاليفت

وفي كل أربعين مئة أو مئتين وفي آخره
وورثها من قبله

ضائاً او معراضاً وفي مائة واحدای

عشرين شاقان وفي مآتين وواحدة
دولفند است

ثَلَاثَ شَيَاطِينٍ فِي أَرْبَعِ مِائَةِ أَرْبَعِ شَيَاطِينٍ

ثم في كل مائة شاة وفي كل فرس من الالف

والخط به ديناراً وربع عشرية من انا

والتحج

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the manuscript's content, written in a cursive style.

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام
الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام
الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام

وینا نامہ افلاکو حدیث رسول علیہ السلام
محل فرستاد محمد و بنی راد عشر درام

والجواب على ما ذكره من أن
الملك لا يملك إلا ما في ملكه
من الأموال والنفوس والأرض
والسائر مما هو عليه من الحقوق
وأن الملك لا يملك إلا ما في ملكه
من الأموال والنفوس والأرض
والسائر مما هو عليه من الحقوق

والاجب الا في السائمة اي المكففة بالترعي في اكثر
 ١٠ اجب في السائمة اي المكففة بالترعي في اكثر
 ١١ اجب في السائمة اي المكففة بالترعي في اكثر

الحول والافى الصفا لا تتبع الكبر والافى
 لا تتبع الكبر والافى الصفا لا تتبع الكبر والافى

يَعْلَمُ وَالْوَاحِبُ لُوسْطُ فَا ن لِي يُوْجِدُ يَا

ياخذ العامل الاثنى مع الفصل او الاثني

ویرد الفضل و نصیب الکاتب عشره

مَثَقَالًا وَالْفَضَّةَ مِائَتًا وَدِرْهَمًا كُلَّ عَشْرَةٍ مِنْهَا

مقاله فی بیع الذی مع اداة ۱۲

[illegible]

و در طحسین را در علی النصاب بحسب

يعبر الغالب وان غلب الخسر بقوة لا يقوى عليه

... و ...
... و ...

غير ما قرأ الابنية التجارة عند تملكها فيها
الاثر اذا بلغ قيمته فصاها من احد
انفع للفقير ويجوز دفع القيمة في الزكوة
والفطرة والكفارة والغنة والنكاح
بعد الحول بسقط حصته والزكوة في النضا
لا في العفو فيجب تخاض ان تلك بعد
الحول خمسة عشر اربعين ويضم اليها
في وسط الحول الى النضا من جنسه والذئبة
اللفظة والعروض اليها بالقيمة لا تمام
الزكوة

في الزكوة
في الفطرة
في الكفارة
في الغنة
في النكاح
في النضا
في العفو
في الحول
في الخمسة عشر اربعين
في الذئبة
في اللفظة
في العروض
في القيمة
في لا تمام
في الزكوة

في الزكوة
في الفطرة
في الكفارة
في الغنة
في النكاح
في النضا
في العفو
في الحول
في الخمسة عشر اربعين
في الذئبة
في اللفظة
في العروض
في القيمة
في لا تمام
في الزكوة

ونقصانه في الحول فلهذا وجاز تقديم الحول

او اكثر ونصب لك نصيبا **فصل** ونصب

العاشرة على الطريق لاخذ زكاة التجار

من المسلم ربع عشر ومن الذي ضعف و

صداق مع اليمين ان اكثر الحول والفرع

عن الدين وادعيا اذ الى عاشر اخس

ويعلم وجوده اذ الى فقير في غير السوام

ومن الجس في العشر ان لم يعلم ما ياخذ

متا فان علم اخذ مثله ان كايضا

عاشرة ما يتصل به من حوله او من حوله

ياخذ منه ان لم ياخذ دامت وعشر خمر الكافي
لاختبريه ولا امانة وعشر حجر في ثيابا قبل
جائيا من داره وخمس معدن ذهب وفضة
كالفضة وجد في ارض حراج او عشيرة
للو احد ان لم تملك الارض والافلاكها
ولا نسبي فيه ان وجد في داره وفي ارضه
روايتان ولا في بولوا وعشر وفي فوج
وجد في جبل وكثر فيه سمة الاسلام كما
للقطع وما فيه سمة الكفر للواحد ان لم
يأخذ منه ان لم ياخذ دامت وعشر خمر الكافي
لاختبريه ولا امانة وعشر حجر في ثيابا قبل
جائيا من داره وخمس معدن ذهب وفضة
كالفضة وجد في ارض حراج او عشيرة
للو احد ان لم تملك الارض والافلاكها
ولا نسبي فيه ان وجد في داره وفي ارضه
روايتان ولا في بولوا وعشر وفي فوج
وجد في جبل وكثر فيه سمة الاسلام كما
للقطع وما فيه سمة الكفر للواحد ان لم

[illegible]

منها ما تملك محمد وباقيه وفي غسل

عَشِيرَةً اَوْجِلَ اَوْ ثَمَرَهُ وَمَا خَرَجَ مِنَ الْاَرْضِ

وان قل عشر ان سقاها سيح او مطر الا فخر

خطب و بعد نصف عشر ان سق نفیر

اولايتها يلا رفع مَوْن الزمراء وما سها

کند

والبر والعين عشرة وما والاها من خضرها

والباب من خضرها

العجم خراجي وكذا الانهار الا ربعه عند ابيو

منه لا عند محمد بن واسد العرب وما

ابله او فتح غنوة وقسم بين جيشا و

البصرة عشرة والسواد وما فتح غنوة و

اقراهم عليه او صالحهم خراجته وموات

يقبى بقرية والخراج اما خراج مقاسمة كما

يوضع ربع او نحوها ونصف الخراج غاي

الطاقة وانما موقوف كما وضع عمر رضي

عنه

عنه

عنه

عنه

عنه

عنه

عنه

از بهر آنکه این جزوه را
ایریم و اگر کسی
از بهر آنکه این جزوه را
ایریم و اگر کسی

جريد قمارستان

در حال انگیخته بود این دو خندان
صفت بر دو خندان بود

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

یا غلبه کرده زمین

افند سماوی بخدا و جبر

از کافران یونان و روم و هند و چین و ایران و حبشه و مصر و شام و بلاد فارس و جزایر بحر و غیره

كافر عشرية من مسلم وضع الحراج

عشره از مملکت دفع کرده و این کار باین

صرف الزكاة الفقراي من كم ما دون النفا

صرف الزكاة الفقراء من ثم ما دونها

عمر بن الخطاب رضي الله عنه

والمسكين اي من لا شئ له وعامل الصدقة

في كل سنة من كل سنة من كل سنة

فيعطى بقدر عمله ولكاتب فيعان في كل

سنة من كل سنة من كل سنة

قيمة ومديون لا يملك نصيبا فاضلا

دينه في سبيل الله اي منقطع الغزاة

ابيوسف ومنقطع الحاج عند محرمه

واين السبيل اي من له مال لا معة فيصير

الى الكلال والبعض تملك الا الى من يشاء

لا اذ وجبة وملوكه وعبد اعقب

وعتي وملوكه وطفله وبنو هاشم وموت

وذن ابوكه خودش

ولا

والمسكين اي من لا شئ له وعامل الصدقة

فيعطى بقدر عمله ولكاتب فيعان في كل

سنة من كل سنة من كل سنة

قيمة ومديون لا يملك نصيبا فاضلا

دينه في سبيل الله اي منقطع الغزاة

ابيوسف ومنقطع الحاج عند محرمه

واين السبيل اي من له مال لا معة فيصير

الى الكلال والبعض تملك الا الى من يشاء

لا اذ وجبة وملوكه وعبد اعقب

در اقل عقیدت و اقل صفت
در اقل حاشا و اقل
در اقل حکمت و اقل
در اقل کبریا و اقل
در اقل جلال و اقل
در اقل شرف و اقل
در اقل عظمت و اقل
در اقل کرم و اقل
در اقل جود و اقل
در اقل سخا و اقل
در اقل بخت و اقل
در اقل نصیب و اقل
در اقل حظ و اقل
در اقل سهم و اقل
در اقل نصیب و اقل
در اقل حظ و اقل
در اقل سهم و اقل

ولا الی ذی وجاز غیره الیه وان دفع الی

من ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

ظنه مفرقا نظرا نه ملوک یجدها وان

وَقَدْ كُنْتُ أَتَى بِكَ فِي الْبَيْتِ الْمَكِينِ

المشترى ونسبة النقل ونسبة مطلقه وحب

وینچه دوزخه مطلقه وینچه واجب دریک
بسمه اعلیٰ متعین است
بسمه اعلیٰ متعین است

دفعه اولی در این کتاب است که در آنجا که میگوید
و بعد از آنکه در این کتاب است که در آنجا که میگوید

معین الایم الاخیر و غیره

الملك المطلق ان يبيت ويعين والنفل في

شَدِّ اَفْضَلُ مَنْ وَاَفَقُ صَوْبًا يَتَادَرُ

الخواص ويظهر غيرهم بعد نصف النهار

که آن نوبی واجباً و لا صوم لوتوبی

[Faint handwritten text in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side.]

كان الغد من رمضان فانما صائم والا

فلا ذكر ان رآه بين صوم رمضان

وغية فان كان من رمضان يقع عنه

والا فنقل ومن رأى هلال صوم

وحده يصوم وان رآه قوله وان افطر

يقض ولا كفارة عليه وقيل خبر عدل

لوقتنا او افرقة للصوم مع عيم ونسب مع

فيم للفطر بضاب الشهادة واقطبا والعا

العدالة لا الدعوى وبلا عيم مع فطر

ويعمل

معلق

ويعمل صوم ثلثين بقول عدلين جاز الفطر

الذي هو صوم ثلثين بقول عدلين جاز الفطر
الذي هو صوم ثلثين بقول عدلين جاز الفطر
الذي هو صوم ثلثين بقول عدلين جاز الفطر

ويقول عدل الا والاخ كالفطر

من جامع او جتمع في احد السبيلين او
من جامع او جتمع في احد السبيلين او
من جامع او جتمع في احد السبيلين او

او شرب غلث او دواء عدا قضي وكفر

كالطاسي وهي بافساد الاداء صوم

لا غير وقضي فقط ان افطر خطا ومكرها

او بطن انه ليل فذا او دحل دواء الى

او دسلفه من المسم او ابتلع حصة او

يقبلا ملاقة لان غلبه او افطر غلبا او

يقبلا ملاقة لان غلبه او افطر غلبا او

يقبلا ملاقة لان غلبه او افطر غلبا او

يقبلا ملاقة لان غلبه او افطر غلبا او

يقبلا ملاقة لان غلبه او افطر غلبا او

يقبلا ملاقة لان غلبه او افطر غلبا او

يقبلا ملاقة لان غلبه او افطر غلبا او

غير حرام
صوم غلثاني

فقر بالثمن
الذي هو صوم ثلثين بقول عدلين جاز الفطر

او نظر قاتل او دخل عبا او دخان او

ذباب في حلقه ولو دلى بهمة او في عجزه

او قبل ولس ان انزل قضي فقد والا

ولا يفسد ياكل ما بين اسنانه اقل من

تحت الا اذا اخرج من فيه ثم اكل ولا ياكل

مضغ مضغ عود القى يفسد ان كثر

عند محذره ان اعيد وان اقل وكرة اللاد

مضغ شئ الا طعام صبي ضرورة والبقية

ان خاف لا السواك والكحل وشيخ قان

عجز

Handwritten marginal notes in Arabic script on the right side of the page.

Extensive handwritten marginal notes in Arabic script on the left side of the page, including the word 'عجز' at the bottom.

عَنْ عَنِ الصَّوْمِ افْطَرَّ وَاَطْعَمَ لِكُلِّ يَوْمٍ مِائَةً

الفطره ويقضى ان قدس حاملا
 وافر من ماله
 خفيص ينفق ما
 ينفق من ماله
 وافر من ماله
 خفيص ينفق ما
 ينفق من ماله

فَرَضَ خَافَ عَلَى نَفْسِهِ الْوَلَدِهَا وَ

مريض خاف زيادة مرضه والساقل
فقط
وغيره من التواءه
لأنه خاف زيادة
مرضه والساقل
فقط
وغيره من التواءه

واقضوا بلاد فدية وحوم سفر لا يضرون

ارجح دان صحیح ادا فاد تم مات فدای
 صدق خدای سلا میزود

اِحْبِ رَانَ صَحْحِ اَوَاقِدِ نَمِ مَاتِ فِدَى

و در این کتاب

المندوب المرفوع

و امرت مافات ان عائش بعد يقدر

مافات الرمنه

وای قوت لاله وای بقدرت

والا فبقدرهما بشرط الايصاء ونقد

فقد اشتهر

در این روزها که در این شهر است و در این وقت که در این شهر است

من الثلث وفدية كل صلوة كصوم يوم

والتسعة عشر

کمال امام زمان

انسانیت

2

وعبادة غيره لا يجزئيه ويلزم النفل بالشهر
بعبادة غيره لا يجزئيه ويلزم النفل بالشهر

الا في الايام المنهية اي يوم الفطر والا
مع الثلث بعد وصح النذر فيها لكان

افطر وقضى وان صام صح بعد من ضايا
ثم يقضى ويمسك بقية يومه مسافرا قدم

وحايض طهرت وجبى بلغ وكافرا تسلم
ولا يقضى به ان الاخير ان ويتم مقيم

ولو افطر لا كفارة وجنون كل الشهر سقط
للبعض وان اغنى عليه اياما فضاها

الايوم

ويؤطر

فان كان

فان كان

فان كان

يومناؤه **الاعتكاف** سنة مؤكدة و

هو لبث صائم في مسجد جماعة بنيت **والاعتكاف**
دارك كرون در مسجد

يقض من قطعه فيه ولا يخرج منه

الا حجة الانسان او الحج بعد الزوال

ومن بعد منزله فوقتا يدركها ويصلي

ساعة بلا عذر فسد ويأكل ويشرب

وينام ويبس ويشترى فيه بلا اجزاء

البيع لا غيره ولا يصمت ولا يتكلم الا بخيرا

والمسكين لا يمسك ولا يمسك

والمسكين لا يمسك ولا يمسك

والبسطة واثقوي يكافيت اين بر داني
از امام اعظم

والبسطة واثقوي يكافيت اين بر داني
از امام اعظم

والبسطة واثقوي يكافيت اين بر داني
از امام اعظم

والبسطة واثقوي يكافيت اين بر داني
از امام اعظم

والبسطة واثقوي يكافيت اين بر داني
از امام اعظم

والبسطة واثقوي يكافيت اين بر داني
از امام اعظم

ويطه الوطى ولو قليلا او ناسيا ووطى في
الوطى

غير فح او قبله او لم ينزل الا فح
وغيره

وان حرم والله يعتكف في بيته او
غيره

نكاحا اعتكاف ايام لزمه ايام بليها
وغيره

وان لم يشترط في يومين بليته ما وجب
وغيره

بنيتة الا ناسرا خاصة والله اعلم
وغيره

فرض على كل حر مسلم مكلف صحيح بصيرا
وغيره

زاد وسرا حلة فضلا عما لا بد عنه وعك
وغيره

عياله الى حين عوده مع امن الطريق
وغيره

كتاب الحج ورفقة قصيد
وشرع عبادت از قصد
فصوص بلكان مخصوص
ورنسان مخصوص
ومن دخله كان امين

اولهم للمعرفة ان كان بينهما وبين مكة مسيرة
او اكثر من ذلك فليكن بينهما وبين مكة مسيرة
او اكثر من ذلك فليكن بينهما وبين مكة مسيرة
او اكثر من ذلك فليكن بينهما وبين مكة مسيرة

تبلغ اربعة ففتق مضي لم يورد في حقه و
يوجد والصبي احرامه للفرض صحيح لا
يوجد والصبي احرامه للفرض صحيح لا

وفرضه الاحرام والوقوف بعرفة وطواف
الزيارة وداحية وقوف جمع وقوف الزود
الزيارة وداحية وقوف جمع وقوف الزود

والسعي بين الصفا والمروة ورمي الجمار
وطواف الصفا والمروة ورمي الجمار
وطواف الصفا والمروة ورمي الجمار

سنة واداب واشهره الشوال وذو
الحجفة والذو القعدة

وعشر ذوالحجة وكراهية اجرامه له قبلها والعمرة

سنة مؤكدة وهي طواف وسعي وزيارة

في كل السنة وكرهت يوم عرفة واربع

بعدها وميقا الملتقى ذوالحليفة والحراق

ذات عرفة والسما في حجة والنجد قرن ودم

اليتنى يلتم وجرم تاخير الاجرام عنها لمن

قصد دخول مكة لا التقديم وحل الاجل

داخلا دخول مكة غير محرم وميقاته

الحل ولكن سكن بمكة للحج الجرم والعمرة الحل

ومن

في كل سنة وكراهية اجرامه له قبلها والعمرة
سنة مؤكدة وهي طواف وسعي وزيارة
في كل السنة وكرهت يوم عرفة واربع
بعدها وميقا الملتقى ذوالحليفة والحراق
ذات عرفة والسما في حجة والنجد قرن ودم
اليتنى يلتم وجرم تاخير الاجرام عنها لمن
قصد دخول مكة لا التقديم وحل الاجل
داخلا دخول مكة غير محرم وميقاته
الحل ولكن سكن بمكة للحج الجرم والعمرة الحل
ومن

للأهل

ومن نشاء اجرامه توحاً وعسلاً احب

وینویسند که این را در صورتی که در وقت نماز است

ولیس از اسرار و سرادج طاهرین و تطیب

وینویسند که این را در وقت نماز است و در وقت وضو

وصلی شفعاً و قال البقره اللهم انی استبد

وینویسند که این را در وقت نماز است و در وقت وضو

الح فیسره لی و تقبله منی ثم لی و یتوی

وینویسند که این را در وقت نماز است و در وقت وضو

الح و ی بیک اللهم بیک لا شریک لک

وینویسند که این را در وقت نماز است و در وقت وضو

بیک ان الحمد والنعمة لک و لک لک

وینویسند که این را در وقت نماز است و در وقت وضو

ولا ینقص منها وان زاد جاز فضا

وینویسند که این را در وقت نماز است و در وقت وضو

فتق الرفق و الفوق و الجلال و القدر

وینویسند که این را در وقت نماز است و در وقت وضو

صید البحر و العشاره الیه و الدلالة علیه

وینویسند که این را در وقت نماز است و در وقت وضو

وینویسند که این را در وقت نماز است و در وقت وضو

وینویسند که این را در وقت نماز است و در وقت وضو

وینویسند که این را در وقت نماز است و در وقت وضو

والتَّطَيُّبُ وَقَلَمُ الظُّفْرِ وَتَسْتِ الْوَجْهِ وَالرَّاسِ

والتَّطَيُّبُ: دهنی و روغن و بوی خوش
و قلم الظفر: بوی خوش و بوی خوش
و تست الوجه: بوی خوش و بوی خوش

وَعَسَلُ الرَّأْسِ وَبِجْتُهُ بِالْخَطِّ وَقَصْرُهَا وَحَلْقُ

و عسل الرأس: دهنی و روغن
و بجتها بالخط: بوی خوش و بوی خوش
و قصرها: بوی خوش و بوی خوش

رَأْسِهِ وَشَعْرُ بَدَنِهِ وَلَيْسَ بِخَطِّ وَعِمَامَةٍ وَ

و شعر بدنه: دهنی و روغن
و ليس بخط: بوی خوش و بوی خوش
و عمامة: دهنی و روغن

خَفِينٍ وَلِلصُّبُوحِ بِطَبِيبٍ إِلَّا بَعْدَ ذَوَالِهِ

و خفین: دهنی و روغن
و للصبح: بوی خوش و بوی خوش
و بطبیب: بوی خوش و بوی خوش

إِلَّا الِاسْتِحْجَامَ وَالِاسْتِظْلَالَ بَيْتًا وَحُلَّ

و الاستحمام: دهنی و روغن
و الاستظلال: بوی خوش و بوی خوش
و بیت: دهنی و روغن

وَشَدَّ أَمِيَانًا فِي خَضْرَاءٍ وَكَثُرَ التَّلْبِيَةُ مَتَى

و شد اَمِيان: دهنی و روغن
و في خضراء: بوی خوش و بوی خوش
و كثرت التلبية: دهنی و روغن

صَلَاةً أَوْ عَلَى شَيْءٍ أَوْ مَبْطُورًا وَادِيًا أَوْ تَقَى كَمَا

و صلاة: دهنی و روغن
و على شيء: بوی خوش و بوی خوش
و مبطور: دهنی و روغن

أَوْ سَجَرًا وَإِذَا دَخَلَ مَكَّةَ بَدَأَ بِالسَّجْدِ وَ

و سجد: دهنی و روغن
و إذا دخل مكة: بوی خوش و بوی خوش
و بدأ بالسجد: دهنی و روغن

رَأَى الْبَيْتَ كَيْفَ يَرَى يَرْفَعُ يَدَيْهِ كَمَا

و رأى البيت: دهنی و روغن
و كيف يرى: بوی خوش و بوی خوش
و يرفع يديه: دهنی و روغن

وَأَسْلَمَ

و دعا الله استغفر الله و كثر التلبية
و دعا الله استغفر الله و كثر التلبية
و دعا الله استغفر الله و كثر التلبية

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

فَاسْتَمِعْ إِنَّ قَدْ رَعِيَ مَوْزِ وَالْأَيْمَنُ شَيْئاً
فِي يَدَيْهِ وَقِيلَ إِنَّ عِزَّ اسْتَقْبَلَهُ وَكَبِيرُ
وَحَمْدُ اللَّهِ تَعَالَى وَصَلَّى عَلَى النَّبِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ

وَطَافَ طَوَافِ الْقُدُودِ وَسَنَ الْاَفَاقِ
أَخَذَ عَنْ يَمِينِهِ مَا يَلِيكَ أَلْبَ وَمَا يَحْتَمِلُ سَبْعَ

أَشْوَاطٍ يَوْمَ فِي الثَّلَاثَةِ الْأُولَى جَاعِلًا مَصْطَفًى
مَدَّ يَدَهُ تَحْتَ الْبَطْنِ الْمَعْنَى مَلِيحًا طَرَفَهُ عَلَى كَيْفِهِ فَوَضَعَهُ جِلْدًا

الْيَسْرَى وَكَلَّمَ قَرَّبَ بِالْحُجَّةِ فَعَلَّ مَذَكَّرَ وَأَتَى نَوْسَ مَدِينِ
الرَّكْنَ الْإِمَامِ حَسَنَ وَخَطَّمَ الطَّوَافَ بِاسْتِئْذَانِ

مَخَارِجُ مَصْطَفًى

مَنْعِيَا
الْمُتَّقِينَ

مَنْعِيَا
الْمُتَّقِينَ

الرَّكْنَ الْإِمَامِ حَسَنَ وَخَطَّمَ الطَّوَافَ بِاسْتِئْذَانِ

نفلًا ماشاً وخطب الإمام السابع ذي

القعدة وخطب الإمام السابع ذي القعدة

الحج وعلم الناسك ثم التاسع بعرفات

وخطب الإمام السابع ذي القعدة وخطب الإمام السابع ذي القعدة

ثم حادي عشر بمينا أو حجاج من المسجد

عند التروية الى منا ومكث فيها الى فجر

عرفه ثم منها الى عرفات وكلها موقف

الا بطن عنه واذن المنة الشهد

كالجمعة وجمع بين الظهر والعصر باذان

اقامتين وشطرا الجماعة والاحرام فيها

ولا يجوز العصر فاقل احد هما ثم ذهب

علا بطن عنه واذن المنة الشهد

كالجمعة وجمع بين الظهر والعصر باذان

اقامتين وشطرا الجماعة والاحرام فيها

ولا يجوز العصر فاقل احد هما ثم ذهب

علا بطن عنه واذن المنة الشهد

كالجمعة وجمع بين الظهر والعصر باذان

اقامتين وشطرا الجماعة والاحرام فيها

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

وقطع تلبسته يا ولها ثم ذبح ان شاء ثم حلق

بجواران
بجواران
بجواران

او قصر وحلقه افضل وحلته الا انشاء ثم بعد از آن طواف کند

افضل
افضل
افضل

طاف للزيارة يومئذ من ايام النحر سبعة

افضل
افضل
افضل

بل در سب و سعي ان كان سعي قبل داول و زیارة

اولی
اولی
اولی

بعد فجر يوم النحر وهو افضل وحلته للنساء

افضل
افضل
افضل

فان اخرها كره يجب دهر و بعد زوال

افضل
افضل
افضل

ثاني النحر في الجاهل الثالث بيد ما يلي

افضل
افضل
افضل

ثم ما يليه ثم العقب سبعا سبعا و كبر برك

افضل
افضل
افضل

حصة و وقف بعد كل من الاولين و

افضل
افضل
افضل

جاز

و هو
 تاج ارمین تا که اگر باشد
 تا که آنرا نماند
 حمید را می جسد می نمود
 که می نمود
 و هو
 تاج ارمین تا که اگر باشد
 تا که آنرا نماند
 حمید را می جسد می نمود
 که می نمود

دوسری صلیب
دوسری صلیب
دوسری صلیب
دوسری صلیب

الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وكرمه

الاولد
ارعلی کی
بی بی حسنہ کی
نہ یلیندی
عمری ارغمل
راج رامکر طوافی

و من بعد از آنکه

تسلسل از صوص
هانی صوص
سینان و کرم
نیمه نیمه
فرانسه

بنی کوفه

اول ازین است

الذي هو في الحقيقة

از قضا

من ميقا معاً
و يقول اللهم ارفع
والله اعلم
الامر الى احقره
اداد خذ بك فيه
بما لا تقبلها

قابل **القرآن** افضل مطلقا وهو ان يتلى
 وبعده الى اخره واما داخل بمكة وطاف
 للرحمة سبعة اشواط يرسل للشهادة الاول
 ويسعى ثم يحج كما هو ذبح للقرآن بعد سري
 يوم النحر وان عجز صام ثلثة ايام اخرها عسرا

وسبعة بعد حج ان شاء فان فاتت الثلثة
بعدها الحج الكبر وقيل فائدة
بمن الحرفوت لقول
الذي اذعن له
على كماله
وهي روضة
يعين الدم والتمتع افضل من الافراد وهو

ان يحكم
بجسمه من الميقات في انفسهم
الذين

یَطْوَنَ وَيَسِي وَيَجْلَقُ اِدْيَقْمَر وَيَقْطَح

فأول طوافه ثم أحرم بالبح يوم التروية وقيل

افضل روح كالفرد وروح وان عي حاتم

[illegible]

اوليس تحيط او ستر رسه يومًا او حلق

رج رسه او عضواً وقص اظفار يديها
يا نكته يا نكته يا نكته يا نكته
يا نكته يا نكته يا نكته يا نكته

او رجل او الكل في مجلس او طاف للفرض

غير جنباً او فاض قبل الامام او تركها

او كثره او قدم نكاحاً على اخر او اخر طواف

الفرض عن ايام النحر او ترك اقله فعليه دم

ويترك اكثره بقي محرماً حتى بطوان وان

طاف جنباً فبدنه وان فعل اقل مما ذكره

طاف غير الفرض محدثاً او ترك القليل من

طاف غير الفرض محدثاً او ترك القليل من

طاف غير الفرض محدثاً او ترك القليل من

طاف غير الفرض محدثاً او ترك القليل من

طاف غير الفرض محدثاً او ترك القليل من

طاف غير الفرض محدثاً او ترك القليل من

طاف غير الفرض محدثاً او ترك القليل من

طاف غير الفرض محدثاً او ترك القليل من

طاف غير الفرض محدثاً او ترك القليل من

طاف غير الفرض محدثاً او ترك القليل من

الواجب اوجلو ^{في} ^{من} ^{غير} ^{يصدق} ^{بصدق}

صاع من برّان حبّ وخلق بعد رنج
فصل في علاج الجذام

او تصدق بثلاثة اصوع طعاما على سبعة
 صلح الزكوة وطعام للمساكين
 تصدق كذا

مساکین اوصام ثلثه ایام و وطنه قبله
یاروزه دارد

عرفت يفسد حجة ومضى وزج وقضى

ولم يفترقا وبعد له يجب به بدنه وبعد له

وَلَمْ يَنْفَرُوا وَابْعَدَ هَاجِبٌ يَدَيْهِ وَيَعْلَمُ

... قتل الحمر صيدا اودل عليه قاتل

شاهان قتل الحکم صید او دل علی قاتل

بجزاوه ای ما قوم عدلان فمقتله

تیب جزا و ای ما قوم عدلان فمقتله

بجای آنکه در جای آن که

و اقرب بمكان منه في شري به هه هاو

و از هر یک مکان منه فیشتی به هکله ها و
از این مکان به هکله ها و

از جمله
چهار بیان
در این کتاب
که تحت عنوان
مقدمه است

بمكة او طعاما ويصدق به كالفطرة او صام

بمكة او طعاما ويصدق به كالفطرة او صام

يومك عن كل مسكين يوما وما فضل عنه

بمكة او طعاما ويصدق به كالفطرة او صام

تصدق به او صام يوما وان نقصه

ما نقص وان اخرج من جيب الامتناع

او كسبه البيض فقمة وكن ان ذبح الجلال

صيد الحرم او حليه او قطع حشيشه او شجر

الاملوكا او منبتا او جاف ولا يرمى الحشيش

ولا يقطع الا الاذخر وقتل قملة او جراد

صدقة وان قلت ولا شي يقتل غراب و

جد اءة عقب حو وفارة وكتب عقور وبعوض
فما عو فاما فموش ولسكنا ولسكنا

ویرغوث و قمراد و سحفا و سبع صایل
و سحران و سحران و سحران و سحران

وله ذبح الحيوان الأضغى وأكل ما صاده ^{حلال}

و زجہ بلادہ حکم واسرہ ومن دخل

الحکم بصد امر سلم ورتب ببع ان بق و

لا خير كبيع اللحم صيد الاصيد مع انا

حد و من ابرسر صد فی د محمد (ک)

خدا را حلالا زمین و آن قتل خود صد

(Faint handwritten notes in Persian script)

و از این جهت که در این کتاب
از این جهت که در این کتاب

[illegible]

دم علی الفرد فعلی القارن دمان الایحواز
بالحرام بالبروی یکدم ورجب بنمود

وقت غیر محرم و یثنی جزا و حید قبله حرمان

و بعد وقت حید الحرم جلالتان و بیاع

حید او شراه بطر و لوزجہ خرم و لوا

صید او شراه بطر و لوزجیه خرده و دوا
غرم قیمه ما اکل لا حرم لایکجه ولدات

غرم قيمه ما اكل لا محرم لا يلبس ولدت

طبيب اخراجت من الحرم وما تغرمها ولا
 اخرجت من الحرم وما تغرمها ولا

[illegible]

ان احضر الحرم بعد وادخض بعث المفرد

و ما القاسر ن دمين وعين يومئذ
وقارن دو گوشت

فيه ولو قبل يوم النحر وفي حلا الويد بحل عليه
وكان روزگار از روزگار بگذرد
والمزاج من از مزاج من

ان حل من حج وعمره ومن عمره وعمره
والمزاج من از مزاج من
والمزاج من از مزاج من

وان حج وعمره وان حلال احضار
والمزاج من از مزاج من
والمزاج من از مزاج من

عن مكنتي الحج بمكة احضار وعن احضار
والمزاج من از مزاج من
والمزاج من از مزاج من

لا ومن عجز فاجح صح ويقع عنه ان داه
والمزاج من از مزاج من
والمزاج من از مزاج من

الى موته ونوى الى عنه ودم الاحضار على
والمزاج من از مزاج من
والمزاج من از مزاج من

الامر والهمان والحنانية على الحاج وضمن النفقة
والمزاج من از مزاج من
والمزاج من از مزاج من

ان جامع قبل وقوفه وان ما في الطريق
والمزاج من از مزاج من
والمزاج من از مزاج من

فانما از تنگ مایق من المال از منزل
رویه از حاجی سی که
مردود حاجی

عن منزل امره انزلت ما بقی لا من حیث مات

ولا یجوز للهدی الا جاز التضحیة واکل من

هدی تطوع و متع و قرآن فقط و خصا
هدی تطوع و متع و قرآن فقط و خصا
هدی تطوع و متع و قرآن فقط و خصا
هدی تطوع و متع و قرآن فقط و خصا

یسود النحر لا غیرهما واکل بالجم و نصف

یکله و خطامه و لا یعطی اجمالا منه و لا

یرکب الا ضرمة و لا یجکب و ما عبط او

تقیب بغاشش فی الواجب انکله و العیب

ملک له و فی النفل لا شی علیه ان یشرب و ایا

لوقف قتل و قته قبلت لا یعد له ذک سر حجا

وقف قتل و قته قبلت لا یعد له ذک سر حجا

وقف قتل و قته قبلت لا یعد له ذک سر حجا

بیاورد و در آن زمان که
کوفت را باریک کند
و اگر بعد از آن
نقطه را

النكاح ينعقد بإيجاب وقبول

فَقُولُ لَكَ لَفْظًا

فصل في بيان ما ينبغي من التوكل على الله تعالى

تجربون بر غلوه را بگویند
بسی گفت بر غلوه را بگویند
و فرزند را بگویند
و اگر بگویند زبیدی بگویند

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

سازای
الحاج
تتمه

شماره ۱
ماده ۱
تاریخ ۱
بخط ۱

لفظ مروج
لفظ لفظ مروج
لفظ مروج

الشماعه بغيره

وام و مافض کثر و جنی فعال زوجت و ان لم یعلی معناه یعنی نفقه کی از زن و مرد
امر بود و دیگر مافض حاضی خا ط ب میگوید مرد و دختر را که زوجی این یک نفر
و دخترت را یا گفت زنی را که زوجی نفسک یعنی بزرگ ده خودت را پس گفت و
و خریار زن زوجت یعنی بزرگ و اوم اکرم ندانند معنی این دو کلام را متوجه می شود

۱۲۶ جنایه هر کسی که کرده شده باشد در حضور دو یا سه بعد از آن مرد اگر دعوا کند مرد
شنیده بخشد و گواهی این نرا در حق زن بخلاف دعوی زن که شنیده میشود گواهی
این نرا در حق مرد بخشد و گواهی بر عکس ۱۲۷

این کتاب از کتابخانه

وَمِنْ أَعْلَى السَّمَاءِ وَمِنْ دُونِهِ
وَمِنْ أَعْلَى السَّمَاءِ وَمِنْ دُونِهِ
وَمِنْ أَعْلَى السَّمَاءِ وَمِنْ دُونِهِ
وَمِنْ أَعْلَى السَّمَاءِ وَمِنْ دُونِهِ

دا محمد اسمعيل المكي
والشيخ محمد بن عبد الله
في جملة الدواخل

[illegible]

لم تحل الاخرى ووطيها منك وكن وطيها
ملك وطيها انكاحا منك لانكاحا فان ملكها
لا يبطأ واحدة حتى يحرم الاخرى وصح نكاح
مملوك واحد حتى يحرم الاخرى وصح نكاح

الكتابية ولوامته ولانته مع طول الحجة والبرهان
والحكمة وجعل من زنا ولا توطأ حتى تقض حيلها

ومن فقت الى فحشته لانكاج امته ومايكته في كثير
 حالها ازين او ان كان في الدنيا ما يزيدها من الخير
 او كانت في حرم ربيته في الدنيا ما يزيدها من الخير
 او كانت في كفاية وكرامة

این کتاب در بیان احکام و عقاید است
و در بیان حقوق و تکالیف است
و در بیان عبادت و اخلاق است
و در بیان معاملات و عقود است
و در بیان مجازات و عقوبات است
و در بیان حقوق و تکالیف است
و در بیان عبادت و اخلاق است
و در بیان معاملات و عقود است
و در بیان مجازات و عقوبات است

و کافره غیر کتابیه و آخری در عده مباحه زن داشت

در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

و عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد
در عده این زن بدینا بد

[Faint handwritten Arabic script]

و میرا از مرا که
بیکر خضانت
نمیکنند

10

لا يبطل بلا صريح او دلالة ولا بقيا سبب برقرار است ايست
بلا صريح او دلالة ولا بقيا سبب برقرار است ايست

فما عمن المجلس بشرط القضاء لفسخ من بيع
فما عمن المجلس بشرط القضاء لفسخ من بيع

ومن عتقت والولي العصبة على ترسيم بشرط
ومن عتقت والولي العصبة على ترسيم بشرط

حربة وتكليف اسلام في ولد مسلم ثم الاقرب بعد از ان هر که تزویج بکتر است ولی ویت
حربة وتكليف اسلام في ولد مسلم ثم الاقرب بعد از ان هر که تزویج بکتر است ولی ویت

ثم والاقرب ثم السلطان ثم قاض في مشورة
ثم والاقرب ثم السلطان ثم قاض في مشورة

والك ولا يبعد تزوج بغيره الاقرب مالم
والك ولا يبعد تزوج بغيره الاقرب مالم

ينظر الكفو الخايب خيرة وعند البعض
ينظر الكفو الخايب خيرة وعند البعض

السفر وبعث الكفاة في النكاح نسبا ففرض
السفر وبعث الكفاة في النكاح نسبا ففرض

الزوجة انك خذوه واما امر جلمه ميكنه زير که در کتب که جود غرض است زير که مشغول بخدمت ما کتبت و فارغ شدمت بديع بقدر شرايع

نکته: این کتاب را به نام **الکافی** می‌نامند.

بجای آورد
از دولت و برین قیادت
که خود را از این دولت
در جنتی است که

[illegible][illegible]

وَب

قَبْلَهَا وَإِنْ لَمْ يُمْ فَالْتَمَذَ قَبْلَهَا وَأَوْفَرَ التَّالِيَةَ

وصح النكاح بانه ذكر الله ومع ربه وبشيء انك قد

غير ما سبقه ومجهول جروب من النمل كما مر

۱۳۳۰
خ

ان كان بينهما والاختلاف لكونه والاد

غزوفه وان طبق قبر دلی و خلوة

فَنَصَفَ الْآخِرَ وَأَنْ يَكُ بِآلِيفٍ عَلَى شَطِ

لا يخرج بها اوبالف ان اقام بها وبالفين

ان اخراج

[illegible]

وَبَلَدًا وَعَصْرًا وَبَكَارَةً وَثِيَابَةً فَإِنْ يَوْجَدُ

مَهُمٌ مِنَ الْأَجَانِبِ لَا أَلَامَ وَقَوْمَهَا أَنْ لَمْ

تَكُنْ مِنْ قَوْمِهَا وَصَحَّ ضَمَانٌ وَلَيْتَهَا

وَلَوْ صَفِيرَةٌ وَالْعَجْلُ لَوَجَّاهُ بَيْتًا فَذَلِكَ

وَالَا فَلَمْ تَعَارَفْ وَقَبْلَ اخْتِارِ الْعَجْلِ لَهَا مَنَعَةٌ

مِنْ الْوَلِيِّ وَالسَّفَرِ بِهَا وَلَوْ بَعْدَ وَطِيِّ بَرَضِهَا

بَلَا سَقُوطِ التَّفَقُّعِ وَالسَّفَرِ وَالْخُرُوجِ لِلْحَاجَةِ بَلَا

أَذْنِهِ بَعْدَ اخْتِارِهَا وَقَبْلَ لَابْسِهَا بِرِيسَا

وَبِهِ يَفْقِي أَنْ بَعَثَ إِلَيْهَا نِسَاءً فَقَالَتْ هِيَ بَوْبَرِيَّةٌ

وَيَا أَيُّهَا الْقَوْلُ فَتَوَادَّاهُ لَمْ تَدْرِكْهُ

وَقَالَ

وَلَوْ صَفِيرَةٌ
وَالْعَجْلُ لَوَجَّاهُ
بَيْتًا فَذَلِكَ

٧٢٢

وَالسَّفَرِ بِهَا
وَلَوْ بَعْدَ وَطِيِّ
بَرَضِهَا

وقال من قال قوله الا فيما بي لا كل
نكاح القن والكتاب ولله بر والامة وامر الو

بلا اذن السيد توقف اجاز ان تفقد وان

موبطل واذا اذن بيع القن للمهر ويسعى الا
والاذن بالنكاح نعم جائزة وفاسد ويمنع

زوج الامة لا تجب التوبة ولا الثقة الالها و

يطاها الزوج ان طهر وله النكاح عيبه

وامتبه كرها وخرت امه ومكاتب عقت تحت

خرا وعبد وان تلكت بلا اذن فعتقت

منه زنته ملكه وورثته
بجانبه يكون له في ماله
فان كان ماله من قبله
فان كان ماله من بعده

منه زنته ملكه وورثته
بجانبه يكون له في ماله
فان كان ماله من قبله
فان كان ماله من بعده

ويعود الى ارماع عظم وعبد خرافت
وبهول اسامث نفوس

تعتقت
مولا
يعود الى ارماع عظم وعبد خرافت
وبهول اسامث نفوس

الزوجة
الزوجة
الزوجة

لا اله الا الله

بلا خيار لها وما سقى السيد لو وطئت فعتت
وان عقت اولادهم وطيت فلها وروح الا
يعزل بان سيد بها والحجة بانها وطى امه
ابنه فولدت فادعاء ثبت بنيتها وهي ام
ولله وجب قيمتها لانها ولها قيمته و
والجمل كالأب بعد موته وان نكحها صح و
تضام ولله وجب مهرها لاقبتها والعو
للحرف لقرابة الطفل تبع خير الابوين
وعند عدمها تبع الدار والمجوسى شتم
الكباني اعتبار

تقرأ بغير

الکتاب وان اسلم المتزوجان بلا شبهه داو
في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي

في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي
في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي

في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي
في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي

في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي
في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي

في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي
في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي

في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي
في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي

في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي
في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي

في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي
في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي

في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي
في عدة من عقدين ذلك اقر عليه وفي

زوج وکافریت
یا مسلمانان

راوند امام

نصفه لو ارتد ولا شيء لو استتدت وبقى النكاح

وان ارتد أمعا فاسلم معا وفسدان اسلم احده

وبطلان مسلمان شه بغيره

قبل الآخر وكل الزوجات في القسم سواء الا

للمملوكة ولها نصف الحرمة ولا قسم في السفرة

الفرقة اولى ويصح ترك القسم والرجوع

الرضاع خمسة في حولين ونصف فقط

اقومة الرضعة وابو زوج لها سنة للرضع

في حمان مع هو عليه كالثب وروء

والزوجان عليها وتحل اخت اخيهما

Handwritten marginal notes in Arabic script, likely commentary or additional legal rulings related to the main text.

Handwritten marginal notes in Arabic script, continuing the legal discourse.

Handwritten marginal notes in Arabic script, providing further details or examples.

Handwritten marginal notes in Arabic script at the top of the page.

النسب والاحقاق ولين الرجل وما خلط نكده
بتمام لاحد والغير يعقب الغلبة وحرم الا
تسواط ولين ابكر ولليت فان ارضعت
فمنها رضيعه حرمتا ولا منة للكبرية ان تعان

فصل في طلاق الطلاق يقع
من مكلف فقط ولو سكران او عبل لا
انفاق وبالله يس والكرم من الله

من سبيله ونائم واخنة طلقه فقط في
طهر لا وطى فيه وجسه وهو الشئ طلقه بغير الموطوعة
للخولة ولو في حيض والموطوعة لا تقدر

Handwritten marginal notes in Arabic script on the right side of the page.

Handwritten marginal notes in Arabic script on the left side of the page.

Handwritten marginal notes in Arabic script at the bottom of the page.

Handwritten marginal notes in Arabic script at the very bottom of the page.

فان طلق رجل امرأته ثلث في حال الحيض
والحمل لا يقع الا واحدة وعليه الفتوى
في طلاق واحد من ثلث

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

الثلث في طهار لا وهي في سائر من يحض او في

ولا يقع طلاق الصبي والمجنون والنائم لقوله صلى الله عليه وسلم
كل طلاق جائز الا طلاق الصبي والمجنون **بداهة**
ولا بامرة ابنة وبني اولاده لقوله تعالى وحلائل انبا
تكم الذين من اصلكم **بداهة**
ولا بامرة ابنة وبني اولاده لقوله تعالى وحلائل انباكم
خلاصة من نسخة **درين مسئله** سخن امامان
حيث بدش بازن بى نامد خوش را بعد از
طلاق شدن كمر فتنه شو و موافق شرعى نبوى درست است
بانه بنين و توحروا جواب آنستكه رو داشت سر را
مسئله من طلق امرأته ثلثا كيف يكون قال الله تعالى
فمن نكح زوجا غيره الجواب من طلق امرأته ثلثا بغير
اسم المرأة وبغير ذكر الاب لا يقع ثلثا لان اسم المرأة
واسم الاب شرط في الطلاق وكما نرى في العقد
هذا المسئلة منقول من الفتوى الكبير
نقل صحيحا

روایت است طایف الطایف
بیت طایف طایقا واکر
واقی صغیر و جزوه طایق
کهنیت کند جزوه و طایق
کند جزوه کند ۱۴

والمعدن
كلاني
ممنوعه
الملك

عن الكاكراسك او قتلها او وحده

وَبِهِكَ اَوْفِجْكَ وَالِي جَزْ اِشَايَع كَهْفَكَ

لا إلى اليد والرجل والبطن والظهر وبعض

الطلق طقة وانشان في اثنين اشان و

ويصح نيته مع وابتداء الغاية يد خلا

انها هاهو ما بين كن وانت طالق في سنة

في الحادي عشر من شهر ربيع الثاني سنة ١٢٨٥ هـ

فی الحال است ۱۶۰

الحاكم
تقاضي

في انت طالق غدا ويصح نية العسر في الثاني
فقط ويقع الان في انت طالق المسب وان
تلك بعدة فلو وقع في اخر العسر في انت
ان لم اطلقك وحالا في متى لم يطلقك
وسكت وفي اذ ينوي فان لم ينو فكان غدا
الحقيقة واليوم للنهار مع فعل فتد كالمس
يلاك يوم يقدر زيد وللو للطلق
مع فعل لا يمتد كانت يوم يقدر طالق
و في انت طالق ثلاثا تغير المدخولة يقف و

بالعطف تبين بالاول كما ان علق وقد مر في قوله صانعة كنت ان دخلت الوار انت طالق
واحدة واحدة وواحدة واحدة وواحدة واحدة
باول واقع مبنوع بعد از دخول
الشروط يقع الجراحان اخر وفي انت طالق
واحدة واحدة وواحدة واحدة وواحدة واحدة
بطلان واقع مبنوع بعد از دخول

بقع واحد و في اللوحين اثنتان وفي قبلا وقبلا واحدة و در کشتن وی که
 یی بنشیند

[illegible]

يقتر على التثنية وان ايشا يظهورها
 انما في التثنية وان ايشا يظهورها
 انما في التثنية وان ايشا يظهورها

فالمضمومة وان وصف الطلاق بأشدة أو

او العرض اوشته بما يدل على هذا اقلبت
ان نواها والا فبانية وكنائه ما حمله وغيره

انت طالق

کاجیل یا گفت انت طالق
 کالف یا گفت انت طالق
 کلا یا گفت انت طالق
 میتو و در جمیع صور این مذکور
 اگر میتو کند و اگر میتو کند
 یا طالق یا میتو

فمنها خرجي وانما هي وقوي بحمل ردة او

خواعدي واستبري حرك انت وحل

انت حرة اختاري امرك بيدك سحر

فارقك لا يحتملها في الرضاء يتوقف الكل

على اليه وفي العقب الاولان وفي ملك

الطلاق الاول فقط فان نوى ثلث

والا فبينة وفي اعتدي واستبري حرك

وانت واحدة رجعة ويقع الطلاق بان

واليسنوة والحرمة اليه لا انطلاق

فمنها خرجي وانما هي وقوي بحمل ردة او
خواعدي واستبري حرك انت وحل
انت حرة اختاري امرك بيدك سحر
فارقك لا يحتملها في الرضاء يتوقف الكل
على اليه وفي العقب الاولان وفي ملك
الطلاق الاول فقط فان نوى ثلث
والا فبينة وفي اعتدي واستبري حرك
وانت واحدة رجعة ويقع الطلاق بان
واليسنوة والحرمة اليه لا انطلاق

فمنها خرجي وانما هي وقوي بحمل ردة او
خواعدي واستبري حرك انت وحل
انت حرة اختاري امرك بيدك سحر
فارقك لا يحتملها في الرضاء يتوقف الكل
على اليه وفي العقب الاولان وفي ملك
الطلاق الاول فقط فان نوى ثلث
والا فبينة وفي اعتدي واستبري حرك
وانت واحدة رجعة ويقع الطلاق بان
واليسنوة والحرمة اليه لا انطلاق

فمنها خرجي وانما هي وقوي بحمل ردة او
خواعدي واستبري حرك انت وحل
انت حرة اختاري امرك بيدك سحر
فارقك لا يحتملها في الرضاء يتوقف الكل
على اليه وفي العقب الاولان وفي ملك
الطلاق الاول فقط فان نوى ثلث
والا فبينة وفي اعتدي واستبري حرك
وانت واحدة رجعة ويقع الطلاق بان
واليسنوة والحرمة اليه لا انطلاق

فمنها خرجي وانما هي وقوي بحمل ردة او
خواعدي واستبري حرك انت وحل
انت حرة اختاري امرك بيدك سحر
فارقك لا يحتملها في الرضاء يتوقف الكل
على اليه وفي العقب الاولان وفي ملك
الطلاق الاول فقط فان نوى ثلث
والا فبينة وفي اعتدي واستبري حرك
وانت واحدة رجعة ويقع الطلاق بان
واليسنوة والحرمة اليه لا انطلاق

فمنها خرجي وانما هي وقوي بحمل ردة او
خواعدي واستبري حرك انت وحل
انت حرة اختاري امرك بيدك سحر
فارقك لا يحتملها في الرضاء يتوقف الكل
على اليه وفي العقب الاولان وفي ملك
الطلاق الاول فقط فان نوى ثلث
والا فبينة وفي اعتدي واستبري حرك
وانت واحدة رجعة ويقع الطلاق بان
واليسنوة والحرمة اليه لا انطلاق

اخترت ولو كرهها ثلاث فاختارت احدا منها
فلان ولو قالت طلق نفسي واخترت نفسي
بطلان

بطلان فبانية ولو قال امرك بيدك نبية
التفويض فطلعت نفسها فبانية وان نوى قول
الثالث يقعن وفي امرك بيدك في طليقة او

اخترت بطلقة فاختارت فرجعة وفي امرك
يدك اليوم وعدا يدخل الليل وان ردت

في اليوم لا يبقى بعده وان قال اليوم وبعد
يختلف المكان وفي طلق نفسك ان نوى

في امرك بيدك في طليقة او
يختلف المكان وفي طلق نفسك ان نوى
في امرك بيدك في طليقة او

واحدة يقع لافي عكس ولو امر بالبيان والرجوع
فوكست يقع ما امر به والشرط في انت طالع

فولست یق ما ارم والشه في انت طار
 بعن نه در کین ای که است طار
 از نهشت وزن کنت و جوا

ووجوده لا ان يعلم بعدد كما اذا قالت
ان شئت شئت منجزة او معلقة بما قد علم
في الحال طلاق واقع ص ۱۱۰

ن شئت فقال شئت وفي كل ما شئت تطيق

ثُمَّ لَا تَسْقِرْ لِأَجْدِ الْتَحِيلِ وَفَيْفَ سَيِّئِ تَقِ

أَيُّهَا أَوْلَادُكَ إِنَّمَا نَحْنُ وَهَلْ يَخْلَفُنَا أَيُّهُنَّ

رجعية وفي من ثلاث ما شئت يقع مادونها

در نفس و در نفس

فصل

شروط صحة التعليق للملك او الاضافة

اليد والفاظ ان واد ما ومتى ومتى وكلما

وزوال للملك لا يبط في غيرهما ان وجد

معه في الملك نحل الى جرة وفي غير غير الملك

لا الى جرة وفي كل ما نحل بعد ثلاث فله

ان نكحها بعد زوج اخر الا اذا حلت على

وان اختلفا في وجود الشرط فالقول له الامع

كما وفي شرط لا يعلم الا من ساخا ان حلت

فان طلق وفلا فيه صدق في حقها فقط

هذا هو شرط صحة التعليق للملك او الاضافة
اليد والفاظ ان واد ما ومتى ومتى وكلما
وزوال للملك لا يبط في غيرهما ان وجد
معه في الملك نحل الى جرة وفي غير غير الملك
لا الى جرة وفي كل ما نحل بعد ثلاث فله
ان نكحها بعد زوج اخر الا اذا حلت على
وان اختلفا في وجود الشرط فالقول له الامع
كما وفي شرط لا يعلم الا من ساخا ان حلت
فان طلق وفلا فيه صدق في حقها فقط
هذا هو شرط صحة التعليق للملك او الاضافة
اليد والفاظ ان واد ما ومتى ومتى وكلما
وزوال للملك لا يبط في غيرهما ان وجد
معه في الملك نحل الى جرة وفي غير غير الملك
لا الى جرة وفي كل ما نحل بعد ثلاث فله
ان نكحها بعد زوج اخر الا اذا حلت على
وان اختلفا في وجود الشرط فالقول له الامع
كما وفي شرط لا يعلم الا من ساخا ان حلت
فان طلق وفلا فيه صدق في حقها فقط

هذا هو شرط صحة التعليق للملك او الاضافة
اليد والفاظ ان واد ما ومتى ومتى وكلما
وزوال للملك لا يبط في غيرهما ان وجد
معه في الملك نحل الى جرة وفي غير غير الملك
لا الى جرة وفي كل ما نحل بعد ثلاث فله
ان نكحها بعد زوج اخر الا اذا حلت على
وان اختلفا في وجود الشرط فالقول له الامع
كما وفي شرط لا يعلم الا من ساخا ان حلت
فان طلق وفلا فيه صدق في حقها فقط

فعلی کما فی المعنی و تعلیق که لغیر لفظ کلی بود آن و اذا و غیر آنست که اگر موصود شود
شرط یکبار در حال منحل میشود و یکبار در جزا مرتب میشود و اگر موصود شود بشرط
در غیر حال ملک منحل میشود و یکبار در جزا مرتب میشود و **و** فعلی که منحل الیه یکبار بعد التثنية
یعنی و تعلیق یکبار باطل میشود بعد از سه طلاق جنائی گفت و خلعت الیاد آنست که اطلاق هر بار
میدر آید طلاق واقع میشود یا آنکه طلاق میشود

و در آن صحت یوما ادا غریب بخلاف آن صحت یعنی در گفتن وی که آنست طالق آن صحت یوما
و قوع طلاق و قوع است که افتاب نشیند بعد از آنکه روز روزه داشت و اگر گفت آنست
طالق آن صحت سیفطه یوم یعنی تو طلاق شوئی اگر روزی در روز طلاق هر روز
داشتن یک عسرت زیرا که یوم و قوع مقارن فصل نمند شود و مراد بیوم روزی است

بگویند که در اول وقت

حالیست

نشسته است و قیامت

مخلف آن است مقدار بسیار نیست حال آنکه موجود است صوم از اهل نیت است صوم

فیکم بعد ثلاثه ایام باطلاق و عا و الحاق

ان حلت حلت یقع ان طهرت و ان توطأ لوطأ و ان

یوما اذا غرت بخلاف ان حلت و ان علق

طلعت بولاده ذکری و طلقین بانی فولدتها

ولم یکمل الاول طلقت واحدة قضاء

و ثلثین منها و انقضت العدة بالثلاث

و ان علق بثین یقع ان وجد الثانی للک

و الثانی مطر التعلیق فلو علق ثم خیر الثلاث

ثم عادت الیه بعد التحلیل ثم وجد الشرط

باید که در اول وقت

باید که در اول وقت

باید که در اول وقت

باب طلاق المریض

بدانک کے زن خود را طلاق باین کرد در عرض موه
در رضای زن و ایضا از جمله
الکلیت میراث میرود

نکاح و زنا

لا یتق و ان وصل ان الله بکلامه بطل
فصل من غالب حاله المکمل کرضی عن

اقامه مصالح خارج الیت ومن باسراو

نقل نقض اصل و رحم مریض کرضی عن

فلو ابان زوجة غیر صانفا و ما

لو غیر ذلک السبب و هی فی العدة تحت و

هو فی صف القتلا و رحم او حیث یقتل

شرعا ولو تصادق فی مرضه علی طلاق و می

عدها و ابایاها یا صریحا یا تم او لم یأید بین او

عدها و ابایاها یا صریحا یا تم او لم یأید بین او

عدها و ابایاها یا صریحا یا تم او لم یأید بین او

Handwritten marginal notes in Persian script, likely providing commentary or additional legal rulings related to the main text. The notes are written in a cursive style and cover a significant portion of the right side of the page.

بما قاله الاقرنه ومن الارث وان علق طلاق باين يكون زنا

بينهما بشرط ووجد في مرضه ثمن وان علق بفعله او فعلها ولا يد لها منه او غيرها

وقد علق في الرض ثمن فصل تصح الرجعة

في العدة وان ايت اذ لم يكن خفي او علق بنحو رجعت وبوطها ومثليها

ونظروا الى فرجها بشهوة وندب اشهاد ونظروا الى فرجها بشهوة

على الرجعة واعلامها بها وان لا يدخل عليها حتى يواظبها ان لم يفصل رجعتها ومعدتها

عده طلاق رجعي له

بذلك طلاق بعد از دخولكم از سر است و در حقه وكم از دست و راسه موجب رجعت است بكتاب و سنت و اجماع است ليكن طلاق رجعي بغير شرط متحقق است اول مرتبه است لفظ طلاق يا بولي كسايست مخصوص است و در مرتبه دوم مال نبود رجوع است و در مرتبه سيم بود رجوع است و در مرتبه چهارم بود رجوع است

بما قاله الاقرنه ومن الارث وان علق طلاق باين يكون زنا

الرجعي تزويج وله وطها ولا يسافر بها حتى

تتزوج من غيره

يشهد على رجعتها وحصلت في مضي عدتها

ان امكن ويقامها وتكديها اخبارة بالمرح

في العدة ولا يجز حرة بعد ثلاث والامة

بعد اثنين ده حتى يطأها بائع او فري

بنكاح صحيح ومضي عدتها طلاقه او موته

بشرط التحليل بكرة وتحلل الزوج وان قالت

حلت ولدت بحمل وغلب على جنه صل

حلكا حما والزواج الثاني بعد ثم عادون

السلامة

السلامة

السلامة

السلامة

السلامة

Handwritten marginal notes on the right side of the page, including phrases like 'ان امكن' and 'يقامها'.

Handwritten marginal notes at the bottom right of the page, including phrases like 'بنكاح صحيح' and 'مضي عدتها'.

وحي الزوجة اربعة اشهر حرة وبشرين امه

فان قرنها في الملة حت يجب الكفارة في

تلف باسمه وفيه عفا في الآخرة ونسبوا إليه الأديب وال...

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the manuscript's content, showing dense cursive writing.

فليس باخترين ان مضت مدة اخرى بعد كما

ثان كابدوا ثم اخذوا لك بعدكاج ثا

وفي الحلف بعد ثلاث لا الا لئلا فان قريبا

کفر و لاتین مالایلا و لوع، عن ابي بابو

[illegible]

و بحسب

على الف درهم يانك خالعتك يا اناك يانك يانك تفك يانك طلاق يانك درهم وربعين اين صومنه كره طلاق
مكره تقبول وربعين زير اكر
معاوضه ١٢٧

وخرج او خسر بر ايجب شئ ووقع باين في الخلع
در حق في الطلاق وان طليت ثلاثا يانك فقطها
واحدة فبانته بثلث الالف وفي على الف
بمعنا و كسفت

واحدة رجعت بلا شئ عند الحسنة وخرج
معاوضه في حقها يصح رجوعها وشرط الحيا
لها وبقصر على المجلس وبعين وحقه حتى

الاحكام والعبه بمنزله وبقصر الخلع والباها
حقوق الخلع وبقصر الخلع وبقصر الخلع

حقوق النكاح عتبا وان خلع الاب جيته فوليست اين خلع
بما لها الف الف ووقع الطلاق وكن ان قبت

بمعنا و كسفت

[illegible]

وفاقی

ما که گفت در تشبیه زوجه انت علی کظهر امی و یا گفت در تشبیه بایع به برهنگ
کظهر امی و یا در تشبیه جزوت بایع نصف کظهر امی همچنین است اگر گای
کظهر امی یا بطن امی یا فخذ امی گفت یا فرج امی یا کظهر اخفی یا کظهر
عفی گفت که باین الفاظ ظاهر و اوقع میشود ۱۴

تجب بالعودای العزم علی وطهاوی عتق رفیقته
مغیره و کبره از مردن وی از او کند
یعنی کفایت کردن و کفایت
یعنی کفایت کردن و کفایت

الا فانت جنس النفع کالاعی ومقطوع یدیه
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

او ایها ماه اوبد و من جلمین جانب والدی و

و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

مکاتب اذی بعض یدیه و نصف عید غم باقیه
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

بعد و طهاوان عی عن العقی صام شهته
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

ولا یس فیها رمضان و الا یام المنیته و

و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

افطروما استأنف و کذا ان و طها لیلدا
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

عد او یوما مطلقا و ان عی اطع سنین مسکینا
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

کلا قد الفطره او فیمه و ان عدا هم و

و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست
و اینک قطع کرده از دست و دست

وَابْتِغُوا فِيهِمُ الْاَوْحِيَ الْمُبِينُ

دواحد شهرين جاز و في يوم قدر الشهرين
و يكس را دو ماه كسر كرد

فصل اللعان من قذف بالزنا عروجه

وكل صاحب شاهد اوفى ولدها وطابت

لاعن يقول اربعاً اشهد بالله اني صاد

فما ريشته ومن الزنا ونفى الولد وثبو

في الخامسة لعنة الله على من كان كاذبا فمما

میشاید من الزنا هم يقول اربعاً الشهد

بإدله انه كاذب فيما رعا في به فلم وفلما
الامه

البرق
محمود
غضب

باب لعان بدانکه محتاج میشویم در معرفت لعان بمعنی نفی و شری
و سبب وی و رکن وی و شرط وی و حکم وی و اهل وی و صورت وی
اهل لعان در لغت نظر است و اما در شرح عبارت از چهار شهادت و لعنی و
غصبی است که میان زن و شوهر است که جناحه ذکر کرده شود و سبب وی
قدق ز حیث زنی خود و زنی که واجب شود که بکانه را قدق کند
و شرط وی پنج است تا که اگر طلاق کرده و بعد از آن قدق کرده و لعان نیست
و رکن وی شهادت مخصوص است که چهار میان زن و شوهر است جناحه مذکور
شود و حکم وی و حرمت وی و استمتاع است بعد از فراغ لعان ولیکن
فرقه واقع میشود بنفس لعان تا که اگر لعان طلاق باین کند نکاح واقع
میشود اگر تکذیب زوج نفس خود را حلال است و اهل بی تجدید نکاح و اهل
وی است که اهل شهادت بود از همین جهت لعان میان زن و شوهر
مملوک نیست تا یکی از زن و شوهر مملوک بود یا صبی بود یا مجنون بود
یا محدود در قدق بود یا کافر بود لعان نیست و در صورت وی چنان
است که زن مخفی کند زوج را بشتر و قاضی امر کند وی را بلعان بطو
ریکه ذکر کرده شود و این لعان قایم مقام حد قدق است در حق زوج
برغم زن و قایم مقام حد زانی است در حق زن برغم زوج زیرا که
حد مملک است و لعن و غضب نیز مملک است بر تقدیر کذب برادر

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَانَ صَادِقًا فِيمَا رَأَى

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ

در این خبر که انداخته است مرا همون خبر

بِهِ ثُمَّ يَفْرَقُ الْقَاضِي بَيْنَهُمَا فَيُنَاقِضُ بَطْلَهُ وَ

بِهَذَا نَسَبُ الْوَلَدِ عَنْهُ وَإِنْ أَيْبَى عَنِ اللَّعَانِ
بِهَذَا نَسَبُ الْوَلَدِ عَنْهُ وَإِنْ أَيْبَى عَنِ اللَّعَانِ
بِهَذَا نَسَبُ الْوَلَدِ عَنْهُ وَإِنْ أَيْبَى عَنِ اللَّعَانِ

جَسَ حَتَّى يَلِدَ عَنْ أَوَّلِكَ نَفْسَهُ فَيَجْلِدُ

أَبَتْ حَتَّى تَلِدَ عَنْ أَوَّلِكَ نَفْسَهُ فَيَجْلِدُ
أَبَتْ حَتَّى تَلِدَ عَنْ أَوَّلِكَ نَفْسَهُ فَيَجْلِدُ
أَبَتْ حَتَّى تَلِدَ عَنْ أَوَّلِكَ نَفْسَهُ فَيَجْلِدُ

عَبْدًا أَوْ كَافِرًا أَوْ مُجْرِمًا فَإِنْ قُلْتُ قُلْتُ

عَبْدًا أَوْ كَافِرًا أَوْ مُجْرِمًا فَإِنْ قُلْتُ قُلْتُ
عَبْدًا أَوْ كَافِرًا أَوْ مُجْرِمًا فَإِنْ قُلْتُ قُلْتُ
عَبْدًا أَوْ كَافِرًا أَوْ مُجْرِمًا فَإِنْ قُلْتُ قُلْتُ

صَلَحَ شَاهِدًا أَوْ هِيَ أَمَةٌ أَوْ كَافِرَةٌ أَوْ مُجْرِمَةٌ

صَلَحَ شَاهِدًا أَوْ هِيَ أَمَةٌ أَوْ كَافِرَةٌ أَوْ مُجْرِمَةٌ
صَلَحَ شَاهِدًا أَوْ هِيَ أَمَةٌ أَوْ كَافِرَةٌ أَوْ مُجْرِمَةٌ
صَلَحَ شَاهِدًا أَوْ هِيَ أَمَةٌ أَوْ كَافِرَةٌ أَوْ مُجْرِمَةٌ

قُلْتُ أَوْ حَبِيبَةٍ أَوْ مَخْزُومَةٍ أَوْ زَانِيَةٍ فَلَا حُدُودَ

قُلْتُ أَوْ حَبِيبَةٍ أَوْ مَخْزُومَةٍ أَوْ زَانِيَةٍ فَلَا حُدُودَ
قُلْتُ أَوْ حَبِيبَةٍ أَوْ مَخْزُومَةٍ أَوْ زَانِيَةٍ فَلَا حُدُودَ
قُلْتُ أَوْ حَبِيبَةٍ أَوْ مَخْزُومَةٍ أَوْ زَانِيَةٍ فَلَا حُدُودَ

لَا دَانَ وَلَا سَلَامَةَ عَنَّا لَا يَحْتَمِلُ أَبَدًا وَإِنْ كَانَتْ

لَا دَانَ وَلَا سَلَامَةَ عَنَّا لَا يَحْتَمِلُ أَبَدًا وَإِنْ كَانَتْ
لَا دَانَ وَلَا سَلَامَةَ عَنَّا لَا يَحْتَمِلُ أَبَدًا وَإِنْ كَانَتْ
لَا دَانَ وَلَا سَلَامَةَ عَنَّا لَا يَحْتَمِلُ أَبَدًا وَإِنْ كَانَتْ

بدر

نفسه جد و حل نکا چرا و کلا ان قل ق غم ها بر دانه

فخدا و زنت فحدث ولا لعن بقله في الاخرين

ونقي الحل و برئت و هك الحل منه تلاعنا و

تتبع الحل و من نقي الولد في الزمان التتميم

نتم احوالت الولاد ص و بعله لا ولا

فيهما وان نقي اول توأمين واقربا لاخر حل

و عكسه لا عن و بنت نسبه ما به و هما فصل

و الغني ان اقامه لم يطاء اجله الحاكم نسبه

قمرية و الرضكان ايام حيصها منها الامدة

از این که اینها را در کتاب خود نوشته است و اینها را در کتاب خود نوشته است

از این که اینها را در کتاب خود نوشته است و اینها را در کتاب خود نوشته است

از این که اینها را در کتاب خود نوشته است و اینها را در کتاب خود نوشته است

از این که اینها را در کتاب خود نوشته است و اینها را در کتاب خود نوشته است

مرض احد هما فان لم يصل فيها فراق بينهما

ان طلت وتبين بطلقة ولما كمل المهران حلالا

ويجب العدة وان اختلفا ادلا وكانت فسيما

او بركا فظمت النساء فقلن ثبت خلف فان

حلف بطل حقا وان نكل وقتن بركا اجل

ولو اجل ثم اختلفا فالتمها كما امر وبطل

حقها بخلف حتى بطل ثم كما لو اختارته

فخرجت منها حتى اجل ثم والنهي كالعين

فيه وفي المحبوب فرق حلالا بطيها ولا ينجس

ولا ينجس بالبرق والبرق هو الذي يبرق

ولا ينجس بالبرق والبرق هو الذي يبرق

ولا ينجس بالبرق والبرق هو الذي يبرق

ولا ينجس بالبرق والبرق هو الذي يبرق

ولا ينجس بالبرق والبرق هو الذي يبرق

ولا ينجس بالبرق والبرق هو الذي يبرق

وهو الذي يبرق

وهو الذي يبرق

وهو الذي يبرق

وهو الذي يبرق

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام
الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام

والتطابق متعلق بہ

... که در آن روز ...

و فرقت

منه

[illegible]

سند
در بعضی
در بعضی
در بعضی

[Faint handwritten notes in Persian script, likely bleed-through from the reverse side.]

دست دفع
انقضای عده
دست دفع

بعد موت الصبي عدل الموت ولا نسب في و
بموت الصبي عدل الموت ولا نسب في و
بموت الصبي عدل الموت ولا نسب في و

جسيم والافرة الفار للباين ابعدا الاجلين و
جسيم والافرة الفار للباين ابعدا الاجلين و
جسيم والافرة الفار للباين ابعدا الاجلين و

مال الموت ولين اعقت في عدة مرجع كعدة
مال الموت ولين اعقت في عدة مرجع كعدة
مال الموت ولين اعقت في عدة مرجع كعدة

حرمة وفي عدة باين ادموت كامة والستة
حرمة وفي عدة باين ادموت كامة والستة
حرمة وفي عدة باين ادموت كامة والستة

سراة الدم بعد عدة الايشة تستانقيا
سراة الدم بعد عدة الايشة تستانقيا
سراة الدم بعد عدة الايشة تستانقيا

يحض كاستانق بالشد خرمين حاض
يحض كاستانق بالشد خرمين حاض
يحض كاستانق بالشد خرمين حاض

حيضة ثم اليست وعلى معتدة وكثت
حيضة ثم اليست وعلى معتدة وكثت
حيضة ثم اليست وعلى معتدة وكثت

وإن جعلت بهما وإن كنتم معذرتهم بآياتهم

وان جملت بهما وان نكح معتدة ته يابن و
والمعصية على ما هو عليه من غير ان يكون
معتدة بهما وان نكح معتدة ته يابن و

طلق قبل الوطى يجب عليه مهرتان وعدة نفقة
 ولا عدة على المرأة طلقا أو بالبراءة ولا عدة على
 الزوج طلقا أو بالبراءة ولا عدة على الزوج طلقا أو بالبراءة

ولا علة على ذمة طلق بادي ولا حريم
الناسلة الذلحاما وحده مصدة البان

البناء مسلة الالهامل وحده مضدة البابين
واللون كنه مسلة تم الى الذنبة ليس الخعة و

والوقت كبيرة مستمرة بترك الزيت ليس المرغوب
عنه قال ابن الجوزي في كتابه في بيان فضائل
الزيتون والحمد لله رب العالمين

[illegible]

بعد از معتدله عقیق و نکاح فاسد و لا زوده میزند

[illegible]

که گویند
بقول محدثین
ولی این سخن
در مکرر گفتن
البابین

الباب من بينهما اصلاً وتخرج معتدة الموت

فالموتين وثبتت في منزلها وتعتد في منزلها

وقت الفرقة والموت الا ان تخرج او خافت

تلف ما لها والا نهضم اوله تجد كمال البيت

ولا بد من ستره بينهما في البابين وان ضا

للتزك عليهم فالاولى خروجه وكذا مع فقير

وحسن ان يحط بينهما قاذرة على الجمل

ولو ابانها او مات عنها في سفرهما وليس

عنها بينهما وبين مصر لا مسبة سفر رجعت فان

مردم که بپایان

داران و ...

خا...
دور کشن...
بهره...
با صوت...

...ان ...

بسم الله الرحمن الرحيم

فراهم عباد

وَأَمَّا مَا يَبْتَغِيكَ اللَّهُ فَمَا كَانَ بَكَ حَرَجًا لِمَنْ سَلَاكَ عِزُّهُ وَرَحْمَتُهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُتَوَكِّلُونَ

[Faint handwritten Persian text at the bottom of the page]

[illegible]

✓

اعادوا لفرقة كماله المسمية
في حق الحفاضة

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

وعمد لا كرامة نكت عه وجدة جدته ويعود بسبب زيل لادن
حق حضانة يكون مادركه لادن مادركه لادن مادركه لادن

الحق بزوال النكاح سقط به ثم العصابات
حق بسبب الزوال حق حضانة
على توبتهم لكن لا تدفع حصة الى عصبة غيرهم
بهم بغيرهم

كولى العتاقة وابن العم وللا فاسق ما حين
الزوجة الزوجة

ولا يخير الطفل والام والجدة احق به حتى يكمل
مستحق تركه مائة ومائة

ويشرب ويلبس ويستني وجدة وبالنسبة
بغيره مائة مائة

تحيض وعن محمد حتى تنتهي ولا تسافر
حق حضانة حق حضانة

مطلقة بولدها الا الى وطها الذكرا فيه
مطلقة بولدها الا الى وطها الذكرا فيه

وهذا للامه فقط فصل اقل مدة الحمل ستة
الامه الامه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين
وهو المعتبر من زمان
الامه الامه

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

اشهر واكثرها شيئا فينبى النسب والله القدره

در اینه طلاق

الرَّجْعِيَّ وَإِنْ جَاءَتْ لَأَكْثَرُ مِنْ بَسْتَيْنِ مَا

داده ام که اینها را
افزوده باشد
این دلدرا
ما و امیک
افزوده باشد

تقرى بعض العدة فثبت الرجعة ولا قل منها

الطاهر بن محمد
ابن الحسن بن علي
بن ابي طالب

وَلَدَتْهُ الْأَقْلَمُهَا الْأَتَمَامَا إِلَّا

ویندوزی

دعوة ورجل على وجهها بشبهة في الغلة

فوز الحارثي فوز
الحارثي فوز

وَأَن تَصْلَحَ بَعْدَ ذَلِكَ أَرْهَابًا وَحَتَّى تَشَاهِدَ

والا سلام محمد بن لولاه زوجة بنت بشاد
مفكر زوجه الشاد

عنه

مُرَّةً وَاحِدَةً **بِغَيْرِ** تَحْتِ النَّفَقِ وَالْكَوَّةِ

دولت
بیت الله و اجرت
۲۰
۱۶

السكنى على الزوج ولو كان صغيراً لا يقدر

والله اعلم بالصواب

الى الوحي للعريس مسلة او كافرة كيرة او

الحق في الله تعالى

الحی بودن ای دلس اینک این آردس

شایسته میگوید
 انکه از ستمین بود که
 بعد از آن تولد کرد که
 اقرار کرد و بنی عده
 انکه میان تولد و طلاق
 انکه از ستمین بود که
 شایسته میگوید
 انکه از ستمین بود که
 بعد از آن تولد کرد که
 اقرار کرد و بنی عده
 انکه میان تولد و طلاق
 انکه از ستمین بود که
 شایسته میگوید

تَوَاطُؤُ بَقْدَرِ جَاهِلِيَّاهُ فِي الْمَوْسِمِ بِإِفْقِهِ الْيَسَامِي تَوَاطُؤُ

والتواضع واللين في القول
والخوف من الله تعالى

وفي العسير نفقة العظام وفي المواسم والميرة

و اما جب مینو

عكس بين الحالين ولو في بيت ابها و امر

و اما بعد از این که در خانه پدرش بود

ففي بيت الزوج لا الناشئة خرجت من بيت

[Faint handwritten notes at the bottom margin.]

بقبحه وحسنه بدین و فریضه لم ترق

و موصوفه کے صاحبزادے اور صاحبزادے کے صاحبزادے

[illegible]

مع فلانة الحضر لا السف ولا الك أعو عليه

منه

موسى نفقة واحد خادم لها فقط لا

در حال تکلیف و در حال تکلیف

2 الاصح والايقرب بينهما مع ٢ عنها وتو

و بعد از آنکه در این شهر

Л

در خانه کاهن
خانه پادشاه
خانه پادشاه
خانه پادشاه

این خانه

این روزگار را در این روزگار

[illegible]

لا فخر في الدنيا ولا في الآخرة

درد و غم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام
الذي جعل القرآن
موسى عليه السلام

وینفند وینفند وینفند وینفند

جنس حق این است

بسم الله الرحمن الرحيم

اولديون ان اقرته وبالنكاح او علم القاضي
بأنه قد تزوج بالزنا

ذلك وكلفا انه لم يعطها النفقة ويكفها ما يتفق
عليه من مال

ولا ياقامت بنته على النكاح ولا ان يخلف
بها ما لا ياقامت بنته بغيره عليه وامرها

الا يستدانه ولا يقضي وقال زفر ديقضي
بأنه قد تزوج بالزنا

بالنفقة لا بالنكاح وعمل القضاة وعلى
محل قضاء

للحاجة والمطلقة الرجعي والباين والنفقة
بأنه قد تزوج بالزنا

بلا معصية كخيار العلق والبلوغ والتقريق
بأنه قد تزوج بالزنا

لعدم الكفاءة والنفقة واستكنا لا المعتدة
بأنه قد تزوج بالزنا

للموت

لِلوْتِ وَالْمَقَرَّةِ بِمَعْصِيَةِ كَالرَّوْدَةِ وَقَبْلِ ابْنِ الرَّوْجِ

وَمِنْ مَعْلَلَةِ الثَّلَاثِ تَسْقُطُ نَفَقَةُ الْأَتْمَنِ ابْنِ التَّرَوُّجِ

انتم ونفقة الطفل فقرا على ابيه لا يشاكره

احد كفيه ايوم وعرسه وليس على امة

إلا إذا قيت ويستأجر الابل ومن رضع

عند ما دلوا استاجها من كوخه او مقده

من رجلي لرفعك لم يخرج في السبوت مرقا

ولامضاي بعد العدة اولاً ثم من غيرها

مع دمی حق لاجنیت الا اذا طلب

این کتاب از قلم
میرزا...

بزيادة اجر ونفقة البنت بالغة ولابن ومنا

على نفقة
بغير نفقة
منا

على الابن خاصة به يغني وعلى المولى

الفطرة نفقة اصوله الفقراء بالسوية على

الابن البنت ويعتبر فيها القرب والحرمة لا

الارث ففضل له بنت وابن ابن البنت على

وولد البنت واخ على ولدها ونفقة كل

رحم محرم صغيرا وبالغة فقيرة او ذكرا من

او اعمى على قدر الارث ويعتبر اهلية الارث

لاحقة فنفقة من له خال وابن عم على

ولا

ولا

ولا

ولا

ولا

بزيادة اجر ونفقة البنت بالغة ولابن ومنا
على الابن خاصة به يغني وعلى المولى
الفطرة نفقة اصوله الفقراء بالسوية على
الابن البنت ويعتبر فيها القرب والحرمة لا
الارث ففضل له بنت وابن ابن البنت على
وولد البنت واخ على ولدها ونفقة كل
رحم محرم صغيرا وبالغة فقيرة او ذكرا من
او اعمى على قدر الارث ويعتبر اهلية الارث
لاحقة فنفقة من له خال وابن عم على
ولا

بزيادة اجر ونفقة البنت بالغة ولابن ومنا
على الابن خاصة به يغني وعلى المولى
الفطرة نفقة اصوله الفقراء بالسوية على
الابن البنت ويعتبر فيها القرب والحرمة لا
الارث ففضل له بنت وابن ابن البنت على
وولد البنت واخ على ولدها ونفقة كل
رحم محرم صغيرا وبالغة فقيرة او ذكرا من
او اعمى على قدر الارث ويعتبر اهلية الارث
لاحقة فنفقة من له خال وابن عم على
ولا

بزيادة اجر ونفقة البنت بالغة ولابن ومنا
على الابن خاصة به يغني وعلى المولى
الفطرة نفقة اصوله الفقراء بالسوية على
الابن البنت ويعتبر فيها القرب والحرمة لا
الارث ففضل له بنت وابن ابن البنت على
وولد البنت واخ على ولدها ونفقة كل
رحم محرم صغيرا وبالغة فقيرة او ذكرا من
او اعمى على قدر الارث ويعتبر اهلية الارث
لاحقة فنفقة من له خال وابن عم على
ولا

ولا تفقه مع اختلاف دين الأللزوجة
والأصول والفروع والأعلى الفقر الأهلها

[illegible]

الأبوان لو انفقوا على أبيهم بلا امر قاض

الأبوان لو انفقوا ماله عندهما وادّيا

نفقة غير العرس ومضت مدة سقطت

الآن ما أذن القابلا يستدانتم ونفقة

على سبيله فان الى كس وانفق وان عجز عنه
 اصابه من كل باب من كل باب من كل باب
 امره بجمع كتاب العتاق فويصع من حرا

بصرح لفظ پیرشته گانت حرا و معنی او

عَبَّاسُ بْنُ عَلِيٍّ وَابْنُ مُحَمَّدٍ وَابْنُ هُرَيْرَةَ

هذا مولای او یا مولای و مراد

خوب ما غيرت عن البدن وكنائز انقوا

كلامك لي عليك ولا سبيل عليك ولا رق

وخرجت من ملكي وحيث سبيلك ولا

قد اطلقك ومنذ اني للاصفه والاكبر لا

... و ...

بعضی وقت در آنجا می نویسند
دری از این دست را که
مستند و سند است
از آن جهت که
مستند است

بیانی و مانی و اسطاد علی

ولفظ الطلاق و کتایت مع نیت العقوا

مثل الخ جلاف مانت الا حرم من ملک

ذا حرم محمد اذ عتق لوجه الله والشیطان

اولی الامر و مکرها و بکران او اضا عتقه

ملك او شرط و وجد عتق کعبه الحرج

الینا مسلما و الحکیم فی الملک و البرق و

العتق و فرع الا ان ولد الامة مولا یا حیا

فصل ان عتق بعض عبده و هو و سقی

و سقی

و سقی

و سقی

بعضی وقت در آنجا می نویسند
دری از این دست را که
مستند و سند است
از آن جهت که
مستند است

بعضی وقت در آنجا می نویسند
دری از این دست را که
مستند و سند است
از آن جهت که
مستند است

بعضی وقت در آنجا می نویسند
دری از این دست را که
مستند و سند است
از آن جهت که
مستند است

بعضی وقت در آنجا می نویسند
دری از این دست را که
مستند و سند است
از آن جهت که
مستند است

بعضی وقت در آنجا می نویسند
دری از این دست را که
مستند و سند است
از آن جهت که
مستند است

بعضی وقت در آنجا می نویسند
دری از این دست را که
مستند و سند است
از آن جهت که
مستند است

بعضی وقت در آنجا می نویسند
دری از این دست را که
مستند و سند است
از آن جهت که
مستند است

بعضی وقت در آنجا می نویسند
دری از این دست را که
مستند و سند است
از آن جهت که
مستند است

بعضی وقت در آنجا می نویسند
دری از این دست را که
مستند و سند است
از آن جهت که
مستند است

بعضی وقت در آنجا می نویسند
دری از این دست را که
مستند و سند است
از آن جهت که
مستند است

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بقى وهو كالمكاتب بلا رتالى الرق لوعج ولا
اعتقكم ولو اعتق شريك احظ اعتق الا
او اشعروا ومنك للفق مؤبدا قيمة خط

لا معسر والولاء لهما ان اعتقا او اشعروا
للمعتق ان يمتد وجهه على العبد وقال له
ضمانه غنا والسعاية فصار فقط والولاء

ولم يرضى ولا من غنا الا ان لا
وان قال بعد له احد كما خرج وا

بقي وهو كالمكاتب بلا رتالى الرق لوعج ولا
اعتقكم ولو اعتق شريك احظ اعتق الا
او اشعروا ومنك للفق مؤبدا قيمة خط
لا معسر والولاء لهما ان اعتقا او اشعروا
للمعتق ان يمتد وجهه على العبد وقال له
ضمانه غنا والسعاية فصار فقط والولاء

ولم يرضى ولا من غنا الا ان لا
وان قال بعد له احد كما خرج وا

و دخل ثالث فاعاد و مات بلو بيان عتيق
 من ثبت ثلاثه ارباعه من كل من غير
 وعند محمد رابع من دخل وان قال ولا
 ففرضه ولا يجوز ارسا جلال عبد
 في فرضه ولا يجوز ارسا جلال عبد

[illegible]

فمن اشهاد بالقتل لهم باطلا الطلاق

ويعقوب بن دخت الله

ملوک یومند حسن کان له سین دخل

وقت الحیف اولاً و بیا یوم صد امین له وقت

خلفه فقط لا الحرج لكل ملوك ذكرني حروص

[illegible]

وَمَكَاتٍ وَفَإِنَّ حَرْبَهُ مَوْقٍ بِالْفِائِ

... ..

موت

بگو اگر از او کرده باشد از او بگریزد

قَالَ قَوْلَاتُ فَلَهُ وَلَا أَوْلَادَ فَإِنْ عَتَقَ جَرَّةً وَلَا أَوْلَادَ

بگو اگر از او کرده باشد از او بگریزد

إِلَى قَوْمِهِ إِنْ كَانَ بَيْنَ عِتَاقِ الْأُمِّهِ وَوَلَادِ

بگو اگر از او کرده باشد از او بگریزد

أَكْثَرُ مِنْ نِصْفِ جَوْلٍ وَالْقَوِّ عَصَمَةُ

بگو اگر از او کرده باشد از او بگریزد

السَّيِّدُ لِقَوِّ قَوْلِهِ لَا قَرِيبَ عَصَمَةُ

بگو اگر از او کرده باشد از او بگریزد

سَيِّدُهُ وَلَا أَوْلَادَ لِلنِّسَاءِ إِلَّا مَا عَقَّتْ

بگو اگر از او کرده باشد از او بگریزد

عِتَاقُ الْمَمْلُوكِ يَدًا حَلًّا وَرِقْبَةً مَالًا فَإِنْ

بگو اگر از او کرده باشد از او بگریزد

عصمة کنایه از عتق است که بگوید و اما عتق

السید النساء من الولد الا ما عتقت

بگو اگر از او کرده باشد از او بگریزد

و مع للمكاتب البيع والشاء والسفر والتكاج

امته و کتابت قبل و لا و دان ای یعد

عَنْهُ وَلَيْسَ بِهِ أَنْ أَدَى قَدْرَ وَجْهِهِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

واقراضه واعتاق عبده وبيع مال ولا

تفت عبد منة والنكاح والآب والوصي

فرق الصواعك والكاتب وازاعى

ادعوا اليها

24

از جمله اینها که در این کتاب مذکور است

برضا و عاقبت رقه و مانی یده لیسیده

فان مات عن قاعلم تفسخ و قضي البذل

من ماله و حكم بجهته حرا و الارث عنه و

عقوبته و لا وافی الکتابه او شهادت او

کتب بیه و ابنه صغیر او کبر بمره و طاب

لسیده ان اذی الیه من صدقه فغیر البذل

تفسخ بجهت السید و اذی البذل الحرام

على نجومه و ان اعقب بعضهم لا یصح و ان

اعقبه عقی حاشا کتاب الایمان

خلفه

بجانب سید و عاقبت رقه و مانی یده لیسیده
فان مات عن قاعلم تفسخ و قضي البذل
من ماله و حكم بجهته حرا و الارث عنه و
عقوبته و لا وافی الکتابه او شهادت او
کتب بیه و ابنه صغیر او کبر بمره و طاب
لسیده ان اذی الیه من صدقه فغیر البذل
تفسخ بجهت السید و اذی البذل الحرام
على نجومه و ان اعقب بعضهم لا یصح و ان
اعقبه عقی حاشا کتاب الایمان
خلفه

بجانب سید و عاقبت رقه و مانی یده لیسیده
فان مات عن قاعلم تفسخ و قضي البذل
من ماله و حكم بجهته حرا و الارث عنه و
عقوبته و لا وافی الکتابه او شهادت او
کتب بیه و ابنه صغیر او کبر بمره و طاب
لسیده ان اذی الیه من صدقه فغیر البذل
تفسخ بجهت السید و اذی البذل الحرام
على نجومه و ان اعقب بعضهم لا یصح و ان
اعقبه عقی حاشا کتاب الایمان
خلفه

بجانب سید و عاقبت رقه و مانی یده لیسیده
فان مات عن قاعلم تفسخ و قضي البذل
من ماله و حكم بجهته حرا و الارث عنه و
عقوبته و لا وافی الکتابه او شهادت او
کتب بیه و ابنه صغیر او کبر بمره و طاب
لسیده ان اذی الیه من صدقه فغیر البذل
تفسخ بجهت السید و اذی البذل الحرام
على نجومه و ان اعقب بعضهم لا یصح و ان
اعقبه عقی حاشا کتاب الایمان
خلفه

بجانب سید و عاقبت رقه و مانی یده لیسیده
فان مات عن قاعلم تفسخ و قضي البذل
من ماله و حكم بجهته حرا و الارث عنه و
عقوبته و لا وافی الکتابه او شهادت او
کتب بیه و ابنه صغیر او کبر بمره و طاب
لسیده ان اذی الیه من صدقه فغیر البذل
تفسخ بجهت السید و اذی البذل الحرام
على نجومه و ان اعقب بعضهم لا یصح و ان
اعقبه عقی حاشا کتاب الایمان
خلفه

بجانب سید و عاقبت رقه و مانی یده لیسیده
فان مات عن قاعلم تفسخ و قضي البذل
من ماله و حكم بجهته حرا و الارث عنه و
عقوبته و لا وافی الکتابه او شهادت او
کتب بیه و ابنه صغیر او کبر بمره و طاب
لسیده ان اذی الیه من صدقه فغیر البذل
تفسخ بجهت السید و اذی البذل الحرام
على نجومه و ان اعقب بعضهم لا یصح و ان
اعقبه عقی حاشا کتاب الایمان
خلفه

اوساق اوشارب خمر واكل برجل واحد
بازو در ...

البقيم الوار والياء ونفركا الله لافعه و

کفارة عقی رقیة او اطعام عشرة مسکین

کفارت حق رقیه او اطعام عَشْرَةَ مَسَاکِینَ

في الظهار او كسوتهم لكل ثوب بستر عامه

بلان فلم یخر الکراوید فان عجزها وقت

الاداء صام ثلث ايام اوله ولم يحرمه الا حث

ادارة

ومن خلف علمهم كذا

[Faint handwritten notes at the bottom of the page]

بسم الله الرحمن الرحيم

ابو بکر بن دهم ولا الهارة 2 حلف كما

طاعت الله وطاعة الوالد

ان حنت مساماً ومن حرم ملكه لا يحرم وا

لله المنة
والعاقبة
الخير

147

استباحه و كفر من نذر مطلقا و مطلقا

استباحه و كفر من نذر مطلقا و مطلقا

مترط یوده کان قدم غایبی فوجد و فی

و کالم یوده کان زیت و فی او کفر و

من حلف لا یدخل بیتا کحت بد

صفه لا کعبه او مسجد او بیعه او کعبه

او دلیله او طه باب داسر کانی لا یدخل

قد دخل الدار خربه و فی نذر الدار کحت ا

دخلها منه مته صر او بعد ما بنیت

او وقف علی سطر او قری فی نذر

کلو

فی الحلف بالنقل

در دایره

سطحها لو عایطها

فانتم يا سادات

ودخله من هذا ما صحى اوبعد ما بنى بيتا كان في طين

دری که به دست خود
در این ایوان
در این ایوان
در این ایوان

... و به اولاد او داد که ده هزار آگ فاخته

في النقلة وفتح بلاد مكث اولاد كل

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

... و این کتاب را در ...
... و این کتاب را در ...
... و این کتاب را در ...

اجمع حتى يحنث بوثد بني بخلاف المص والقرية

وحنث في يخرج لو حبل وامرجه بامه لان

اخرج بدلا امره بكمه او امرضيا لا يخرج و

لا بد خلافا ما وحكما ولا في لا يخرج الا

الى جنازة ان خرج اليها ثم الى امر اخر

وحنث في لا يخرج الى مكة فخرج يريد بها

ورجع لا في لا ياتها مكة حتى يدخلها و

مخرجه في الاصح وفي لياتين مكة وله

ياتها لا يحنث الا في اخر حيواته وحنث في

اجمع حتى يحنث بوثد بني بخلاف المص والقرية
وحنث في يخرج لو حبل وامرجه بامه لان
اخرج بدلا امره بكمه او امرضيا لا يخرج و
لا بد خلافا ما وحكما ولا في لا يخرج الا
الى جنازة ان خرج اليها ثم الى امر اخر

اجمع حتى يحنث بوثد بني بخلاف المص والقرية
وحنث في يخرج لو حبل وامرجه بامه لان
اخرج بدلا امره بكمه او امرضيا لا يخرج و
لا بد خلافا ما وحكما ولا في لا يخرج الا
الى جنازة ان خرج اليها ثم الى امر اخر

لَيْسَ شَيْئٌ غَدًا اِنْ اسْتَطَاعَ اَنْ لَمْ يَأْتِهِ بَلَاءٌ

بمانع از آمدن غدا که اگر استطاعت کند که نیاید بلاء

مَانَعُ كَرَضٍ اَوْ سُلْطَانٍ وَ دِينَ شَيْئٌ حَقِيقٌ

بمانع از کرض و سلطان و دین شئی حقیقی
فقد کرده ام که اگر استقامت حقیق را
المنع استقامت حقیق را
الحقیقه شئی حقیق است
المنع استقامت حقیق را
المنع استقامت حقیق را

و شَرْطُ لَبْسٍ لَا يَخْرُجُ إِلَّا بِأَذْنٍ بَكْلٍ حَرَجٍ

و شرط لبس آنست که بیرون نیاید بجز با اذن بکل حرج

اِذْنٌ لَا يَخْرُجُ إِلَّا بِأَذْنٍ وَ لَحْنٌ فِي

اذن آنست که بیرون نیاید بجز با اذن و لحن در گفتن وی که

اِنْ خَرَجَ اَوْ اِنْ ضَرِبَ لَمْ يَدْخُلْ خُرُوجٌ

اگر بیرون رود یا اگر ضربه بخورد بیرون نیاید

اَوْ ضَرْبٌ عَدْلًا فَوْزًا وَ فِي تَعْلِيْقٍ

یا ضربه عدل یا فوز و در تعلیق

بَعْدَ تَقَالُفٍ مَعِي تَعْلِيْقٌ مَعَهُ وَ كَيْفَ

بعد تقالوف معی تعلیق معه و کیف

التَّعْلِيْقُ اِنْ خَرَجَ الْيَوْمَ وَ مَرَكِبُ الْمَاءِ

تعلیق آنست که بیرون رود امروز و مرکب آب

الْبَيْتُ لَوْلَا فِي حَقِّ الْكَلْفِ اَلَا اِذَا لَمْ يَكُنْ

بیت لولا در حق کلف الا اذا لم يكن

بیت لولا در حق کلف الا اذا لم يكن

فقد کرده ام که اگر استقامت حقیق را
المنع استقامت حقیق را
الحقیقه شئی حقیق است
المنع استقامت حقیق را
المنع استقامت حقیق را

بمانع از آمدن غدا که اگر استطاعت کند که نیاید بلاء
بمانع از کرض و سلطان و دین شئی حقیقی
فقد کرده ام که اگر استقامت حقیق را
المنع استقامت حقیق را
الحقیقه شئی حقیق است
المنع استقامت حقیق را
المنع استقامت حقیق را

دين مستفرد ونواه يقيد الاكل من هذه

الطعام بها واهل البرهاكل فضا ويدا

الدفق باكل خيرة فلا يحن لو استبقا

واكل الشواء باللحم والطبخ بما طبخ من اللحم

والرئيس بروس يكس في التانين وبيع

في مصره والنخ يستحم البطن والخمر خيرة

لا خير الا زسر بيلد لا يعقاد والفاقة با

والشمر والبطن لا الغب والسمك والبر

والقشاء والخيار والشرب منه ياتي بخلا

الحلف

الحلف من مائه وتحلف الوالي سراً يعلم لو كند وى برهان حكومت اين والا
بكر جالو كند وى برهان حكومت اين والا
حاشا برهان حكومت اين والا

بكل واعرا الى حال ولايته والضرب والكسوف يوشند
بكر جالو كند وى برهان حكومت اين والا
حاشا برهان حكومت اين والا

والكلام والدخول عليه بالحيوة لا الفصل
بكر جالو كند وى برهان حكومت اين والا
حاشا برهان حكومت اين والا

والقريب بما دون الشهر في قضيت دينه
بكر جالو كند وى برهان حكومت اين والا
حاشا برهان حكومت اين والا

الى قريب والشهر بعيد وما رخص به فاعلم
بكر جالو كند وى برهان حكومت اين والا
حاشا برهان حكومت اين والا

دام ولك الملح لا الشواء ولا ياكل
بكر جالو كند وى برهان حكومت اين والا
حاشا برهان حكومت اين والا

منه منك البشري فاكل رطب او من هك الرطب
بكر جالو كند وى برهان حكومت اين والا
حاشا برهان حكومت اين والا

او اللين فاكله تمر او شيرا او بصر فاكله
بكر جالو كند وى برهان حكومت اين والا
حاشا برهان حكومت اين والا

رطباً او لحماً فاكله سمكاً او شحماً فاكله اليم ولا
بكر جالو كند وى برهان حكومت اين والا
حاشا برهان حكومت اين والا

حاشا برهان حكومت اين والا
بكر جالو كند وى برهان حكومت اين والا
حاشا برهان حكومت اين والا

لا يشترى رطباً فاشترى كباسته بسر قمار ط

وحيث لو حلف لا ياكل رطباً او بسر اولاً

بسر فاكل منك نبأ اولاً ياكل لحماً فاكل كبداً

او كرشاً او لحم خنزير او انسان والعن

الاكل من طوع الفجر الى الظهر والعشاء

منه الى نصف الليل والسموح منه الى الفجر

ان كنت ادا كنت او شربت ونوى عيالم

بصدق اصلا ولو ضم ثوباً او طعاماً

تسرا بدين ونصو البسر حله الحلف خلا

فان

فان

فان

فان

فان

فان

فان

فان

فان

Handwritten marginal notes in Arabic script, likely providing commentary or additional legal rulings related to the main text.

Handwritten marginal notes in Arabic script, likely providing commentary or additional legal rulings related to the main text.

لا يوسقوه فن حلف لا شربن ماء بل الكو

د امام ابو موسیٰ بن جعفر
لو که خوار در پیش امام
ازین گونه ايراد

اليوم ولا ماء فيه او كان فصت في يومه لا

حال آنکه درین باب نبود
در وقت آنکه آب را
از آن گونه در آن
امامین و حاشا نزد امام ابو موسیٰ بن جعفر

يحت وان طلق فكذلك في الاولاد والبنات

یعنی اگر طلاق داد
در اولاد و بنات
حاشا نزد امام ابو موسیٰ بن جعفر

وفي تصعدن السماء وليقبلن هذا

یعنی که در آید آسمان را
و بپوشد این
یا هر آینه قدر

الحجر هباً وليقبلن فلاقاً عالمياً بموت

سنگ را بپوشد
یا هر آینه
در عالم بموت

العقد لتصور البروج تحت العجز وان له

مستقر آنکه در زیر
از آن جهت عجز
و اگر عالم نبود

يعلم فلا ومد شعرها وخفها وعصها

عالم نمیداند
یعنی که
در آن عالم

كضربها وقطن ملاح بعد ان لبست من

بدر آنکه در آن
یعنی که
در آن عالم

عزك فندك فقرته ونج وليس يلدى و

بدر آنکه در آن
یعنی که
در آن عالم

عزك فندك فقرته ونج وليس يلدى و

بدر آنکه در آن
یعنی که
در آن عالم

عند الله
عند الله

نبي على لا خاتم فضيه وعندهما عقد
لو لم ير صرح على وجه يعق ومن حلف لا

على يد الفرائض قام على قدام فوقه حث لا
من جعل فوقه فرائضا اخر او حلف لا يجلس

على الارض فجلس على بساط او حصر ولو حال
بينه وبينها لياسد حث كن حلف لا يجلس

على يد السرير فجلس على بساط فوقه بخلاف
جلوسه على سرير اخر فوقه فلا يفعل يقع

الا بد ويفعله على سريره وعلى المشي الى بيت
الاولى

الاولى

اولی الکعبة یجب حج اربعین مشیا ودمه ان کسب
 ولا یقی علی الخرج اول الذنبا الی بیت الله الی
 الحرام والمجد الحرام والصفاء والرواة
 بالکعبه

ولا یعتق عبد قبله ان لم یح الحام فانت
 حرقه اخرة بکوفه وحت بصوم سبعا
 یوم

نیت فی لا یصوم الا لوض یوما او صوما
 حتی یتیم یوما وبرکة فی لا یصی الامداد

ولو ضم صلوۃ یتفق لا باقل منه وبولک
 فی ان اولدت فانت کذا وعتق الخ و

در کتب معتبره

بیت الله الی
 الحرام والمجد
 الحرام والصفاء
 والرواة
 بالکعبه
 اولی الکعبة
 یجب حج
 اربعین
 مشیا
 ودمه
 ان کسب
 ولا یقی
 علی الخرج
 اول الذنبا
 الی بیت
 الله الی
 الحرام
 والمجد
 الحرام
 والصفاء
 والرواة
 بالکعبه
 حرقه
 اخرة
 بکوفه
 وحت
 بصوم
 سبعا
 یوم
 نیت
 فی لا
 یصوم
 الا
 لوض
 یوما
 او
 صوما
 حتی
 یتیم
 یوما
 وبرکة
 فی
 لا
 یصی
 الامداد
 ولو
 ضم
 صلوۃ
 یتفق
 لا
 باقل
 منه
 وبولک
 فی
 ان
 اولدت
 فانت
 کذا
 وعتق
 الخ
 و

ان ولدت فهو حران ولدت ميتا ثم حيا
وفي تقضين دينه اليوم وقضاء زيوفا

او بخرجه او مستحقه او بآء به شيئا
يا بخرجه او مستحقه او بآء به شيئا

ولو كان شوقه او مراضا او مبره لا
لا يقض دينه لم يمسك دونه درهم خث
يقض كله متفرقا لا بيعضه دون ياقية او

كل يومين لم يتخللما الاعمال الوزن ولا
ان كان في الامانة فكذا اوله يملك الا

ولا في لاشتم ربحا فان ان شتم وشره او باسما
والصحيح

او بخرجه او مستحقه او بآء به شيئا
يا بخرجه او مستحقه او بآء به شيئا

او بخرجه او مستحقه او بآء به شيئا
يا بخرجه او مستحقه او بآء به شيئا

او بخرجه او مستحقه او بآء به شيئا
يا بخرجه او مستحقه او بآء به شيئا

وَالْبَيْعُ وَالْوَرْدُ عَلَى الْوَرَقِ ^{الْحَقِّ} حَتَّى فِي لَا

يَكْلَمُ أَنْ كَلَّمَ يَأْمُرُ بِشَرْطِ إِيقَاطٍ وَفِي الْآيَاتِ

يَحْتَثُّ أَنْ أَدْنَى وَلَمْ يَعْلَمْ بِهِ فَكَلَّمَ وَلَا يَكْلَمُ

صَاحِبُ هَذَا الثَّوْبِ فَبَاعَهُ فَكَلَّمَ وَفِي لَا يَكْلَمُ

هَذَا الْإِثْبَاتُ فَكَلَّمَ شَيْخًا وَفِي هَذَا جَرَّانَ

أَوْ شَرِيهَةً أَنْ عَقْدَ بِالْخِيَارِ وَفِي أَنْ لَمْ يَبْعَ

فَكَذَّافَةٌ أَوْ دَبَّرَ وَحَتَّى بِفَعْلٍ وَكَيْلٍ

فِي حَلْفِ النِّكَاحِ وَالطَّلَاقِ وَالْخُلْعِ وَالتَّقْدِيرِ

وَالْكِبَايَةِ وَالصَّالِحِ عَنْ دَمِ عَمَدٍ وَالْهَيْبَةِ وَالْمَصَدَقَةِ

وَبَعْضُ رَوَايَاتٍ رِيقَاطُ شَرْطِ نَسَبٍ لِكُلِّ امْرِئٍ لِحَالِهِ
كَمَنْ بَرَّحِي كَيْ سِيدَارِ بُوْدِي مِي شَمِيدَ حَافَتِ كَمُوْدِي

بَعْدَ أَنْ كَلَّمَ يَأْمُرُ بِشَرْطِ إِيقَاطٍ وَفِي الْآيَاتِ
يَحْتَثُّ أَنْ أَدْنَى وَلَمْ يَعْلَمْ بِهِ فَكَلَّمَ وَلَا يَكْلَمُ

صَاحِبُ هَذَا الثَّوْبِ فَبَاعَهُ فَكَلَّمَ وَفِي لَا يَكْلَمُ
هَذَا الْإِثْبَاتُ فَكَلَّمَ شَيْخًا وَفِي هَذَا جَرَّانَ

أَوْ شَرِيهَةً أَنْ عَقْدَ بِالْخِيَارِ وَفِي أَنْ لَمْ يَبْعَ
فَكَذَّافَةٌ أَوْ دَبَّرَ وَحَتَّى بِفَعْلٍ وَكَيْلٍ

فِي حَلْفِ النِّكَاحِ وَالطَّلَاقِ وَالْخُلْعِ وَالتَّقْدِيرِ
وَالْكِبَايَةِ وَالصَّالِحِ عَنْ دَمِ عَمَدٍ وَالْهَيْبَةِ وَالْمَصَدَقَةِ

وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ
وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ

وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ
وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ

وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ
وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ وَالْمَصَدَقَةِ

والقرض والاستقراض والايداع والا

يا قرضيهم يا قرضيهم يا قرضيهم
وامانة تذاكر

سبع والا عارة والاستعارة والبيع

يا امانتيكم يا عاريتم تذاكر يا قرضيهم

وضرب العيد وقض الدين وقبض

يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم

الحياطة والكسوة والجل في البيع والشراء

يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم

والاجارة والاستجارة والصلح عن

يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم

والخصومة والقيمة وضرب الولد في

يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم

تكملة فقر القرآن اوسج او سلك او كثر في

يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم

صلوة او خارج بها ويوم اكله على اللغو

يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم

وصحيفة النصارى وليلة اكله على السر والابن ايلة

يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم

يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم

يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم

يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم

يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم
يا امانتيكم يا امانتيكم يا امانتيكم

عبد

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

اشترى عبد اعق وان اشترى عبد بن ثم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

به فلم بحث في ان بعث لك ثوبا ان ياعنه بلا

امر ملكه وان دخل على عين او فعل لا يقع

عن غيره ككل وشر ذحول وشر

الولد اقضى ملكه فبحث في ان بعث ثوبا

قوله عرسه نكت على طلقته وح

نيتة عرسه ما دونه والله اعلم

هو مبادلة مال بمال براض وينعقد

بالحجاب وقبول بلفظي ماض وبقا

بالحجب وقبول فماده وفر لئلا

بالحجب وقبول فماده وفر لئلا

بالحجب وقبول فماده وفر لئلا

بالحجب وقبول فماده وفر لئلا

بالحجب وقبول فماده وفر لئلا

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

مطلقا فاذا وجب واحد قبل الآخر في مجلس
القبول او التزويج من التباينين او غير ذلك
للمبيع بكل الثمن او ترك الا اذا بيعت من كل واحد
فان لم يبق ثمن في كل واحد لم يملك
حل وصالح يقبل الآخر بطل الايجاب في جميع
الوجوب او قام احدهما واذا وجد البيع
للبيع بالاشارة ولا يترك كالتقدير والصفة
الا في التسليم والثمن باحدهما ولا يصح
الا في الجنس بالجنس وللطلق الثمن على الا
زوج فان استوى رواج النكاح فسد
اختلف ما لهما وان بيع ذوا افراد كل واحد
مطلقا او بغيره

بلكه اقل لم يتفاوت صح في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا

وان باع جرعة على انها صاع صاع بمائة درهم
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا

فان نقص اخذ المشتري بالخصم او فسخ
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا

وان زاد فلبايع وفي الزرع اخذ الاقل
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا

بكل الثمن او ترك المبيع والاكثر له وان قال
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا

كله مراع بدسهم فباها لخصه فيها وباع
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا

بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا

بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا

بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا

بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا
بالمعنى ان لم يتفاوت في واو الا فلا اصلا

مقدار معلوم منها **حیدر** صح خیار شرط شرط است
فان شاء قدام معلوم **مهر** معلوم الا قدامه
بین او در خیار یک سید شرط است

نکله منها و لهما ثلثة ايام او اقل الا اكثر الا ان
امه کدام از او **و هر یک ده روز** خیار بود
چون ان آجاز فی الثلاث و کذا ان ثلثة ط
چون ان ام آجازت به روز **در هر روز** این چنین است

انتم تینقد الثمن الی ثلثة ایاکثر فلا بدع و بین یملک
بدان الی اگر ثلثه قدر **تا هر روز** یا کمتر از آن است به گفته بود

لا یرجع مبیع عن ملک با یعه مع خیامه
فانما یمنه و یمنه از ملک با یعه

فملک فی ید المشتري بالقیمة کامله و ضعیف
بهر ملک که شیخ است بقیه است بقیه است

الشراء و یرجع مع خیام المشتري فملک فی
شراء فانه یمنه از ملک با یعه

ید بالثمن کتبه لکن لا یملک المشتري فلا
باید بکند مالک می شود ضعیف و یمنه

احکام الملك کحق قریبه و نحوه و الفسخ لا
أصله ملک بکون از او خیار خود است

شراء
یعنی بکند
کردن است

لما یخرج الثمن عن الملك المشتري
مع خیام البایع ابو

الکرمه از ملک با یعه

هذا هو الأصل في
الكتاب وهو
مكتوب بخط
الشيخ الفاضل
المرجع

الا ان يعلم صاحبه في المدة بخلاف الاجازة
فانها لا تكون الا في المدة

ويسقط الخيار على المدة وما يدعى على الرضا

كالركوب والوطى وشراء احد الثوبين
فان كان بدينين او بدين واحد

او احد الثلاثة على ان يعين احدا صح لا
بالمدة بل بالمدة

هذا هو الأصل في
الكتاب وهو
مكتوب بخط
الشيخ الفاضل
المرجع

الاكثر وشراء عديد بالخيار في احد هما
الترش فربما

صح ان فصل الثمن وعين محل الخيار فالبشرط
في ان فصل الثمن وعين محل الخيار فالبشرط

هذا هو الأصل في
الكتاب وهو
مكتوب بخط
الشيخ الفاضل
المرجع

في الاوجه الباقية وعبد شرط بشرط كسبه
دوره بشرط ثلاثة

ولم يوجد واحد بشمته او ترك ويومرث خيار
موجود

التعين والعيب لا بشرط والروية **فصل**

هذا هو الأصل في
الكتاب وهو
مكتوب بخط
الشيخ الفاضل
المرجع

دلیل است فخرین هرگز با او اضر پیدا
 هیچ فخرین نادیده بالذمه او نرسد

صه فراء مالم وللشربة الخيام عند هالي

ان یوجد مبطه وان رضی قبلها لا یایع
منه فیما یزید و من غیره لا یختار و یقول یایع بعد وقت ویدر

ان يوجد مبطله وان رضى قبلها لا بايع

وَيُطْلَعُ وَخِيَارُ الشَّرْطِ تَعْيِيهِ وَنَصْرُ يَوْمِ

قال غيره كالبيع بلا خيار قبل روية و بعد

وما لا يوجب كالبيع بخيار ومساومة

بذلك تسليم يبطل بعد فقط ويعبر عنه المقصود

کویچہ الامہ وچہ الدابۃ وکفلہا و موضع

علم المعلم وظاهر غيره وببوت مقصوده

ونظر وكيله بالشراء او بالقبض لانظر

و اما در این کتاب که از حضرت امام رضا علیه السلام است
در بیان فضیلت و مناقب ائمه اطهار علیهم السلام
و نیز در بیان احادیث و روایات معتبره
و همچنین در بیان فقه و حقوق اسلامی
و نیز در بیان تاریخ و جغرافیه
و نیز در بیان طب و داروشناسی
و نیز در بیان صنایع و حرفه ها
و نیز در بیان اخلاق و معارف دینی
و نیز در بیان اشعار و نثرهای زیاده

وحسب الایع وشم وذوق ووصف العقاقیر

عنده ومن راي شيئا ثم شرى فله الخياران

تغير القول للبائع في عدم تغية والمسته

في عرفة روية ^{بالحسين} والمشرقي وجد بمشرية

عياً نقص ثم عند النجار مرده او اخذ

لكن ثمنه والآيات والبول في الفراش وشره

صغير يعقل عيب ومن بالغ عيب آخره و

جنون الصغير عيب ابداء والنجس والزفر

وَبَنَاءُ وَالتَّوَلَّى مِنْ عِبٍ فِيهَا لَافِيهِ وَالْكَفِي

در کتاب و در عیب

عيب فيما والاستحاضه وارتفاع حض

و استحاضه و مرتفع شدن (در هر دو)

بنت سبع عشرة عيب وان ظهر عيب قديم

بنت سیزده سال عیب است اگر ظاهر شود عیب قدیم بعد از مردن میسر یا بعد از ازدواج او را یا بعد از مدبر بختن مرد

بعد ما مات او اعنته مجانا او دبر او است

رجع بالنقصان لا بعد ما اعتق على مال او

رجع به نقصان اگر بعد از آنکه مال او را بفروخته باشد و او را آزاد کرده باشد و او را بخت بخت رجوع به نقصان کرد

قتله او اكل بعضه او كل او ليس فتنى و بعد

قتل او خوردن بعضه او خوردن او را نیست فتنه و بعد از آنکه او را کشته باشد یا خوردن او را کرده و ولایت رجوع ندارد بهایه نقصان عیب است

حدث عيب رجع به الا ان يا خلا الباي

حدث عیب رجوع به الا ان یا خلا البای اگر با او رجوع کرد و او را با رجوع رجوع به نقصان

كذلك ما لم يخط بملك الشئ فلا رجع

كذلك ما لم یخط بملك الشئ فلا رجع اگر چه با او خط بملك الشئ رجوع به نقصان

باع قبله لا بعد فهو بعد كثر الجوز وكثرة

باع قبله لا بعد فهو بعد كثر الجوز وكثرة اگر چه با او باع قبله لا بعد فهو بعد كثر الجوز وكثرة

رجع بالنقصان في المنفعة به وبالك في غيره

رجع به نقصان في المنفعة به وبالك في غيره اگر چه با او رجع به نقصان في المنفعة به وبالك في غيره

وإذا ادعى الاباق اثبت اولا انه ابي عنه

بالبينة او تكول البايع عن الخلف علم العلم

ثم يبرهن انه ابي عنه البايع او خليفه

بانه مسلم وما ابي قط او ماله الرجوع

بملك الدعوى ولا ثمن على المشتري اذا ادعى

الغيب حتى تبين علمهم ومداواة

در كويه في حاقبه رضا لا الرده او سقيه او شراء

علم ولا يبدل منه ولو شري عبد بن صفقه

واحدة او وجد باحد هما عيبا رطلها كما

خاصة ان تبينها والا فلهما المردود

وكانت يبدل من دونه عيبا ولو كان عيبا نال
فإنه لا رد ولا يقبل كونه باطل
وكانت يبدل من دونه عيبا ولو كان عيبا نال
فإنه لا رد ولا يقبل كونه باطل

باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد
باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد

في اليك والوزن وان قبض ولو استني

بالبعض ولم يرد الباقى بخلاف الشوب وحق

ان يولي من كل عيب وان لم يعط **فصل**
البائع

بطل ما بيع ليس بمالك كالدوم واليتة والحمر

والتابع ان من ادم ولد
والتابع ان من ادم ولد
والتابع ان من ادم ولد

وابع في ضم الى اخره وركبة ضمت الى ميتة

وان سمى ثمن كل وضم في ضم الى ماله

او قن غير بقدر حصه كذا ضم لا وقف

وقد يبيع العبد ضم بالخمر وعكسه ولا يجوز

فان يبيع ما يملك من ماله

فان يبيع ما يملك من ماله

فان يبيع ما يملك من ماله

باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد
باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد

باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد
باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد

باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد
باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد

باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد
باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد

باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد
باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد

باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد
باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد

باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد
باعتبار ما في ذل من فساد
وكل ما في ذل من فساد

و شخص

و شخص علی النامه وهو عید و نشر او ما

و نشر او این که خبر و بر یو ایبر اسم را و حق اسم عید است که از او نیست خبری جز

بیاع با قبل بیایع قبل نقد ثمنه الاول و نشر

اولی از آن که در وقت بیع باشد و اول بیع

مبیاع و ریت علی ان یوزن بظرف و بطرح

مع شئی لم یبقه بشمنه الاول و مبیاع
یعنی اول بیع و در بیع

للظرف کل امرطلا بخلاف شرط طرح و وزن

الظرف و البیع بشرط لا یقتضی العقد

نفع لاحد هما و البیع یشتمل و الی حد

بشرط و صح ان اسقط قبل الخلو و ان

قبض الشری البیع بیحافاسد امر صابا

صریحا و دلالة کفیضه فی مجلس عقد و کل

و باید در این مجلس عقد
مثل قبض کردن میسر را و حبل عید

من عوضه مال ملكه ولزمه مثله حقيقة

فلمن اومعنى فان كان الفساد بشرط زائد

له الشرط فسخ والا فكل منهما فان خرج

من ملك المشتري ادنى فيه فلا فسخ وطاك

للبايع مخرج ثمنه بعد التقايط لا المشتري

مخرج مبيعهم فيصدق به وكذا التمسك

على سوم غرة اذا رضيا ثم وثق الجلب

المصر بالبلد وبيع الحاضر للبادق زمان

القط والبيع وقت النداء وتفرق فيه

عن زى

عن زى

Handwritten marginal notes in the top left corner, including phrases like "وإذا كان..." and "فإن كان..."

Handwritten marginal notes in the middle left margin, including phrases like "بشرط زائد" and "فإن خرج..."

Handwritten marginal notes in the middle right margin, including phrases like "فإن كان..." and "فإن خرج..."

Handwritten marginal notes in the bottom right margin, including phrases like "فإن كان..." and "فإن خرج..."

اقالہ رفعت رفعت
و در شرح رفعت رفعت

عن ذي رحم محمد منه لا يبع من يولد **وهو**

الاقالة فسر في حق المتعاقدين فبسط بعد

ولادته الميم وبيع في حق ثالث فمبها

الشفعة وصحت بمثل الثمن الأول فان

فمن جنس اولادك منه وكل الادقا اولادك

وَلَا يَمْنَعُهَا إِذَا كَانَ الْفَتْنُ بِالْمَيْمِ وَبِإِذَا

بعض يمنع بقدر **فصل** الولية أن يشرط

في البيع انما عاشره والرايحه به مع

وشرهما شرّاً ودممته ولد ضم اجر القضا

بسم الله الرحمن الرحيم

والمحل ونحوهما ويقول قال على بكك فان

ظهر خيائته في فراجه اخل بتمنه وورده

التولية حظ وعند ابيوسف رخصتهما

وعند محمد رخصتهما **فصل** الرلوا

خال عوض شرط لاحد المتعاقدين

في المعاوضة وعلته التقدر بالكيل

الوزن مع الجنس والبر والشعر والتمزق

المنع كيلي والذهب والفضة وروفي غيرها

العرف فان وجد الوضفان حرم الفضل

والنساء

Handwritten marginal notes in Arabic script, including phrases like "فصل الرلوا", "العرف", and "النساء", providing commentary on the main text.

و اگر مرد زن را در حلال و حرام نکند و اگر زن مرد را در حلال و حرام نکند

صاحب مذكور

والنساء وان عدا ما حلا وان وجد احد
حرام است نسبت به هم اگر در حلال بود حلال است

حرم النساء فقط ولا يجوز الكيلي بمثله الا

يلع مياذا كيدا والوزني الا مساويا

وزنا والجيد والرد سواء وجاز حقه

بحفتين وفتيس بعلين باعيا هما و

بالحيوان والذيق بجنسه كيدا والرب

بالرطب او بالتمر واللحوب بالزبيب و

رطبا او مبلولا بمثله او بلبان الثمن والتمر

او الزبيب المشقع بالمشقع منهما مساويا

و اگر مرد زن را در حلال و حرام نکند و اگر زن مرد را در حلال و حرام نکند

ولحم حيوان بلحم حيوان اخر متفاضلا

ويعلم ان لحم حيوان بلحم حيوان اخر متفاضلا

كذلك اللبن وكذا اكل والد قد ينحل العنب

ونشم بالآية او بالحم والخبر بالبر والد

بالسويق متفاضلا ومتساويا ولا

بالحل الا ان يكون الحل اكثرها في التسم

ويستقرض الخبر وزنا لاعداء ولا ربوا

سيدا وعبداء ومسلم وحربي في دارة

لا يجوز بيع المشري منقول قبل

قبضه وجمع التصرف في الثمن قبله عند

المرد

ويعلم ان لحم حيوان بلحم حيوان اخر متفاضلا

ويعلم ان لحم حيوان بلحم حيوان اخر متفاضلا

فان قيل البيع لا يشترط ان يكون له ثمن
 وفي البيع
 فانه لا يشترط ان يكون له ثمن

لأنه فيه ان يبقى المبيع لكن الشفيع يأخذ

المرافق بالبيع
 ليس يقع فيه بيع

بالاقر وصح تاجر كل دين الا القرض

لأنه يشترط ان يكون له ثمن
 كلف

يدخل اليساء والمفاح والعلو

وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه

في بيع الدار لا الظلة الا بدكر كل حق

وبيع داره
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه

او بما افقها او بكل قليل وكثير هو فيها

بما منعت بالثمن
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه

والشجر لا الكسع في بيع الارض ولا

وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه

وفي بيع الشجر ولا العلو في بيع البيت الا بشئ

وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه

ولا في بيع منزل الا بدكر كالطريق والشئ

وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه

والميل ويدخل في الاجارة ولو خذ الو

وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه

والميل
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه
 وداخل موقوفه

[illegible]

باع غير ملكه فسخه والمبيع
 فسخه غير ملكه فسخه
 وكذا الثمن
 الثمن باق بائنه

عمر رضا و هو ملكه المخرج و اما ته عند بايده
و هو ملكه المخرج و اما ته عند بايده
و هو ملكه المخرج و اما ته عند بايده

من الغاص لا يسمع ان أحد يمد له اليد
من الغاص لا يسمع ان أحد يمد له اليد

صلى الله عليه وسلم فيما يعلم قدراً ووصفاً كما

ب
ليل والموتون متخبا والذرع كالنور

میتا طول و عرض و ورقه و لعدود

نقار بافصح في السمك الملح لا في الحيوان

و اطراف

وہ اجازت نہ ان بقا القادان
وہ اجازت نہ ان بقا القادان

این کتاب از کتب عامه علم
 علی بن ابی طالب علیه السلام
 جایی که در وصف اهل
 ایمان و مال السلام
 می شود که بخون در اجماع و سایر
 خلوق از برای نفس است و ایم و دیگر
 اسم صحیح است در مزارع بخون است که
 پسین باشد طول دی و خردی در قله دی
 یعنی تنگی و تنگی دی

باجل سلم تعاملوا فيه أولا وبلا اجل فيما

ينعادل فيه بيع فيجب الصانع على العمل ولا
عمل في بيعه جزم بمرتبة غير مكرهه منوها لها صانع را

يرجع الاخر والبيع هو العين لا عمله فلو جاء

بما صنع غيره او هو قبل العقد فاخذ صح

بيع الكلب والسباع علمت اولها والذئبي

في البيع محاسن الا في الخمر والخمر فيها

لحل والشاة في عقد ناد و درهم شرف وقع

في ثوب رجل قوله ان اعدته او كفه ولا

فلا خذ واعتربه ساير المباحة

الصف

باجل سلم تعاملوا فيه

بما صنع غيره او هو قبل العقد

في البيع محاسن الا في الخمر

لحل والشاة في عقد ناد و درهم

في ثوب رجل قوله ان اعدته او كفه

دران جزم

دو دران

دران

دران

دران

الصرف بيع الثمن بالثمن حنسا جنسا او

وایست عرف لرون علی بنی عبید بن جریس

الفرجيس وشهد التفاضل قبل الامرا

الغير جنس
والشرط لم يثبت
قبل كرون
قبل از هذا الشأن بايع وشتري
الفضة

وان وقع في البعض صح فيه ١٢١ انا و جاك و نرفت

در بعضی درختان
دور از راه افق را می بیند یا پاره تن را قبض سرد و باره دیگر را

صام مشركا وكذا في السيف المحلى ان

و صار مشركا و لكان في السيف محلي
و النجس و الحسين قال كبره بانك
عبره و مشركا

بمجرد و مستتر
القبض
بالماء و المستتر

فخلصت الحلية بلا ضرر وبصرف

المعتمد بالله
وغيره من مشهور

نمها وان کم یقبض شی بطل فیما و

بوسه شوی که بر حلیه و اگر قبضه نهند شوی را با فال میوه و نهال که حلیه را

تخلص بطا اصدقات النصف

تخلص بطرا صدرا

الحمد لله الذي جعل العلم نوراً يضيء القلب ويهدي السبيل
والعلم كمنار يضيء القلب ويهدي السبيل

عقار على مشربة خمر بمثل مئة وثلاث

نفسی

و قد سجد الملك في الخياط في

نقد و انعام شافعی
دو ضربی بنفوس
نقد و انعام شافعی
دو ضربی بنفوس

نفر دهن
بعضی نقیب خود را
در میان این
بعضی خود را
این دو نفر را

محققین کثرت نهرا لایحی فیہ الفقدی

محققین کثیر نے لایچی فیہ القند

قوله لا ينفذ ثم لما رملنا حق باء في سلكه

مجلس علم بالبيع وهو طلب

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين

پیدا من یایع او مسی فانی اخراج

يُظَلِّعُ عَيْدَ الْكَافِرِ وَيُتَاجِمُ

عند محمد بن أبي نفيعي فاذا طبعك

في الخصم فان اقر بملك ما شفع به اوله كل

الحمد لله الذي جعل العلم نوراً
والعلماء أئمةً مهتدين
والعلماء أئمةً مهتدين
والعلماء أئمةً مهتدين

دولت
و دیار
و بیاض
و سواد
و زردی و سرخی

باب الحشر
الحشر

دانشگاه تهران

الحلف على العلم بأنه مالكم أو من الشفيع

[illegible]

سأله عن الشراء فان اقرته اهلكه عن

برای آنکه در این کتاب

وَحَسْبُ الدَّارَةِ وَالْأَسْمَعُ الْبَيْتُ عَلَى الْإِيمَانِ

در این کتاب که در این باب است

مجلسی محکمہ دارالعلوم دیوبند

الشفقة والعهد على اليايع والشفيع خيا

وادی وادق قس

روية والغب وان شرد المشري البراة

و خیار عید
دائرہ شرط
برایہ شری
برایہ شری

عنه والقول للمشي في الثمن وبنيته الشفع

یہ قول قول باطنی ہے

حق من نبتة ولوادى البشرى مميا و

الحمد لله الذي جعل في القدر ما لا يحصى

بِقَوْلِ الْإِسْلَامِ بِقَوْلِ الْإِسْلَامِ

بیاض و مری

بعده واخذ في خط بعض الثمن اوزيته

باقاها وفي خط الكل بالكل وفي الشراء

منه بمنزله وفي غيره بقية الثمن في عقار

بعقار اخذ كل بقية الاخر وفي من مو

كالحل بعد الاجل وفي بناء المبنى

بالثمن وفيما مقلوعين او كيف المبنى

تعلقها ولست الا في بيع او هبة بعوض

لا في نسيء وبها قصد الا في البيع بخيار

الا بعد سقوط ولا في بيع الفاسد الا بعد

تعلقها بالكل في خط بعض الثمن اوزيته
باقاها وفي خط الكل بالكل وفي الشراء
منه بمنزله وفي غيره بقية الثمن في عقار
بعقار اخذ كل بقية الاخر وفي من مو
كالحل بعد الاجل وفي بناء المبنى
بالثمن وفيما مقلوعين او كيف المبنى
تعلقها ولست الا في بيع او هبة بعوض
لا في نسيء وبها قصد الا في البيع بخيار
الا بعد سقوط ولا في بيع الفاسد الا بعد

تعلقها بالكل في خط بعض الثمن اوزيته
باقاها وفي خط الكل بالكل وفي الشراء
منه بمنزله وفي غيره بقية الثمن في عقار
بعقار اخذ كل بقية الاخر وفي من مو
كالحل بعد الاجل وفي بناء المبنى
بالثمن وفيما مقلوعين او كيف المبنى
تعلقها ولست الا في بيع او هبة بعوض
لا في نسيء وبها قصد الا في البيع بخيار
الا بعد سقوط ولا في بيع الفاسد الا بعد

تعلقها بالكل في خط بعض الثمن اوزيته
باقاها وفي خط الكل بالكل وفي الشراء
منه بمنزله وفي غيره بقية الثمن في عقار
بعقار اخذ كل بقية الاخر وفي من مو
كالحل بعد الاجل وفي بناء المبنى
بالثمن وفيما مقلوعين او كيف المبنى
تعلقها ولست الا في بيع او هبة بعوض
لا في نسيء وبها قصد الا في البيع بخيار
الا بعد سقوط ولا في بيع الفاسد الا بعد

سقوط فتنی دلائل و رد بخیار الاخبار علی بلاد

منه

في الموضع المذكور
في سنة ١٢٨٠

قضا ولا من باء او بيع له او ضمن الدرك

الشيخ الفاضل الميرزا محمد باقر
مولى السيد ميرزا محمد باقر
ابن السيد ميرزا محمد باقر
ابن السيد ميرزا محمد باقر

برلن شهری ادانتهی له و بیطلمه ایسلیمه

یافته باطل میکند

البَيْعُ لَا قَبْلَهُ وَالصَّامُ مَعَ بَطْلَانِهِ وَمَوْتٌ

الشفيع الذي يرفعنا من القبر

سبيع الاشهر وبيع ما لمع به قبل الفضا
 عراف واما ما لمع به قبل الفضا
 عراف واما ما لمع به قبل الفضا

وشفع حصه احد المشركين لا احدا اليه عز وجل

[Faint handwritten Persian script]

فان سلم شر زید فظهر شر غیر او

بموردان ظاهره
در نسخه خطیه

باب فطر باقدا ومثل لا تسقط الا ان

نقش

بسمی الف اوائی تشاکی

عمرش شصت و دو سال بود که در آن روز بمکه رسید و در آنجا بقیه عمر خود را گذراند.

بسم الله الرحمن الرحيم

ضایع دو کرده بانو خنجره الافیض
مادر و عیوب لوداز قبض میسرت تاک
از لوداز قبض و دو کرده بانو فی
میوز ندیع از حقه علم شای
ملک قبل از قبض

دو کس از نیری وی خیزه است
عوض از شغف در آب می افتد

از تقویم بسجده واجب میشود
بدلی صیغ و اگر قبضه کرده
بالتدوین

خفتن قبل از قضا
ت بود با آنکه

بیکند

و انچه

و يقول امير حمزة
ابو يوسف القافز

بسم الله الرحمن الرحيم

بقيت الحق الشايع وغلب فيها الاخراد في الشايع
وللبادله عيره فياخذ كل منهم حصه

بقيت حاجته ثمنه لانه لا يملكه وندب نصيب
قاسم يرزق من بيت المال ليقسم بلا اجر

وان نصيب باجر صرح وهو على عدل الكثر
ويجب كونه عدلا لعالمها ولا العين واحدا

ولا يشترك القسام وفيه يطلب اجله
ان استغنى كل حصه ويطلب ذي الكثر فقط

ان يستغنى الاخر قلته حصه ولم يقسم الا
المشقة

المراد من الشايع هو ما يوافق فيه جميع الناس
والمراد من الاخراد هو ما يخالف فيه
والمراد من البادله هو ما يرد عليه
والمراد من عيره هو ما يميزه
والمراد من فياخذ هو ما يملكه
والمراد من حصه هو ما يملكه

المراد من الشايع هو ما يوافق فيه جميع الناس
والمراد من الاخراد هو ما يخالف فيه
والمراد من البادله هو ما يرد عليه
والمراد من عيره هو ما يميزه
والمراد من فياخذ هو ما يملكه
والمراد من حصه هو ما يملكه

المراد من الشايع هو ما يوافق فيه جميع الناس
والمراد من الاخراد هو ما يخالف فيه
والمراد من البادله هو ما يرد عليه
والمراد من عيره هو ما يميزه
والمراد من فياخذ هو ما يملكه
والمراد من حصه هو ما يملكه

المراد من الشايع هو ما يوافق فيه جميع الناس
والمراد من الاخراد هو ما يخالف فيه
والمراد من البادله هو ما يرد عليه
والمراد من عيره هو ما يميزه
والمراد من فياخذ هو ما يملكه
والمراد من حصه هو ما يملكه

المراد من الشايع هو ما يوافق فيه جميع الناس
والمراد من الاخراد هو ما يخالف فيه
والمراد من البادله هو ما يرد عليه
والمراد من عيره هو ما يميزه
والمراد من فياخذ هو ما يملكه
والمراد من حصه هو ما يملكه

المراد من الشايع هو ما يوافق فيه جميع الناس
والمراد من الاخراد هو ما يخالف فيه
والمراد من البادله هو ما يرد عليه
والمراد من عيره هو ما يميزه
والمراد من فياخذ هو ما يملكه
والمراد من حصه هو ما يملكه

الطفل أو الغائب ولا يدخل والداهم في

القسمه الا برضاهم وان وقع ميل قسمه او

طريق في قسمه اخر صرف عند ان امكن وا

تحت وان اقربا لا يستفاد ثم ادعيات

حصه وقع في يد صاحب غلط صدق

بالجته وشهادة القاسمين حجه وفتحت ان

استحق بعض متاع في كل لا بعض حصه

احدهما بل يرجع وحجت المهابي في سكو

هنا بعض من داره وبها بعضا وخدمه

عبد

الطفل است باغيبه است
القسمه الا برضاهم وان وقع ميل قسمه او
طريق في قسمه اخر صرف عند ان امكن وا
تحت وان اقربا لا يستفاد ثم ادعيات
حصه وقع في يد صاحب غلط صدق
بالجته وشهادة القاسمين حجه وفتحت ان
استحق بعض متاع في كل لا بعض حصه
احدهما بل يرجع وحجت المهابي في سكو
هنا بعض من داره وبها بعضا وخدمه
عبد

الطفل است باغيبه است
القسمه الا برضاهم وان وقع ميل قسمه او
طريق في قسمه اخر صرف عند ان امكن وا
تحت وان اقربا لا يستفاد ثم ادعيات
حصه وقع في يد صاحب غلط صدق
بالجته وشهادة القاسمين حجه وفتحت ان
استحق بعض متاع في كل لا بعض حصه
احدهما بل يرجع وحجت المهابي في سكو
هنا بعض من داره وبها بعضا وخدمه
عبد

الطفل است باغيبه است
القسمه الا برضاهم وان وقع ميل قسمه او
طريق في قسمه اخر صرف عند ان امكن وا
تحت وان اقربا لا يستفاد ثم ادعيات
حصه وقع في يد صاحب غلط صدق
بالجته وشهادة القاسمين حجه وفتحت ان
استحق بعض متاع في كل لا بعض حصه
احدهما بل يرجع وحجت المهابي في سكو
هنا بعض من داره وبها بعضا وخدمه
عبد

الطفل است باغيبه است
القسمه الا برضاهم وان وقع ميل قسمه او
طريق في قسمه اخر صرف عند ان امكن وا
تحت وان اقربا لا يستفاد ثم ادعيات
حصه وقع في يد صاحب غلط صدق
بالجته وشهادة القاسمين حجه وفتحت ان
استحق بعض متاع في كل لا بعض حصه
احدهما بل يرجع وحجت المهابي في سكو
هنا بعض من داره وبها بعضا وخدمه
عبد

عبد یوماکنے مت صغیر و عبدین هلا
العبد والاخر الاخر **کتاب الهب** پای

تملیک عین بلا عوض و یصح بوثیت و غلت
مملکتی یعنی لری یا تو فی

خوهایمهم بالقصد فی مجلسها و لوبلا
اذن و بعد از اذن و لایصح مشایع

یقسم فان قسمه و سلم صح و کن
لین فی صرع و خور و لا و قی فی پروان

صحن و سلم و بیت مایع الوهوب له تا
کینه الاب یطفله و قبضه عاقله و قبض

کینه الاب یطفله و قبضه عاقله و قبض
کینه الاب یطفله و قبضه عاقله و قبض

عبد یوماکنے مت صغیر و عبدین هلا
عبد یوماکنے مت صغیر و عبدین هلا
عبد یوماکنے مت صغیر و عبدین هلا

اعطیت و اطعمتک هذا الطعام
اعطیت و اطعمتک هذا الطعام
اعطیت و اطعمتک هذا الطعام

هبة تامه و ثابت میشود ملک
هبة تامه و ثابت میشود ملک
هبة تامه و ثابت میشود ملک

يرثه وهو مع الزوج للزوجة بعد الفراغ
مقبرة بنته الاجنبي لنا وصح بنته اثنين
واحد الواحد وعكسه لا تصدق عشرة
عاشين وصح على فقيرين ويصح
عنها براض وحكم قاض ويمتدنا
فصله وموت احدهما وعوض
اليها ولو من اجنبي وخرجهما عن ملك
للموتوب له والزوجة وقت البتة وقفا
للحمية وهلاك الموتوب وضابطا حرو
وغيره

و مع حرقه و هو فی سینه من الاصل لا یتمتع بالوفاة
 و یبطل بالشیوع و یبع اثباته فترد بالعب
 و الرویه و منت الشفقه البتة وان استثنی
 الحلال و بشرط ما یفسد البیع بطلان الشا و یمن
 البتة وان اعتق الجرم و بها صحت و
 و برة ثم و بها لا و صرح العی و ی جعل
 الشرط و لا یصح الرقی و ی ان مت فیک
 الشرط و لا یصح الرقی و ی ان مت فیک

کتاب

لك ويصدق لا يصح إلا بالقبض والاذن

شايح يقيم ولاعود فيها الى الاحاد

ويعلم النفع بذكر المدة وإن طال لم يكن

في الوقف لا يصح فوق ثلاث سنين وبذلك

الحركة ضيع ثوباً بشارة كقولهم الى غم

لا يحل الاجرة بالعقد بل بتعجلها او شرط

والتسقاء النقع والكن منه في الداء

ليرسكنها ويسقط بالخص بقدر

[illegible]

و قد اشتهر في هذه المدة اسماء كثيرة من العلماء والفقهاء
والشيوخ والصلحاء والبررة والعبادة والارباب
العلم والدين والادب والرياسة والسياسة والاعمال
والجواهر والنباتات والحيوانات والجمادات
والسماوات والارض والسموات والارض والسموات والارض

لک يوم وليلة لكل فرجة وللقصة والحكمة
وخيال

دایره مشرق ۱۳

اذا كنت بالخارج من التور فان البكر يروى اوردى
 وبقية الفداء في اوردى اوردى اوردى اوردى
 وبقية الفداء في اوردى اوردى اوردى اوردى

بعد ما اخرج قلبه الاخر و قبله لا ولا عزم
 في ان يخرج قلبه الاخر و قبله لا ولا عزم
 في ان يخرج قلبه الاخر و قبله لا ولا عزم
 في ان يخرج قلبه الاخر و قبله لا ولا عزم

این کتاب از برای دانشمندان و خواجگان
نویسید که در این کتاب است

خداوند را در این عالم

داجر بخلاف الحمال لمن اخلق له العمل

نعمیر لدر که رانده
اطلاق کرده اند
نعمیر لدر که رانده
اطلاق کرده اند
نعمیر لدر که رانده
اطلاق کرده اند

[illegible]

ان مات بعضهم وجاء من بقي احرا بحسابها
و حائل كتاب او زاد في زيتك باجره ان مرده
لموته لاشي و صرح استجارا من داساود
لا استجارا من داساود
ويكون الارض فالتة عن السراجة فان
البناء واللعن صرح وانا انقضت المدة
قارعة الان يعزم الموجه فتمه مقبوعا
بلا رضاء المستاجر ان القصر القلع الارض و
افضل من ان ينفق لانه

لا يرضاه ويرضى بتركه فيكون البناء والعرض
مما لا يرضاه ويرضى بتركه فيكون البناء والعرض

لهذا والارض لهذا والربطه كالشجرة وضمن

الحقه بالزيادة على حمل ذكران احاطا وكل

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الربطه كالشجرة وضمن

الحرم والحجامة والطبخا جرمعين وبطعامها

وكسوتها والزوج وطبها لافي بيت للستاج

ولفي نكاح طاهر فسخها ان لم ياذن لها الا

اقرت بكاح ولا يذلل الصبي فسخها ان لم يرض

طعامه وذهبه وعلى انبيه الاجرة ومنها فاف

ارضعت بلبن سقاء او غدة بطعام و

الدة فلا جر لها ولم يصح للعبادات كالا

ذات والامامة وتعليم القرآن ولفي اليوم

بصها

بصحة ولا للعا محي كالغناء والنوح ولا لعب
اجاره از بهر آن که همانند
دو بهر روز است

ولا اجارة الرعي ببعض وقته دخوا كذا وادون
دانه اجاره است وبقیه از این است وادون از این است

ولا الجمع بين الوقت والعمل **الاجارة**
در این وقت از این است ودر این وقت از این است

المشرك يستحق الاجرة بالعمل ولا ان يعمل
از این است که اگر کسی با دیگری همکاری کند و هر دو کار کنند

للعامه كالقصار وكه ولا يضمن ما تلونه
برای عموم مانند قصابان و کاهن و اگر کسی را بکشند

في يده وان شرط عليه الضمان بل يجعله
در دست او و اگر شرط شده باشد بر او ضمانت بجز آنکه

الادنى ان لم يتجاوز القطار الاجرة الخاص
کمالاتی که اگر کسی را بکشند و اگر کسی را بکشند

نفسه ملة وان لم يجعل كالا جبري النعم
نفس او را بکشند و اگر کسی را بکشند

بما انفسه و ان روزی در دست
نسخه اجاره است پس مقصود بترجیح میشود
و اگر مقصود علیه عمل و وقت بود
باینطور که این عمل را از اول روز
تا آخر روز کند و این مقدار
نست در عادت از حقه
احتمال مانع از
عمل

بما انفسه و ان روزی در دست
نسخه اجاره است پس مقصود بترجیح میشود
و اگر مقصود علیه عمل و وقت بود
باینطور که این عمل را از اول روز
تا آخر روز کند و این مقدار
نست در عادت از حقه
احتمال مانع از
عمل

ولا يصح ما يملك في يده او يعمله وان سرقه

والاجرة تروى العمل يجب احراما على وان سرقه

وفي عمل اليوم او عمل اقله ما سمي ان عمل

اليوم واجرم منه ان عمل عدا ولا يحاذر

المسح ولا يشار بعيد متاجر لخدمته الا

بشرط **البيع** يجب اخذ بالنفع كد

الكتابة فلو انفع بالمعيب او ازيل يعيب

خيارة وخيار الشرط الروية وبالعدس

وهو لزوم ضرر لم يستحق بالعقل كسكون

لازم اذن

درود

و جمع خرس است و حقوق دین لا اله الا حق تبارک و تعالی که او را کرده شود

صورت نه فرسخ کرده شود اجاره اگر صاحب غلام کویر که سفر متین تا مرده اجاره کرده و او را که مستاجر خواهد که غلام را با خود بسفر و حال که را حیار فرسخ است اما مالک را حق نشود به بردن غلام مستاجر را حیار فرسخ نیست

نقضی الاثنین ما اجر و سقیمت اجر عبد گرفت است ایست که تقید میکند بوضع

مطلقا و فی التصرف فلا یس مستاجر و کان

لیست و خیاط استاجر عبد الخط فک

علم و بد امکری الدابة من سفرة بخلاف

بداء المکرمی و ترک خیاط مستاجر عبد و ترک کرد و یا غلام کند و در آن حاصل است که غلام را بجاورد

نخط لیعمل فی الصرف و بیع ما اخذ و نفق

اخذ و نفق ما اخذ و نفق بموت احد العاقله

ان عقد بالنفسه فان عقد لغيره فلا کماله

ان عقد بالنفسه فان عقد لغيره فلا کماله

والوقف ومتول الوقف ولو قال لغاصب دار
فرعها والا فاجرتها كما شهر بكذا فسكت ولم

تفرغ يجب السمي وصح الاجارة وسنجد
المرزعة والمساقا والوكالات وكفالة

المضاربة والقضاء والامارة والايضا والو
صية والطلاق والعتاق والوقف مضام

الى السبق لا البيع واجازته وفسخه والقسم
والشركة والبنية والنكاح والرجعة والصالح

عن مال وبراء الدين **كتاب العارية**
عن مال وبراء الدين

... و این را ...

توبه

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, covering the lower portion of the page. The text is dense and appears to be a continuation of the narrative or commentary from the upper section.

للموخرين استعارة دابة أو استأجر مطلقاً محل

ويعلم ويركب ذاباً فعل يعين ويضمن

فغيره وان اطلق الانتفاع في الوقت

النوع انتفع ما شاء وان قيد ضمن

لخلاف الى شرف فقط ولكن القيد الاجابة

نوع او قدر ورده بالي احصل ملكها ملكا بالبيع

او مع عبدة او اجرة مسانمة او مشاهرة

او مع اجرة رتباً او عبدة يتقود على دابة

اولا تسليم كره مستعار غير نفيس الى صاحبه

محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً
محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً

محل كرهت ان يملكه عايناً

مالک بخلاف مرتبة الودیعة والمقصوب الحداسی
بما لا بد له من انزل مالک
بما لا بد له من انزل مالک
بما لا بد له من انزل مالک

مالکما وعاریة التقديين والکیل والموزون
بما لا بد له من انزل مالک
بما لا بد له من انزل مالک
بما لا بد له من انزل مالک

والمعدود قرض اعارة الارض للبناء
بما لا بد له من انزل مالک
بما لا بد له من انزل مالک
بما لا بد له من انزل مالک

والفريس وله ان يرجع ويكلف قلعهما
بما لا بد له من انزل مالک
بما لا بد له من انزل مالک
بما لا بد له من انزل مالک

ما يقص بالقطع ان وقها ورجع قبله
بما لا بد له من انزل مالک
بما لا بد له من انزل مالک
بما لا بد له من انزل مالک

الرجوع قبله ولو اعارة للشرح لا يأخذها

حتى يحصد وقت اوله واخره رد المتعار والمشاخر

والمقصوب على السيرة والموخر والغاصب

بما لا بد له من انزل مالک

بما لا بد له من انزل مالک

بما لا بد له من انزل مالک

محمّد بن عبد الله

ضمین

دله جمع حفظا بنفسه و عیاله و ان ہی یغیر مودع است
حفظا و دیعت بنفس خودش بعیال خودش که ان زوم وی است
و یادله وی است و مادر وی است که سالانه یا ماهی است اگر چه
نمی کرده باشد صاحب حفظ بعیال و یا فرمایا عند عدم الهی
و الخوف یغیر میرسد مودع را مسافری کردن بود و دیعت
فتیکه مودع را منع کرده باشد یا راه خوف بود یا وجود ان تنگ کرد
و پساک شد و دیعت ضامن میشود و له حفظ بغیر هم الا اذا حاق
الحق و الفرق فوضعت عند جاره او ففک آخر یغیر اگر
حفظ کرده بغیر پساک شد ضامن نشد زیرا که مالک را غنی نشد است
بجمله بغیر عیال مگر فتیکه سوختن و دیعت را یا خرق شدن نشد ترا
بعد از ان ننماید و خانه هم یار کشد و بیکر و پساک شد ضامن
فان جسد بعد طلب رہما قاورا علی التسلیم او جسد یا بغیر اگر
خواه دینت و دیعت را بعد از طلب کردن مالک و دیعت را و رجا
لنکار قاور برسد بر تسلیم یا منکر شود و دیعت را یا مالک خواه بعد از
لنکار اقرار کند و خواه نکند ضامن میشود زیرا که لنکار بغیر مالک
از ما حفظ است او خلط مالک حتی لا یمیز یغیر یا خلط کرد
مودع مال خودش بطوریکه تمیز کرده نشود ضامن میشود زیرا که
در خلط بغیر جنس منقطع میشود مالک بسا ضامن واجب میشود
بالتاق و ضامن میشود در خلط جنس نجس نزد امام اعظمی و
و همچنین است نزد امام ابو یوسف مگر و فتیکه مخلوط اکثر بود
اگر اقل بود شریک میشود مودع و نزد امام محمد و شریک میشود
مودع خواه مخلوط بود و خواه باقل بود همچنین ذکر کرده است
سراج و قایم او تعدی فایس او کسب او حفظه
و اگر چه به غیر او و جملها عند الموت ضامن یا تعدی
کرد و در جامه و مرکب و دیعت با بطوریکه پوشید جامه را

و سواد

و سوار شد مرکب را یا حفظ کرد و در داری که امر کرده است مالک حفظ و دیوچه و غیر این دار
یا محمول کرد و دیوچه را و بگفت در وقت موت ضامن شد ضامن جزایان جهات و آن ذی
الاعتدال ذال ضامن یعنی اگر از آن که موقوف تعدی را زایل شد ضامن وی جایزه
نماده بود در غیر داری که مالک امر کرده بود بحفظ بعد از آن نهاد و در داری که امر کرده بود
مالک حفظ و آن اختلط بلا فسخ است یعنی اگر مخلوط شد و دیوچه بحال موقوف به فعل مو
دع شریک موقوف موقوف و این شریک را شریک اختلاط گفته اند تا اگر مالک شود بعضی و
و بیعت هلاک از مال هر دو میشود قسمت میکند باقی را بقدر نصیب شان و لایذفع علی احد
المودعین قسط بغیرة الآخر فی لایقسم و دفع نصفها فیما یقسم یعنی در صورتی که دو
کس و دیوچه گذاشته باشند دفع نمیکند موقوف یکی از مودعین نصیب ویرا و رغبت آن
دیگر در مالیکه قسمت کرده قسمت کرده میشود قسمت کرده است در اخیرا و لاحد المودعین
و دفعها الی الآخر فی لایقسم و دفع نصفها فقط لایقسم یعنی در صورتیکه و دیوچه نزد دو کس
بود میردا احد مودعین را دفع موقوف و بیعت با آن دیگر از برای حفظ در مالیکه قابل
قسمت نبود و میرسد دفع نصف و بیعت و لیس نه کل و دیوچه و در مالیکه و نزد امامین
جایز است دفع کل و دیوچه در مالیکه و ضمن دفع کل لایقسم یعنی ضامن دفع
کل نه قیاس کل یعنی در صورتیکه دو کس و دیوچه نهاد و دفع کرد موقوف کل و
بیعت را یکی از این دو کس و در این دو کس هلاک شد ضامن شد موقوف آن کس که ضامن
کرده است زیرا که موقوف موقوف میشود بر موقوف موقوف ضامن نیست و لا اعتبار للنهی عن الدفع
الی مالک من حفظه یعنی نه اعتبار مرنهی کردن مالک را از دفع کردن بیکدیگر لایست
موقوف از حفظ آن کس و بیعت نهاد و گفت که بامره خود یا بولد خود یا بعبد خود یا بیزی
حال آنکه اینجا است و رعایا و بیند بعد از آن دفع کرد و یکی از این جهت اگر حفظ
غیر از این کس ندارد و نه مالک را با اعتباری نیست الا ضامن میشود و این مسئله معلوم
شده بود از نقلی که در حفظ بنفسه و رعایا و آن نهی و عن الحفظ بیعت من دار
الا ان یكون له خلق فای حفظ عن الحفظ عطف است بر عن الدفع یعنی نه اعتباری
مرنهی کردن مالک را از حفظ و بر بیعت از دار است مگر آن که خلط ظاهری بود و این
بیعت را تا که اگر در بیعت و دیگری از این دار حفظ کرد ضامن نمیشود زیرا که بیعت و اراحد
متفاوت نمیشود در این بیعت پس فایده در تعیین نیست مگر آنکه عدم این بیعت ظاهر بود و لو
ادع الموقوف فملکت ضمن الاول یعنی اگر و بیعت نهاد موقوف نزد غیر و هلاک شد تضمین کند

مالک مودع را نه فرزند امام اعظم و نه زدامین تعیین میکند هر کدام را خواهد و لو او و
الغاصب فحقن ایات و اگر دو بعثت نماید غاصب بنزد پدر و بل که نه تعیین کند مالک هر
کدام را خواهد **کتاب غصب** غصب در لغت اخذ یعنی بستن و قهر مال یا غیر مال و در شرح
است که گفته است بهو اخذ مال متقوم محترم علی بن ابی اذن مالک بر نیلیده یعنی غصب اخذ
مال است که قیمت داشته باشد و غیر بنزد بسته شده باشد و بطریق علانیة و ظهور بوده باشد و اذن
مالک وی بوده باشد که اگر از آن کرده باشد تصرف مالک را ازین مال پس قید مال احتراز
از حریمیت و دم زیرا که این اشیا مال نیست و قید تقویم احتراز است از حریم و خنجر
زیرا که اگر چه مال است متقوم نیست و قید محترم احتراز است از مال حریم زیرا که مال حریم
بجز نیست و قید علین احتراز است از اخذ بطریق خفیه زیرا که اخذ بطریق خفیه سرقة است نه
غصب و قید باذن مالک احتراز است از دو بعثت و قید از آنکه ید احتراز است از غفار
زیرا که نه علنی است که حق است تصرف که باطل است و نه زدامین است فعی بوزان ید
مالک شرط نیست بلکه اثبات ید مبطل کننده است فلا غصب فی الغار حتی لو ملک فی ید لا تعیین
متفرع است بر نیلیده زیرا که غصب متحقق نمیشود مگر در مشق و لا در غفار از آنکه ید متحقق نمیشود
تا که اگر هلاک شد غفار و در ید وی با بیظور که سبیل آمد و زمین و در زیر آب ماند ما اخذ واری
او خانه های وی و بر آن نه یافت سماوی ضامن نمیشود و نه زدامین اعظم و امام ابو یوسف
زیرا که از آنکه ید بنقل و تحویل می باشد و در غفار متصور نیست بلکه منع مالک است از تصرف و این غصب
نست و ما نقص بفعل یعنی آنکه ناقص شده است بفعل غاصب ضامن میشود با تلقی
و اتحاد العبد غصب لا جلوسه علی الباطن یعنی خدمت فرمودن عبد غصب است و همچنین است
سوار شدن و ابد و نه جلوس وی بر باطن و حکم الامم لغت علم و رد العین قائمه و
الغرم بلکه یعنی حکم غصب گناه است مرگه را که دانسته غصب کرده است و در کرده ن
عین است مالک و در حال نه عین مقصوب قایم بود و تا آن است بر غاصب در خالت
که مالک بود و عیب المثل فی التلی و الموزون و العدوی المتقات واجب میشود
و مثل در مثل بعد از آنکه بچون مکیس و موزون و عدوی متفاوته که از جمله مثلثات
فان انقطع المثل قیمته يوم خیمات یعنی منقطع شد مثل در میان مردم قیمت مثل واجب
میشود لکن قیمت روزی که خایم میکنند غاصب و مقصوب منه این نزد امام اعظم است و
و نزد امام ابو یوسف بوقت روز غصب واجب میشود و نزد امام محمد قیمت روز انقطاع واجب
میشود و فی غیر المثل قیمته يوم الغصب و العدوی المتقات و یعنی در غیر مثل قیمت روز
غصب

غصب واجب میشود همچون عودی که متفاوت بود اعاودی نان اودی الهواک
جبس مدتی یعنی آن بقی بظاهر تم قضی علیه بالبدل یعنی اگر دعوی کرد غاصب
تا آن وقت که معلوم شود که اگر مفسوب باقی بودی ظاهر میشود بعد از آن که جبس کرده
و ظاهر نشد حکم کرده شد بر غاصب بدل مفسوب که قیمت بود و اگر مفسوب بود
اگر عاقل بود فاضل نسبت به مالک و بیش بقی فاضل است و القول الغاصب
مع حلفه ان لم یقیم حجة الزیادة یعنی قول در قیمت مفسوب مغانب است یا بگوید
زیرا که مالک دعوی زیاده میکند و غاصب منکر است و قول قول منکر است مع
الیمین اگر اقامه بینه بر زیاده نکرده باشد و لو ظهر و قیمت اکثر و قد ضمنت لبقول
له اخذ المالك و رد بدله او امضی الفحان یعنی اگر ظاهر مفسوب بعد از حبس
حال آنکه قیمت مفسوب اکثر از آنکه غاصب گفت است حال آنکه تضمین بقول
غاصب کرده شد نسبت اخذ کند مالک مفسوب را و رد کند بدل مفسوب را بفا
صب یا از سر تضمین کند و ان ضمن لا بقوله فهو للغاصب یعنی اگر تضمین
کرده شد نه بقول غاصب بک بقول مالک یا بینه یا بگوید کند غاصب بعد از آن
ظاهرند مفسوب و این مفسوب مغانب است و خیار نسبت ممالک را زیر مالک
راضی شده است باین بدل و ان اجر المفسوب او الامانة او ربح بالتصرف فیها
یعنی با جره در او مفسوب را یا امانت را همچون و دیعت و عاریت قبض کرد و جره
یا بگوید گرفت از مفسوب و امانت جناحه بعد دین مفسوب یا امانت جاره
خرید و بعد بجاه دینار فروخت و بچنین است غصب امانت اگر عرض بود که با
جره داده بود یا ربح حاصل کرده بود بیع و شرا که تصدیق میکند جره را و ربح را و امانت

بمذهب امام اعظم است و امام محمد است فاما امام اسپیسف لقصود نمیکند الا ان بگو
در اینم او دانیز و لم یشر الیهی او اشار و تقدیر نماید یعنی اگر میباشند مقصود و
هم دانیز یا اضافه کرده باشد لا ینک او باین در اینم و دانیز نکرده باشد و ان مقصود

و غیر فدا ال اسم و اعظم منافعه ضمنه و ملکه بلا حل قبل ادای بدل یعنی اگر
غصب نکرد و تقیر داد مقصود را باینطور که زایل شد اسم وی و اعظم منافعه وی یعنی
نام اول مانند و نام دیگر کند و منفعت که داشت مانند بیرون آمدن از ملک مقصود منه و
ضامن و ضامن و مالک شد و بر غاصب اجل انتفاع پیش از ادای بدل مقصود یعنی
حل است انتفاع ازین مقصود تا ادای مثل یا قیمت کند که بخت و طبع با و جعل در غیر
یعنی همچون دین کوسفند و طبع وی که نام کوسفند زایل شده است و منفعتی که از کوسفند
ان نترست مثل زایل شده است و همچون کردادن مس انا که از نام حسن بر آمده است
و ان نام شده است بخلاف الجرجین فیهمی للمالک بل شئی بعد بخل از رونق که بگذراند
اذا مالک بدین آید و این ز رونق ملک مالک است پس یعنی مقابل عمل وی چیزی نیست

مالک و این بمذهب امام اعظم است و لو خسر ثوبا و قوت بعض العین او بعض نفقه
طرح المالک علیه و اخذ قیمت او اخذ و ضمن نقصان یعنی اگر در اندام او قوت کرد
بعض عین را یا بعضی نفع عین را چنانچه جابجاء برید و یا در از وی ضایع شد یا جابجاء
ناقص برید مالک را بخیاست اگر خواهد کرد و جامه را نرو غاصب اخذ قیمت کند و الا اخذ
چا کند و تضمین نقصان کند و اگر ثروت کند کل منفعت را تضمین تضمین است و فی
لحق البسیر ضمن ما نقص یعنی در اندانک و شئی از منفعت فوت نشد تضمین کند نقصان
و من بنی فی الرض غیره او غرس فیها امر بالقلع و الترو یعنی بنا کرد و زمین غیر یادخت

نشاند امر کرده اند اینک بقلع بنا و غرس در و کردن این زمین بسبب حبس زمین
زیرا که شغل کرده بود زمین غیر را بسبب حبس بر وی خالی خانی زمین و مالک
آن زمین که بنا او شجره اهر قلعو ان لغضت یعنی میرد مالک را اینک ضامن شود اگر
ناقص شود زمین بسبب قلع اگر مراضی نبود صاحب بنا و غرس و ان حرم التوب
ضمنه ابيض او را واخذ و غرم ما را و ابيض یعنی کسیکه سرخ سخت جامه که
مفصول است مالک بخیر است اگر خواهد تضمین کند قیمت جامه سفید اگر خواهد خد
کند جامه او ضامن شود آنرا که زیاده کرده است رنگ یعنی ورنگ را ضامن میشود
نزد امام شافعی لکاد میدارد مالک چهار او امر میکند بر و در کردن رنگ بقدر
امکان و تضمین میکند نقصان را اگر ناقص شود فرقی نیست میان سیاه و سرخ
و ان شود ضمه ابيض او اخذ و لا شئ للفقاصب یعنی اگر سیاه کرد جامه اش تضمین کند
قیمت جامه سفید را یا اخذ کند چنانچه را و نیست جز بیکری عاصب را برای رنگ نزد امام
زیرا که سیاهی نقص است و نزد امامین سیاه کردن همچون سرخ کردن است بسبب ضامن میشود
مزد رنگ را مالک و ان باع او اخذ تم ضمن نذا لیسو لا العقی یعنی اگر غضب نزد
و فروفت یا ازاد کرد بعد از آن تضمین کرده اند قیمت غلام بر عاصب قدر است به غنای است
و زواید العصب متصله منفصله لا یعنی ان بلکه یعنی زواید متصل بود همچون فرشی و جمال
یا منفصل بود همچون ولد و ثمر و پشم و این امانه است در بد عاصب و ضامن نمیشود اگر تلافی
نمود بقدری و نزد امام شافعی زواید عصب مضمون است الا بالتعدی او المنع بعد
یعنی ضامن نمیشود مگر بقدری یا بطور که تلقی کرد یا بخرید یا فروخت و تسلیم کرد یا بخرید کردن
از مالک بعد از طلب مالک و خمر المسلم و خنزیره و منافع الفصیل یعنی ضامن نیست خمر مسلم
و خنزیر مسلم و منافع عصب مضمون نیست استیفا کرده باشد باقی یا بطور که گذشت در رد او

یا مطلق گشت و در اتلاف خمر و خنزیر بر چهار وجه است اول اتلاف مسلم خمر مسلم را و ذمی خمر مسلم را
یا خنزیر مسلم ویرا دوم اتلاف سیوم اتلاف ذمی خمر و خنزیر ویرا چهارم اتلاف مسلم خمر ذمی
یا خنزیر ویرا و روی اول همان نسبت با جماع و در هر دوی دیگر بر مطلق علای ما و نزد امام
شافعی همان نسبت در یک گدازم ازین صور مذکوره بخلاف اکثر و المنصف و الموفق و فقیه
قیمته لا لکم و سکر بفتح سین و کاف مکرر است منتهی است از غیر باینطور که شره نمره است
که جوئیده است و تنده شده است و الی منصف مکرر است منتهی است از غف باینطور که بطن
وی رفته است بعد از آن جوئیده است و تنده شده است و معزله است همچون طنبوره و جنگ
و غیر آن بخلاف سکر و منصف و مغرف که معنویت پس واجب میشود قیمت مغرف باز
جبهه لهو یعنی مغرف از حیثیت ذات قیمتی دارد و از حیثیت الت لهو قیمتی دارد و پس متلف
ضامن قیمت ذات مغرف میشود پس در طنبور میشود قیمت جودا و ترشیده را و من جعل
قید عبد او قبیح یا بقبض طایر الا یضمن یعنی کی گشت تشکیل عبدیرا یا بفتح و قبض
جانور یا او غایبند این عبد و جانور ضامن نمیشود همچنین است گرفتن دراخته جانور
و دانه وی کم کنند ضامن نمیشود و من سعی بغیر حق او قال مع حاکم لغرم انه و جرمه لا
لغرمه یضمن یعنی کسی که کسی کرد بنا حق جانی بجهت کفر و شنیع و بهمت وی از دست آن
شخصی برآمد و تلف شد و یا گفت با حاکمی را تا و اندامی را سعی میکند البته که یافته است
مال بعد از آن تا و اندام را بخت ویرا نیز اگر ضامن میشود آنچه تلف شده است سعی

وی و بگفت وی نزد امام محمد و نزد امام

اعظم و نزد امام ابو یوسف و

ضامن نمیشود فاما فتوی

بقول امام محمد است

این در وقت جمعه که
برایست و در روز جمعه
است که کعبه است

الزمين هو حبس ما

کتاب ابرہہ

ازین حال

مستقوم بحق یکن احد از شما

لدين وينعقد بانجاب و...

ويلزم ان يسلم محورا مقععا

والتحية تسليماً كما في البيع ومن

باقل من قيمته ومن الدين فلو

هَلَكَ وَهِيَ شَوَاءٌ سَقَطَ دَيْتٌ وَ

كانت قيمته اكثر فالفضل اما انه

وفي الأصل سقط من دير بقدر

حال
مردم و فرشته نوح و یونس و عیسی چون اسباب ازیر که ممکن نیست
از مهبون دنیا که در واقع
صیوت معلول است و ممکن نیست
خاصیت صوت از شی و مکر
بسیب وین که در مرتبت بر من و مرتبت قبول کرد و قدرت
این جزو
مستحق

فایه بکرده بود از ملک و
دیگر متحول بود بخوارا
و این آخر زنت از دهن
داریکد روی متعلق مرادین
بود و در حال تمیز بودینه
دین متصل نبود به انصاف
که بطریق جلست است همچون
رهنه غریب بنجر بدون زنجیر

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين

ورجع الرهن بالفضل ويحفظ كالود

يعاوان بقدي ضمن كالعصب ولا

يصح فيمارس واجارة واعارة وادون

وفي الموجب الاول وفي المعار الاول

ولا يبطل الرهن لو فعل لكن ضمن

كما مر وحل الخاتم في الخصعة

وفي اصبع اخرى حفظ وادون

دنيا امر باحضار هذا الاذن

عند عدل فبضم كل دين تم رهنة

ان طلب في غير طيلة العقد ان لم يكن

للمرض مونة حمل وعليه مونة

حفظ وعلى الراهن مونة تقيته

وجعل الابق ومداولة الجرح

منقسم على المضمون والامانة

لا يصح من مستح

وتقر على خلد وثة ولا تسرع ان

او تحلها دونها والحكم وروعه

ولا بالامانات والبيع في يد التا

Handwritten marginal notes in Persian script, providing commentary and explanations for the main text. The notes are written in various directions, often following the lines of the main text. Some notes are written in red ink, matching the red headings. The text is dense and covers most of the page area around the main text.

مثل

والقصاص وضح بعين مضمونه

او بالقيمة وبالدين ولو كان موعودا

بان رهن ليقضه كذا فملكه في يد المبيع

عليه بما وعد ويرى مال المسلم

ومن الصف والمسلم فيه فان هلك

في المجلس فقد اخذ حقه وان اقتل

قبل نقد وهلك بطلا وقيم بقبضه

شروط وضعه عنده فلا اخذ الا

هما منه وهلك معه هلك من فاعله

اذا كان المبيع مضمونا او موعودا او بالدين او بالقيمة او بالقصاص او بالدين ولو كان موعودا بان رهن ليقضه كذا فملكه في يد المبيع عليه بما وعد ويرى مال المسلم ومن الصف والمسلم فيه فان هلك في المجلس فقد اخذ حقه وان اقتل قبل نقد وهلك بطلا وقيم بقبضه شروط وضعه عنده فلا اخذ الا هما منه وهلك معه هلك من فاعله

اذا كان المبيع مضمونا او موعودا او بالدين او بالقيمة او بالقصاص او بالدين ولو كان موعودا بان رهن ليقضه كذا فملكه في يد المبيع عليه بما وعد ويرى مال المسلم ومن الصف والمسلم فيه فان هلك في المجلس فقد اخذ حقه وان اقتل قبل نقد وهلك بطلا وقيم بقبضه شروط وضعه عنده فلا اخذ الا هما منه وهلك معه هلك من فاعله

اذا كان المبيع مضمونا او موعودا او بالدين او بالقيمة او بالقصاص او بالدين ولو كان موعودا بان رهن ليقضه كذا فملكه في يد المبيع عليه بما وعد ويرى مال المسلم ومن الصف والمسلم فيه فان هلك في المجلس فقد اخذ حقه وان اقتل قبل نقد وهلك بطلا وقيم بقبضه شروط وضعه عنده فلا اخذ الا هما منه وهلك معه هلك من فاعله

اذا كان المبيع مضمونا او موعودا او بالدين او بالقيمة او بالقصاص او بالدين ولو كان موعودا بان رهن ليقضه كذا فملكه في يد المبيع عليه بما وعد ويرى مال المسلم ومن الصف والمسلم فيه فان هلك في المجلس فقد اخذ حقه وان اقتل قبل نقد وهلك بطلا وقيم بقبضه شروط وضعه عنده فلا اخذ الا هما منه وهلك معه هلك من فاعله

وكل العدل او غيره ببيعه صح فان

در صلح عقد

شرط في الرهن ان يعزل بالعدل

ويعزل بالعدل

وبموت احد الاموت الوكيل

وإذا منع

جل الاجل والراهن او وارثه

غايب جبر الوكيل على البيع

وكيل

بالخصومة غاب موكله واباحا

وإذا باع العدل فالتمن رهن

فمنه كسلكه

فمنه كسلكه

بيع الرهن رهنه ان اجار

بيع الرهن رهنه ان اجار

بيع الرهن رهنه ان اجار

بيع الرهن رهنه ان اجار

تضمنه او قضى دينه نقد وصان

رهنه وان لم يحزن وفسخ لا يفسخ
وإن لم يحزن وفسخ لا يفسخ

في الاصح وصبر المشتري الى فك الرهن
وإن لم يحزن وفسخ لا يفسخ

او رفع الى القاضى ليفسخ وصح عتبا
وإن لم يحزن وفسخ لا يفسخ

وتدبيره واستيلاده رهنه فان
وإن لم يحزن وفسخ لا يفسخ

فعلها غنيا ففي دينه حلالا
وإن لم يحزن وفسخ لا يفسخ

وفي الموجل قيمته رهنه الى محل
وإن لم يحزن وفسخ لا يفسخ

فان فعلها معسرا ففي العتق
وإن لم يحزن وفسخ لا يفسخ

في اقل من قيمته ومن الدين ومنه
وإن لم يحزن وفسخ لا يفسخ

علی سیده غیا و فی اختیاری سعی

از برای مرتضی در کل چنین

تذکره در اختیاری

در جلد

کل الدین و لا رجوع و اتلاف رهنه

در این است

در این است

در این است

کا عتاقه غیا واجبی تلفیه ضمه

در این است

در این است

در این است

تصنه و کان مرهنا معه و درهن ویرا

در این است

در این است

در این است

مر تهنه را هته اولد هما باذن

در این است

در این است

در این است

آخر سقط ضمانه و کل مرهنا

در این است

در این است

در این است

یرده رهنه وان مات الراهن قبل

در این است

در این است

در این است

رده فالمرتین الحق من غمالة و

در این است

در این است

در این است

در این است

بهن اذن باستعمال رهنه ان

در این است

در این است

در این است

قبل عمله او بعده ضمن كماله من وحال

لا وضح استعارة شيء ليس فان اطلق او

قيد بغيره عليه فان خالف وهلك ضمن

القيمة وان واقف وهلك فقدره في

منه ولا تمنع المرهين اذا قضى المعين منه

وقا برهنه ورجع على الراهن ولو ملك

مع الراهن قبل برهنه او بعده فلا يضمن

وجباية الراهن على الراهن مضمونة وجباية

المرهين تسقط من دينه بقدرها وجباية

المرهين تسقط من دينه بقدرها وجباية

Handwritten marginal notes in Arabic script, providing commentary and examples related to the main text on pawn law (Rahn).

البر

البرهن عليها او على الالهة وخلقها

وهي من كبريت بلاتشي وان هلك

الاصل وان بقي هو كبريت تقسيم

القبض على قيمته يوم الفلك وقيمة الاصل يوم

وتقسيم حصة الاصل وتبدل البرهن

فيه يصح في الدين لا ولو هلك البرهن بعد

هالك بلاشي لا بعد القبض والصلح او

فيرة ما قبض وتبطل الحوالة وكذا لو تصا

على ان لا دين ثم هلك ملك بالدين بالدين

والمساوي وهو في وخلقها
البرهن عليها او على الالهة وخلقها

على ان لا دين ثم هلك ملك بالدين بالدين

فيرة ما قبض وتبطل الحوالة وكذا لو تصا

على ان لا دين ثم هلك ملك بالدين بالدين

فيرة ما قبض وتبطل الحوالة وكذا لو تصا

على ان لا دين ثم هلك ملك بالدين بالدين

فيرة ما قبض وتبطل الحوالة وكذا لو تصا

هالك بلاشي لا بعد القبض والصلح او

فيرة ما قبض وتبطل الحوالة وكذا لو تصا

على ان لا دين ثم هلك ملك بالدين بالدين

فيرة ما قبض وتبطل الحوالة وكذا لو تصا

على ان لا دين ثم هلك ملك بالدين بالدين

فيرة ما قبض وتبطل الحوالة وكذا لو تصا

على ان لا دين ثم هلك ملك بالدين بالدين

فيرة ما قبض وتبطل الحوالة وكذا لو تصا

نزد امام اعظم و امام مجتهد
 زیرا که مستند به شیخ و دو بهین است
 و نزد امام ابو یوسف و در وقت زبیر که
 وین غنیمت است که در وقت زبیر که
 کرون را در

نمته
 الکفالات هي ضميمة
 في المطالبة لا في الدين هو الاصل وهي اما
 بالنفس

ويعقد بكفالت بنفسه او باصاح اضافه
 اليه وكذا بضمنه وعلى والي وانا يه
 او قبيل ولا جعل عليها في حد وقصص
 ويلزمه احضا المكفول به مطلقا او
 وقت عين ان طلب المكفول له فان لم
 يحضر حبسه الكاظم و يشر بموت من
 به و يتسلم حيث يمكنه فخاصته و يتسلمه

مطلوعه
 و وقت عين ان طلب المكفول له فان لم
 يحضر حبسه الكاظم و يشر بموت من
 به و يتسلم حيث يمكنه فخاصته و يتسلمه
 و وقت عين ان طلب المكفول له فان لم
 يحضر حبسه الكاظم و يشر بموت من
 به و يتسلم حيث يمكنه فخاصته و يتسلمه

نفسه فها وان شرط تسليمه عند

در نزد قافی

وان مات المكفول له فلو صيدا وولد

ی مکتوبات و ولایت وی که

مطالبه به وان کف بنفسه علی انه این لم

وَأَمَّا الْفِرْعَوْنِيُّ فَقَالَ لِي بِتَرْطُوكُمُ الْكَلْبُ

بغداد فاعلمه لال ح فان لم يستعد

الغالب

المال والدينين في الحاشية: في الحاشية

الكتاب عنه ضد اللال واما بالماء في

مستور

والجواب المكفول ليداناً صديقه خو

و

بمالك عليه و ما يدرك في هذا البيع

فلا

عَلَّقَ الْكُفَّاءَ لِلْبَشْرِ مِلَامَ حَوْمَا يَالْعَدُوِّ

بنی الحکم مناسبت است جایز گفت

او ما ذاب لك عليه او ما تحبك على

وان علق محمد الشرط فلا كان هت

وان كفل مالك عليه من ما قامت به

لَيْتَهُ وَإِنْ لَمْ يَلْقَ فَاَلْقُوا لِلْفَقِيرِ وَصَلُّوا

الأصيل في الزائد على نفسه فقط وإذا

طالب الدين احمد صفا فله مطالعة

و لعل باطل را بطل و بلا افسه فادامه رح

عليه افضل الصلوات وان لو لم يلزمه اصيله

ان حبس حبس و اجراء و ناطق

پیش را

از این کتاب که در میان ما است و از آنکه در میان ما است و از آنکه در میان ما است

عن الف على ما ترجع بها وعلى جلس

عاده است از این او بیار و جنسی دیگر غیر دین است
و او کرده است چنانچه اصل کرد و جامه که
قیمت دی صد و بیست است رجوع کند بهر آن
و بیار بر اهل بیت زیرا که مباد که سر و دست
بس مالک شود و منافذ الذمه اهل بیت را
بس گویند که خزینه طالب جامه را
از اهل بیت و حواله بر اهل بیت کرده است

الاصيل ولا يصح تعليق البراءة عنها بشرط

كسائر البهائم ولا الكفاية بالحدود

فصل اول در بیان کلیات و اصطلاحات

والامانات كالوديعه والعاريه

وما من المصانة والشكر وما حمل على الدائم

معينة وخدمته عند كذا وعن

و در نهایت این کفاله نزد امام اعظم بود و نزد امامی که
در این مجلس مروود و دیگری
کفاله از رعیت مجلس

وبلا قبول الطالب في الجامعة الا ان اكمل

عن مؤسسه في مرضه مع غيبته

وعمال الكتانة والعهدة والخلاص

ضمان المضرب الثمن لرب المال

والوكيل بالبيع لموكل واحد بالبيع

حصه صاحب من محمد بن عبد باه

ووضع من الخراج والنواب والقسم

ان کانت بغیر حق و مال

بدست حق تعالی من کفر و مطلقاً

ویط

افراد کم و خندید
این مال واجب بر عیال و ادای

و بطل عود ضامن الدرك و شهد

كتب شهد بكك على صاحك كتب فيد

ملكه بخلاف شاهدك كتب شهد على

أقر للعاقدين **كتاب الحوالة**

اثبات دين على آخر مع عدم الدين

على المحيل بعدة فهي بشرط عدم برأته

كفالة وهذه بشرط براءة الاصيل

حوالة وتصح بلادين للمحتاج على المحيل

تبرضاها ورضي المحتال عليه فيسري المحيل

کتاب الحواله بدانکه حواله و رفته اسم است بمعنی احاله یعنی حواله

کردن گفته میشود او حلت زید بحاله علی رجل یعنی حواله کردم زید بحال وی

بر من بر رجل و معنی محیل است و زید بحال است و نیز محال است و حال محال است

و رجوع محال علیه و در سیر است گفته است هی اثبات دین علی آخر مع عدم

علی المحیل بعده یعنی حواله اثبات دین است بر آن دیگر که محال علیه است و این قول

محقق که احتراز است از کفاله بوجه اصح تا عدم دین بر محیل بعد از اثبات زیرا که

دین با محیل بعد از حواله بر محیل بیک اشغال میکند از دمه محیل بدمه محال علیه

و بر می نیند محیل از دین فی بشرط عدم برایت کفاله و نهاده بشرط برآه الاصل

حواله یعنی حواله بشرط عدم برآه اصل کفاله است و کفاله برآه اصل حواله است

صورت اول آنست که رجلی گفتند از دیگری از دیگری و امر وی بشرط عدم برآه اصل

و قول کرد مکفول که صحیح است و این نوع کفاله حواله است و یصح بی دین محال

علی المحیل دمه و بر ضمان و بر حق محال علیه یعنی صحیح است حواله بر دین محال را

یعنی حواله نشونده بر محیل یعنی حواله کنند و بدین و بر ضمان محال محیل و

ی محال علیه یعنی کسیکه حواله را قبول میکند فی سبب المحیل من الدین الا ان نبوی

مبوت المحال علیه مقلب او خلفه منکر الحواله لاسیما علیها یعنی بر می نیند از د

بعد از حواله و قبول محال و دیگری رجوع میکند محال بر محیل مکروهه که باین شود

حق محال سبب محال علیه و حاله افلاک یا بسبب سو کند خود را محال علیه رجوع

الحاکم حواله محال علیه که نیت سببه مرقا لب بر حواله و قال و بان فله العاقبتی

و گفته اند اما این که حق محال باین سر می کشد که تنگین فایض حکم بر محیل علیه

نزد امامین محال است

و یصح بلائشی علی احتمال علیه یعنی صحیح است حواله به آنکه خبر دانسته اند علی علیه السلام
احتمال علیه طلب کرد از تخیل آنکه او اگر و کلمات تخیل از تخیل گفت حواله کرد و م بسبب
که بر تو بود و شنیده می شود این قول و پیرا و ضامن می شود و بی را که او کرده است
و در برهم الو دلیقه و بر اهل کما یعنی صحیح است حواله به ابراهیم و دلیقه و بر می شود
احتمال علیه از حواله به اهل کمال دلیقه و کما یعنی صحیح است که در رجل یاره و در ابراهیم
حواله کرد و بگریه امان و در ابراهیم صحیح است این حواله و المعصوم و لم یزید بعد از اهل کما
یعنی صحیح است حواله به ابراهیم مقصود به جنبه غضب که در حواله به دیگری کرده است
می شود و محتمل علیه از حواله به اهل کمال مقصود و بدین علیه فلا یطالب له لا احتمال
و بدین عطف است بر بلائشی یعنی صحیح است حواله به بدین که تخیل است بر محتمل
علیه پس مطالبه نمیکند محتمل علیه مگر محتمل به تخیل وقتی که حواله مقصود بود
و فی المطلقه للخیل الطلب ایضا یعنی در حواله مطلقه می رسد تخیل را نیز طلب دینی که
حواله کرده است جنبه مطالبه نمیکند محتمل علیه فلا یطالب یا خذما علیه و عبده
یعنی پس باطل می شود باخذ محتمل اخیر را که بر محتمل علیه است که این دین است یا نه
و است که آن عین است که مقصود بود یا و دلیقه بود و حواله خوا مطلقه بود
و خواه مفید و بیکه السعیه و بی اقراف بسطوطه خطر الطريق یعنی مکر و
سعی و این سعی قرض دادن است از جهة بسطوطه خطر الطريق یعنی دادن مال
است تا بهر طریق قرض باید و است وی که در شد و بیکر است و بهر این قرض
دادن بنا بر آنست که خطر راه نباشد **کتاب الحاله** بی تفویضی تصریح
الغیره یعنی و کما تفویض تصرف بغیر تو شش یعنی تصرفی که خودش میتواند کرد

بدیکری فرموده است و شرط آن یکک الموکلی و یقوله الوکیل یعنی شرط
و کماله آنست که مالک بود تصرف مطلق شرعی را موکل و داند و کماله را
و کسین یا بیلو که بیع بیرون آرند ملک است از بدین جهت شرعاً و ملک و آن
رویت و داند زمان اندک بسیار قصد کند و کسین تصرف را و عقد را
تا که اگر بزرگ تصرف کند و آنست فسخ توکیل الحواله بالغ او المأذون
شکلی فسخ شفع است بر شرط آن یکک الموکلی یعنی هر گاهی که مالکیت مو
کل بود مطلق تصرف را بس مخرج است و کسین با ختن بالغ یا مأذون مثل خود
ش را از این جهت باید پذیرا و کسین سازد و صبیاً عاقل و عبداً محجورین
ویر جمع الحقوق الی موکلهما یعنی صحیح است و کسین با ختن صبی عاقل را و عبداً
که محجورند از این جهت یعنی غیر مأذونند و راجع می شود حقوق درین صورت
بموکل صبی و عبداً زیرا که صبی اهل عبارت است به تصرف و عبداً مالک تصرف است به خود
نه از موله از جهت تصور اهلیت وی یکک ما یفقد بنفسه یکک متعلق به صحیح
صحیح است توکیل هر بالغ بهر چیز که عقد میکند ویر انقبض خود نشن بهر عقد که
خودش میتواند کرد و صحیح است و کسین با ختن غیر را بچون بیع و شرا و اجاره
و تاجاج و خلع و صلح و اعاره و استعاره و هبه و صدقه و ابراء و رهن و
از تمان و اقراف و بالخصوصه فی کل حق یعنی صحیح است توکیل بخدمت و راجع
حقوق یعنی اذیت و کسین با ختن از برای رضای ختم باطل است نزد امامان
و صحیح است نزد امامین و بعضی گفته اند اختلاف در لزوم است نه در صحت و با
و بالتیغایه الا فی حدود قصاص یعنی صحیح است توکیل با دای کل حق

و همچنین است که هیچ است توکیل بقبض کل حق مکرر در حد و قصاص و شهادت
تصدیق کننده فاذن را در حد قذف و شهادت که دعوی مالی کننده دعوی قذف
مثلاً و بر جع الحقوق الى الوكيل في بيع وشراء و اجارة و صلح عن اقرار
يعني راجع مي شود حقوق که عقد بواکيل در بيع وشراء و اجارة و صلح از اقرار
الحاصل يعني هر عقد که اضافه مي کند و کيل بخودش يعني محتاج نيست و از بر عقد
کردن نسبت کردن بواکيل راجع بواکيل است همچون عقود مذکور که کفایت
مي کند اينکه او يد يعنى اشتريت و احرة و صلحت يا ائمة و غیر موکل کند في سلم
المبيع و يقبض و تمن مبيعه و عليه ثمن مشترک يعني تسليم مي کند و کيل مبيع را در
و کالت به بيع و قبض مي کند مبيع را در و کالت به بيع و قبض مي کند مبيع را در و کالت به بيع
و قبض ثمن مبيع خود را و واجب است بر او ثمن خريده شده و اگر او ثمن
مي گشت بجای ثمن مبيعه و عليه ثمن يا موقوف شده بری المبيع چنانچه که
تسليم مي کند و قبض مي کند مبيع را يا ثمن را اخيراً بوده و محتاج في الا
ستحقاق العيب يعني خاصه کرده مي شود و کيل در استحقاق عيب يعني
اگر دعوی استحقاق کرده شد و کيل است جواب داد و همدا و شفقه ما استحقاق
و همدا ید يعني خاصه کرده شد و کيل در شفقه اخيراً که خريده است حال آنکه در
و کيل است يعني دعوی شفقه کرده شد و در آنکه خريده است و در يد است بر
کيل است جواب شفيع و اگر در و کيل نبود و بواکيل تسليم کرده باشد بر و کيل نسبت
نزد امام شافعی و حقوق اين عقود راجع بواکيل است و ثبت الملك للموکل
فلا يفتق قريه و کيل شرا يعني ثابت مي شود ملک در و کالت به شرا موقوف را

اول بار در این اصحاح است و بقول بعضی ثابت میشود اول بار مرکب را بعد از آن
اشغال بموکل میکند پس از آنکه بر مرکب خویش وکیل که خریدار است وکیل خویش
خود را از بر او موکل میبرد و بقول اول ظاهر است و بقول ثانی نیز بنا بر آنکه
ثبت ملک غیر مقدر است و الی الموکل في الحاج و خلق و صلح عن الخار و دم
و علق علی مال و کتابه و تصدیق بهبه و اعارة و ايداع و رهن و اقرض و غیره
راجع کرد میشود حقوق این عقود مذکور بموکل امین نیست که حق هر عقد یک صلح میشود
وکیل در وجود آن عقد باضافه بموکل اجمع بموکل است بدانکه فرق میان صلح از او
صلح از ائمه آنست که اول بموکل است پس لازم است بدل تسلیم بدل بر وکیل و تا
ندای باین است و در حق مدعی علیه پس صلح اجمع بر وکیل نمیشود و مدعی اضافه
صلح از ائمه بر وکیل نیست که حقوق وی اجمع بموکل نمیشود و مدعی زیر که زید
بر کاهی دعوی دارد که در بر عمر و عمر وکیل ساخت شخصی را یا صلح کند بعد از
بعد از آن زید گفت که صلح کردم از دعوی دار بر عمر و بعد دینار وکیل قبول
کرد و لازم است تسلیم آن حدود دینار بر عمر و نه بر وکیل پس صلح و مدعی مفاد
ببر است و وکیل و اسطیث نیست و لازم نمیشود بر وی هیچ خبر بخشد و وکیل هیچ
اگر چه اضافه بموکل کند حقوق مقدر اجمع بر وکیل نمیشود و ایا طالب وکیل الزوج با
مهر و لا وکیلها تسلیم و بعد از الحاق پس مطالبه کرده نمیشود و وکیل زوج مهر
و نه وکیل زوج و بدل خلق یعنی طلب مهر از توکیل زوج کرده نمیشود و بخلاف
است طلب تسلیم زوج و بدل خلق از توکیل زوج کرده نمیشود و للمهر تری
التمن من موکل یا به فان دفع الیه صح و لم یطالبه الوکیل ثانیاً یعنی در صورت

و کماله بی فروخت و کسب و طلب نمون از مشتری موقوف کرد و میرسد مشتری که نمون
کنند از موقوف زیرا که حق قبض بر موقوف است همچون اجبی در عقد بعد از آن اگر
رفع کرد مشتری نمون را بموقوف صلحت زیرا که نمون حق موقوف است در حق قبض
مطلوبه نمون و کسب نمون زیرا که حق و اصل نمون است **مسئله** دلاله بیع الوکیل
و شراعه لمن بیرون شده است که بیع و شراعه است بیع و شراعه است بیع و شراعه
و شراعه ای و کسب یکسکه مرد و و شراعه بود از برای بیع و شراعه ای نزد امام اعظم بود
و نزد امامین و است بیع و شراعه ای باین جماعه بمقدار قیمت مکرر بقید مکتوب
خودش که روا نیست و بیع الوکیل باقی او کمتر و الحروف و النبیة یعنی بالنسبة
روایت بیع و کسب بیع مطلقا باین چیزیکه کمتر است از نمون یا بیشتر است و روا
بیع نمون و بقوله این بقوله امام اعظم و بقوله بیع نمون یا فاحش که در عرف
باین زبان بیع نمون رواست و بیع نصف موقوف بیع نمون رواست بیع و کسب
انجزیکه و کسب شده است بیع و شراعه ای نزد امام اعظم بود و نزد امامین بیع نمون مکرر
اگر فروخته باشد باقرایش از نزاع میان و کسب و موقوف و اخذ رهبا و
کفیل یا نمون بیع صلحت اخذ و کسب رهن را یا کفیل یا در مقابل نمون بعد از
بیع در کماله بیع فلان نمون ان ضاع فی بیده او نمون ما علی الکفیل یعنی
بیض ضامن نمون بموقوف اگر ضایع شود رهن درید و کسب یا سبک یا غیریکه بر
کفیل است و بقید شرا الوکیل بمثل القیمه و زیاده بینا بن الناس و بیع ما فوق
به مقوم یعنی تقید کرده نمون شرا و کسب بمثل قیمت و زیاده و تیکه زبان کار می شود **مردم**
بمثل آن زیاده و تیکه در مقابل و آن زیاده آنست که قیمت کند بوی مقوم و بعضی
گفته اند

کفنه آنکه قدر ما یحتاج الیه در عرض ده نیم است و در جردین
ده یازده است و در عماره دوازده است و بوقت شرف اقصی ما و کل کس
علی شرف الباقی یعنی موقوف است خریدن آن چیزی که و کین شده است بخردن وی
بر خریدن باقی و لور و مسیح علی و کین بعبید علی آخره یعنی اگر روزه نشد مسیح
بر و کین بسبب عیب روزه بر موکل الا و کین اگر بسبب عیب و لور و کین یعنی روزه
بر و کین روزه بر موکل است اگر روزه بشاید عیب که حادث میشود وی که روزه بر وی بود
بر موکل نیست بلکه لازم میشود بر و کین و روزه بر موکل نمیتواند کردن هیچ حال آن باع
نست و قد اطلق الاخر فی المضاربه المضارب بینه اگر فروخت نسبی و گفت آمر امیر
مطلق کرده است و آمر گفت امر نقد کرده بودم تصدیق کرده شد آمر و قول قول آمر است
و در مضارب قول قول مضارب است و الاصح تعرف احد الوکیلین و حده یعنی هر یک
تعرف یک از دو و کین شما در جای که دو کین باینند وقتی که بیک کلام و کین کرده باشد
گفت و کین کردم شما و کین در فروختن دو غلام تا که اگر بدو کلام بود جایز است تعرف
هر یک بدون آن دیگر و الا فی قصه و رد و دلیعه و فضا وین و طلاق و عقیق و لم یو
یعنی هر یک تعرف یک از دو و کین باینها آن دیگر مکرر صورت قصه و بر و دلیعه و فضا
دین و طلاق و عقیق که به مال بود طلاق و عقیق که تعرف یک از دو و کین صحیح است بآن دیگر و لا
یعنی عبد و کتاب او ذمی سال صغیر المسلم و شراه یعنی صحیح نیست ببع عبد و ببع کتاب
مال صغیر خود شراهه مسلمان بود و خواه ذمی بود این صغیر هم چنین است صحیح نیست
ببع ذمی مال مسلم صغیر خودش را هم چنین صحیح نیست شراه مال این صغیر الامر نیز اطلاق
علی الترف و را هم گفته و علی الخیر فی قبیل و علی الرقیق و متوسطه و فی تعدد الوالیه علی

یعنی در وکالت بشر اطلاق مطلق در تعیین محمول می شود که کدام در صورت آنکه در اهر گفته
واده شد امر بر غیر محمول می شود و در اهر متوسط قلیله و بر دقیق محمول می شود و در
متوسط میان قلیل و کثیر و در صورتیکه امر معین و لایحه بود یعنی صاحب نوی بود محمول
می شود بر غیر و الا امر بشر اهر و در آن ذکر شد و محملها و منتهی علم چیست و
و کثرش عین نوع یا غیر صحت توکیل بشر اهر را که در بعضی مذکور شده است و همچنین صحت
توکیل بشر اهر را که هر مذکور بود و من در او محمل دارد و همچنین توکیل بشر اهر یک معلوم
بود و بعضی من و جمیع مذکور بود و منی که تعیین کند نوع را زیرا که از تعیین من
معلوم می شود که مراد معلول بقوت و آن فحش جهالة جبک که رقیق و الثوب و الدار
یعنی صحت توکیل اگر فحش بود و جهالة چیست یعنی رقیق ثوب و دار که توکیل
بشر اهر رقیق مطلق یا ثوب مطلق یا دار مطلق و در آخرت جهالة چیست یعنی فحش بود یا ثوب
و کثر کند چه نسبت به ای انواع مختلفه بود و همچنین رقیق که معتمد بر کثرت می شود و همچنین
و در این صحت بشر اهر و کالت باین اشیا اگر در بعضی مذکور بود و هر یک تعیین کند
و در این چون می خواهد امر را در انواع مختلفه است و در اصطلاح انواع افلا گفته می شود و صحت

الوکیل فی تدریج عبد الامارات و قال الامیر بن تغلب ان وقع الامر التمن والافلا
یعنی در صورت توکیل بشر اهر عبد اهر را و یا در تدریج کرده و کس و گفتن وی که خریدم عبد
و در و در این و گفت امر نه بخرد از برای من بلکه از برای خود خرید و این تصدیق و
که دفع کرده شد بشر اهر من را بگویند و الا قول قول امر است بدانکه این مسئله بر پشت
نوعت زیرا که خال از این نیست که من تو قدرت یا غیر قدرت و هر یک از این دو نوع است
نوعت زیرا که خال از این نیست که ما مو بشر اهر معین بود و در اختیار کرده بود بشر اهر

این عبد و حال قیام این عبد زنده قول و کین است یا بیخ قول نقد بودن و خوا
 و اگر عبد مرده بود از اخبار و گفت هر که کند در بین بعد از آن شد او محکوم شکری
 اگر درین صورت سخن غیر نقد بود قول قول امر است و اگر سخن نقد بود قول قول امر
 و در صورت امر بشر عبد غیر معین پس اگر زنده بود و گفت مأمور که از برای خود
 و امر گفت از برای خود خریدار اگر سخن نقد است قول قول مأمور است و الا قول
 قول امر است نزد امام اعظم و اما میان قول قول مأمور است و اگر عبد مرده بود
 چنانچه در متن مذکور است اگر سخن بود نقد بود قول قول امر است و الا قول قول
 مأمور است و للوکین جنس المبیع من امره لیتقین ثمنه و ان لم یتدفع یفنی میرسد
 و کین را بشر جنس مبیع از امر یا تقبیل کند سخن مبیع را اگر چه دفع نکرده بود سخن را یا
 فان هکذا بعد المبیع لیتقین ثمنه یعنی اگر هر یک از مبیع و درید کین بعد از جنس ضامن
 ضمان مبیع با قاطع اندن و این نزد امام اعظم و امام جعفر است و نزد امامین
 ضامن میشود ضامن دین تا که باشد در وی و فایده سخن با و الا رجوع بقبیل میکند موقوف
 و لیس للوکین بشر عبد بشره ثمنه یعنی نسبت مر و کین بشره ثمن معین را بشر این
 از برای خود و سخن تا که خریدار بشر خود سخن از امر واقع میشود فان بشره ثمن جنس
 سخن مبیع و قول یعنی در صورت مذکور اگر خریدار بشر جنس سخن تعیین کرده شده و
 میشود این شر او را و کین زیرا که مخالفه امر کرده است **فصل** و للوکین بالخصوص
 التقبیل و لیتقین الثمن بخلاف یعنی جایز است مر و کین بخصوص راقبض مدعا جزا
 خصوصه در عین بود خواه در دین بود و فتوی داده میشود درین زمان بخلاف وی
 مردم این زمان معتقد اند و للوکین قبض الدین بالخصوص یعنی میرسد و کین قبض

موقوف

ویندر ان خصوصه نزد امام اعظم آنکه اگر اقامه بین کند مدعا علیه بر استیفاء این
و بر اقبال است بین وی و تقوی امامین و بر ادیتی از امام اعظم از خصم نمیند
لا قبض العین یعنی نمیرسد و کین قبض عین را خصوصه تا اگر و کین سخت بقض
عبد از شخص و اقامت بین کرد بر اعتق موکل مقبول نیست بین و در اتیان عقد بخلاف
و قیاس آنست که دفع عبد کند آن شخص چونکه اقامه بین بر غیر خصم است لکن نمیند
از براد دفع خصوصه بلکه ثابت عقد و حق موکل و تقوی را و کین قبض العبد
و نقل امره ان قام الحجج علی العتق و الطلاق بل استوفیایم که در ذکر و میگوید و کین
قبض عبد و نقل امره اگر اقامه بین کرد عبد بر عتق و برادر طلاق نیست عتق و طلاق
یعنی اگر بر عتق و طلاق ثابت نمیشود یعنی کوه نمیشود و کین از برادر عبد و برادر
و صحیح اقرار و کین ان خصوصه عند القاضی لا عند غیره یعنی صحیح است اقرار و کین
بر موکل نزد قاضی نزد غیر قاضی فیه و کین از جانب مدعی بود و اقرار کند بقض و اقرار
دخوه از جانب مدعا علیه بود که اقرار کند عتق بر موکل و لا موکل عزل و کین یعنی میرسد
موکل را عزل و کین خودش از و کاله و وقف علی علیه یعنی موقوف است بر موکل
بر عام و کین تا آن وقت که خبر و کین رسید است و کین بر و کاله خود شریعت نزد امام
مشافی و موقوف نمیشود و تبطل الوکاله بوجه احدی یعنی باطل نمیشود و کاله بموت
و کین یا موکل و جنونه مطلقا یعنی باطل نمیشود و کاله بسبب عیون نذرت و کین و رها
لثبیک جنونه مطلقا بود یعنی مستحب بود و جنون مطلق یکا است نزد امام ابو یوسف
و در ایت دیگر از امام ابو یوسف بود اکثر از یکسانه و از ایت و لحاقه بدار الحرب
مرتدا یعنی باطل نمیشود و کاله بسبب بیعتی بدار الحرب و حالیکه مرتد است و کاله

حکم بطلان وکالت الحاکم بدار الحرب به قاضی قول امام اعظم است و کذا الحق موکل
مکاتب و حرة مادون و افتراق الشریکین و ان یعلم به و کیلیم یعنی بخیر است
باطل میشود و کالت سبب جز شدن موکل دی و در حالتیکه مکاتب است موکل سبب
محو شدن موکل دی و در حالتیکه مادون موکل و سبب جز شدن و و شریک است
بین مکاتب و کیلیم کرده بود بعد از ان در سنده که در آمد یا مادون بود
موکل محو میشود و کیلیم که از شریکین بود در تصرف مال شرکت بعد از ان از شریک
جدا شد و کالت باطل شد درین صورت مذکوره اگر چه عالم نبود و کیلیم این باین
مجموعه و فرقت و تصرف فیما و کل به یعنی باطل میشود و کالت سبب تصرف کردن
موکل در حالتیکه و کیلیم کرده است و روی خواه قابل تصرف ماند چنانچه جایز
و کیلیم کرده بود بواج و امراه موکل خود الحاح کرد و بعد از ان طلاق باین کرد
درین صورت نمیرسد و کیلیم که ترویج کند موکل لکن الشریک شرکت در لغت
احاطی احوال و در شرح است گفته است و هی ضمان شرکت ملک دی ان ملک
تشان غنی و کل حاجتی و حال فاحصه یعنی شریک بر دوست یک شرکت ملک است
و این شرکت است که ملک باشند دو شیء معین را خواصیر آن همچون سب و شرا و
و وصیت یا غلو طاشه به مال دو شریک میشود وین مال با غلو طاشه شریک
ایک تمیز نشود همچون خلط کند و هر یک ازین دو شریک همچون اجنبی اند و مال
آن شریک دیگر سب جائز نیست تصرف یکی ازین دو شریک حصه خود را بجنبی جائز نیست
به او نیز یک مشع التیمز بخلاف صورت دیگر که دوست و اگر شریک دوست در صورت اول نیز
شرکه عقد و کنه لا یجوز القبول و شرکها ان لا یلعین لا حدیها و اینم از التیمز یعنی

شرکت عقد است که رکن آن از برائت شرک یک یا اکمال کند و دیگری قبول کند اینک تعیین شود
 یک از همین دو شرک را بنویس از پنج زیر که این شرط قطع شرکت میکند از جهت انکس احتمال دارد
بعد از راه معینه چیزی باقی ماند که شرک با کنند روی و بی اربعة او و معاوضه
 و بی شرک متا و بین ما و حرته و دنیا یعنی شرکت عقد بر چهار نوع است مفاد
 و معاوضات و در نهایت و این شرک معاوضه شرکت و در صورتی که بر این باشد در حال
 و در حرته و در دین بس مشح است شرکت در میان هر دو عهدی و در مکاتبات و
و کافر و مسلم نزد امام اسیب است جایز است و لیکن مکروه است و معاوضه مساوی است و تفهین
 الوکالة و الکفالة یعنی تفهین کرده میشود شرکت و کفالة را و کفالة را یعنی شرک یا شرکین
 و کفالت آن و یکرازد و معاملاً زیرا که مقتضای معاوضه مساوی است پس شرک یا شرکین
 شرک قائم مقام یکدیگر اند و تصرف و بیعتین است هر یک را و شرک یک نفر است و یکرازد و شرک
 یک ازین دو شرک را بنویس از پنج زیر که این شرط قطع شرکت میکند از جهت انکس احتمال دارد
 است و بی شرک متا و بین ما و حرته و دنیا یعنی شرکت عقد بر چهار نوع است مفاد
یک است مگر طعام اهل وی و کسوة اهل وی که از مشتری واقع میشود و کل دین لازم آمد
 با صحت فیه الشرکة کما تشرع و نحوه فیه الاخر یعنی بعد از آن که معاوضه تفهین کفالة بود
 پس هر یک که لازم یک ازین دو شرک را بنویس از پنج زیر که این شرط قطع شرکت میکند از جهت انکس احتمال دارد
 شرک که منع بود و اجاب بود مثل خبث با جود و کفرت تخلف را یا و ابدا و تجارت موجه را میرسد که
 اجود کند از کدام نوع و در تجارت با تقاضا و لیکن در غصب یک از دو شرک که هلاک شده وی در
 وی شمولان نزد امام اعظم و امام محمد بن علی امام اسیب است و در آن وقت احدی او و
 ما صحت فیه الشرکة و تفهین صاف نشانی است اگر و ارت یک از دو شرک یا خبثه شرک یک صحت

در آن جز شرکت و تبصیر کردنت بعد معاوضه عین و معاوضه باطل است و بعضی گفته
اند قبض شرط نیست در ارث اَوْفِ الرِّضَى و العَقَارِ یعنی معاوضه یعنی در میراث عین
و عَقَارِ بَاقِی ماند معاوضه زیرا که مساوی او غیر مال شرکت شرط معاوضه نیست نه در
ابتداء و نه در بقا و عین است شرکت در کل یکبار اَوْفِ نَوْعِ بَعْضِ دُومِ اَنَانِ چهار نوع عین
در اَوْفِ بَعْضِ دُومِ و در شریعت است که گفته است یعنی شرکت عین شرکت است در اوج انواع

ت یا در بعضی انواع تجارت و بعضی بعضی مال اَحَدِ هِی و تِسْأ و مَالِ هِی مَعَ تِلْكَ اَلرَّجَحِ
یعنی صحیح است شرکت عین مال یک و یا دو مال یک یا از و شریک بر آن دیگر و متساوی مال این و شریک
با وجود تفاوت و ربح یا بنظر که مال نصف بود و ربح آنرا با بود یا بر عکس مثل و متضانی
نست و کون اَحَدِ هِی و رابِعِ دُومِ و نایز و بی خلط یعنی صحیح است شرکت عین با وجود بودن
مال یک از و شریک بر اِیْنِ دُومِ و دیگری و نایز و بی خلط است صحیح است بی خلط کردن دو مال یک
امام شافعی بود اما در فروع و است و این فی القه بنا بر است خلط شرط است نزد ایشان و
خلط متحقق نمیشود و غیر مخلوق الجنس و نزد ما صحیح است بی خلط و کل مطالب شریعت
لا غیر یعنی هر یک از شریکین طلب کرده اند شرکت عین مبیع وی نه آن دیگر زیرا که عین
متضمن و کماله است نه کفایه و حقوق عقد را جمع بویک است پس هر که خریده است جواب
نم راجع علی شریک بخصه آن او ایا من ماله یعنی بعد از آن رجوع کند مشتری بخریدگی
بخصه خودش اگر او کرده بودند از خودش و اگر گفت خریدم عین از مال
این عیدم و در بدین در این صورت اثبات مروی است و بعضی آن را بالنقدین
و الفلوسین گفته و التبر و التفرقة ان یعامل الناس بما یفیع صحیح است معاوضه
عین مکرر در اِیْنِ دُومِ و نایز و فلوسین شمره و ابطالی غیر مفروضه و بقره غیر مفروضه

اگر معامله کرده باشند مردم بطل و بقوه غیر مفروبه و بعضی گفته اند که شرکت بنویسند قول
 امام محمد است و نزد امامین رواست و صحیح است که شرکت در قلموس رواست با نقی
 و بالعروض بعد از آن باغ نصف و عروضه بنصف آخر یعنی رواست شرکت به عرض
 بعد از آنکه فروخت هر یک از شرکیین نصف و عرض بنصف و عرض آن دیگر خوا
 معاوضه بود و خواهان بود و این در مال شرکت مبتدو و بی نقد ملک است
 و این نقی بنصف و در صورت شرکت قیمت متاع و دو شرکتی برابر باشند که اگر متاع
 باشند با بطل که قیمت عرض صد دینار بود قیمت عرض دیگر صد دینار بود
 مثل آنکه هر یک صاحب اقل چهار حصه از پنج حصه عرض خود را آنک حصه پنج
 حصه آن دیگر را مجموع عرض و بیان بود و بیان اینان افهساب
 با بطل که صاحب اقل یک حصه کرد از پنج حصه از پنج و صاحب اکثر چهار حصه
 و برای مال آنها ادا جدا قبول است و نقد یا بیع هر مال شرکیین پیش از شرکت آنها
 میکنند و بعد علی صاحب قبل الخلط فید آنها ملک و بعد الخلط علیها یعنی هر مال
 بر صاحب است پیش از خلط هر دو شرکتی است و در اول بنا بر آنست که هر یک از شرکیین
 امین اند و در مال و در آن بنا بر آنست که مال کدام شده است و کل من شتر
 یکین معاوضه و ضمان آن بیع و بیعاریت بود و کل بیع میرد بر هر یک از شر
 یکی که میا این شرکت معاوضه بود یا ضمانت اینک ایضا کند یعنی مال دهد یا جبی
 او برای وی بجا کند و فروید و بگوید که در مال یا بضار به دهد یا وکیل او بیع
 و شتر امثال و امال فایده امانه یعنی در مال و در هر یک از شرکیین امانه است تا که آنها
 من نتوجه تعدی و شتره الضمان و التعلیل و بی آن شرک صاحبان کنی طین او

و متبایع و تقبل یعنی با جبره سهیم است و آن شرط العمل نصفین و المال اثنان یعنی
از آن چهار نوع شرکت صانع و تقبل و این صنایع که شرکت تقبل نام کرده میشود آنست که
شریک شده اند و صانع همچون دو خیاط یا طباخ و صباغ و دیوگنده عمل می کند
در میان این بود و این مورد است این نوع شرکت اگر شرط کرده اند که عمل نصف بود
و اگر شرط نکرده اند و خلأ امام شافعی است و لزم گفتن عمل قبلی در احدهما و اینجا
الآخر و بیع المرفوع الیه الکسب سهیم و آن عملی در احدهما یعنی لازم است هر یک را عمل کند
کرده است آن و دیگر یک از دو شریک قبول کرده است بر آن شریک دیگر لازم است این عمل
می کند که مطالبه اجر کند از مستاجر آن شریک دیگر اگر چه تعیین اجرا زوی نبوده
باشد و صحیح است نیز و در اجر آن شریک دیگر آنچه از کسب حاصل میشود در میان این
شریکت اگر چه عمل را یکی کرده بود و می شریکة الوجود می آن شریک با مال شریک
بوجود می آید و بیع این چهارم از آن چهار نوع شرکت و جوه است و این شرکت و جوه
از آنست که شریک شوند و کسب مال یا خرید بسبب شناختن این و فرزندین یکدیگر
و شناختن مردم انداز مردم چیزی خریدند نسبی و فرزند آنچه از مردم گرفته اند
مردم دهند و در اینجا مانده از آنست که شریک باشند و بیع دو نوع شرکت را شرکت و جوه
میگویند و بیع معاوضه و مطلقا همان و کلی و کسب الآخر یعنی صحیح است شرکت
بطریق معاوضه و قوی که رعایت کرده میشود شرایط معاوضه باین طریقه
از آنست که گفته باشند و گفتن بیع میان آن شریکین و کسب آن و دیگرند و بیع و شرا
اما اگر متعبد معاوضه بود شریک و کسب و تقبل اند و آن شریک صفة مشتری او را
لئے خارج کند و شرط الفضل بطل یعنی اگر شرط کرده و شریک بیع میان این

للمعین

بویا باشد بجز غیر همان بچین میشود و شرط از یاد حق باطل است زیرا که بجز درین شرکت
 بسبب شایستگی و ضمان بقدر ملک و وسیع و لا يجوز ان شرکت فی اهرامها باقی ضمنت در
 گرفتن شایسته است شرکت در هر یک گشت یا علی گشت یا حیاتی یا میوه گشت یا کاش گشت یا بوفی
 یا از که ملک گشت فحقت عن اخذ یا نصف است بان اخذ یعنی مخصوص شدن این
 مباحه بیکه اخذ کرده است و بران دیگر بجز شرکت که اگر عمل نکرده باشد و نصف کرده
 اگر هر دوی این گشت باشد و خطه کرده باشد زیرا که استواء را اخذ مستلزم استواء
 و تعیین صاحب العده اجر المثل و لا یزاد علی النصف القيمة عند البوت یعنی اگر
 کرد و یکدگر فانه کرد و جنه شرک بودند در هر یک گشت مثلاً یا هر یک ببرد و دیگر هیچ
 و یکی برداشت یا هر یک را کرد یا شرک بودند و را بگشت یا شرک است یا شرک است
 و یکی آب مرکب را که یاری داده است و صاحب عده را این صاحب شرک را و شرک را
 مثل است و زیاده کرد نمیشود بر نصف قیمت یا خود در هر یک صورت هر یک گشت مثلاً نزد امان
 ایست یعنی اگر اجر مثل زیاده است نصف قیمت میدهد اگر نصف قیمت زیاده است اجر مثل
 میدهد و زعفران هم چو اجر مثل است المقدار شود و البرج فی العدة علی قدر المال
 یعنی بجز در شرط فالتی بقدر مال است چنانچه مبلغ کذا بجز را یکی ازین دو شرکت
 کرده شرط کرده اند در حین شرکت و این شرط فالتی و شرط شرکت است و در
 بقدر ملک است و تبطل بالموت و الجنون و اللقی فی باطل میشود بسبب یکی از دو
 شرک یا هر دو شرک بسبب جنون یکی از دو شرک و بسبب باقی بدو شرک و فیکه قاضی جم
 کرده و لقی و ارتداد و لم ترک احدی مال الا قبل اذنه یعنی زکوة ببرد یکی
 از دو شرک از مال آن و یکدیگر باذن آن دیگر زیرا که نائب یکدیگرند و تجارت در

فان اتوا على قادي لا ضمن الشاخي فان اوتوا من كل قطعه فليس كذلك
 كروهر یکی از شرکین آن دیگر را با دوی رکوة بعد از او اگر دند بر سبیل تعاقب
 ضامن نشود اگر هر دو سبکیار او اگر دند در غیبت یکدیگر ضامن نشد هر یک حصه
 آن دیگر را بداند همان ثانی در صورت تعاقب نزد امام اعظم او است خوا عالم با دوا
 بود و خواه نبود و نزد امام حبی اگر عالم با دوی ضامن میشود و الا نمیشود و بر و اتیه حجاز
 ماین عالم بود و نبود که ضامن نمیشود **کتاب المضارب** بداند که مضارب در وقت خود
 که از قول عرب است که ضرب فی الارض یعنی سیر کرد در ارض و در آن وقت که گفته است این
 عقد شترکة فی المرح بمال من الرجل و عمل من افریق مضارب عقد شترکة است در یک که مال
 از یک بود و عمل از دیگری بود پس ایداع اولاً و لو کلیل عند علمه شترکة آن یک و غضب
 ان خالفی لفسخه ان یغیر طرک المالك و قرض ان یشرط المضارب اجارة قاضیه
 سده ان فسخ فلا یک له بل اجر علی ربح او لا یغنی مضارب ایداع است در اول را پس
 امین است مال در وقت وی اما شترکة و توکیل است در وقت عمل مضارب و شترکة
 اگر کند و مضارب است اگر فی الغنی امر رب المال کرده باشد و بها مضارب است اگر هر یک
 بمالك شرط کرده باشد و شرط قرض است اگر کل یک بمضارب شرط کرده باشد و اجاره
 فاسد است اگر شرط فحاشه فاسد شده باشد بعد از فتح یک غیر مضارب بلکه موهب و
 میسر و کرده باشد یا کرده باشد و بر و اتیه از امام اعظم و ابو یوسف اگر سوختن او بر غیر
 و الا نیراد اما شرط خفا فاحده یعنی زیاده کرده نمیشود بر شرط نزد امام ابو یوسف
 خفا را امام خود بود که آنچه بر مثل است داده میشود و لا یضمن المالك الصبیح یعنی ضامن
 نمیشود مضارب در اجاره فاسد بهمانکه ضامن است نمیشود اجاره صحیح و لا یصح الا بقاء

فیها

مضارب خوب بنشیند چنانچه اذ اصنع اخر یعنی بخور اینک که یکبار یک سرخ کرد یعنی
 در حال عمل برای یک گشت و مضارب جامه خرید و سرخ کرد و ترکیب مضارب در برج
 بر حال و لایحه و زنگنه بلدا اوسلنه اوقن و شفا عینه الماک فان جاور ضمن
 و له بجه یعنی مجاور نهند بلده اوسلنه اوقن را و شفا را که تعیین کرده است ملک
 و اگر مجاور نکرد و از امر وی و ملک نند ضامن نشد و مر بر حال است برج حال مضارب
 و لایحه برج عبدا اوامه و لایحه من یفوق عاریک لال فلان شترای قلم مضارب
 یعنی ترویج نهند عبدا و کنیز کثیر از مال مضارب است و نیز کسی را که از او میشود مال
 مر مضارب است و از مال مضارب خوب بنشیند و لایحه یفوق علیه ان کالج یعنی
 نیز مضارب کسی که از او میشود مضارب اگر باشد در حال مضارب بجه و لایحه
 ضامن دان لم یکن برج هیچ یعنی اگر کرد و باین طوری که خرید مضارب کسی که از او میشود
 بروی ضامن میشود و اگر برج نباشد ضامن میشود و خریدن وی و نفقه مضارب عملی و مقر
 و مال یعنی نفقه مضارب که عمل و مقر میکند از مال مضارب است نه از مال مضارب
 و فی لونه و طعامه و شربه و کسوته و اجره خادمه و غل شایه و رکوبه کرا و
 شتر او و غل و مالها بالمعروف و ضمن الفضل یعنی در ملک و غیر مضارب طعام وی
 و شراب وی و جامه وی و اجره خادم وی و خرج جامه شستن وی و مرکب سوار وی
 وی خوا بکر او و خواه بخردن بود و غل این مرکب در مال مضارب است بمقدار
 معروف و معتاد ضامن نشد و معتاد را اگر مجاور نکرد از عرف و عادت و مادی

سو غیر و لایحه و لایحه با یک فالسوف یعنی مادی و سو و بجه که جانش میکند
 و بسو نه نمیکند با لایحه یعنی مسافت بطور است که مسافت و و یکجا نماند

و لایحه

آمدن بجهت مهرت پس نفقه وی در حال مضاربیت و الا بخره است که در
 فان بجز اخذ مالک ما التعلق ثم قسم الباقي یعنی اگر فرو کرده مال مضارب را بخره و مال
 او بمقتی اگر نفقه کرده مهرت مضارب و حق خود را باقی مانده و در مال بعد از آن قسم
 کرده باقی را زیرا که مهرت و عیث تقسم بعد از تقسیم و پس مال است و آن دفع المضارب مضارب
 بلا اذن ضمنی و عند عمل الثانی و قبل عند یکدیگر یعنی اگر دفع کرده مضارب مال مضارب بمقتضای
 بلا اذن مالک خاص من شد مضارب و در وقت علی مضارب ثانی نزد او امین گفته شود مهرت که
 میشود و در وقت بجز مضارب ثانی و صحیح آن شرط العبد مالک است یعنی مع المضارب یعنی
 صحیح است اگر شرط کرده شد از برای عبد مالک جزیرا با علی و بطلان موت احدی او و حق
 مالک مرد یعنی باطل میشود بسبب موت یکی از مضارب و در حال تعلق مالک بدار الحرب
 مرده شدن و لایق مضارب باطل نمیشود و الا بخره آن حق تعلیم غرض یعنی مغرول نمیشود مضارب
 بجز در مال آن وقت که درند بجز در مال فلو علم فله بیع عرضها لا یتصرف فی تمیز و الا
 فی نقد نفق من جنس المال یعنی اگر عام شد مضارب رب مال میگیرد مضارب بیع عرض مضارب
 لیکن بعد از آن تصرف نمیکند و در این عرض و نه در اهرام و در نایز که نقد کرده شده است
 نه در جنس مال مضارب است و معنی نفق که و بنون و فضا نقطه اگر است نقد کرده شده است
 و تبدل خلافت به بیع تبدیل میکند خلا از در مال را بر مال یعنی اگر در مال در اهرام
 بوده باشد و نقد و نایز بوده باشد تبدیل میکند و نایز را بدار است تا از جنس مال شود
 بعد از آن تسکین کند و لواقر قافه المال دین لواقر یطلبه الکفان بجز و الا یوکمل یعنی
 اگر جدا شد مضارب و مال از شرکت حال آنکه حال دین است اگر کرده میشود و مال
 بطلب دین یعنی جبر میکند حاکم بطلب دین مضارب اگر باشد و مال بجز زیرا که مثل با جاو
 میکند

میکنند و الا و کین میبخش مالک را بطالبین دین بعد از افراق و کذا سیر الوکلا یعنی
جمع و کلا یعنی و کین بیع اگر امتناع کند از طلب غیر کرده نیز و بر طلب ملک و کین
مالک را یا طلب کند از مشتری و اکتبا و السهم او بجز آن علیه یعنی بیع و لای است
و معنی سیم یکس این است که علت دوستی میفرستد بوجهی بیع و سیم جبر کرده میشود
بر طلب ثمن از مشتری و مالک طرف الی الرجح اولاً یعنی اینکه مالک شد در حال مضارب عرف کرده
رجح اول بر نه بر اصل المال زیرا که رجح تابع است و اصل المال اصل است و هر اس مقروض بتابع میشود
نه اصل و ان قال المالك قسيت نوعاً صدق المضارب به مجرد و اگر گفت مالک تعیین
نوع تجارت تصدیق کرده شد مضارب یا این اگر منکر باشد زیرا که الحادی مستلزم دعوی
عموم تجارت است و اصل مضارب به عموم است قول قول کسی است که مدعی اصل است فان ادعی
نوعاً صدق المالك یعنی اگر هر یکی از مضارب به مثال دعوی کرده اند چنانچه مثال گفت
امر بر آری کرده بجوم و مضارب گفت که امر بر آری کرده بودی قول قول البال است و کلا
ان قال بضاعة او و دینه و قال ذوالید مضاربة او قرض یعنی بجنس است قول قول به
اگر مالک گفت که مال بدست تو بطریق بضاعت است یا گفت و دینه و صاحب یک گفت بدست
مضارب است یا گفت بقرض است زیرا که ذوالید و معنی دعوی مالکیت مال را میگوید و مالک
منکر است **کتاب المزارعة** بدانکه مزارعة معاقله است یعنی زراعت گفته میشود زرع الله
الحوت یعنی رو یا نید الله تعالی گفت را و در شرع آنست که هر عقد المزارعة بعضی
یعنی عقد است بر فصل کنت بعضی آنچنین که بیرون میآید از زمین و لا یصح عندا بجنیفه زرع
یعنی زراعت نزد امام اعظم را زیرا که بنی علیه السلام نمی کرده اند از زراعت
مخایره که بعضی زمین سکه داده نیست و صحت عندا هم و بقیه دعوی و است است

مزارعت نردو اعلیٰ و این قول نفی داد و گفت از جملة احتیاجات مسلمانی است بشرط اصل
 الارض از نوع و اهلکات القایم و ذکر مقدور و رب البذر و جنة بشرط الارض و التخلیه
 بین الارض و العامل و شیوع مشترک الحث یعنی صحه مزارعت بشرط اصل جنة زمین را بر
 زراعت بشرط اهلکات و بشرط ذکر حدیث جنانیک کوید یا و کوید او کوید او کوید او
 مدتی را که ممکن از زراعت بود و در آن مدت یا معیشت ممکن شود در آن مدت و رعایت آن است
 این بشرط بشرط ذکر بر رب است یعنی ذکر کند که تخم را که بود بشرط ذکر جنس تخم است و بشرط ذکر ابر
 عامل است و بشرط تخلیه میان زمین و عامل است یعنی بشرط تسلیم زمین بعامل است و بشرط شیوع
 و آنست یعنی حاصل حاصل مشترک است میان این و تعیین کرده شود از برای مقدار معلومی
 حاصل زیرا که با که فسخ حاصل شود و بشرط بشرط مایه فیکه رفع البذر و الخارج تخم قیمة الب
 یعنی باطل میشود مزارعت بشرط اینکه منافعه بود عقد مزارعت را چون رفع تخم با خراج بعد از آن
 قسمت کند یعنی بشرط کند که تخم را یا بشرط کند که خراج را بر دویم بعد از آن قسمت کند و اگر
 بشرط تعیین غیر رب البذر و وجه الاخراج و یقرض یعنی تعیین است که باطل میشود مزارعت
 بشرط انکه عام غیر صاحب تخم را بود و دانه مشترک یا گاه از یک بود و دانه از یک بود و یا گاه
 و دانه از یک بود صحه است اگر بشرط کند که عام صاحب تخم را بود و حاصل مشترک بود و یا گاه
 و دانه از هر دو مشترک بود و بار و زمین عقد گاه را نام نبوده باشند و لایحه الا ان یکون
 الارض و البذر لاحد و البقر و العی الاخر و الارض او العمل و الب لاخر و یف
 صحه مزارعت نردو اما بین مکرر آنکه زمین و تخم از یک جانب بود و کار عمل از یک جانب بود یا
 یا عمل از یک جانب بود و یا از یک جانب بود اما که مزارعت متقوم به جفا و میگوید که آنرا
 و بذر و عمل و بقر است و اذا صحت فالخراج علی الترتیب یعنی هر گاه یک صحه شد مزارعت با

سنة الطلح مودونش فاج از زمین بهمان طور است که شرط کرده اند و لا شری
للعامل ان لم یخرج بینه ثبوت چیزی از نزد عامل را که اگر خارج نشود از زمین چیزی بخلاف
اینکه فاکست مزاحمت و چیزی حاصل نشود از زمین اگر مثل واجب میشود عامل را و بجز
اینکه یعنی اگر البذر یعنی جبر کرده میشود که امتناع میکند از کشتن متد و بجز میکند
تا کشتن متد مره سخت ملک صاحب بذر که اگر بایکند و بجز کند تا کشتن متد جبر کرده
نمیشود فان البذر ما کربا لعل یجب ان یسترفی بینه اگر اگر بجز کند صاحب بذر بایکند
نموده کار کرده است عامل زمین را و چیست که راضی سازد عامل را عند الله اگر چه واجب نیست
و شرع چونکه باید فایده عمل کرده است و بعد از کشتن زمین سزاوارست که موقوف
و داده شود و ان فست فالحاج لرب البذر و الاخر اجز مثل و لا یزاد علیه ما یترط بینه فاکست
مزاحمت بواسطه عدم رعایت ستر الطلح فاج از زمین است و صاحب بذر است و مران
دیگر را اجز مثل عمل است و زیاده کرده نمیشود بر ستر و اگر چه اجز زیاده است مشروط میکند
و اگر مزرعه زیاده است اجز مثل میکند و سیطیل بکوت احدی عیالین باطل میشود مزاحمت
یک از زمین و اگر دفع ارض تارک البذر مثل و در یک اول روئید و بزرگ است
صاحب ارض مزارع از مزرعه گرفته نمیشود تا در و و بعد دفع مخصوص تقسیم برده
کرده میشود زیرا که در عدم اخذ رعایت جانبورته مزاحمت و در اخذ رعایت بجز
فست کرده میشود در و یک بابا اگر موت صاحب ارض پیش از روئیدن از بجز بجز
زند کار کردن بوضع کرده میشود مزاحمت و عامل را بجز چیزی نیست نه عند الله نه عند
و عند بین فی خروج الی سبب بینه فاکست مزاحمت بسبب فینه که فاج میشود بجز ختن
بین زمین و این آن وقتی است که هنوز در روئید و بولیکن واجب است در و یا

خن
 را فی حق عام را اگر عمل کرده باشد اگر روئید بود زرع و هنوز نذر و پیدا بود
 نیت و نیز اگر حق مزایع متعلق نشود است چون مصفت المات و لم یدرک الزرع
 فعل العاقل اجر مثل نصیبه من الارض حق یدرک یعنی اگر گذشت مدت مزاعت
 و هنوز نرسیده است زرع و حبست بر عاقل اجر مثل نصیب صاحب زمین اینها
 از زمین جدا شد اجر مثل این زمین که دو آورده و در هم است مثل بر عاقل
 میشود بعد از آن از مدت مزاعت که گذشت مثل بر عاقل یکدم و حبست که بعد
 زمین دهد و نفقه الزرع علیهما بالجمله کما جاز المحقق و نحوه یعنی نفقه مزایع بر
 دو شریک است بمقدار حقوق اینها تا آن وقت که رفع محسوس کرده شود آن نفقه بخون
 مرد و اس و روست و مثل وی بخون مرد آری و نگاه داشتن فان شرط علی العاقل
 صح عندنا یعنی او باید بشود اگر شرط کرده شده باشد که نفقه بر عاقل بود صح است نزد ما
 اسپوق و باین قبل فتوی داده اند **مسائل** المسألة هی دفع النخیر الی من یطهر
 بخون من نمره وی کامل از آن یعنی حکم و خفا و شرط مساقا معا علی است و نفقه
 یعنی آب و نخت و در شرع دادن و نخت است بلکه که تربیت کند باره از میوه این
 نخت یعنی مرد تربیت باره میوه بود و این مساقا مثل مزاعت است در حکم و در
 و در شرط یعنی مثل مزاعت است درینکه باطل است نزد امام اعظم و نزد امامین
 و فتوی بقول امامین است و شرط مطلق مثل شرط مزاعت است شرطی که ممکن بود
 وجه وی در حق بخون اهل بیت عاقدین الا انما یصح علی ذم المکلف یعنی صح است
 یا در نمره و نیز اگر وقت ادراک نمره معلوم است در عاقل و مقدم و تاخوری اندک است نزد
 نمیکند و یقع علی اول نمره خرج یعنی واقع میشود عندم قضا بر اول نمره که بیرون میاید و ادراک

بنابر شرطی که در آن شرطی رطبه بود و بجزو تر است یعنی در آن که بزرگ رطبه بجزو تر است
 تر است و در وقت درینکه بیاید تر است و تر است زیرا که در آن وقت معلوم است بزرگ
 تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است
 حب بنین است بجزو تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است
 یعنی دفع کرد و در وقت معلوم است بزرگ تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است
 آن می کند مشا را بجزو تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است
 یعنی بخور و در وقت معلوم است بزرگ تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است
 مابعد و در وقت معلوم است بزرگ تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است
 بطوریکه که در وقت معلوم است بزرگ تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است
 اجزای آن تا آن وقت که تر است زیرا که عقد فاکت است و لا یصح ادراک التمر وقت
 لعقد فاکت را یعنی در وقت معلوم است بزرگ تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است
 و در ویدن زیر که تر است با اعتبار عمل است و در این عمل عامل را در وقت
 فان مات احدیها و التمر فی یوم العامل علیه و در وقت معلوم است بزرگ تر است
 حال آنکه میوه خام است فی السند عامل بر تربت میوه اگر صاحب زمین فوت کرده
 باشد اگر چه صاحب زمین را فی سبیل از جهت دفع ضرر از جانبین و لا یصح الادا
 میشود مشا مگر بعد از جانبی که تر است و در وقت معلوم است بزرگ تر است
 او سابقا فی حق تفرقه او تره غدر یعنی بودن عامل مرین بطوریکه قادر نباشد
 بود که تر سیده بود بر شاخ و درخت یا میوه درخت غدر است جایز است و در وقت معلوم است بزرگ تر است
 لغیر و می کند الارض و التمر عنهما فخلوا من قیمة و در وقت معلوم است بزرگ تر است

یعنی

فانی که در هیچ خبری نبوس الهای معلوم تا درین زمین درخت نشاند تمام
 سازد بطوریکه زمین درخت در میان بشر که بود و هیچ نسبت بس مرعامل را قیسه
 واجری و است بر حسب زمین و درخت از آن صاحب باین است **کتاب احیاء**
موت یعنی احیاء اموات از زمین خرابه امور ساختن است بی ارض بدلایع لا تقطع
 مالکها و نحوه یون مالکها یعنی زمین میده زمین است که بفتح از حبه منقطع شدن است
 زمین و مثل انقطاع همچون زه کشیده زمین یا شوره زار شدن یا در زیر آب غرق شدن
 زمین و معلوم نباشد مالک این زمین بعیده عما العامل لایسمع صوت من
 قصاه لفظ بعد خبر است که یعنی این زمین میده بعیده است از معروضه که کشیده نمیشود
 از اقصای معروضه یعنی اگر گناره معروضه بلند آوازی اگر فریاد کند یا آوازی بان
 زمین میده نرسد و این قید را امام ابوبکر بنیاده کرده اند زیرا که اگر نزدیک بود
 ظاهر این است که انتفاع اهل معروضه از وی منقطع نشده باشد و بر وایتی از امام ابوبکر
 دوری وی مقدار یک تیر انداز بود و معنا حیاء ملکة ان اذن الاحام یعنی کسیکه
 قابل زحمت کرد این زمین را مالک شد این زمین را اگر اذن کرده باشد امام باین احیاء
 و اگر امام احیاء کرده بود مالک نمیشد و نزد امام اعظم ره و بر وایتی از امامین مالک
 و من جوارضا و غیر ثلث حج دفعها الامام الی غیره یعنی کسیکه حج کرد زمین میده
 یعنی منع کرد و غیره از معروضه ساختن این زمین خرابه و معروضه ساختن رسال باین که
 گذشت و معروضه دفع کند امام زمین را بپیری یا معروضه مسلمانان نفع رسد
 که حج باین اعلی است و مشتق است از حج یعنی منع و حصر بپیری اموات یا اذن فله حریمها
 للوطن و الناحیه از بعون زرعا من کل جانب فی الارض یعنی کسیکه کند جایی در زمین
 میده

میته باون امام مراد صاحب جلال حریم این جابه برای عطن و از برای نامح حب
کز از هر جانب بقول یعنی چنانکه از هر یک از چهار طرف جابه که حد شست کز نو ملک صاحب
زمین میشود و معنی جابه کردن شست و غیر عطن و جابه است که در کردوی شست می جو
و آب میجو و معنی نامح شست و مر نامح جابه است که شسته آب کشیده میشود و نزد امامین
حریم وی شست کز است و معنی الا مح کفنه است زیرا که نزد بعضی حریم وی جابه است
و هر طرف ده کز نو و للعین خمس است که الک و منغ غیره فی بعضی حجتیه را حریم
کز است از هر یک از چهار طرف بحرن عطن و نامح که حریم از چهار طرف که هر طرف صد است
پنج بو کز و منغ کرده شده است و غروی که جابه کند درین حریم و من حفره شسته فله
الحرم من ثلث جوانب یعنی کسیکه کند جابه در سرحد حریم وی مر این صاحب جابه
در شتهای حریم جا کند است حریم ازین جا از جانب شته از چهار جانب جو که یکجا
ملک صاحب اول است اگر چه آب جا اول بجای ثانی رود صاحب اول ولایت منغ شست زیرا
تقدی نکرده است و آب یک زمین ملک که نمیشاند و لغتاه بقدر ما یطالع و لا حریم
للمر یعنی مرکار نیز را حریم است که صاحب کار نیز است و بر وایت از امام محمد و کار نیز
بمنزله جابه در استحقاق حریم و بعضی گفته اند اعتبار ما یصلح من ذلک امامین و اما ملک
امام اعظم حریم ندارد تا آن وقت که آب بر روی زمین نیامده است و بعد از آن آمدن
حکم آب روان دارد و گفته اند نزد ظهور آب بمنزله چشمه است پس حریم با نقد کز نو
و شست حریم وی مر آب روان را که در زمین غیر شست نزد امام اعظم **شرب**
الشرب یصلح الماء و الشفقه شرب بنی آدم البهائم یعنی شرب یصلحی از آب است و لغت
و در شریعت نوبت اشغاع از آب مزایع را و در آب و شفقه شرب بنی آدم بهایم است

وکل صلوات و حق سقی الله و اب ان لم یخفی تحریب التمدد فی کل ما یخرب زبانا و حق التمدد
و نصب التمدد یعنی هر یک از بنی آدم را حق نفوذ است و حق دادن آب جاری است که
تدریجاً نفوذ فرستادن نهر را بواسطه بسیاری جاری و او را در آن یک قیاس نهفته باشد
و حق تدریج و حق آبیاری حق است اما اگر آب بطوری بود که قیاس توان کرد تا
ملک و میسر و در مشایخ می شود حق غیر از وی الا انما امر بالعمامة او حق التدریج
ای داخل فی المعاصم یعنی مکر و قتیله فر کند عامه ما این امور مذکور و مری نهر
من لم یملک من بیت المال یعنی مونت نهر یک ملک که نیست بر سلطان است که از بیت
و بدخان لم یکن شری فی العامة یعنی اگر در بیت المال چیزی نبود بر عامه مسلمانان
و مری نهر ملک علی اهل من اعلامه یعنی مونت کنند نهر یک مملوک است بر اهل آن نهر
از سر آن نهر نه از پایا نهر و حق جاور از رفیع بری یعنی که یک نهر است کنند نهر از زمین
وی بری شد یعنی این نهر کنده آمدند و از زمین شریفی که یک ازین شرکات که شد
نهر و دیگری بر وی نیست که تا آن نهر مملوکند و این مذهب امام اعظم است و نه از
بر سر شرکات مونت کنند از اول تا آخر بقدر حصه آب خواره و صحیح دعوی التمدد
بل ارض یعنی صحیح است دعوی آب خواره کردن بر دعوی زمین اگر قیاس اینست که
لیکن روایت زیرا که احتمال دارد که میراث رسیدن یا زمین فروخته بود به حق شرب
و ان اضم قوم بنهم قسم بقدر ارضیم یعنی اگر دعوی کردند جمیع در حق که میان ایشان
است قسمه کرده شد بقدر اراضی ایشان و منع الاعلی من سکر التمدد ان لم یشر بآب
الا برضاهم یعنی منع کرده شد مردم بالای نهر از پیش بلند کردن نهر اگر قبلاً از خود
بروی پیش بلند مکر برضای شرکا که بعد از رضای ایشان جایز است و کل بنهم من نصب

و نحوه الا ان ملك بحيث لا يقر بالتمرد ولا بالمالا يتبع منع كردن هر يك از شرکاء اذا
سختن و مثل آن خرج آب گشته ساختن مایه استن به اذن شرک مکر و ملک خود
شن باین طور که دو طرف هر ملک بوی بود و دیگر بر احق آب گذر بود بنظر آنکه هر
ملکند نهرا اوقاب زیرا که قدیم را که انشته مینو بحال قدش و من التفرع ما کان قدما
یعنی منع کرده شد از تفرع دادن چیزی از قدیم در نهرا بنظر آنکه در هینه راکت ده
تا قسمت بر همت بوده باشد زراعت را بر دادر و قسمت با هم کنند مثل آنکه قدیم را

بحال قدیش میباید گذاشت و بورت و بوی بالاشفاع بالالت یعنی میر میزند
و حق شرب و وصیت کرده مینو باشفاع از حق شرب و الا یباع بل ارض الا عند
بلخ یعنی فروخته نمیشود حق شرب بدون ارض زیرا که معلوم نیست که آب میباید از
آیند یا نه پس بیه مودم مینو مکر مشایخ بلخ که جایز نیست نزوایت با نام حاجت
نفس و کذا لک لا جارة والهة یعنی همچنین است که اجاره و هبه کرده مینو شرب
و من سقی من شرب غیره یعنی کسیکه آب او زمین خود را از خواره غیرضا

من زند این اختیار فخر الاسلام است و بر وایت اصل ضامن نشود برین نسبت
شیخ الاسلام خواهد زاده لاسن سقی ارض و قدرت ارض جارة یعنی ضامن مینو
کسیکه آباد است زمین خود را بعد از آن زده کرده است زمین جار جاری و
همچنین است که غرق شود زمین جار و این وقتی است که آباداری دی بر حاد مود
بود تا که بر خلفیات بود ضامن مینو **کتاب الوقف** بدانکه وقف
مصدر وقف است عرب میگوید که وقف بنف و قوا فالقوا و انت نفس خود را نگاه
داشتن و در شرع است که گفته شود حبس العین علی ملک الواقف و التوقف با

كنفه كاللحار يبيع وقفها واشتريت ثمنه من ملك وقف وتصدق منه
 بغير عار به که معار ملک میر است و نفع وی ملک مستوف و بوقف گفته اند منصف است
 است و تصدق معذور است نزد امام اعظم لو وغند بها بهو حبس ملک الله
 و نزد امامین و قول الله و شتم است که ملک خدا الله بوقف از ملک واقف بدو میاید ملک
 خدا الله میزند بلام میزند و بیهوده میزند و میر میزند فتوی بگوید امامین است
 فلا ینزل ملک المملک عند البغیة الا ان یکلم به حاکم یفعل لفظ اول ینزل متفرع است
 بر وجهین یعنی وقتی که وقف حبس عین بود در ملک واقف بنی نزل از ملک مالک
 نزد امام اعظم لو مکرر است حکم کند قاضی بوقف است که لازم میزند زیرا قاضی بر حکمی حکم
 در مسئله مختلف فیه متفق علیه و الا فی مسجد بنی وافر بطریق و اذن الله بنی یا
 فیه و صلی واحد و این استنای عین است بر استنای اول یعنی مکرر مسجد یک بنا کرده باشند
 و جدا کرده باشند راه مسجد را و اذن کرده باشند مردم بنماز گذاردن درین مسجد و نماز گذار
 ده باشند که لازم میزند و نماز شرط است بنا بر آنکه تسلیم شرط است و مطلق واقف نزد
 امام اعظم لیکن تسلیم بر چیزی که مناسب آن چیز است و تسلیم مستحب است و عند محمد و سلمه
 الا التوکل و قبضه شرط و نزد امام محمد و تسلیم وقف بقولی و قبضه وی شرط است
 برای زوال ملک واقف و لزوم وقت و عند ابی حنیفه نزد ابی حنیفه القول یعنی زایل شدن
 ملک واقف بحد کفایت وی که وقف کرده فی وجه غنده و وقف المتاع و متفرع میزند برین
 خلاف سائل که یعنی صحیح است نزد امام ابو یوسف و وقف متاع بخله امام محمد و بر خیر تسلیم
 و قبض شرط است نزد امام محمد و متاع تمام است بدون قسمت زیرا که قبض است که در
 وی بود و نزد امام ابی حنیفه و غیره ویراد اصل میزند و متاع است که غیر ادا اصل بود و نزد امام

م ابو یوسف وقف است و شیوع کما طامس کند و فتوی بگوید امام ابو یوسف است
بدان که خلفا در شایسته است محقق القدره بود و اما در غیره مثل القسم بحکم صحاح مثلاً
روایت با وجود شیوع نزد امام محمد نزد مسجد لقا به مقبره و نه شیوع نزد امام ابو یوسف
نیز وجعل الفلک والولایه بنفسه یعنی صحیح است نزد امام ابو یوسف کرد اندین و وقف تمام وقف
یا بعضی ویرا از برای نفس خودش مادامیکه در حیات است و بعد از موت وی از برای اقربا بود
و نزد امام محمد روایت از برای تسلیم شرط است از برای خروج از ملک و وقف و شرط غله از برای
خودش منافی تسلیم است و فتوی بگوید امام ابو یوسف از جهت ترفیع بن بر وقف کردن
بجانبین است که صحیح است کرد اندین و وقف تولیه از برای خودش یعنی شرط کند که متول خودش
باشد مادامیکه زنده بود و نزد امام ابو یوسف بخلاف امام محمد و شرط آن تسلیم است از برای
آخری از است یعنی صحیح است شرط کردن و وقف اینکه استبدال کرده شود باین وقف زمین
دیگر که مثل این وقف بود یا بهتر که باید کرد و نزد امام ابو یوسف و امام محمد و وقف جای
ست و شرط باطل در زمان فتوی بود صحیح است از جهت فاسد و ترک ذکر معروف مؤ
تبرفاذا انقطع عرف الی القبر و این صحیح است نزد امام ابو یوسف ترک کردن ذکر معروف مؤ
یعنی ذکر کند که معروف نیست بعد از آن بداند که هر گاهی که منقطع شد معروف عرف کرده میشود و غیره
اگر چه ذکر کرده بود و نزد امام محمد و شرط تمامی وی نیست که معروف مؤبد مثل هر جا که وقف
بر علمی واجب است که معروف علمی باشد نه علمی غیره اگر وقف کرد بر معروف که احتمال انقطاع
داشته باشد صحیح است تا نگویا آخره و المساکین و صحیح عند محمد ره وقف منقول منه تعالی
کالمحقق و نحوه علیه الفتوی بنی صحیح است وقف چنانکه از جای جای دیگر میتوان بردن و
تعامل و عرف ناس بود همچون محقق و کتب و تبر و تشریف و کلند و ارده و تابوت و تابوت

و در یک طبقه برین است فتوی بخلاف آنکه موقوفی جایز نیست نزد علی حاکمون
جامه و حیوان و لایمیکال الوقف و لایمیکال یعنی مملوک نمیشود وقف و لایمیکال که در نمیشود وقف را و
بعض از متأخرین تجویز کرده اند بی وقف را از برای عمارت باقی و قیاس که حرام است و صحیح
است که جایز نیست و لکن بجزر قسمه المشاع عند ایضاً یعنی جایز است قسمتی وقفی که
مشاع است نزد امام ابو یوسف و نزد امام اعظم که هر یک قاضی حکم بجزر و وقف مشاع نافذ است
حکم وی و متفق علیه میشود بجزر مشاع و متفق علیه از آن اگر طلب کرده اند بعضی ایشان
قسمت را قسمت کرده نمیشود بلکه نوبت کرده نمیشود بدانکه اگر وقف کرده حصه خود را از اقطاع
مشترک است جایز است که قسمت کنند و اقطاع با شریک و اگر وقف کرده نصف عتاریر که همه
ملک وی است قاضی قسمت کنند میان واقف و مصرف لیکن قسمت میان مصارف رد است
بائشاً و بیدار آن از اقطاع الوقف بجا رفته آن وقف علی الفقراء یعنی حاصل وقف را اول
بفقر صرف کرده میشود اگر وقف کرده باشد بر فقرا و آنچه زیاده میاید بفقراء صرف کرده میشود
اگر هر شریک کرده نباشند و این وقف علی معین و آخره للفقراء یعنی مال باین اگر وقف
کرده باشد بر شخص معین و آخر وی از برای فقراء است این وقف در مال این شخص است
در حال حیات وی از هر مالیکه بود حاصل وقف را از وی گرفته نمیشود فان شاع او کانت
موقوفه اجرة الحاکم و عمره با جریه نه رده الی مصرف یعنی اگر امتناع کند یعنی قبول نکند این
شخص عمارت از مال خود پس یا فقیر بجز با جرد و حاکم وقف و عمارت کند با جرد و وقف بجهت
صرف عمر کند و الله اعلم یعرف الی عمارت و نیز خیر بوقت الحاجة الیها یعنی نقص
بفقر و بقبول بعضی بکس نون بنای ویرانست و نقص و وقف خوب ریزه و خشت
و نیز است که از عمارت زیاده میاید بعضی نقص و وقف را صرف نمیشود بجهت وقف یا فقیر
کرده میشود

کرده میشود از غیر اوقات عیالت حاجت و آن تعدد مصرف الیهایی و صرف ثمنه الیهایی
بقیم بیان مصداق میباشد اگر تعدد بود مصرف نقص عیالت فروخته شد و مصرف کرده
نقص دی عیالت و قسمت کرده شود میامصرف و قف زیرا که خبر عین است و حق
این را و رفع است نه در عین و عین حق الدست یا حق واقعی است باعتبار قولین
کتاب المکرر بدیهه که اگر اینه مصدر است از بایگه عرب میگوید که هست التی که را
بسته و قتیله خودش نداشته باشد یا نشتی و رافعی نباشد از آن نشتی مکرره حرام عند
محرره و لم یلفظ به بعد قاطع فیله یعنی اگر یک مکرر است حرمت نیز امام محمد و لفظ
نشد است حرام را لکن است که حرمت از جهت عدم جبری قاطع باشد و در آن و غیر
نوع حرمتی بی نسبت مکرر برام نسبت واجب است بفرض فندها اقرب الی الحرام
یعنی نزد و اکل برام نزدیکتر است اکل کل فرقی از دفع به هلاک و ما جو علیه ان
مکنه من صلوته قایما من صومه و مباح الی الشیء لیس فی قوته و حرام فوقه
الا یبعد قوه صوم الفد و لیس فی قوته یعنی خوردن فرغ است اگر دفع شود باین
خوردن هلاک وی تا که بخورند و میر و انهم است و ثواب بقیه است ازین اکل اگر قادر بر
نشأ بر این کار استاده و بر صوم وی و مباح است اکل وی یا سیری یا زیاده شود
قوة وی یعنی ثواب است و در مباح است و حرام است اگر از وجه حلال که بود حرام
است از فوق سیری مکرر از جهت قصد قوه و زده فردا از جهت اکه میماند و شرم
در که فوق سیری اداست بدانکه ریاضت بکم خوردن عاجز نشود از ادا فرایض و او
نست اما اگر سنگلی افتد که عاجز نباید مباح است همچنین است که حیوانی را که ترکه در
فسق نیفتد امتناع از خوردن کند تا که شرمه مباح است و حق استقال المعص

عورت نهت در انو عورت نهت نزد ما و نزد امام شافعی و بر عکس است و فخذ عورت نهت با نطق

و من محرمة امه غیره و اما در النظر و البطن و الفخذ من الاجنبیه و السیدة الی اللوحه

و الکفایت یعنی حرکات که نظر کند مرد از عزم خودش خواه نسبی بود خواه رفعا یعنی خواه

از عزم الحاکم بود همچون مادر زن و خواهر زن و غیر آن که اگر غیر خودش نیست و شکم در آن

و از بیکانه و غلام از رسیدن خودش تا وجه و کف دست تا که آن دو عضو را دیدن روست

و غیر این دو عضو دیدن روست و شرط الا من عن الشهوة الا عند الضرورة ^{لنفسه} و انشاء

و انشاء و ارادة النکاح و الشرأ و المداوات و نظیر موضع المرض بعد الضرورة

یعنی شرط کرده است و حرکات نظایر این بود از شهوة مگر نه ضرورت که روست نظر با وجود خوف

مشهوده همچون قاضی وقتی که اراده حکم کند بر زن و همچون شاه که اراده شهادت کند و همچون

مردیکه اراده نکاح کند یا اراده نکر کند یا معاکب کند زنی را و لیکن نظر بموضع مرض میگذرد

ضرورت و شکسته زنی نبود که تعلیم علاج کند این زنی را و ترسد اهل کند ترا ^{و اسحق}

الخطوات و الخی و نحو کمال الفحل یعنی چون محبوب و دشمن و خشنی در جل و حرمت نظایر این

نهت مردیست که رجلیته در در نظر بر اجنبی و اهل کمال اعضا من یحیی سینهما الوطی

و ما حل نظره حل مرسته یعنی حرکات بر همه اعضا کسیکه حرکات میباید و کس که حل

زوجه و کثرت و دیگران عضوی که حرکات نظاروی حرکات مساس دی و

حدث ملک امه او بکرا او مشرتیه عن لا یطأ حرم و طهرها و دواعیه حتی یستبرح حیضه

بعد التقبیل من کف و شتره ذرت شهید و بوضع الخجل الخامل یعنی هرگاه که حادث نه

ملک امه اگر بود بیکه بود یعنی در ملک مردی که نهت که در آمد اگر باین که نهت که بیکه بود یا خرد یا نهت

الکس و طی نمی کند با نظر که با یای وی زنی بود یا صبی یا حرم بود حرام است برین و طی این

کثیر و دواعی و طایفه آنکه طلبی که در کفایت بعد از قبضه این کثیر و کثیر که حیض
 می باشد و بیکبار در کثیر که حیض نمی باشد از جهت صغیر یا کثیر و بوضع محل و کثیر که حاکم است و در
 حیله است و طایفه آن که معلوم و طایفه بایسته بده الطهر یعنی رخصت داده شده است و مباح است
 حیله است و استبراق قول امام ابو یوسف و بیان قول فتوی داده شده است اگر معلوم بود عدم طایفه
 بایسته و درین طایفه که آن در وقت اگر معلوم بود طایفه بایسته و بی آن لم یکن تحت قهره آن
 یکبار نیست میماند حیله استبراق است که اگر در نکاح وی زن هر چند نکاح کفای
 بعد از آن نکاح بخرد زیرا که سبب نکاح است و واجب نیست بچنین است اگر زن خود را بخرد
 و نکاح آن یکبار است الا آخرتم مشتری و قبضه تم یطلق بین نکاح وی زن هر چند حیله
 است که نکاح کند بایسته از خرید مشتری یا بعد از خرید مشتری لیکن قبضه قبول از قبضه
 اعیان و نه باشد بر طایفه که در وی بعد از آن بخرد مشتری در صورتی که زن خریدار در
 اول بعد از خرید قبضه کند بعد از آن طایفه که در وی قبل از دخول در هر دو صورت و ماعدم نکاح
 استبراق صورت اول بنا بر آنست که خریدیت مشکو به غیر احال نیست پس استبراق صورت اول
 نیست و بعد از طایفه قبل از دخول است و طایفه مشتری در استبراق واجب نیست زیرا که در حین
 طایفه حدوث ملک موجود نشده است و در صورتی که بنا بر آنست که پیش از طایفه مشکو به غیر است
 و بعد از زمان حدوث ملک است پس استبراق واجب است و من فعل شهوة و دواعی و طایفه
 مقبیه لا یحتمل نکاح حرام علیه طریقه بعد از اعیان یحرم احدی میماند که کرده است شهوة
 یا از روی و طایفه یکبار از روی که خودش جمع کرده شوند و نکاح همچون دو ظاهر و ماهر
 و دختر مثل است بروی و طایفه که بدو دواعی و طایفه آن و قبضه حرام کرد اند که از روی
 کثیر که لا بر خود یا بایسته یا تحت مثل این مسئله مذکور شده است یکبار و یا نکاح حاکم است و حکم
 نکاح

لکاح امرأه الخ وکره تقبل الرجل وعتاقه في الزار و احده يعني مکره است قبل کردن
و نه است و کردن مردم را در یک از او معنی از او معلوم شده و ریاض و این قبول اما
اعظم و امام محمد است و امام ابو یوسف باکی نیست و این فعلی بر تقدیر است از حجتی یا
از حجتی کرامته بوده باشد اما بشدت حرام است باجماع و اگر با وجود از او قیصن بود یا چه بود مکره
یا امری و لا یس بالخصامة یعنی باکی نیست مردم را مصافحه کردن زیرا که سنت قدیم
و کرمه القدره فالعتة یعنی مکره است فروختن فضل آدمیکه مخلوط بود با دای جزیری
و مع مخلوطه ال استعاج بنده یعنی مع است فضل آدمیکه مخلوط بود با دای جزیری مجنون
خاک و غیره است استعاج باین مخلوط با بنظر که در زمین انداخته نشود از برای تقویت
زمین و بهیچ السرقین و خضاد البهائم لا الادی یعنی مع است فروختن سر کین و خض
کردن چهار پاننه آدمی و از برای الخیر علی الخیل یعنی مع است چناندن چهار پاننه است
تداس و سوا لا متروام الولد لا محرم یعنی مع است سفر کردن کنیز که دام الولد به محرم
و لیکن آنکه گفته اند قدام کاین در زمان قدیم است بواسطه غلبه صلح بر فساد و خلاف
زمان ماکه فی غالب است بر صلح به العصور من متخذة حر ایف مع است شیره اگر
فروختن بکسیکه شراب میریزد زیرا که عمر صلحیت بسیار خیر از دین و غیره است
بلکه فی بعد از تغیر آلت بخلاف فروختن آلت حر و ایام فتنة که در وقت بنا بر است
عین وی بسبب است به تغیر و کره اخلاص الله لخصه و اقراض بقال شیء یا خدمه
یعنی مکره است خدمت فرمودن خفی را و قرض دادن بقال یا چیزی بکسی که ازین بقال انحراف
یعنی به بقال دادن از چیزی و در و کوفتن مکره است زیرا که در معنی کوفتن از قرض
و اگر خرد که این نوع کند امانت دهد به بقال لیکن اگر فانی شود از آن نمی توان به بقال چیزی

واللعيب بالبر والاشطخ والعنف وکل شیء مکرر است باین بر و شط
خ اگر چه بگوید حرام مخصوص است و اگر چه بگوید نیز حرام است بوجهی که غلبه
و بر او غلبه است آنکه کل لعب حرام و دیگر مظنه فوت نماز است و قبیح حرمت
و همچنین که مکرر است تعنی از برای تمام او کل هو حر است بجهت آنکه ختن و طهور
زدن و جنگ نواختن و غیر اینها هر یک است و جعل الخلفه عقب عده غلاف
التقید یعنی مکرر است کردن عید غنای انداختن بخلاف تشکیل قوما گفته اند که اگر
است در زمان قدیم است بوسیله قتل که ختن اما در زمان ماباکی نیست زیرا که
کمزیریایی بسیار است و در عهد و احداث قوت البشرفه بلیغ نماید
یعنی مکرر است اینبار و آنکه قوه او در غرض کراخی در شد که فرزند این است
و همچنین است قوه چار و ابد آنکه مخصوص بقوت قول امام اعظم و امام محمد است
و فتوی برین است و قول امام ابو یوسف هر چه بلیغ فرمیکند بعامه ناس نخواهد
شدن وی احتکام است اگر چه زرد و نقره و جامه بود لا غلبه ارضه محله است بلیغ
یعنی مکرر است نهادن علی زمین خودش را و غلبه که کشید است از شد دیگر
زیرا که حق وی است و حق غیر متعلق شد است و بسبب الحاکم الا اذا تعدی الار
با عن القيمة فاحش یعنی مکرر است ترح تعین کردن حاکم مکرر و قبیح تعین کند
ارباب از قیمت تعدی فاحش باینطور که ده دینار دهند و است و دینار فرزند که
جایز است تعین حاکم بشود این عبارت را اگر فرزند بشیر حاکم صحیح است بلیغ و اگر
زیاده از تسیر فرزند بشیر حاکم را که ابطال کند بلیغ را و قیل قول فرزند کین ما کان
فی العامرات یعنی مقبول است در معاملات قول یک کس هر چگونه بود این کس را بود
بایند

یا بنده بگو یا کافر بگو یا مسلمان بگو یا مرد یا زن بگو از معاملات و نکاح و سفقات
و رب الادب و ادب و ازین تجارت خان قال کافر نیست اللهم من مسلم او کفار
حل اکل و من حیوان حرام یعنی اگر گفت کافر یکبار خردیم این گوشت را از مسلمانان
یا گفت از کتاب خردیم حلال است اکل این گوشت بر مسلمانان اگر گفت از حیوان
حرام است این گوشت بر مسلمانان و شرط العدل فی الدیارات کما یخرجون بحاکمه الحاکم
فی المستورد و العاقب تحریری یعنی شرط کرده شده است مسلمان عدل در دیانت بخواند
خبر از نجاست آب چنانکه گفت این آب نجاست باید که وضو و تیمم کند و در قول
فائق و متوالی ال جزم کند بعد جانب که را این قرار گیرد تا عمل کند **کتاب**
الاستیسه بدانکه استیسه برنج است و شراب الغله هر چه که استیسه باشد و استیسه
خوردن و خوردن و استیسه آب نجاست است حرام بخورد و مسکر کند حرم الخمر و بنیاتی من ماء
غیب و غلی و استیسه و قد فی البیضاء ان قلت یعنی حرام است خوردن این صمغ جام از آب
انکو که چوبشید باشد و استیسه باشد و قد فی البیضاء ان قلت یعنی حرام است خوردن این صمغ جام از آب
اعظم است و نزد اصحابین هر کس که استیسه خورد و استیسه خورد و استیسه خورد و استیسه خورد
و به مواد غیب طبع فزنی اقل من ثلثه و غلط نجاست یعنی حرام است طعم انکو که
چوبشید باشد و استیسه باشد و قد فی البیضاء ان قلت یعنی حرام است خوردن این صمغ جام از آب
استیسه بخورد و خون و نقیع التمر ای اسکر و نقیع ال زنبیب بین اذا غلبت استیسه
یعنی حرام است نقیع تمر که عبارت از اسکر است و مراد اسکر آب خوراکی است که مسکر کننده است و نقیع
زنبیب را لیکه خامند این دو نقیع هر کس که استیسه خورد و استیسه خورد و استیسه خورد و استیسه خورد
بنیم آن شیر است که از مویز و خرما حاصل شده است و نذ و بعضی حلال است بدانکه قند زرد
نام

مهر و طاعت و نفع و تر و سبب نزد امام اعظم و نزد امامین خود است و اگر کسی بپوشد
 مهر و حرمت و غیره و نیکو مستحق قطع این حرمت و غیره است نسبت بطلان و تقیید
 زیرا که حرمت وی بکتاب و سنت و اجماع است پس کافر می شود حلال و از نه حرمت و غیره
 آنست که حرمت اینها اجتماع است تا که جایز است بی وی متعلق وی ضامن است
 و مستحق وی کافر نیست و حلّ المثلث العینی مشتقّ اینست حلّ است متعلق که از اول
 در حالتی که تند شده باشد و مثلث آنست که دو بخش وی رفته باشد نسبت
 و یک بخش وی مانده باشد بعد از آنکه باید باشد تند شده باشد و کف انداخته
 باشد و این متعلق حلال است پس امامین و نزد امام محمد حلال است بچون قول امامین
 و بنید التمر و الریب مطبوخ و طینه و استنداد شرب باکم لیکر بلایت لهر و طرب
 مطبوخ حلال است شرب و تر و سبب در حالتی که طنج کرده شده باشد و اندک طنجی و اگر تند شده
 شد و یک شرب کرده باشد ملا می که مست کرده است بی نیت لهر و طرب این نزد امام
 و نزد امام سیف است و نزد امام محمد و امام شافعی حرام است اما قبح آخر که باو است
 می شود و حرمت با اتفاق همین است اگر لهر و طرب بود باشد و الخلیطان یعنی خلیطان
 حلال است و خلیطان آنست جمع کرده شود و می آید خرم و آب و میز و اندک چوب تند
 و کذاشته شود تا آنزمانیکه چوب تند شود و بنید العسل و التبن و التبر و التبر و التبر
 و آن لم یطبخ بل لهر و طرب بی حلال است شرب که گرفته می شود از عسل و از
 و از گندم و از جو و از ارزن اگر طنج کرده نشو باشد و لهر و طرب بود باشد باکم و
 شرب شرب منکوره حد واجب نمیشود و اصحّ آنست که می شود و حلّ الخمر الخلی و لهر و طرب
 یعنی حلّ است فخر سر کردن و اگر به بعلاج بود باز ختن نمک مثل سرکه شده باشد و

امام شافعی اگر بانداختن چیزی را که شکر باشد حلال است و استیفاء بالبدن و الحکم
 و التزکة یعنی بالبدن که در وقت و حتم کوزه سبزه است و مرقه طرف است که بقدر
 شکر است یعنی حلال است شکر که رفتن درین طرف و استعمال بد آنکه این طرف
 خاصه ضرر بود در او پس بعد از آن که ضرر است در او و علیه السلام نمی کرده اند از
 این طرف و حریم شرب در وی الحکم و الا متناهی است و لا یجوز شرب به یک سبزه حریم
 خوردن و در وی ضرر و استیفاء است که کردن بوی یعنی موی ابروی مستی زیرا که نوع
 استیفاء است و استیفاء از ضرر حریم است و حذر کرده میشود کتاب الذبائح و ذبائح
 جمیع ذبائح و ذبائح نام آن گشته اند است حریم ذبائح که تذکیر یعنی حریم است شکر که
 قسمیه شکر است پس شرط حلیت ذبائح تذکیر است بدانکه شکر و قیاس گفته است مر
 بذبح حیوان که آن است آن وی ذبیح بود تا خارج شود ما می طلخ و زکوة الفرو و جرج
 الکفان من البدن یعنی زکوة فرو و آن است که قادر بر ذبیح نباشد بواسطه آنکه در جا
 افتاده است مثلاً جرات کرد است کجا که باشد از بدن و زکوة الاخذیه از دجا بیان
 الحلق و اللایة و عروقه الحلقوم و الحمری و الوو جان یعنی زکوة اختیار ذبیح کردن
 میا حلقی سر سینه در رکهای که قطع کرده میشود در ذبیح جرات حلقوم مجرای نفس
 و دیگر مریت این مجرای طعام و شراب که آن سر سینه در رک است و دیگر و جرات
 در دو جان و در رک است در کردن که مجرای خون است که در عرق شکر گفته میشود و حلق
 یقطع ای شکر منها حلال است مذبح یقطع که هر کدام را زمین جمار مکتور
 امام اعظم بقوله اول امام ابو یوسف ویرا استی قطع حلقوم و مریت که از دو جان
 شرط است فلم یزف فوق العقدة و قیل یجوز شرب جانیه است ذبیح بالآلئیه که نیز جایز است

الفحج فی قرب الیف علی الوجوه
 ان یقرب به القرب الی العبد
 و قصد تغطیکه فمذا یوج
 الحرمة و یکون الذبائح مشر
 و ما یفعل الجملته من الذبیح
 عند قبرا الذبیح و ان شکر
 و علی المرایض و غیره فمذا
 یوجب الحرمة او کان یو
 العدد ان ذکر و اسم الله
 علیه یکون بذلك
 شرح ابو المحارم
 و لا یجوز شاة عند التقیو
 و عند انشاء الجدید و عند
 الشراء الدار و عند المر
 و عند الحری الموالان النبی
 علیه السلام نمی عن ذلک
 و قال فیه جمیع العلماء
 یکره الذبیح
 فتاوی قاضیان

فكر انة دفعه و دما
 طبع في الرحم المرقه لا
 يكره المرقه و كراهية
 هذا الاشياء و كراهية
 تزيينه لا تحريم
 قبيح نفسه

ولو طبع مرقه الفم
 بغیر الفم مع الفم
 جاز اكل اللحم دون
 كان اضمحلالا فكلها
 حرام و ما و المراه
 الحيوان كبوله طبع
 بانث لا يجوز الا
 و بما لا يتقوى جامع
 الا حاكم من غير
 ير حواجه ماله

بعضه يكذب زير ال في بالاي حلقه واقع يفتو و بعضه كفته الذ جائز است و بعضه
 فيه حرة الاسن و طفر اقا متين يعني حال است في بهر خبريكه تيزي بود كه قطع الكلى
 و خون روان ساف و همچون تيزي سلك و تيزي في و تيزيكه و در نه است مكر
 و ندان و ماخذ در حال كه خود و موضع خود بوده باشد جائز است اگر كنده باشد از
 موضع خود جائز است في لكن مكروه و كره اتخي و السخ قبل تيزه و كل تيزه
 بلا ايقه يعني مكروه في كردن بلوريكه حرام مگر تيزه نو و مكروه است بخت كردن
 تيزي از خش شدن يعني بشا را كند س كن شود از اضطراب و ديكر مكروه است تيزي
 به فايده بود و ركوة حاجت نبود و شرط كون الداج مسلما او كتابيا و لو حريبا و
 امرأه او جفونا و صبيها يقبل يعقل و يقضبط او اقلق او اخرس يعني شرط
 كرده شده است بودن ذرايح مسلمان يا كتابيا اكثر حري بود يا امرأه يا جفونا و صبي
 و بما لا يتقوى جامع بود كه ميدانسته باشد كه و بچه به نسبه حال است و ضبط داشته باشد او است و في راي
 الحاكم من غير خفته كرده باشد يا كنگل باشد يا اگر صبي عاقل و ضابط نباشد رواست و بچه
 لا يوجب من الكتاب و مرتد تارك شتمه عدا و ان نسبه صحيح يعني حال است و بچه
 كتابي است مگر و ير همچون بت يريت و اتش يريت و همچنين است حال است و بچه مرتد
 و تارك شتمه يقصد و اگر فراموش شتمه را ترك كرده باشد حال است پوشيده غانكه حال
 و بچه معلوم نشد بدانكه اگر ميگفت بشرط كرده شده است انيكه ذرايح عالم شرعيا و
 بود رعايت مشايها كند و انيكه كتابي نبود و مرتد نبود و اگر بفراموشه ترك شتمه
 و بچه بوشن ميگفت است اخر بود و متنادل همه مجامع مذكوره بود و حرم ان غلط
 اسم الله و اسم فلان و كره ان و صل و لم يطق خور الله اللهم تقبل من فلان و حل
 ان فصل

ان فضل صدقه و معنی کماله قبل الا قبیح و التسمیه بینه حرام است مذبح اگر عطف
 کرد بر اسم الله غیر اسم الله را چنانچه گفت بسم الله و اسم فلان یا گفت بسم الله فلان یا
 بسم الله محمد رسول الله و محمد و مکروه است اگر وصل کرد و عطف کرد چنانچه بسم الله
 اللهم لعل من فلان یا گفت بسم الله محمد رسول الله بر وجه فتح محمد و حل است اگر فصل
 کرد در صورت معنی انجمن فصل از خا بنیدن از برای و قبل از بسم کردن
 و نذر بخواب و ذکره و بجا آوردن بقول الغنم علی معنی مستحب و نذر مکرر است
 بخ در بقول غنم علی شتر است و معنی نذر قطع عروق است در پایان و کفی الجرح و غنم
 تو شش او سقوط کند غیر ممکن ذبحه لای صید استائش یعنی کفایت نمیکند در
 ذبح جرحت کردن در جارد ای سوار است یا افتاده در جاییکه ممکن نیست ذبح بر کوه
 اختیاری و کفایت نمیکند در صید یک آموخته است زیرا که قادیست بر زنج و یز کو
 اختیاری و لایحی جنین میت و جدره بطن آینه حلال نیست چه مرده که یا قیه
 است و زنگم ما و زش بعد از ذبح بقول الاحام و اسام و زفر و بقول امامین حلال خلق
 وی تمام شده باشد زیرا که زکوه ما و زکوه وی است و الا حلال نیست و لایح ذوات
 و غلبت شیع و اوطی و لا الحشر و الحمر الایله و البغل یعنی ناب و ندان نیست و ذوات
 ناب حیوان است بدندان نعلی نمیکند همچون شتر و بلبل که کرک و یوز و معنی غلبت چنانکه است
 و ذوات غلبت حیوان است که نمیکند نعلی نمیکند همچون جرج و ما و زش همین و معنی سبب و زنده
 یا نیست و شتر است جانوران نوزدی اندک خون ندارد و لفظه من لیس بیان ذوات
 و طیر بیان غلبت و لا الحشر است عطف است بر ذوات و الحمر عطف است بر شتر یعنی حلال
 ذوات و ذوات غلبت است که آن سبب است و طیر است و شتر است و زفر خاکی و بطنه

از آنچه در این فصل است
 شتر الغ و بغل و لا
 یحل اكله و بغل شتر الغ و لا
 یحل بین الانسان لا یحل
 لان النجاسة سری اللحم
 و جلده زما و اذا احترق
 صوفیه بالنار من غیر شتر
 لغم لا یحل
 کذا فی العلوج و الطحادی
 و قسه و زابدی

اند حضرت موش خاکباز و شسته و سوسن ماکرت و الحیل عند ابحر یعنی حلال است

اسب نزد امام اعظم و نیز امامین بآن جهت اکل وی زیرا آن جابر رضی الله عنه از رسول

علیه السلام نمی کرده اند بآکل اسب روز جنگ خیره و البقیع و البیر بوع و الا یقع الذی

یا کل الحیف و لا الحیوان ما شوی سبک لم یطی یعنی حلال است گفتار و موش و شسته و کلاه

و شسته که اکل میکند حیوان و جمیع حیوانات و حیوانی است و همچنین است حلال است حیوان

آنچه است غیر ماهی که طعم گرفته است یعنی خود مرده بر او آب نکرشته است اصولاً است که ماهی

بسبب ذرات حلال است اگر چه سبب ذرات حرام است و الحیوان و انواع اسب بآنکه بآنکه ذرات

از نزع و الا زیتب العقیق معهما یعنی حلال است ملغ و انواع مکرر ذرات و ذرات غنی

و عکس و غیر گوشت حلال است با رکوة **کتاب الفحی** یعنی اضمحیه یعنی بجز ماهی آن حیوان است که

فرج کرده و بنود و در او غید قریب به نیست حدیث خدا تعالی و جمیع اضمحیه است بی شکر

من فرد و بقرة او بعیر منه الی سبعة ان لم یکن بغیر او قل من سبع یعنی اضمحیه گوشت است

از جانب یک گوشت و یا بیشتر از برای اضمحیه از جانب هفت گوشت اگر نباشد هر یک که اکثر از هفت

یک از هفت این بقرة یا بعیر جانبی هر یک باشد شش بقرة یا بعیر هفت دینار و شکر کنند و در

هفت گوشت هر یک شکر یک دینار بود لیکن یک از شکر از یک دینار کمتر و او جایز نیست

و از قربان محسوب نیست از جمله دام و یعلی اللحم و زنا لا یجری الا اذا ضخم مد کا رة او جلده

یعنی قسمت کرده و منقو در میان شکر با نوزاد بقدر اسب مکرر و قتی که نیم کرده شده باشد با این لحاظ

ی وی یا پوست وی که او است زیرا که صرف جنس است بغیر جنس بخلاف عدم انقیام که عمل بود

چونکه در تقسیم ملک است یعنی ملحق است و هیچ اشتراک ستم بقرة شتر یا اضمحیه یعنی ملحق است

شکر کنند شتر گوشت بقرة که خریده شد است از برای اضمحیه و شش که بوی هفت گوشت شتر

زیرا

زیرا که شرکت است پیش از خریدن و دوستی بخشن بعد از خریدن اگر چه یک کسی خریده

و بگوید امام زفر و بر و ایستاد امام اعظم را دوست و از قبول انشوا حبیب یعنی شرکت

بنیان خریدن مستحب است و بر و ایستاد امام اعظم شرکت بعد از خریدن مکروه است و زفر ^{یعنی}

اگر کسی مال طفل غنی فدا کند کل طفل و مابقی بیدل یا بشتیغ یعنی قربانی میکند بر روی

از مال طفل غنی پس اهل کند ازین قربانی و آنچه باقی ماند بدل کند چنانکه بکلیف گرفته میشود یعنی آن

جزوات آنچرخ چون جابره موزه و غیر آن نه بخیر که بکلیف از وی بسمول بود همچون نادرش

و اولی قمرها بعد صلوة العید آن خرچ در مهر و بعد طلوع خرمیوم الحرام خرچ غره یعنی اول

وقت الضحیه بعد از صلوة عید است اگر خرچ در شمس کند و بعد از طلوع صبح روز عید است اگر خرچ

شمس کند پس مقبره مکان است که قربانی میکند در وی نه مکانی است که واجب شده است در وی

قربانی کردن بعد از صلوة پیش قربانی کردن امام و آخره قبل غروب الیوم الثالث یعنی آخر

وقت الضحیه نزد امام اعظم غروب و زل سیدم عید است و نزد امام شافعی جایز است در چهار جا

و زید و اعتبار الآخر للفقیر و صدقة و الالة و الموت یعنی اعتبار کرد و میت و آخر از بر فقر و

ضد فقر که غنی بود و برای ولادت موت یعنی غنی بود فقیر شد و آخر ایام عید واجب نیست بر

تفقی یا فقیر بود غنی شد و آخر ایام عید واجب میشود بر وی تفقی یا غنی شدن اگر متولد شود و آخر

ایام عید واجب میشود بر وی تفقی اگر غنی بود و طفل اگر مرد و در آخر ایام عید ساقط میشود از وی و اگر

خرچ فی اللیل یعنی مکروه است قربانی کردن در شب و یقین العاد و فقیر شری لا الضحیه یعنی

حیة و الفی تصدقها قیمتها شری اول یعنی قضا میکند کسیکه نذر کرده است قربانی کردن

و فقیر که خرید است که بگوید از برای قربانی و مدتی قربانی بکند و قضا کردن وی باطل است

است که تصدق میکند که بگوید از غنی تصدق میکند بقیمة وی خریده بود اول یا نه و

تا کرده بود از ایام تقیه و حج الجذع من الضمان یعنی صحبت قربانی کردن شش ماه را
از کوه کوه کوه و بند و قنیه و بطوریکه بود از دور اگر کسی بند تصور کند که یک است
و انی فصای امان غره و هو ان حول من الضمان و لغز و حولین من البقر و خمس من الابل
یعنی صحبت قربانی کردن شش و نیم از شنی از غیر کوه کوه و بز و دشت از بقر و پنج سال
از ابل حاصل آنست که جایز نیست تقیه کوه کوه و بز یک و زیاده یک و کاه و دو سال
و زیاده از دشت و شتر پنج سال و زیاده از پنج سال اما جواز شش ماه را در کوه کوه است
نه از غیر کوه کوه و نیز پنج التواله و الحاد و الحاد لا یجوز و عرجا لا یجوز الا المک و ما یجوز اکثر
من ثلث او ثمنها او غیرها او البتة او ذنبها یعنی ذبح کرده میشود کوه کوه یک و زیاده است و
کوه کوه یک شش ندارد و کوه کوه یک ذبح کرده ثلث است نه کوه کوه یک لا یجوز و در شتر و غیر
مانده باشد و کوه کوه یک شش تقیه یک یک یک یک یک و نه کوه کوه یک شش از ثلث کوشش می
رفته است یا چشم می یا ذنب می و رفت است بدان عیب فاحش می شود و کوه کوه
قربان عیب اندک غیر مانع است و ان مات احدی و قال ورثة اذ یجوز علیه
حج بکفر عن اقصیه و متقه و قرآن یعنی اگر فوت کرد یکی از بیعت شریک از خود و
یک بیعت که شریک بود در بقعه به نیت قربان خریده بودند و از آن کشته که
وی را ذبح کنند از جانب میت و از جانب خود یا آن صحبت اگر ذبح کنند از این جانب
و میت می شود اگر و قیاس آنست که قیاسین جایز نباشد جنانچه صحبت تقیه و متقه و قرآن
و ان کان احدکم کافرا یا مرتدا اللهم لا یجوز ان یبذل کما یبذل یاربنا و یاربنا
جایز از یکدیگر زیرا که قربان مخفی نمیشود و چون بعضی نیت غیر قربان است و یا که
و یذکر و بسبب من شایسته است جاییز نیست خود از قربان و بدینکه خوارند و بخندند یکدیگر

خود و منتقل از و غیر آنست که ما در هر کار یکدیگر شایسته را جایز نیست اهل دی
 و اگر اهل کند قیمت ما کول واجب میشود و در باب تصدق و ترک لذیعیال
 توسعه علیهم السلام بیده ان احسن و الی امر غیره یعنی مستحبست تصدق کردن
 ثالث و میرا ترک تصدق کردن هر صاحب عیال را از جهة توسعه و فراخی بر عیال
 دیگر مستحبست بخت خود کردن اگر شرطه فیج را امید داشته باشد و الا نداند که
 غیر او کرده فیج کتاب یعنی اگر اهل کرد و کتب بی جایز نیست زیرا که از اهل فیج است
 لیکن مکرر است و تصدق بجلد با او بعد از الله انبئله بما یقع به باقی یعنی تصدق
 میکند گوشت و میرا بپوشش با عمل کند بپوشش و میرا الت یعنی انبال یا غیره
 یا تبدیل کند بخرید یعنی برده شود در حالت بقای آن بخرید و یک طبق و کاس
 و تبدیل کند بخرید اشتقاق می بایست که است فان بیع غیر ذلک تصدق ضمیمه
 بیع اگر فروخته شد بجلد بخرید که نفع برده میشود در حالت بقای وی تصدق کند
 و غلطه انسان و فیج کل شاة صاحب صحیح بلا عزم یعنی اگر غلطه کرد و در کس و فیج
 کردند هر یک بگویند آن دیگر صحیح است با آنکه اذن لازم شود بر یکدیگر اگر چه قیاس
 ضمان بود چونکه با اذن یکدیگر کرده اند لیکن واجب است و همان نیست بنا بر آنکه گویند
 یکدیگر اند و فیج وجه التفحیض ان الفصیل الاولیة و ضمها یعنی صحیح است قربان
 کردن بگویند غصب بگویند غصب و بیعت قیاسی شد بگویند و غصب و بیعت بگوید
 و فیج و نزد امام از فروشی نیست و غصب **کتاب العیبه** بدانکه عیبه لغت مصدر است گفته
 میشود عیبه کرده شده را بدان عیبه جانوری است که متوقفتن بواجب الطبع که ممکن نبود رفتن
 مکرر بگوید خواه ما کول الیهم بود خواه غیر ما کول الیهم بود که در عیبه غیر ما کول مفتیست بپوشش

با وضع این کتاب در کتب

و یک کل ذی نایب غلبت بر طر علمها و جبر جماد اول مسلم او کتابی سمیه علی متنی
حسن یوکل یعنی حلال است صید هر ذی نایب غلبت همچون کس و یوز و جرج و بار شکر
انکه آموخته بودن این ذی نایب غلبت و جرات کردن این صید را و بطوریکه مسلم کتاب
ذی نایب غلبت را در حالیکه تکریم کردند این مسلم و کتابی که عاقل بالغ باشند تا که اگر صید
یا بخوند باشند که تسبیح را نهند و صید این صید یک تسبیح است و منوحت که بر نه است
از مردم به چهار یا پاد و پاد و سورت حال آنکه اصل کرده شود و دی لفظ علی متنی متعلق
بارک است بن صید یک ماه است تسبیح است نه منوحت است و صید یک و در اوست منوحت

نه متنی زیرا که از حیرت مناج بیرون آمده است و لایزال العلم مال الی صید و لا یطول
و قنیه بعد از آنکه تسبیح و دیگر حلیت است که تکریم باشند و نایب و ذی نایب منوحت
که حلال است صید همچون کس غیر معلم و کس نجوس و شرف و دیگر است که تکریم باشند استوان
بعد از آنکه زیرا که اگر طویل شود استوان بعد از آنکه صید منسوب بارک یعنی نخل یوز
بعد از آنکه اگر کمین کند صید را که از جمله حیوان منوحت منسوب بارک است و
و یعلم العلم ترک اصل الکلب ثلاث مراق و رجوع الباری دعا نه منوحت است و منوحت
اگر کلب بزرگ کردن وی است سه مرتبه و اگر بار یوز به کشتن وی است یکبار و منوحت صاحب
و این بقول ما مین است و بروایتی از امام اعظم است فان اصل بعد از آنکه منوحت

فلا یوکل ما صد و بقیه ملک و لا ما یقید حتی یعلم یعنی اگر کس که بعد از ترک کردن سه یا
این منوحت اصل ذی علامه جهل است پس کس که منوحت صید را که کرده است قبل از این که
حالتیکه باقی بخورد و ملک صید و نه آن صید که خواهد کرد بعد از این تا منوحت شود و شرف الی
لرحم الله و الجرح و ان لا یقتل عن طلبه ان غایب می سمیه یعنی حلال شدن صید

تشریعت در وقت روی و حرکت کردن است و دیگر آنکه نشسته از طلب اگر غایب شود در حاکم
برداشتن است که است یزید و بعد از آن مرده یافته است و اگر نشسته از طلبی بعد از آن مرده
حلال است اما هرگاه که نشسته از طلبی حلال است زیرا که کوه اضطراری میخورد فان او
المسل و السامی حیاً رکاهه فان ترکها مائداً حرم یعنی بعد از آن وقت صلیه را نکند
طلب باز یا اندازد زنده تر نشود زنده یافتن تر که کند میگوید اگر ترک ترک کرد قصد حرام است
زیرا که کوه اختیار نموده است با وجود قدرت که او را قتل معارض بفرستد او بندت تعلیه
ذات حد یعنی جنبای حرام است هرگاه که نشسته صید تر که نباشد یا کوه قتل که نمی باشد
نباشد حرمت وی نباشد آنست که احتمال او که قتل وی بسبب ثقیل بود تا اگر ضعیف بود و غیره
حلال است بنا بر آنکه حرمت است که موت بسبب حرام است او روی فو قوعی عا و سطح علی الارض
یعنی یا انداختن تیری و زدن صید بر افتاد و آب یا در باغ بعد از آن افتاد بر زمین حرام
اگر وی و لیکن اگر جرمی لم یسل ولو اجتماع من مسلم و مجوس یعنی اگر سال یعنی اعتبار کرده
میخوردانند و در صید که اگر کرده شد است سلب اگر میخورد زجر و اگر از مسلم و مجوس
باینکه که یکی اگر کرده و دیگری زجر کرده اعتبار کرده میخورد اگر سلب اگر از مجوس
بوزجر از مسلم بود حلال است و اگر مجوس بود حرام است بدانکه مجوس مثل است تا اگر مجوس
یا تا که نشسته بهمن حکم دارد و آن اخذ غیره از سل الیه جل که صید می فقط عضو من لا یفقد
یعنی اخذ کردن غیر از آنکه اگر کرده شده است بوی حلال است این غیر از آن ممکن است
تعلیم بطوریکه معین را کرد و غیر معین را نکرد و نزد امام است فقیه حلال است قول وی و وی
تا آخر یعنی حلال است غیر معین جنبای حلال است صید که تر زده شده است و بریده شده است
از وی و لیکن حلال است آن عضو بریده شده است و آن قطع آنرا و اگر بشود مع قطع او

مخفی و مسلم و اکثره او در نصفین اکل کله یعنی اگر قطعه کرده شد به شش حال اگر بیشتر بود
ما شروان وی یعنی دو بخش شده باشد بطوریکه شش وی بجا نباشد و بود و شش بجا نباشد
باقطع کرده شده باشد نصفش و وی یا بیشتر سر و قطع کرده شده باشد بدو بخش اکل کرده

همه وی و اما ریح صید فرماة آخری فقتل فی الاول حرم و ضمن الثاني که قیمتة خروج
آن کمال الاول الحیة و اما فقتل تا یعنی اگر تیر زد صید بر عبداللّه و دیگری تیر زد و کشت

صید را پس این صید ملک شخصی است لیکن حرام و ضامن میشود شخص خانه و ویرانه
قیمت این صید در حالتی که خروج بشرط اکل شخصی است بطوریکه از مرأستاج بیرون آید
باشد و الا ملک شخصی است اما ملک شخصی اول بنا بر آنست که احتمال دارد که موت وی بسبب تیر

بود و این نذوة نیست زیرا که سبب انتقال صید الله است پس حال آنست که نذوة اخذ از
زیر اقامت نذوة اختیار و همان قیمتة خروج وی بنا بر آنست که ملک موجود را قتل

کرده است و این بر تقدیری است که موت از خانه واقع باشد باین طور که از سعی اول احتمال
اینست باشد و از احتمال نباشد یا موت منسوب بخانه شود و اگر موت از هر دو بود یا

نیز در اقصای منزهه تعیین را و لیکن ما یوکل کلمه و ما لا یوکل یعنی جایز است که صید کرده
جانور که اکل کرده شود و وی و جانوری که اکل کرده شود نجس و وی ولیکن بعد از صید کردن

نجم و وی و بخت وی یا بکشت یا اینکه از بدلی بکشت و وی و موی وی و پیری صید کردن
روست یا از برای نفی ضرر است **اللقطه و اللقطة** و این بدانکه لقطه و لقطه ماخذ است

از لقطه یعنی برشته شدن فعلی معنی مغلول و نام طفل است که دو کله داشته است و در
نام طفل بشرط آنکه بمول النسب بوجهی است لقطه که ماخذ است از لقطه و آن

ان مال است که یافته شده است و راه و معلوم نباشد صاحب وی و ابق ملک است که
کرده

گرفته است از مالکشی موقوفه است از ابق که یعنی ترکین است رصد است یعنی بر دهن
 لقیطه حبس است از ترک وی زیرا که ترخیص است در وی بر صفا و در آن خیف ملک یک
 کال لقیطه یعنی اگر ترسیده شود لقیطه واجب و دفع وی و هر چه بجز رقه و نفقه و خجانیه
 در بیت المال و امانه است یعنی لقیطه از اوست مگر کوا بر بنده که بوده باشد جناحه دعوی که در
 دعوای که از اند و نفقه وی حیانت در بیت مال است یعنی و بقی و خجانی یا یا نیکو و واجب
 شود بر وی بیت مال است و الا یؤخذ من اخذه یعنی اگر اخذ کرده باشد از اخذ وی جریم
 وی سبقت کرده است پس اول است و نیست نسبت به غیره ولو جلیین یعنی نسبت لقیطه
 ثابت میشود اگر کسی دعوی میکند دعوی اگر چه مدعی دوم بوده باشد اگر مدعی لقیطه
 باشد و مستقیماً دعوی نسبت نکند و حق نصف منقسم علیاً یعنی ثابت میشود اگر کسی
 میکند ازین دوم و ثلث را باین طور لقیطه در حادی زیرا که ظاهر است بر موقوفه و موقوفه
 بلقیطه او عباد او کاب و کرا و و میا و کان مسلماً ان لم یکن موقوف او عباد عقی است
 بر جلیین یعنی نسبت وی ثابت میشود اگر کسی که دعوی میکند اگر عباد او باشد لکن لقیطه حرام
 یا مدعی ذمی بوده باشد و لکن لقیطه مسلماً است اگر نباشد ولایت این و تفسیری است
 تصدیق کرده شود قول ذمی چون لقیطه در ولایت اسلام است و حکم بر اسلام وی کرده
 و اگر نسبت از کافر ثابت میشود لقیطه کافر میشود و تسبیح و ما شغل لرف الیه یعنی مالیکه
 حکم کرده شده است بر لقیطه ملک لقیطه است و عرف کرده شد بر لقیطه بعضی گفته اند که عرف
 با عرف میکند و بعضی گفته اند به امر قاضی میکند و لکن نقطه قبض تسبیح و تسبیح عرف
 لا انحاء و عرف مالک لا جاریه یعنی جایز است بر باند لقیطه را قبض و باین لقیطه
 تسلیم کردن بت کردی و جایز نیست کلاه وی زیرا که ولایت ترویج بر ارباب وی باشد بلکه

و اینجا بجای آنست و دیگر جایز نیست تصرف مال وی به بیع و شراوت با جاره و او وی بعضی
گفته اند که جایز نیست و لیکن اصح آنست که جایز نیست زیرا که مالک تلافی منافع وی نیست ^{و القوط}

احاطه الهی استمد علی اخذ غیر و علی زیاده و معنی لفظ مذکور شدست بدینکه اخذ می کرده اند
نیکو یافته است لفظ را بعضی گفته اند حاصل نیست رفیع وی زیرا که مال غیر است چنانچه

و بعضی از متقدمین از آنجا که تا بین میگویند حالات رفیع وی و لیکن ترک افضل است و نیز

علما ماوعا گفته اند که رفیع وی افضل و الا اخذ آن چه مالک اخذ کرده بود

اگر و شش طره بدست ضامن میزند اگر منکر باشد مالک اخذ ویرا از برای او و حاصل

است که واحد اگر اقرار کرد و اخذ ویرا از برای خودش ضامن میزند و باقیه را اگر اقرار کرد

خالی ازین نیست که استمدا کرده است بر اخذ خود و نه از برای او و این صورت نیست ما

شما کرده است و گفته از برای او اخذ کرده بود و مالک مسلم ندانند و ضامن میگوید و ما ^{اعلم}

و امام محمد و امام اسحاق ^{برای} فیهما لیتو لک قول قول وی است از اخذ کرده است و عرفت

در مکان و جدت و دو جامع موت لا یطلب بعد بایف و حسب لفظ تعریف وی در موضع ^{نیت}

در جای که جمیع انقضاء کند که آن بود طلب نمیکند بعد ازین مدت خواه قلیل خواه کثیر بود

جمع جمیع است و جمیع است بطریق تعریف است که مناد کند و گوید لفظ یا قدام و بعد

مالک را بر این که مالک وی و وصف کن کونا و کنه بوی و ما لا یبقی الی ان یخاف و ده

بصرف فان جاها جاره ارضی الا خذ یخ تعریف کند چه را که تا بهیچانند محو انکس و خرب

و طحا میگوید از برای خود و مت مثل آن وقت ترسیده شدن ویرا بعد از آن که تعریف کرد

خارجت ظاهر شد قضا کند بعد از قضا ظاهر شد مالکش خدای را که خواهد جاره دهد

و الا قضا کند و بر این که گفت است اگر خواهد متعلق را تصفیه کند و الا مسکین را تصفیه ^{کند}

خاصه ولایت رجوع نیست بر آن دیگر و اگر عین وی قایم بود خود کند ملک از مسکن اگر خواه
و ما اتفق علیما بل اذن حاکم تبرع و باو نه و نیز علیما یعنی اگر لفظ بیم بودن خبری نفقه است
برین بیمه با قافیه ^{افزون} تر است زیرا که مثل ادای این غیر میشود و اگر خبری و اگر باون قافیه نفقه کرده است
وین بر مالک بدانکه امر قافیه در حال غیبت وی مرکب است و اگر لفظ فی مالها منفق و انفق
علیها کمال لایق یعنی با جرم و در قافیه خبری که مرید را منفق است و قابل اجراء و اذن است و انفق
کنند بر وی همچون عدم کفایت زیرا که در انفق از اجراء حیای است و نظر بحال مالک اعتبار
عدم الزام دین بر مالک و ما لا منفق له اذن با نطق علیها ان کان اصلح و الا باع
یعنی لفظ که منفق نیست و قابل داون نیست اذن کذا قافیه ملحقه را با نطق برین لفظ
اگر انفق اصل باشد و اگر اصل نباشد باید طور که ترسد نفقه بقیمة بر او نشود و قافیه و
امر حفظ ثمن کند و للمنفق جسمها لا احد النفقة یعنی هرگز بر منفق را جسم لفظ از برای
اخذ نفقه بعد از آنکه انفق کرده باشد با قافیه زیرا که نفقه دینی است لازم شده است بسبب لفظ
بر در حکم رهن میشود و قطع نمیشود و دین نفقه پس اگر مرید منقطع از جسم فان بکلیت
بعد از جسد لفظ یعنی بکلیت لفظ و مرید منقطع بعد از جسد قطع شد نفقه زیرا که حکم
فان بین علامتها حل الرفع و لا یجب بل اجماع یعنی اگر مسکن کرد مدعی لفظ نشاء و بر این
طور که بیان کنند وزن ویرا غرض ویرا اشوا حل است و فعلا این لفظ باین مدعی و واجب
دفع وی بکلیه تا که اگر بایکند از دفع با وجود بیان علی امته خبر غنی شود و مرید مدعی تا کوه
نگذارد و نوزاد است فلی و امام مالک واجب دفع بعد از بیان علی امته و یفتی به فقیر اولا
تصرف و لوی اصله و غیره و عسر یعنی جائز است با شتاع باین لفظ در حالتی که فقیر بود و اگر
فقیر نبود تصدق کند اگر چه بید و مادر و فرزندان بود اگر فقیر باشند این مجایز است زیرا که

محل تصدیق اند و ندیدند اخذ الا بقی من قوی علیه و ترک الفضال قبل احب یعنی بدانکه بقی
مملوک است که کفریست است از مالک قصد افضال مملوک است که کم کرده است منزل مالک را بقصد
یعنی مستحب است اخذ بقی مرکبی که قادر باشد بر اخذ وی زیرا که احیای ملک است و ترک افضال
گفته اند که است که مستحب است نگاه داشتن زیرا که مکرر است و مالک وی خواهد آمدن و گرفت و اگر
منزل مالک او از مستحب است که رسانند منزل مالکش و بگذارد من مدتی سفر را برون و بماند
و ان لم یکن ان اشهد انه اخذ له و یمن مراد کنند بقدر است از وقت سفر چهل دریم اگر چه
نیز و چهل دریم اگر گواه کرده بود در حین گرفتن که اخذ کرده است از برای رو و این نیز
امام ابو یوسف و نزد امام محمد و قتیله و یحیی دریم نیز رد حکم کرده بینه و یقین است وی یک دریم کم و من
اقل منها بقسط یعنی رو و اقل از مدتی سفر و حجت بر یقین بقدر رو است بقسط نیست که چنانچه
تا که اگر بعد سافت نصف مدتی سفر و نصف دریم واجب میشود اگر ربع بود ربع واجب میشود و
ابق لم یضمن یعنی تکلیف از برداشتنه وقتی که اشهاد کرده باشد بر و ضمانت نمیشود زیرا که
امانت میشود و دیدی فان لم یسجد فلا شیء له و ضمن انما بقی منه یعنی اگر اشهاد کرده است
بچیزی نیست و برادر چهل و ضمانت ندارد اگر تکلیف بداند که مرد و بر آن گفت که غلام من
که کس است اگر بیاورد بگو و در این مرد و قبل کرد و بعد از آن یافت مرد را مورد موضوع مرد سوغت
و با لکن اگر مرد و سوغتی که لازم نمیشود **کتاب المغنیه** و میگوید نقد التمی یعنی کم کردم
چیز زیرا که آنچیز مغفوق است و در شرع انسان است غایب شده باشد و معلوم شد بوقوف وی حیوان
وی جناحی گفتی مصنف ابو غایب لم یدر اثره حیوان حق نفس یعنی مغفوق غایب
که معلوم نباشد اثر وی نه است و در حق نفس اعتبار اول حالت چونکه معلوم بود نه است که
بوصف حیوان است مادامیکه ظاهر نه است خردی فلا ینکح و لا یقوم له و لا ینکح اجابته یعنی نه است
باشد

بماند پس نگاه کرده میشود عروس و می بگریزد و قشمت کرده میشود و مال وی میان و نه
 دفع کرده میشود اجاره وی و لقمه القاف من یقبض حقه و یحفظ ماله و یتبع ما فی حقیقه
 بقیه نصب کند تا آنکه آنکه قبض کند مال و میرا از غریبی که مقرباند و نگاه دارد و مال و میرا بقیه
 میرا که ترسیده میشود و میرا و یتفق علی دله و ابوی و عرسه بقیه انفاق کند از مال وی
 و لوش و بریدر مادرش و عروسش و میت و حق خیره فلان برت من فیو ای توقی قسط
 من مال مویرة التبعین سنة یعنی میتات و در حق خیره بن میراث نیکو از غریبی که نگاه
 داشته میشود و بقیه میرا از مال مورث وی تا آنکه در آن زمان تولد و برین است فتوی
 حیوان بعد از آن مادر است و مادر اختیار ندارد از آن ظاهر حیوانه و ملک و بعد با یکم بموت
 ساله یوم تمت الحقة یعنی اگر ظاهر شد مفقود زنده ملک مفقود است ای نگاه داشته اند
 از مال مورث و بعد از گذشتن مدت خود ملک حکم کرده میشود بموت وی و رفق مال وی
 تمام شد مفقود و بموت یعنی بعد از حکم بموت وی مدت میدارد عروس وی از برای
 و لقمه مال بقیه میراثه الان یعنی قسمت کرده میشود مال وی میان و نه و که موجود و دور
 حکم بموت کو میا کرده است و برین وقت یکسره موده است پس از این حکم میراث نیکو دارد
 و مال عروسش و حق نقد یعنی حکم کرده میشود بموت وی و حق وی و مال غیر وی
 فایده باشد پس بخوبی غیر و مال و حق الی میراث غیر عند موت و بعد از آنکه مرده میشود مال
 از آن نگاه داشته اند است از برای وی از مال غیر یکسره و در آن میشود غیر از آن موت آن
 بجا است مویست که و بریدر و دیگر ازین و بریدر فایده است بعد از آن این مرده
 و در آن غیر ازین و بریدر و در قسمت کرده شد مال وی میان این و بریدر و فایده
 نگاه داشته بود بعد از آن حکم بموت وی کرده شد و آن حصه نگاه داشته شد از آن

برادر وی است نه وارث این فایب **کتاب قضاء** و رفق احکام است و در
تشریفات الزام است اهل اهل التمسک یعنی اهل قضا اهل شهادت زیرا که هر یک از
قضا و شهادت الزام است و هر چه شرط شهادت شرط قضا است و بعضی از من الفاسق
لکن لا تقلد و لا یقبل یعنی صحیح است قضا و شهادت از فاسق و لیکن در احکامات تقلید کرده
نموده یعنی قاضی که در قضا و شهادت تقلید کرده و شرط شهادت فاسق که اگر قاضی ساخت حکم دیا قبول
نموده و شهادت فاسق را آنم میخوانند زیرا که اعمی نیست بروی بنا بر شهادت بدل که تقلید بخود
از قضا و بعضی طوطی و لوفق العدل یقول و قبل یقول یعنی اگر فاسق در قضا یا شهادت
که رتبه گرفت مثل مستحق عزل میشود و ظاهر مذهب بر آنست که اگر مستحق و بعضی گفته اند
معزول میشود و هنوز امامت فقیه رحمه الله در شهادت قضا فاسق جایز میگوید نه شهادت
فاسق و بروایتی از علما نیز جایز نیست بدانکه اجماع کرده اند بر اینکه قاضی هرگاه ایستاده
گرفت نافذ نیست حکم وی و در قضیه که رتبه گرفته است و من اخذنا بر شوقه لا یقر قضا
یعنی کسی که اخذ کرده است قضا را بر شوقه قاضی نیکو و در حکم و در قضیه نافذ نیست حکم وی
والاجتهاد الاولویة یعنی شرط اجتماع برای اولویة است بعضی شرط کرده اند که قاضی
مجتهد نزد ما اجتماع شرط است بلکه اولی است که مجتهد باشد با قضا جاهل است نزد ما
یعنی امامت فقهی اگر چه احتیاط در قول امامت فقهی لکن اگر علم و علم عدل را شرط
کرده و جایز مذهب امامت فقهی است امر و قضا معطل میماند در زمان حال و اگر
شرط وفاء این زمان ما و لا یطلب انما بدخل من یتق عدله یعنی طلب کند قضا را
بیش از ترغیب قضا و در بدل و فخر زمان و نمی در آید مگر آنکه اعتقاد داشته باشد بر عدل
خود و دیگران قبول قضا که اگر ترسد از عاجز شدن و از حق نشدن بر مردم

ومن قلد سال دیوان قاضی قبله یعنی کس قاضی کرد اندک شرط دیوان قاضی را پیش
از دست دیوان قاضی حریط است که روی حکم و سجایات و مخفیات و غیر آن است و لا
یعنی فی المحبوس بقول العزول یعنی حکم کند بر محبوس بقول قاضی معزول اگر معسر باشد
زیرا یکی از سایرین میشود و شهادت یک مقبول نیست مگر وقتی که قرار کند و یا بخواهد
که قرار کند و محبوس را بخاند و منادی کند و طلب کند که کسی که حق دارد برین محبوس
اگر اید قضیه ببرد و اگر نیاید حبس کند تا آن وقت که مصلحت داند بعد از آن گفت کرد

و گذارد و کذا فی غلظ الوقف و دیو یلغ الا اذا اقر ذالک بالید بالتسليم منه یعنی
حکم کند قاضی بقول معزول در غلظ وقف و در دیو یلغین طارک گوید غلظین و کان
مبلغ گذشت و در دیو یلغ گفت این دیو یلغ فلان است من دیو یلغ گذشت است
این رجل حال آنکه این رجل مکررت مکررتی که اقرار کند صاحب بدین دیو یلغ

قاضی نسیم کرد است درین صورت قاضی معزول میکرد دیو یلغ را صاحب میدهد و توجیه
مالیت یعنی قاضی قرض میدهد مال یتیم را لکن میبویسد و دیوان و لکن میدارد
بجنین است مالک اراضی مال است و الجامع اولی کلیه است ^{الکلیه} هر یک مسجد جامع است
از برای نشستند و کسی که ظاهر بود نشستند بود که آیند مردم از برای قطع خصوصیت
در آنجا خفایا می باشد یعنی را بان مجلس مسجد جامع شهر مواضع است و نزد امام

مکرمات در مسجد شستن و لا یقبل بیده الا من ذی رحم محرم اولی اعتبار و همه
دانه قدر اعتماد اذ لم یکن لثی خفیه یعنی قبول کند بیده از یکدیگر کسی که از خویش
عزم بود یا از کسی عادت وی بیده کردن بود مقدار یک مسموم بود قبل از قضا بشرط
آنکه محضوت داشته باشد این مجامع زیرا که اخذ وی این بیده از قضا نیست بلکه اعتبار

عادت است که بود میان ایشان تا که اگر از این عادت بود زیاده را او کند اگر خصوصیت داشته باشد

ان يبيدكم قبل ان تخرجوا من هذه ارجاءكم ومهادكم جمع هببت ولا يخفى دعوة الاله الى

حاضر توفیق و دعوت را که در دعوت عام است که کرده شود بر احوال خود

و بر باری از امام اعظم زده اجابت کند و تسوی بین الخفیین جلوس و اقبال الیغین

برابر میکند و میگوید و خشم و تشنگی یعنی هر دو خشم و هیولوی یکدیگر و مقابل قافیه نشینند و لایسا

اصحابه والافسيفه ولا تفك ولا يخرج معه ولا يلقه جمعة يوم السبت كذا في كتابه

و د ختم و سمان كنند كي ازين و د ختم را و خنده كنند و دروي ختم و ماله پايه بدين ختم

و خارج کنند یک از این دو خشم را و اینست نکند یک از این دو خشم را در خشم راضی است کند با

نہت مجھیں بہت مضامین لکھ گئے اندر ایک ایک زمین دو خیمہ زیر ایک اعانت کی ازیندا مقبول

يقين بقوله الشهد كذا أو أحسنه أبو يوسف هو في الأصل لا أتمه يعنى يقين كذا بقوله خوديش

ایا بخین کو اہی میدھی مستحق ذوق اندا جاو ابو یوسف اور جاو کہ تمہ نہ باشند با نیلو کہ

زيادة على حاصل ثلث هذا وكجسم الختم مدة الزمان مصلية بطلب الحق انما

عن الايفاعين حيث يمكنه في خضم المقدرة ان يكون مصلحتهم وانفسهم طلبهم من صاحب

که امتناع کند حکم می مقرر است از ادعای حق یعنی وجود اقرار و حکم قضای امتناع میکند از ادعای حق لفظی

متعلق است با شفع و ثبت الحق بالینه فی الزمیر بعد کمال کفالت و المهر و بدل مال حصول

یعنی ثابت شده باشد نسبت به خود بخون کفاله و مهر و بدل مالی که حاصل شده است بخون تن صبیح

و قرض جبر کفر قاضی بطلب صاحب قرضه بلکه حکام باید کنند و ضم استماع کنند محلی اقرار کرد بعد

حکیم باینده پیشه کند همیشه و فی نفقه و سرور و لذت و این نیز فیه خبر میکند قافی زنج را

11

نَقْد

نقشه و پس دی و پدر را و نقظه و لدوی حبس کند و دین و لدوی زیراک حبس نفع عقوبت است
و لدوی عقوبت بر پدر نشود و نقظه و لدوی که غرض از حبس نفع ملک و لذت و این قریب است
و غیره لا محسب الا اذا ادعی نقیره الا اذا قامت بینه بقره یعنی در غیر امور مذکور و چون نقظه
عقوبت و دیانت و روش جنایت و همان اعتقاد مشترک بدین کتابت مثل حبس کند که
ایک دعوی کند غیر شرعی و گوید غیر مجرم و چیزی ندارد مگر و قی که قائم شود بینه بقدان نقیره
که حبس میکند و در آن شد و اعلی حاکم و کتب به و بهو السجی و علی غایب بل کتابت کتابت حکایت
لیکم المکتوب لیه یعنی شریعت در بیان افعال که قاضی میکند بخدم غایب و حاکم یعنی هرگاه
کواهی و اند بر ختم حاکم کند برین ختم بسبب کواهی ایشان و کتابت کند حکم را با بنویس که حکایت
بدانک یا نویسد که ثبت عقدی و این حکم است و این حکم را ^{مکتوب} سجد گفته میشود و اگر کواهی او اند بر
غایب حکم کند بر غایب زیرا که حکم بر غایب و انست بلکه کتابت میکند کتاب حکمی با و این کتاب
کتاب قاضی گفته میشود و در حقیقت نقل شد و است تا حکم کند قاضی که کتابت کرده اند است از بر
حاصل است که هرگاه کواهی او اند بر غایب کواهی ایشان را نویسد و بقاضی آن موضوع این
غایب را آن موضوع است فرستد تا آن قاضی حکم کند برین غایب بشرط این کتابت است که از قاضی
معلوم و مدعا معلوم و این کتابت مقبول است در جمیع حقوق همچون دین و نکاح و بانی و
دعوی میکند و در نکاح زن یا یا بکس همچون طلاق این طلاق زن طلاق زن و حش را و دعوی
الانف و قد و یمن مکرر و عدد و قصاص کتابت میکند زیرا که کتابت حکمی مقبول است بر آنکه حد
و قصاص مندرج میشود بشبهه و در حضور احتمال وجود شکست فیض اعلی الله و بحکم و سلم الله
یعنی در صورتیکه مدعی اقامه بینه کند بر آنکه غلام که رخصت است و در دست فلان بن فلان است بلکه
بیان کرده بود او صاف این غلام را و کتابت کرد و شهادت و شهادت را تا بر ندان کتابت بقاضی

موصوفی که خدمت و راجحات میخواند کتابت کتاب را بر شمع تا عالم نشوند باج و کتابت و مکتوب
نزد شمع تا تو بهم نویسی و تسلیم کنی باین و این نزد امام اعظم و امام جماعت زیر اهل
انت که علم شمع و بعضی مکتوب و حتم بعضی از این شرط جواز حکم حکم است و همچنین است
خط بعضی کتابت زمانت بدندان تا زمان ادای شما و خط است از همین جهت خط
و یکی به مهربانی میبندد از برای تذکره این و عند ابوی و یکی آن را تسلیم میبندد
کتاب و ختم و عند ان الختم لیست شرط یعنی نزد امام ابیوسف که کفایت میکند از اینکه کلاه
را بر این کتاب و بیت و ختم و بیت پس خواند بعضی لازم نیست و قافی مکتوب الیه حاجت نیست
بلکه اولاً بر مینویسد که هر قافی مسلمان بعد از این مکتوب حکم کند و نزد وی و نزد امام ابیوسف
ختم شرط نیست بداند که شریح و قافی گفته است اگر مکتوب و دید مدعی باشد فتوی برین که ختم
ست و ورید شمع بود فتوی بر عدم شرط است ثم المکتوب الیه التسلیم الی الختم و الیه

علی انه کتاب فلان قرأ علینا و ختم و تسلیم فی غیره و یقرأ علی الختم و یلزمه ما فی بقی الکتاب
یعنی بعد از آن بداند که قافی مکتوب الیه قبول کند این کتاب را و حضور ختم و دیگر قبول کند
بینه بر اینکه این مکتوب مکتوب فلان قافی است و خوانده است با ختم کرد و تسلیم
بما یرک بمنزله شما فرغ میشود و شما و فرغ را به حضور ختم ننیدن نمیشود و همچنین
قافی را به حضور ختم قبول کرده نمیشود و بعد از آن شما و حضور ختم کن بد مکتوب
و خواند بر ختم الزام کند ختمی را آنچه زیرا که درین مکتوب است اگر قافی حکایت قافی باشد
که اگر معزول شده باشد یا اهلیت قضا نداشته باشد بشناسد کتاب حکم قبول کند قافی
مکتوب الیه کتاب حکمی او را پس به غیره الا اذا کتب بعد اسمی الی من یفعل الیه من قضاة
المسلمین یعنی می کند قافی باین کتاب حکمی نیز قافی مکتوب الیه مگر بر هر یک که نوشته باشد
کتاب

کتاب حکمی بعد از آنکه نام آن قاضی مکتوب الیه نوشته باشد با بنظر که فلان بن فلان در
طلب آنکه است و اگر کل من یعقل الیه من قضاة المسلمين زیرا که چون صحت کتابت قاضی
مکتوب الیه باعتبار موردی بود که در آنده میشود و غیره تا بگوید و غیره که بگوید که این کتابت
از قبل از تعلیم یعنی نزد امام ابو یوسف که اگر از کل من یعقل الیه من قضاة المسلمين را از اول
به آنکه نام قاضی مکتوب الیه میگوید قبول کرده میشود و بدانکه کیفیت کتاب حکمی همان طریق مذکور است
در کتابت آنست که تبه میکند قاضی بخارج را بقاضی سمرقند که فلان بن فلان و فلان بن فلان
که گواهی دادند نزد من که فلان بن فلان که عیسی بن علی است که اوصاف وی کنایه
که است که عیسی است از ما که نشود و درید فلان بن فلان افتاد است و سمرقند تا آخر و بعد از آن که قاضی
سمرقند رسید ختم با غلام حاضر شد و کتابت بد خط را در حوضه ختم بترایط مذکوره اگر او
این قاضی حاضر و موافق اوصاف مذکوره در کتابت نباشد که از او را که موافق
باشد اگر ختم بخارج او و فیما دالا تسلیم کند غلام را عیسی بن بروم حکم و ائمه عیسی بن علی
کفیل کرد و در کوفه غلام حاضر شد و سمرقند تا تبیین کند غلام را در وقت ادویش تا و کتابت
کند جواب کتابت قاضی بخارج را از نو سید فلان فرستاد و بعد از رسیدن مکتوب قاضی سمرقند
سید قاضی بخارج را که گواهی داده بودند و رغبت این غلام تا گواهی دهند و حضور این
غلام داشت و گفتند این غلام این غلام حق و ملک این مدعی است لیکن بعد از ادویش تا و حکم
نکند تا حکم بنیاب نشود و چون که ختم غایب است بعد از آن حکم کند قاضی سمرقند که گواهی دادند و
حضور من تا حکم کند قاضی سمرقند بر ختم برین شود کفیل از اکلان بدانکه کتابت قاضی بخارج عیسی بن
در آنکه لیکن فرق آنست که کثیر یک مدعی بنویسد بلکه ما بین میفرستند و آن حالت افهم بقند
علی در آنکه اگر و ختم راجع اگر و میفرستد کتاب حکمی بر دولت ختم از جهت آنکه قاضی مقام است

و امرأة تقيض الالف حر و قد يقيض صحته كراهه حاكم قاضي مكر و حر و قضا حاكم
 صحته شهادت امرأة حر و كراهه حاكم قضا و شهادت لکن شهادت امرأة و حر و قضا
 مقبول است و علی قاض و لا یؤکل و کثیرا الا من فوض الیه لک بغیر و یقیض و کثیرا
 و اقلی شهادت و آن اظهار است بغیر خلیفه نکراد بجای خود و دیگر بیا و کثیرا و در حاکم
 لیک و کثیرا است حاصل است آنست که قاض خلیفه گیرد و جناحه و کثیرا و دیگر او کثیرا و مکر
 قاضی که امر کرده باشد بخلاف و کثیرا که امر کرده باشد بتو کثیرا یا بنیتو که امام گفته باشد
 قاضی را نایب سازد هر خواهر و موکل و کثیرا گفته باشد که و کثیرا سازد هر کس را خلیفه فقی المعتمد
 الیه یا بفعل بغیر از موهبه موکل بغیر از کس که با موکلت استخلاف و کس که با موکلت بتو کثیرا
 بعد از آنکه استخلاف کرد و نایب و موکل و غیره و غیره و موکل و موکل و موکل و موکل
 نموده و کثیرا و در حاله که موکل بغیر از او جوهره که بصفه تو کثیرا است زیرا که در حقیقت
 نایب امام است و کثیرا در حقیقت و کثیرا موکل اول است از عین حجت و تقید بکس که در
 حجت تفرع برین معنی بخلاف و کانه که بموهبه موکل معزول میشود و بنایب الیه اصل بلیک خلیفه
 و و کثیرا نایب اصل است و در حقیقت که عبادت از امام است و در خلیفه و عبادت از موکل اول
 در تو کثیرا و فی غیره آن فعل نایب بنده او اجازه هوا و کان قدر الشان فی الوکالة صح
 بغیر از صورت عدم امر است و عدم امر بتو کثیرا استخلاف و تو کثیرا کرد و مکر و کثیرا فعل خلیفه
 و کثیرا و حضور خلیفه و در حضور یا در غیبت و کثیرا لکن اجازت کرد بعد از علم بالتعین بنیت
 و کثیرا لکن نایب باشد کرده پیع کرد و در صورت و کانه است صح است زیرا که فعل نایب و حضور و غیبت
 بموجب بنیت تعیین است فعلی که در غیبت بموجب کرده است بعد از آن اجازه کرده است زیرا که
 رای می منتقم شده است گویند که بنیت و کرده است تعیین است و اصول تعیین بنیت را
 حاصل

حاصل شده است و باطنی بر دیگر بود یکی بین بختن موکل و کیل را که اصل بر دیگر بین بختن
عمل را با اختیار خود جایز است و یکی نه و را و توقف علی خلاف مذهب سنی او عام
الا یفید یعنی حکم قاضی بر خلاف مذهب خودش خواهد بود اثباتش بود و خواه بصدق بود
نست و بر دایمی از امام اعظم ^{الافتخار} نافذ است و فتوی بر اول است و علی و قاضی جعل
فیه جمعا علیه یعنی اگر حکم کرد قاضی موافق مذهب خودش نافذ است ظاهر و باطن مسئله
مختلف فیه متفق علیه می شود فان عرض حال آخر بفضیله الا فیما خالف الکتاب یا السنة المستمرة
والاجماع یعنی اگر عرض کرده شد این حکمی که در مسئله مختلف فیه کرده است بر قاضی دیگر واجب است
بر این دیگر قاضی دیگر که مضامین دودا کرده بر خلاف اعتقادی باشد مگر حکمی که مخالف نفس
باشد همچون حکم حاکم است و کسب است یا مخالف شبهه مشهوره همچون حکم مطلقه قنات
بخلج زوج ثانی به دخول بحدسین سبب مخالف اجماع بود همچون حکم متفق فیه
زیرا که صحابه اجماع کرده اند بر متفق دان ^{فان} حاکم نفسی القضا مختلف فیه یو جمعا علیه
آخر یعنی اگر نفس قضا مختلف بود جمیع علیه با مضامین دیگر می شود همچون حکم غایت اگر مضامین
که قاضی ثانی متفق دی بر قاضی ثالث و انقضای کرده اصل بینه ظاهر و باطن و اول
زور او را دعاه بسبب همین یعنی حکم قاضی بجهت جبری یا حکمیت جبری نافذ است علی و عند
الشرع اگر چه بسبب زوج باشد هر گاه یک دعوی کرده باشد و بر السبب همین و در صورت حکم بحدسین حجاب
زن دعوی طلاق کرد بر زوجهش و اقامه بینه زور کرد و قاضی بتفریق کردن زن بعد از
انقضای عدت دیگر بر ترویج کرد و یک قول حال نیست زوج اول را و طی این نه ظاهر
و نه باطن و حال است زوج ثانی را و طی این زن ظاهر او بطن عالم تحقیق الحال بود
بقول امامین حال نیست و طی ثانی زوج اگر عالم تحقیق الحال بود و الا اصل است و الا

بقضی غایب الحکوة غایب حقیقه او شرعا کوفی القاضی بینه حکم کند قاضی بر ختم
 بر غایب رتبه یا در فریاد و حضور غایب حقیقت غایب بود بچون و کی یا شرعا بود بچون
 و می با قاضی بود او حکما بان کان ما یدعی علی الغایب سببا لما یدعی علی الحاضر یعنی یا
 غایب می حکم بود یا بنظر که خبر که دعوی میکند بر غایب سبب بود مرا بجزیر که دعوی کند
 بر حاضر چنانچه دعوی دارد کرد بر رجلی باین طوری که خریدیم این دور را از فلان غایب
 و اقامه بینه کرد و بر ذوق الید قاضی حکم میکند بر حاضر و غایب تا که اگر فلان غایب حاضر نشود
 الحاکم کند و بر اعتبار نیست زیرا که بجزیر که دعوی میکند بر غایب آن شرعا غایب سبب
 نبوده بجزیر که دعوی میکند بر حاضر لا الحاکم شرعا یعنی جائز نیست حکم بر غایب و غایب
 و رجای که دعوی میکند بر غایب شرط بود بر چیزی که دعوی میکند بر حاضر بچون بیکدیگر دعوی
 تعلیق میکند خودش وقت بتطبیق نید و بر این را بر مولی اقامه بینه کرد و بر تطبیق
 و رغبت بتطبیق نید کند و رغبت نید و بیعی متاخرین فتوی داده اند بر قبول این بینه
 بیدانکه عدم جواز قضا در صورت شرط وقتی است که شرط شرطی بود که منقرض شود از وی غایب
 و ابطال حق غایب شود که اگر شرطی بود که مقفین فرار بود چنانچه زن خود را که گفت اگر درین
 خانه در اید طولی بعد از آن زن اقامه بینه کرد و بر از احدی فلان نهد و درین خانه جا
 آن فلان غایب است مقبول است این بینه و حکم کرده میشود بر طلاق این زن و طرح حکم الفحصین
 من سلخ قاضیا فی خود و قوی یعنی صحت قاضی که دادند و اگر کسی بگوید که اگر کسی که صحت
 قضا دارد ولیکن در غیر خود قود خواه و در ثابت با جهتها بود و خواه و در ثابت کتابه
 و رجوع بود لیکن فتوی بر عدم صحت زیرا که مستلزم عدم احتیاج بقاضی است و عدم
 احتیاج مستلزم رونق احکام شرع و عدم رونق محکمه است و ازینها حکم اخباره باقر احد

و اما عدالت است بلا حال و لایته یعنی لازم است بر قضا و انقیاد حکم این حاکم خواه بین بود
و خواه بشکول و خواه باقرار و بوجوب لازم است قبول کردن ایشان اخبار و بیز از اقرار ^{خلفین} احد
یا بعد از یک از نشاندین در حاله و لایته این قاضی یعنی لزوم انقیاد تا زمان انقضای
بقضا است و بعد از عزل یک از سایر ناموس میگرد پس اگر اخبار کرد و حکم خود را بحق بر شخص
باینطور که اقرار کردی نزد من یا قائم نمیدانم و حکم کردم بان حق بر تو حال امکان ^{نیست}
منکر بجز اقرار و قیام بینه را انتفاء کرده نمیشود برین اخباری و لکن ضمانت بر وجه قبل حکم
یعنی هر یک از قضیین را میبرد که رجوع کنند از حکم پیش از حکم وی زیرا که قضای وی باقی ^{باقی}
ضمان است پس موقوف است بر رضای ایشان فان رفع حکم الی قاضی امضاء آن در رفع ^{بینه}
یعنی اگر عرض کرده اند حکم وی بر قاضی تنقید کنند اگر موافق مزبوت بود و الا ابطال کنند زیرا که
مجلسی فیه تنقیح علیه نموده حکم وی زیرا که حکم وی بر قضیین نافذ است و پس بخلاف قاضی و الا که و لا
وی عام است بر کافه نس و لا یج القضا و الشیخة لمن بهما و لا و زوجه ^{نیت} یعنی بجمیع نیت
قضا و شهادت از برانفعی که میان این کس قاضی و میان این کس شاهد نسبت و لا و زوجه است
بسیار اطلاق است قضا و حکم و شهادت از بر او صادر شد و از برای قرض نشی و امیرای رجب و از وجه ^{اشن}
بنابر خبر احترام از آنتمه ^{کسی} خلاف قضا و شهادت بر هر که روکت و هیچ الا ایضا بل اعلم الی الله
یعنی صحیح است و در ساختن به علم و می تاکه اگر فروخت بعد از وصایه پیش از علم بوصایه چیزی از
گرفتن جایز است پس و صحیح است توکیل به علم و کیل تاکه اگر فروخت پیش از علم بوکاله جایز ^{نیت}
پس و نزد امام ابو یوسف پس و می بر جایز نیست و بیشتر خبر عدل و مستورین بعزل الوکیل یعنی ^{خط}
گروه نیست خبر کیدال و کس مستور الحال بود از برای عزل وکیل پس جایز نیست تصرف وکیل
بعد از آنکه خبر کیدال یا و مستور الحال بعزل موکل وی بخلاف تصرف وی بعد از اخبار فاسق

یا یک دستور الحال که جائز است و نزد امامین قبول کرده میجو در غل و کسب خبر یک عدل و
 حق و دستور بعد از آن و علم السید کفایت العبد و علم السید عطف است بر غل و لو کسب یعنی
 شرط کرده اند که خبر یک عدل یا دستور الحال از برای علم السید کفایت خبر شد یعنی خبری
 فعل بخلاف آن و سید علم شد باین جنایه با خبر عدل یا دستور الحال بعد از فروختن
 عدل و درین صورت سید مختار است در دفع آن و اخبار و وفات یا یک دستور الحال بخلاف
 امامین که مختار است و علم الشیخ بالبیع و علم الشیخ بالبیع عطف است بر سید یعنی شرط کرده اند که
 خبر یک عدل یا دستور در علم الشیخ بیع و در بعضی سکوت الشیخ بعد از اخبار عدل یا دستور الحال
 شفعه میکند نزد امام اعظم و بخلاف امامین و اخبار غیر این جهت ابطال میکند بنا
 و البکر بانجام یعنی بجهت آنست که شرط کرده اند که خبر عدل یا دستور در علم بکر کفایت و لی
 این بکر را سکوت بکر بعد از اخبار رضایت نزد امام اعظم و بخلاف اخبار غیر عدل
 و دستور بخلاف امامین که رضایت و مسلم هم با جبر بالشرایع یعنی شرط کرده اند که
 خبری که وجوب غیر شرعی و خروج هر کس که مسلمان شده است در در احرب و در اسلام نیامده
 هنوز خبر عدل یا دستور نزد امام اعظم و بخلاف امامین بجهت آنست که حسب آنکه خبر
 باشد و فالت و دستور وقتی که تکذیب کرده باشند مسلم و حسب آنست که بروی قضای مافات تا
 اگر تکذیب کرده باشند عفو و نسبت نزد امام اعظم و نزد امامین لا یصح التوکیل یعنی خبر
 عدل یا دستور شرط نیست از برای صحه توکیل تا اگر فالت خبر کرد بتوکیل بعد از آنکه خبرت جا
 یزیت پی و قبل قوله قاض عالم عدلی مصحح بنو جابل عدلی ان بین شبهه لا قول غیر
 یعنی قبول کرده میجو قول قاض که عادل و عالم است که گفت حکم مردم بر جم غفیر در جم کن ویرا
 یا گفت حکم مردم تو قطع بیزید قطع کن ویرا یا گفت حکم مردم بحد حد زن ویرا یا گفت

سبب حکم کند و همچنین است قبول کرده میشود قول قاضی که جاهل است و عادل است اگر بیان سبب
 حکم کردن قول خبر این دو قاضی را خالی از این نسبت که قاضی عالم عادل است یا جاهل است
 یا عالم غیر عادل است یا جاهل غیر عادل است اگر گفت حکم کردم بقطع ید زید قطع کن ^{باید}
 جایز است بقطع کنی باینکه سبب قطع بر این سخن است در حد و درج و غیر آن و اگر قاضی
 گفت این را واجب است بر تو که سبب حکم بر این اگر بیان کردی تو شیء شرع جایز گفت در
 قطع اخذ کردم لغایب سرقه را از حرزی که شبیه است در وی و برین قیاس است بواجب بود
 زان بیان جایز است که قطع کن یا برجم کن اما قول دوی اخیر را قبول کرده نمیشود بلکه بیان
 سبب کند از جهت خطا و خیانت در این تکرار اینکه معاینه بنی سبب حکم را ^{است}
 بدانکه شهادت در لغت اخبار است یعنی شئی و ما خود است از شد و بلفظ گفته اند ما خود است
 از شهود و معنی و در شرع است که گفته میشود این اخبار بقی للغير علی آخرین شهادت خبر
 است بقی که مرغیر است بر دیگری بشرط مجلس قضای و لفظ شهادت بدانکه اخبار بر سه نوع
 که اخبار است بقیه مرغیر است بر دیگری و این شهادت جایز مذکور شد دوم اخبار است
 بقیه خبر است بر دیگری و این دعوی است سیوم اخبار است بقی که دیگری است بر خبر و این
 اقوال این قولی که اخبار است بمنزله جنس است و قولی که للغير علی آخرین بمنزله فصل است
 و يجب لمطلب الموعی و ستره افة الحدود و افضل یعنی واجب میشود ادای شهادت بمطلب
 موعی و در این است که شهادت لیکن در حدود و کتمان شهادت افضل است زیرا که
 شهادت خبر است میان اخفا و افشا و افشا حسنه و افشا حسنه واقعه حدیث و در اخفا
 حسنه ستر است و ستر افضل است از جهته قول رسول علیه السلام مری که که لو اشیء
 برفق شخص نزد رسول علیه السلام که ستر بر تو یک مکان خیر از آن یعنی اگر نمی
 بود

نزد قاضی دو گونه
 در حضور مصنف القضا
 و الهی شهادت ادوا
 نیکه دعوی بقطع
 غرضه و کمالاً حتم را
 تسلیم نمود و الایمن

گفته ویر که توبه میکرد هر آینه بهتر بود و مرتبه قبول در سرقة اخلا سرقه نیکو میگوید
 شد بد و شتمنا و سرقة اخذ کرد و خبر نیرانه اگر گوید و زید یا غیر نصاحب سود خرد و از
 ثمن و نصایبها للزنا اربعة رجال و للفق و بایة الحد و در جملان یعنی نصایب شتمنا و از
 ثمن و زنا چهار مرد است و از برای قصاص و بایة حدود و مرد است و للبحارة و الی
 و عیوب النساء فیما لا تطلع الرجال امرأة غیرها رجلا و از برای امرأتان یعنی نصایب شتمنا
 از برای البحارة و لاداة و عیوب شاد و عیبی که مطلع میشوند مردان یکن زن است و نیز و امام شافعی
 چهار زن است و از برای غیر البحارة و لاداة و عیوب دو مرد است یا یک مرد و زن است هر ضعیف
 خواه مال بود خواه غیر مال بود همچون النجاس و عشق و ادب و کفالت و وصیت و رحمة و غیر
 آنها تا که عیب بود که مطلع شوند مردان و دو مرد یا یک مرد و زن است همچون انکس و زاید شمل
 و نیز و امام شافعی نصایب شتمنا و مردان و غیر اموال همچون اجل و شرط خیار و اجاره و کفالت
 مقبول است و شرط اطلاق العدالة و لفظ الشتمنا یعنی شرط ندهد است و در همه مواضع شتمنا
 عدالت و لفظ شتمنا تا که گوید میدانیم یا گوید تعیین دارم مقبول است بدانکه عدالت شرط
 است از برای وجوب قبول شتمنا نزد علما مانده از برای حدیث قبول تا که اگر مرد و عیب بر قاف
 عدم قبول شتمنا و غیر عدل لیکن اگر قبول کرد و حکم کرد تا قد است این حکم و بایة القاف من
 حال الشا بدعندهما مطلقا و به یقوی یعنی سوال کند قاف و تحقیق کند در خط و وصل از حال
 شا بد و در جمیع حقوق نزد امامین خواه هم طعن کند و خواه نکند و قبول امامین قوی
 داده شتم است در زمان ما و نزد امام اعظم لا قافه اقتضای بر ظاهر حال میکند در حق ما
 بلکه عمل المؤمنین علی القیاس است و سوال از حال شا بد میکند یا طعن کند شتم بعد از
 طعن سوال کند در خط و تنه که کند و در ملا غیر از حد و قصاص که سوال در خط و ملا میکند
 و آنکه

به آنکه منع کند و کفی سر این کفایه میکند لواء ترکیه و در خلا نیز که در ترکیه ملا احتمالی
 و زبان ما و الا نشان احوط ترکیه سر او ترجمه الشاهد و الرساله الی المکرر یعنی کفایه
 لیکن دو کس احوط است و ترکیه است سر او ترجمه است هر وقت که زبان باشد موافق زبان قاضی
 نبوی رسانیدن مقصود است بدقیقه و در رسالت بجانب مرکز و نیز و امام محمد و کس شرط
 است و این خلاف و ترکیه سری است و لایستحط الا شهاد و الا شهاد و علی الشهاد و یعنی
 شرط کرده است که شهادت صحیح در پنج شهادت مکروه و شهادت که در عرف کوفه فرج میگویند
 و الا شهادت من رای خط و لم یدرک شهادت و یعنی جایز نیست که گواهی دهد کسی و دیده است خط
 خودش را و لیکن باید نمی یار گواهی خودش زیرا که احتمال دارد که خط نباشد و نیز و اما بین
 جایز است وقتی که و اندک خط و است زیرا که لعمرو در خط نام است و یعنی گفته اند که در علم
 گواهی دادند خلاف نیست بلکه خلاف است که قاضی خود را و در دیوان خود و دید جایز
 است که گواهی دهد یا نه نزد امام اعظم او جایز نیست و نیز و اما بین جایز است و الا با سماع
 الا فی نسب و الموت و النکاح و الدخول و ولادته القاضی و ان یذوق علی کذا یعنی جایز
 نیست شهادت بخود سماع یا بشاهد مکروه و از پنج شهادت که فلان بفرمان است و در موت حیا
 بخود شهادت مرد است جایز است که گواهی دهد که فلان مرده است و در نکاح و دخول
 جایز است که فلان نکاح است یا شنید فلان و دخول کرده است بزن خودش جایز است که
 گواهی دهد بکلی و دخول و در ولایت قاضی و در وقف که شنید قاضی فلان و وقف است بفرمان
 اگر بقیه این است که جایز نباشد زیرا که در شهادت علم یقینی می باید و علم معاینه یا بشوابع
 میبود لایستحط و یعنی شهادت تابع بر شروط و قاضی جایز نیست و از آن خبر و رجال
 او و رجال و المآثران یعنی لفظ از این است که مفهوم است از شهادت بقدر کلام چنین

بیان میکند

نقلی

[illegible]

مگر خطابی که قبول کرده نیت بد آن احوال هیچ بود است این احوال از این قبیل است
فاما معتقد وی معتقد این است جماعت نیت همچون جریه قدریه و حیثیه و در افض
و خوارج و معطله و مشبه به هر یک از این جماعت و دوازده فریق میشود مجموع نهاد
فرقه میشود اهل قبل است که معتقد باشند بر رسول صلی الله علیه و آله و سلم بد آن خطابی
صنفی اند که از در افض و متوغنی اند و در افض و اعتقاد میکنند که جایزه است
از برای کسی که لو کند خورد که مرا بر فلان مبلغ گذارم و نزد امام فقیه قبول کرد
نیت و شهادت اهل احوال و از آن می گویند و آن خالفه علیه السلام علی است این قبول
کرده میشود شهادت حق بر ذمی اگر چه مخالف باشند در ملت جناحی که نگران بود و
یکری یهودی بود زیرا که کفر من حیث انه کفر مله و احکمت و المسلمین علی مثله
ان کی تائمن و ادین قبول کرده میشود شهادت من اگر از یک ارباب باشد قبول
کرده میشود زیرا که ولایت و میان این است منقطع شده است بسبب اختلاف و نکران
همه بوارت جاری میشود میان این و عدو بسبب الدین یعنی قبول کرده میشود
شهادت عدوی که عدو است میان این بسبب دین بود باین طور که فاسق باشد
و من اجنب الکبایر و لم یصبر علی القفایر و غلب فلو ابر یعنی قبول کرده میشود
کسی که اجنب میکند از کبایر و احتراز نمیکند بر صفایر و غالب بود بصوابی یعنی
وی اکثر نسبه وی نیست که عدالت که معتقد است و در شرع و با وجود اجتناب
می باید که احتراز بر صفایر نکند زیرا که احتراز بر صغیره و کبیرت و الا قلف و ا
و ولد الزنا و اعمالی یعنی قبول کرده میشود شهادت کسی خسته کرده نشده است و از
خسته و از ولد زنا و عمل در آن بد آن قبول اقلی بشرط است که ترک خسته بوا

عذر خوف بل اگر بود مشغول اگر بود طاعن از سنت ما استحقاق بود قبول کرد
 نمینمزد زیرا که عذر نمی ماند و محال نیز بشرط است که عمل بر وقت شرع میگرد
 که اگر معاون ظلم باشند جانی و زمان ماست قبول کرده نمیشود و من اعلم و ملوک
 و محدود و قذف و آتاپ بینه کرده نمیشود و شما را از اعراض زیرا که داد و ستد است
 و تیر بخان شمشیر و مشهور علیه و مشهور به وقتی که در بالا حصار بود و حبس است
 و در اعراض مقتدر است همچنین است ملوک محدود و در قذف اگر چه قبول کرده باشد
 از قذف الا من حد في كفرة فاسم وعد و بسبب نیاید و سید عبده و مکان بینه
 قبول کرده نمیشود از محدود و در قذف ملوک که محدود است در زمان کفوش بعد از آن
 نه است زیرا که قابلیت شما را در زمان اسلام پیدا کرده است و قبول کرده نمیشود
 از عذر و وقتی که عداوت بسبب نیاید و در رفع نشیند و قبول کرده نمیشود و شما را سید
 نفع عبودی و محاسب و شرک و غیره فاسد و تحت تعقل اگر کسی بینه قبول کرده
 شما را از شرک و مال و در غیر مال شرک بود نشیند و از جهت تحت علم تو
 از غیر که نفع ضمیمه میکند چون تشبه بار و نایب و مغنیة و مدبر من الشرب علی الله و
 بلعب الکلی و الکلی بینه قبول کرده نمیشود شما را از نیک و در غدا میگوید و از نیک
 تعقی کند و از آنکه همیشه شرب میکنند بقصد لیس و طرب خواهم بود خواه غیر طرب و خواه
 شرط کرده است با ظاهر شود بر مروج تا که اگر متمم بود بشرط فخر در خانه اگر چه بسیار
 بود مقطوع عدالت است و العاقل طاعت و قبی میگذارد است بیرون آید مردم
 بوی هر که کند و بوی گفته اند که مرا و با و با و زینت است یا بنظر که در نیت می آن بود
 بر وقت که مسکری پیدا شود شرب کند باینکه شرط او مان بر سر است و سایر شرب و در غیر
 شرط

شرط اومان بر شرط نفس است بخوبی است شهادتی قبول کرده میشود از کسی باز می کند
بجانوران و طنبوره نواز و زیراک غالب است که چشم وی عورتا مردم می افتد چونک
اکثر اوقات بر بام است و این فرق است که اگر کوتر خانه و لیکن هم نمی براند قبول
کرده میشود شهادت ولی اما نفس طنبور نواز حق حرام است و نفی الناس یعنی قبول کرده
نمیشود شهادت از کسی نفی از برای ناس می کند و در او این معنی اعم از زن مرد است
بخلاف اول که مخصوص زن است و نیز تک یا یک نفر یعنی قبول کرده میشود شهادت از کسی
از کتاب می کند چیزی که واجب میشود بسبب از کتاب بخیر حد بداند این مسئله با غنای
علوم مخالف مسئله بق است آن عودین نزدیک است زیرا که باید در متنازل اشربه
نیز است حال آنکه اومان شرط است از برای سقوط عدالت و از اینجا هم میشود که
مرد در کتاب مسقط بود مگر آن که باید که با تحقیق بغیر اشربه کرده میشود که میشود
آنچون زنا و حد قذف مثلاً او بدخض حمام بپوشد و یا کل الریاء یعنی قبول کرده
نمیشود شهادت از کسی در حمام بپوشد یا بدخض حمام که نفی عورت حرام است یا کل الریاء
و کلوا می کنند از مبروط منقول است مشهور شهادت اکل کرده است ریاء و لیکن امر بالبر و النظر
بخ او نفی است الصلوة بهما یعنی قبول کرده میشود شهادت از کسی نماز می کند و بنزد
و شرط بخ یا فوت میشود و در نماز سبب نزد و شرط بخ اگر بکرو بود و در شرط بخ یا زیاده بکرو
بود و در فوت نماز بود مسقط عدالت شهادت او بیول فی الطريق او یا کل فیہ یعنی قبول
کرده میشود شهادت از کسی بول می کند در راه یا طعام می خورد در راه و در پیش مردم او
نظر است السلف یعنی قبول کرده میشود شهادت از کسی اظهار سب سلفی می کند بداند سلفی
بیع سلف است یعنی مافی و در شرع اسم کسی است که تقلید کرده میشود مذہب وی همچون امام

اعلم انه وان كان ايشان در حق الله عنهم و اين جماعه سلف ما اند و صحابه و تابعين سلف
ايشان الله و لا يقبل الشهادة على جرح مجروح و هو ما يفتق الله الشاهد و لم يوجب
للمخرج او للمعبد مثل ما هو فالتق او اكل ربوا او انه استأجرهم يعني قبول كونه شهادتها
بر جرح مجروح و اين مجروح آنست كه نسبت تفريق كندش بحدرا حال آنكه انبأ كلفه حق را انداز
براي شرح و نه از سبب اعتد جاني كفت وى فالتق است يا اكل ربوا است يا كفت مدعى با جرح
ايشان از سبب اعتد و صورت تساوي النسبت اقامه بيسته كرده است بمرء التبت بحدرا
ختم اقامه بيسته كرده است بر جرحش بحدرا اين جرح جرحى است كه مجروح است يا نيكو
حق ثابت نميگردد اعتبار ندارد و جاني كفت اين شهادت فالتق الله زيرا كجاست
فقت بر آن مخصوص فسق را نبايد كند فاقه را الزام نميگردد و يقبل على اقرار
المدعى فيقسم و على انهم بعيدا و شاربوا خمرا و قذفوا و شرفاء المدعى او اعطاهم الاجرة
لها من ماله او دفعت اليهم كذا التمسك على يعني قبول كونه شهادتها بر اقرار
مدعى بيقبض شهادت زيرا اقرار جرحي است داخل تحت الحكم ميگردد و برين كه اين شهادت
الذيات رب خمر اند يا قاذفانند حال آنكه مقزوف مدعى بود يا شريكان مدعى اند و
ماليكه مدعى ميگردد يا ادا و كسرت اين شهادت را جرحه از سبب اعتد و يا از سبب ادا و
اين شهادت را مبلغ كذا تا كواهي و روي ندهند بر من و بعد قبول آنست كه اين جرح ثابت
حق شرع يا حق عبد ميگردد و بنوع مذكوره بر شهادت داخل تحت الحكم فاقه ميگردد
بند و شرط موافقة الشهادة المدعى كى اتفاق الشاهدين لفظا و معنى عند اجماع
و شرط كرده شهادت موافقة شهادت مدعى چونكه شهادت از براى تصديق مدعى است
موافقة شرط است جاني اتفاق شاهدين در لفظ و معنى مطابق الفاظ شاهدين
يك بود

یک بود و موافقه قضیه اعتبار ندارد و نیز داماین اتفاق در موافقه است غیر در
الفی و الغین یعنی رد کرده میشود و شهادت که یک از شاپرین بر هزار است و دیگری بر
هزار است یا یک یک طلاق و دیگری بر دو طلاق یا سه طلاق است و نیز داماین مقبول است
اگر دعوی اکثر کرده باشد که دو هزار بود که اگر میگوید باشد که هزار بود بگذشت میشود
و در شهادت اکثر و مثبت فی الفی و الی مائة الاقل غنید دعوی اکثر ان قصدا المال
لا العقد یعنی ثابت و در شهادت یک بر هزار و دیگری بر هزار صد اقل که هزار بود و قریب مدعی
دعوی اکثر گفت که هزار صد بود با اتفاق بشود اگر مقصود دعوی تمام بود نه عقد خاص
دعوی کرد که خریدم ام غنید را یک از شاپرین شهادت بر هزار صد مقبول نیست این شهادت
و یقین فی حق بمال و یقین عن قود یعنی قبول کرده میشود و شهادت و غنق بمال اگر مدعی
صاحب جانب دعوی کرده مولد بر غنق که بمزار صد از او کرده است و یک از شاپرین
اتفاق بر هزار گواهی داد او دیگری بر هزار صد گواهی داد مقبول است شهادت بر
هزار زیرا که غنق با قرار مولی ثابت میشود و دعوی مال باقی میماند اگر مولد دعوی
اقل کرد در دو دست شهادت بر اکثر و اگر غنق دعوی غنق بر مولد کرد و مولد نیز
شهادت بر دو دست مذکور مقبول نیست زیرا که مقصود اثبات و احاطه بمزار صد است غیر
بمزار صد است پس ثابت نشود و پس در خلع ان ادعی مال المال لفظ ادعی
قید فی حق بمال تا آخر یعنی شهادت در این و غنق اگر مدعی من له المال بود صاحب
ممن گفت این دار هزار صد و پس در زوج گفت بمزار صد خلع کرده و شاپرین با
مذکور گواهی دادند اقل ثابت میشود که اگر مدعی ما پس بویا امرأة بود و شاپرین
مختلف باشند بر دو دست مذکور مقبول است و الا حایرة یعنی در اول الحدة و مال بعد بایف

یعنی اجاره بیع است در اول مدت اجاره زیرا که مقصود اثبات بقدرت در اول مت
 تا که قبول کرده نشود شهادت مختلفه را در صورت اختلاف مؤید و معارضه بهر از هر قید
 مثل اثبات الکساح بالغ علی فاکلها یعنی ثابت میشود الکساح بهر از هر صورت آنکه
 رزق و زوجه در الکساح بهر از هر حد و اختلاف است و این بر وجه مذکور در حد
 رزق بود یا زوجه بود و رزق و اسام اعظم و بقول امامین ثابت میشود و در الکس
 فی الارث بقوله مات و ترک میراثا که او مات و در ملک فیه یعنی لازم است خبر
 یعنی در صورتیکه دعوی میراث از پدر کرده و از پدر او اقامه بینه کرد و بر اینکه این در ملک
 وی است حکم کند قاضی تا نکند شد بد میراث را بعدی یا بنطور که گوید پدر وی مرده است
 و کذا است است این دارا میراث این مدعی یا گوید مرده است پدر وی و این پدر وی است یا گو
 و در پدر وی بود از زمان موت زیرا که غیبت ملک مستلزم مورث ملک نبوده و ارث است
 زیرا که خالی از این نیست که مدعی ملک است یا بد غصب است یا بد امانت است فان قال
 لا یبهر او ذی او عماره من فی یدیه جاز بلا جبر یعنی اگر گفت شد که این دارا ملک
 پدر وی بود و ولیه گذار شده بود یا عاریت داده است این کسی که ورید وی جایز است
 این شهادت بر باقی و لیست الشهادت علی الشهادت الای حد و قد یقین قبول کرده ^{قبول} میشود
 شهادت بر شهادت که عبارت از شهادت فرع است زیرا که کفایتش با اصل میشود از ادای
 شهادت بوجه ارف یا سفر اگر اعتبار کرده نشود شهادت فرع باطل میماند حقوق
 و همچنین است که اعتبار کرده میشود و در مراتب شهادت مکروه و حد و قصاص که قبول کرده
 شهادت فرع و شرط است بعد از حصول الاصل بموت او مرفوع و سقوط عن کل اصل یعنی
 شهادت غیر از حصولش با اصل شرط است از برای قبول یا بنطور که فوت کرده باشد یا مرفوع
 باشد

باشد یا در صورتی که در وایتی از امام است و شرط نیست بلکه بعد از آن
 اگر بطوری بود که صیاح او و پگاه او بخانه نتواند آمد خانه است و همچنین است که
 شرط کرده شده است عدد و از هر اصل یعنی از هر اصل است در اصل و دو کوه شرط
 و فقط شهادت عدد و عطف است بر تعدد لایغایر فرقی ندارد از آنکه یعنی شرط کرده
 شده است تغایر بودن دو کوه و فرع این است در اصل و دیگر یعنی چهار کوه از برای
 هر اصل و کسب از آن شرط بلکه دو کوهی هر دو اصل کوه فرعی شوند و کسب
 جایز است که یکی از آن یکی باشد اصل کوه شوند و دیگری از آن است و دیگر و نیز و اما
 شاقی چهار است هر فرع شرط است و یقول الاصل است شهادت علی شهادت و الا
 بلکه این یعنی میگوید در اصل کوه شود بر کوهی من بدرستی که من کوهی میبینم که
 قد جفاست و الفرج است و ان شاء الله فیما ان شاء الله علی شهادت یعنی فرج میگوید
 کوهی میبینم که فلان کوه کرده است مرا بر کوهی خود شن بفلان قضیه یافت
 فرج گفت مرا فلان که کوه باش بر کوهی من بفلان قضیه و صح تعدیل الفرج الاصل
 و احداث این الاخریه صح است تعدیل فرج است در اصل را و همچنین که صح است
 تعدیل که از دوش بدین اصل آن دیگر را و اگر فرج ساکت شد و تعدیل اصل
 نکرد نظر کند قاضی بحال اصل اگر ثابت بود عدالت اصل قبیل شهادت را فرع
 نزد امام است و نزد امام خود قبول کند شهادت فرج را و اصل شهادت
 الاصل تبطل شهادت الفرج یعنی اگر منکر شدن اصل از شهادت ابطال میکند
 فرج را و اما اگر آن شهادت زوراً شمرده بینه که اقرار کرده که کوهی در فرج
 داده است شهادت معتبره و توبه نموده میشود بدین در فرج واجب توبه است باجاء

بدنک

زیرا که از تنها بیکدیگر کرده است که نمری بیکدیگر رسیده است لیکن از تنها در کیفیت
 نمری است نزد امام اعظم و نمری و نمری و نمری است و امام و امامین و امام
 نفعی است و نفعی و نفعی نفعی و نفعی و نفعی و نفعی
الاعتماد قاضی بین جابرین است رجوع از شهادت مکرر و قاضی بوجوب ادان کردن بر جوب
کفایت است بهر که بر کفایت از شهادت یا کفایت کوایی دروغ و ادا و شرط جواز
آنست که در رجل قاضی بوجوب رجوع از شهادت قبل از حکم سقطت و لم یفعل و بعد لم
و فمنا لم التفتاه بها اذا قبض ما ادعاه بینه اگر رجوع کردند از شهادت
بنوا حکم باطل اند و ضامن نیستند باین چیز را و اگر رجوع کردند بعد از حکم
کرده نیستند و ضامن میشوند باین چیز را که تلف کرده اند باین شهادت اگر کسی
قبض کرده باشد مدعی مدعی خود را از مدعا علیه باین بوجوب ادان کردن
اگر قبض کرده باشد ضامن نیستد بیک موقوف است بر قبض و البقرة للباقي
للمرجع فان رجوعه انما يثبت له بقبض فان رجعه آخره فله نصف
مراقة از شهادت میشود است نه مراجع را و هر چه که جوب کوایی داده بودند و قبض
ازین قبض رجوع کرده باشند انفسا شهادت باقی مانده باشد بیکدام ازین قبض
ضامن نیستند مثلاً اگر رجوع کرد یکی ازین باین ضامن نیستد بیکدام ازین
که و اگر رجوع کرد دیگری ازین و دشت بد رجوع نصف مدعی را دان
رجل و عشر نسوة ثم رجعوا فقلی الرجل ثم عدل عند ابنته و نصف غنمها
بین کوایی و او مرد و ده زن بعد از آن برگشتند از شهادت بر سر مال تنه
واجب میشود غیر الداس باقی بر زنان واجب میشود این نزد امام اعظم است
 و نذر

و نه از اساس این نص و اجب می شود و آن رجوع فقط تعلیق نفسا یعنی اگر
برگشتن زن و پس بر زن آن نص و اجب می شود و من ضمن الفرج آن رجوع
و الاصل و اگر که بین فضا من شد فرع اگر برگشت از شهادت و اصل من که نیز زن
سبب اطلاق شهادت است که قائم است در مجلس طایفه و این از فروع و در وجود است
بصرف فضا من می شود اگر چه همه ایشان برگشتند و این بقول امام اعظم و امام
ابویوسف است و بقول امام محمد و مالک اختیار دارد اگر خواهی فرع نفس کند
و الاصل را تفهیم کند لاشبه الا حصان و شانه الیمین لا الشرط و از رجوع
یعنی دو کسی که با هم او ندیدند و دو دیگر بر احصان و زانی گواهی دادند بعد از آن
شاهدان برگشتند از شهادت فضا من نمی شود زیرا که احصان محض شرط است و حکم
با احصان نیست بجز فضا من پس آن که فضا من می شود نه شاهد شرط و قی که رجوع
کرده باشند شهادت یعنی دو کسی که با هم او ندیدند تعلیق بشرط و دو کسی یک بر وجود
و حکم بقیق کرده شد بعد از آن برگشتند شهادت فضا من می شود نه شاهد الیمین نه شاهد
شرط زیرا که حکم سبب می شود و یمن واقع شده است **باب الاقرار باقرارها**
بحق لا فاعلیه یعنی فروع آن است بقیق که دو دیگر است بر آن خبر و حکم ظهور
المقر به لا انشای که یعنی اگر یک مرتب می شود بر اقرار ظاهر شدن حق است که اقرار
کرده شده است نه انشای حق از جهت گفته اند اقرار بحال کرده اند بقره و مقر
میدانند که درین اقرار کا ذب است حلال نیست اخذ این مال مقر که اگر او
اگیر بود و اگر بطریق بود حلال است زیرا که انشای تملیک بطریق هم می شود بقیق
و قبول مقر که ملک ثابت می شود باقرار و بر و باطل می شود بعد از تصدیق مقر که برود

نمی شود زیرا که اقرار مستقیم بر موقوفه اقرار با غیر المسلم یعنی و قیقه حکم اقرار
ظاهر بود پس صحیح مقوله است اقرار کردن غیر از برای مسلم و صحیح تکلیف مسلم
لا بطلان و عتق مکرر یعنی صحیح نیست اقرار بطلان و عتق در حالتیکه مقوله بود
دور اقرار که اگر انشای طلاق و عتق بود صحیح است زیرا که طلاق و عتق مکرر
واقع است زیرا که اقرار در محلی حق و اگر محمول بود بیانه بیانه قیقه یعنی
اقرار کرد در محلی حق صحیح است اگر محمول بود ازین حق و لازم نیست مقوله
را که بیان کند بگوید که هر دو بر آن قیقه بود قیقه بر بطلان صحیح اقرار است مطلقا
و تعلیم اقرار است زیرا که اقرار عبد محمول بر مال روانست و عبد مافوق اقرار از
یا باریقه یا بودیقه یا بقصدی است پس و القول لان ادعی القول ان
یعنی قول قول مقوله بعد از بیان اگر دعوی کرد مقوله اکثر از مین را و لا
یصدق فی اقل من در هم علی مالی ومن الغناب مال عظیم من ذهب و قیقه
یعنی تصدیق کرده نمیشود کم از نصف بعد از بنا و کفشتن و کم ویرا بر من مال عظیم
است از ذهب یا کفشتن از نقره قیقه نزد امامین و بر دایتی از عظیم و در
در ده در هم تصدیق کرده میشود و من و غنیش من فی الالبس یعنی تصدیق کرده نمیشود
کم از است پنج شستر بعد از بنا و کفشتن و کم ویرا بر من مال عظیم است از نقره
و قدر نصف قیقه غیر مال انکوف یعنی تصدیق کرده نمیشود کم از قدر نصف از روی قیقه بعد
در اقرار و مال عظیم و قیقه و غیر مال انکوف بود همچون کندم و در ابرام ثمنه یعنی در کفشتن و
کم ویرا بر من و در ابرام محمول بر ده شستر زیرا که ادعای چه است و ادعای وی ثنایت
نداد و در ابرام کفتره عشره یعنی اقرار بر ابرام کفتره مصدق بقره میشود نزد امام اعظم و نزد

اما بین موقوف باقول از دو بیت کم می شود و کذا و زحما و در هم یعنی در گفتن وی که کذا و زحما
یکدوم لازم می شود زیرا که در هم تفسیر می باشد که آن کذا است و در قاضیان گفته است اگر
گفت کذا و زحما در هم واجب می شود زیرا که کتابت از عدد است و اقل عدد و است و کذا و زحما
احد عشر و کذا و زحما عشر و یمن در گفتن وی که کذا و زحما لفظ کذا به حرف عطف یازده
در هم واجب می شود و کذا و زحما لفظ کذا با حرف عطف بست یکدوم واجب می شود زیرا که
کذا کتابت عدد محمول است و اقرار بر عدد و محمول کرده است که میان این دو عدد حرف عطف
مذکور است و اقل دو عدد یک بود و مذکور می شود بست یک است و لغت بلا و او فاحش
عشر مع و او فحاشه و احد عشر و یمن یعنی اگر تکرار کرد لفظ کذا سه مرتبه به لفظ و او
بیاض ده می شود و اگر تکرار کرده است موقوف بعد بست یک می شود و آن را یمن
الف یعنی اگر تکرار کرد لفظ کذا را با و چهار مرتبه یا زده کرده شد یعنی موقوف بعد از
بعد بست یک می شود و علی و قبلی اقرار برین و صدق ان وصل به هو و دیقه
و اقل قبل لفظ علی و قبل و لاله بر اقرار برین میکند لیکن احتمال کرده شد اگر وصل
گند باین لفظ قبل لفظ و دیقه را زیرا که اگر به ظاهر علی و قبل و لاله بر اقرار برین میکند
لیکن احتمال دارد که مراد مجاز علی حفظ ماله بوجود یک حفظ در دیقه مضمون علیه است
و حال قبل حفظ است پس ذکر محل است و اراقة حال و اگر مفعول و اگر کند تصدیق کرده
زیرا که احتمال مجاز ندارد و عندی او مع و نحوها امانه یعنی عندی جامع و مثل وی
صدق و بیستی و فحاشی گفت که عندی کذا و زحما امانه است زیرا که اقرار بر
دروی و روی است حالا ازین نیست که مضمون است با امانه است و اقل وی امانه
و قوله مدعی الالف اکثرهما و فقیههما و نحوها اقرار برین مراد می الف گفت

هزار را یافت و اگر درج یافت حواله کردی بفعلش یا گفت سر کن یا گفت ابر
 کردی یا گفت صدقه کردی بمن یا گفت همه کردی بمن یا گفت حواله کردی بمن
 اقرار است این کلیله امر بلفظ یا مذکور بود که اگر اتقن یا قضیت کوید مثلاً بلفظ
 یا اقرار هست و غ مائة و رابع اول ثلثه انواب و در رابع و قیاب یعنی در گفت
 گفتن وی که نه علی مائة و رابع و در رابع یا گفت نه علی مائة و ثلثه انواب در اول
 و رابع و حیث میشود و در ثانی ثلثه واجب میشود زیرا که در رابع و انواب غیر مائة است گفت
 میشود لفظ انواب صلاً چه غیر مائة ندارد بلکه غیر ثلثه است جواب آنست که مائة قی
 مقرون ثلثه شد مثلاً یکصد و بیست و غ مائة و ثوب و ثوبان یعنی مائة یعنی در
 وی که مائة و ثوب یا گفت نه علی مائة و ثوبان نفی کرده میشود مائة یعنی لازم است
 بر وی بیان مائة که از جنس است بدان که اصل نزد ما آنست که هر کس که مذکور
 بعد از لفظ عدد چیزی که از مقدار آنست چنانچه گفت مائة در رابع و مائة نفر حفظه مائة
 از جنس مقدار آن میشود بقیاس مذکور بعد از لفظ عدد و دیگر از جنس مائة و ثوب
 انواب که مائة عبارت از ثلثه انواب میشود و اگر جنس مقدار آنست ثوب همچون ثوب مثلاً و اگر
 نفی مائة و نزد امامان ثوبی در مائة و رابع نفی کرده میشود مائة و الا اقرار بدانست
 اصطلح یلزمها فقط یعنی اقرار بدانست که در راحة خانه است لازم میگرداند بدانست
 زیرا که اصطلح معنون است نزد امام محمد و امام اعظم و امام ابوحنیفه و امام مالک
 معنون است و همچون طعاً میگوید در خانه است و سیف جفنة و حمایله یعنی اقرار است
 که در غلا است لازم میگرداند غلان ویرا و حمایله ویرا بدانست که لفظ سیف و غلا
 بدانست و صحیح اقراره بالکل یعنی صحیح است اقرار بدین طوری که مولى کوید اصل این است
 ملک

ملک زید است و محمول میشود بر این که وصیت کرده رجلی که مورت مولی است از برادر
این محل را داده است این رجل و وارثه که مولی بود اقرار بوصیت مذکور این رجل
و له ان یبیت سببا صالحا یعنی صحیح است اقرار از برادر فعل بشرط آنکه بیان کند مقرب سببی
که صلاحت ملکیه حمل داشته باشد بخون ارث و وصیت مثل جنایه گفت هزار بار این
محل بر من است که میراث رسیده است بوی یا وصیت کرده است فلان بوی که اگر کوید خیر
مثل صحیح است بدانکه اقرار از برادر محل احتیاج سبب صالح میشود بخیل اقرار بحمل که احتیاج
بنابر آنکه سبب اقرار بحمل متعین است که آن وصیت است اما در اقرار از برادر محل احتیاج
بسبب صالح میشود بخیل اقرار بحمل که احتیاج نمیشود بنابر آنکه سبب اقرار بحمل متعین است که آن و
صیت است اما در اقرار از برادر محل سبب بسیار است بل لایبی است از سبب صالح و فان
و کدت لا قل من نصف حول فله یعنی توله محل را مقرر است اول از نصف حول از زمان
اقرار ملک محل است آنچه اقرار کرده است چونکه معلوم است در وقت اقرار مولی خود بود است
از سبب توله که در قسمت کرده میشود بر ورثه یا مورت و ان اقرار بشرط احتیاج
و بطل شرط یعنی اگر اقرار کرد بشرط اختیار جنایه گفت مرا هزار دیناری بایده او بپول بده
شرط آنکه مرا اختیار بود در بقای وی صحیح است این اقرار با شرط زیرا که اقرار اختیار است و در
خیار شرط دخل ندارد و دیگر فایده جواز فسخ است و اقرار قابل فسخ نیست و استثنای کلی
و در فسخ من در ایهم صحیح یعنی استثنای کردن کیلی را یا و نه را از و ایهم صحیح است از و
قیمه جنایه گفت مروید است بر من مبله کند او بهم مگر یک پیمانه نکندم قیمه کیف قال
و بعد سید امام اعظم و امام ابو یوسف در ایهم است اگر چه قبایل است که جایز باشد این است
چونکه محال نیست لیکن وجه جواز آنست که محال نیست معنوی نیست با اعتبار ثبوت و عدم

نمونه استثنای خوب عقل که جایز نیست نزد ما بخلاف امام شافعی که جایز است و بقول امام

محمد جایز نیست و باینکه امام ازین صور لا استثنای التابیع کی البین و التوقیف و الخلیفین

صحیح نیست استثنای تابعی همچون بنا و قص و عقل چنانکه گفت این در ملک فلان است مگر بناوی

یا گفت ملک فلان است مگر عقل دی زیرا که بنا و قص و عقل تابع است و استثنای تابع رواست

منفی است که گوید این کنیز ملک فلان است مگر سر وی مایای وی و دین صحیح مطلقاً

و دین مرضیه بسبب فیه و علم بالا اقرار سواد بن دین زمان صحیح وی مطلقاً یعنی بسبب وی

معلوم بود باقرار دین زمان مرض موت وی بسبب که حدوث وی در حال مرض است

اگر معلوم شود باینکه اقرار بر ابر است این دین صحیح و دین مرض موت در وجه اول

تقدیم و تاخر و قد ما علی ما اقر به مرضیه یعنی تقدیم کرده شده است و دین مذکور

بر چیزی که اقرار کرده است در حال مرض موت وی حال آنکه معلوم نباشد سبب اقرار

اقرار مرئی در مالی است که حق غیر متعلق شده باشد باین مال و نزد امام شافعی و

این دین بآن دو دین مذکور بر ابر است و الكل علی الارث و ان شمل ماله یعنی تقدیم

کرده شده دیون ثلثه که دین صحیح است و دین مرضیه است که سبب وی معلوم بود و دین

مرضیه است که معلوم بحد اقرار کرده باین محمول بود و ارث و لایحه ان حکم

غیاً تقضاً و غیره یعنی صحیح نیست اینکه تخصیص کند مرئی مرضیه موه قرض خواهد تقضاً

دین وی چنانکه گفت اول فلان را ادا کند بعد از آن دیگران را دهند زیرا که حق کل

در متعلق بر ابر است در مالی وی و نزد امام بود بر وایتی از امام اعظم که جایز است

ولا اقراره لوارثه الا ان یصدق به البقیه یعنی صحیح نیست اقرار مرئی مرضیه قوا بر ابر

وارث خودش نمی یابیم مگر این تصدیق کند ویر البقیه غیر ما و دین وقتی که دین

و انسته باشد و بگوید در اقرار وقت که درین داشته باشد از حجت قول رسول علیه السلام
لا و حجت للوارث و لا اقرار له لدین و دیگر حق متعلق نه است بکمال می و در مرضی
و در عین حجت تبیع بوارث جایز نیست لکن فی الحال بقی و دیگر بنویسد فی الحال
ان ادعی بنوته بعده لا ان کج فیصل متعج بولا اقراره بوارث است یعنی وقت که صحیح
بنویسد اقرار از برای اوست پس میگوید اقرار اگر دعوی کرد و مرخص بود و بنویسد بنویسد
اقرارش از برای این شخص و لیکن نسب این شخص از این مرضی تعلیم بنویسد صحیح است
اخر اقرار کرده است از برای زن اجنبی بعد از آن نکاح کرده است زیرا که در اول اقرار
مرخص است از برای اقرار به خودش و در ثانی اقرار مرخص است از برای اجنبی و لا اقرار
بنوته غلام چهل نسب با یولد مثل غلامه و صدقه الغلام نسبت نسب یعنی اقرار
به بودن غلامی که محمول بود نسب این غلام حال آنکه مولود شود مثل این غلام این
مقرر این در سن بطوری باشد این غلام پس می تواند بود و تصدیق کند این
غلام مقرر در این اقرار است می شود نسب این غلام از این مقرر و شرعی می شود
در میراث اگر اقرار در مرخص بود بدانکه تصدیق غلام مشروط باین است که
غلام تغییر از نفس خود تواند کرد و عاقل بود و الا تصدیق لازم نیست از برای
نسبت نیست و گفته بودند و شرط چهل نسب بنا بر آنست که معروف و نسب به وضع میکند
نسبت و بعد از غیر و شرط تصدیق الزوج او شرط و قابلیت اقرار با یولد یعنی
مشروط است تصدیق زوج یا شهادت و اقرار از زن یولد زیرا که سبب نسبت از
امراة و لا و حجت و ممکن است واقف شود برین و لا و قابلیت یا غیر قابل از عین
حجت گفته اند که قابل بطریق عادی و لا اقرار نسبت من غیر و لا و بیعت و یرث الا

یعنی اگر اقرار کرد و نسب و ولد و نسب بچون برادر و عم و برادر و غیره منقول است این
اقرار زیرا که بحکم نسب بر غیر لکن وارث میشود و موقوفه که وارث و یکی بود که موقوفه
که میراث نمیکند زیرا که وارث احمق است از موقوفه ولو اقرار باخ و ابو و مسیت
شمار که فالارث بلا نسب یعنی اگر اقرار کرده برادر و در حالتی که پدر موقوفه است
شریکند موقوفه و وارث با آنکه نسب ثابت نشود از نصیت زیرا که میراث حق دینی است پس
قبول موقوفه اقرار برادر وارث اما نسب بر روی بحکم نسب است بر غیر ولو اقرار احکامی
علاخره دین تقبض این موقوفه فعلی است و انصف الاخر یعنی اگر اقرار کرد و یکا از نسب
یعنی که این نصیت را بر دیگری مبالغه کند از دین است تقبض کردن بر روی نفق دین
پس نسبت به چیزی این بر موقوفه از دین و نصف دیگر از دین بر آن بر دیگر است که
اقرار کرده است زیرا که اقرار بر منفرد به نصیب می میشود **کتاب دعوی کتاب له دعوی**
بدانکه دعوی اسم است از ادعا و الدعوی النی ثابت است و جمیع دی و دعاوی نفق و
نحوه فتوی و فتاوی ای احبار حق که علاوه بر این خبر دادن است بحق که بر این
خبر است بر غیر این خبر نیست تا برین تفسیر مدعی بخبر بحق بود و بعضی گفته اند دعوی اضافه
کردن خبر است بخودش در حالت منازعت و خصوصیت و المدعی من خبر علی الخ خصوصیت
و المدعی علیه من خبر یعنی مدعی که الزام کرده میشود بر جواب دعوی و این تفسیر دیگر است که
بعضی کرده اند و بعضی گفته اند که مدعی که است کتاب خلاف ظاهر میکند زیرا که ظاهر است که کسی را
بر کسی حق نبود پس طلب حق خلاف ظاهر است و مدعی علیه که است که تمسک بظاهر است که ان عدم حق
و بعضی گفته اند مدعی علیه که است که مستحق نشود مگر بهیچون غیر ذی البیوه ای انما یصح بذکر نسبی
علم جنبه و قدره و انه فی المدعی علیه یعنی دعوی می نموده مگر بذکر نسبی معین که معلوم بود و مستحق
و مقدار

و مقدار وی و این در دین دعوی عین میگوید مدعی و دیر در مدعا علیه است
عین هرگاه که حاضر بود از آنجا بنظر که این فلان است کافی است و اگر غایب بود واجبست ذکر
صفة و قیمة و في المنقول نیز بدین شرح یعنی در مدعا علیه که منقول است زیاده کند مدعی در حد و
که فلاخیر در مدعا علیه بنطاق زیرا که هر چیزی در غیر مالک میشود همچون این در
مرتبه و چون سبع و در بدایع از جهت ثمن و في العقار لا یثبت الیه الا بحکم او علم القاضی یعنی
نیز باید حکم بحکم یا علم قاضی از جهت نفی تمتع مواضعة زیرا که احتمال دارد که در غیر مدعی
و مدعا علیه بخلاف منقول که بدور وی است اده است و تمتع و مواضعة آنست که مدعی و مدعا
اتفاق کنند بر آنکه مدعا دارد و در بین است حال آنکه در بدایع است و اقامه بین میکنند مدعی
بر ملکیت خودش و حکم میکنند قاضی بر ملکیت مدعی فرض ازین مواضعة آنست که مکان
می برند که هرگاه که حکم ملکیت مدعی اگر بر دوستان از ثالث میکنند و بعضی تصدیق
مدعا علیه بنظر که گوید دارد و در بین است کافی است و احتیاج به نیت و المطالبة
و احضاره و این امکان نیست الیه المدعی و انت بعد الخالف و المطالبة عطف است بد
گوشی یعنی هیچ نیت دعوی مگر علیه آنچه که مدعی میکند و با حضار آنچه که ممکن بود
ما نثار است مدعی و انت بدو خالف بوی آنچه که و کمر قیمة ان تعدد الحد و الاربعة و
في العقار و اسماء اصحابهم و نسبهم الى الحد یعنی هیچ نیت دعوی مگر بدین قیمة مدعا اگر مقتدر
احضار مدعا و نیز که چهار حد تا سه حد و دعوی عقار و ذکر اسماء اصحاب حدود و بد
نسبت کردن صاحب حدود و بعد یعنی لا بدی است ذکر اسماء اصحاب و ذکر اسماء اصحاب
دار و نذر اما مین شرط نیست و قی که احضار صاحب در حق دعوی ذکر حدود و شرط است
در دعوی از نذر اما مین اعظم اگر چه مشهور و دارند اما مین شرط نیست و قی که معروف

در عقار

و مشهور بود و دیگر در حدود ثلثه کافی است نزد ما بخلاف امام زفره نسبت به

قول امام اعظم است و بقول امامین اگر مرد مشهوری بود حاجت نسبت بخدشت و

صحیح سوال کافی الخضم عند فان اقرار و سوال المدعی سببه فاقام قضي علیه

لم یقم حلفان طلبه خضمه فان لم یقر او سکت بلا افت و قضي بالسکول صحیح هر یک

یکی صحیح اند دعوی سوال کافی از خضم ازین دعوی اقرار کرد و یا انکار کرد و قاضی درین

طلبه سینه از مدعی واقعه بینه کرد حکم کند کافی و در قضا در صورت نوشته است و

الا و اقرار حکم لازم نیست زیرا که حکم الفرائی است از بینه عا و خضم و اقرار صحیح بر

خود است بخلاف بینه که حکم می شود و اگر واقعه بینه نکرد و سو کند و بینه کافی خضم را

اگر طلب بکند مدعی و اگر سکول کرد و یا بر این طور که گفت سو کند بخروج یا سکت

ند و آفت و عذر و قاضی حکم سکول کرد صحیح است این حکم و عرض البین ثلاث ثم القضا

احوط یعنی در صورت سکول عرض بچین سه مرتبه بعد از آن حکم کردن احوط است

ولا یرد البین علی مدعی وان نکل حقه یعنی رد کرده نمیشود مدعی و قاضی که منکر بود

خضم اگر چه سکول کند و نزد امامان شافعی اگر چه مدعی را بینه نبود و مدعی علیه سکول

کند سو کند داده میشود مدعی اگر سو کند غرض حکم کرده میشود والا حکم کرده نمیشود و تمام

عین است اگر مدعی یک گواه کند و آنکه بود و گواه دیگر نداشته باشد سو کند داده میشود

مدعی و الا بخلاف فی النکاح و رجوعه فی ایل و استیل و ورق و زین و الا

و حد و لعان یعنی سو کند داده نمیشود منکر را درین صورت مذکوره

نزد امام اعظم را نزد امامین سو کند داده میشود منکر در حد و لعان که با

بیان جماع سو کند داده میشود صورت مسائل است مرد دعوی النکاح کرد و زن

انکار

الحاکم و یا بر عکس یا دعوی رجوع کرده و مدعی بعد از انقضای عدّه وزن ا
الحاکم و یا بر عکس یا دعوی فرمان کرده و مدعی ایلا بعد از انقضای عدّه ا
وزن الحاکم و یا بر عکس یا مدعی استیلا کرده و بر مولی و مولی الحاکم کرده
درین مسئله عکس جاری نمیشود زیرا که بر هائیکه مولی دعوی استیلا کرده و ادعا
منکر و دال الحاکم را اعتبار نیست یا دعوی تنده که کرده و مجهول النسب مجهول
النسب الحاکم و یا بر عکس یا دعوی پسری کرده و بر مجهول النسب مجهول النسب الحاکم
کرده یا بر عکس و صوّه و لوان نیست که مردی دعوی قذف بنیاید و دیگر
خدا واجب شده است و گفت بر تو دان و دیگر الحاکم کرده یا زنی دعوی قذف کرده
بر ازوج و گفت بر تو لوان واجب شده است و زوج الحاکم کرده درین دو صورت
تحلیف نیست یا جمیع الا اذا ادعی فی الحاح و انساب الاکبر و نفقه و ارث
یعنی تحلیف نیست درین امور مذکوره مگر وقتی که دعوی کرده شود در الحاح
و نسب یا همچون مهر و نفقه در الحاح چنانچه دعوی الحاح کرده زنی و طلب
مهر و نفقه کرده و زوج الحاکم کرده درین صورت تحلیف نیست و اگر نکول
کرده مال لازم میشود همچون ارث و نسب چنانچه دعوی برادر کرده و بر دیگر و طلب
میراث پدر کرده و بر وی دان و دیگر الحاکم کرده درین صورت نکول کند و ادعا میشود
و لیکن اگر نکول کرده مال واجب میشود نه نسب همچنین است مرد فرمودانده و شو
برادری کرده و بر دیگری و طلب نفقه کرده و دان و دیگر الحاکم کرده و نکول کند و ادعا
و اگر نکول کرده نفقه لازم میشود نه نسب و قول مهر که گاه است مثال الحاح است و نفقه
منته که است و ارث مخصوص نیست و حلق الترق و ضمن ان نکول و لم یقطع

یعنی لو کند واده شد سارق اگر اقرار کرد و ضمانت شد اگر نکند اگر نکند و بگوید قطع
 کرده میشود زیرا که نکول با جمالی میکند قطع و انزوح اذ او عت طلاق است
 انما تکل نفس المهر او کفر یعنی لو کند واده شد زوجه اگر دوش طلاق کرد و بر زوج
 دخول بود یا بعد از دخول و نفق مریات میشود اگر نکول کرد و طلاق قبل از دخول و کسر
 مریات میشود و در طلاق بعد از دخول زیرا که در طلاق نکند واده میشود با اتفاق و کسر مهر
 القود فان لکل فی النفس حبس حتى یقرب و یخلف و فیما دون النفس تقصیر فی حیث
 رکبند واده شد منکر قصاص یا جماع و اگر نکول کرد و در قبل نفس حبس کرده شد تا آن
 زمانیکه اقرار کند یا لو کند خود نزد اما میندیت لازم میشود در نکول و رما
 نفس همچون جثیم کور کردن و دندان شکن مثل قصاص کرده میشود بقول امام
 اعظم رحمه الله و ان قال لی سینه حافرة و طلب حلف الخلف لا یحلف و یقتل بنفسه
 ثلثة ايام یعنی اگر گفت مدعی مرا سینه هست در شهر و طلب کرد و نکند و ادون خصم را از
 قافه قافه نکند ندید و کفیل با نفس کرد از خصم آری و تا غایب شود و حق مدعی
 واجب است که کفیل معرفی شود و تا کفاله فایده نکند فان رای لازم نیست و الغیر
 قدر المجلس حکم یعنی اگر مدعی علیه را عطا کفیل ملازم نکند مدعی علیه را جاکر رود
 و حکم رود و ملازم نکند غریب تا آن زمانیکه قافه در مجلس نیست است لفظ و الی
 عطف است بر ضمیر مفعول که بر لازم است و لا یقتل الی آخر المجلس یعنی کفیل گرفته
 میگردد تا آن زمانیکه آخر شدن مجلس قافه بعد از آن اگر اقامه سینه کرد و فیما والا نکند
 و بدینا که رود و الحلف بالله لا یطلاق و العت فان الی الخضم قبل صحیح
 مانای یعنی لو کند با سینه نه بطلاق و عت اگر مبالغه کند خصم نکند بطلاق و عت
 گفته

گفته اند همت صحیح است قاضی گویند بطلاق و عشق و مهر در زمان ماضی را که فراق
باک بنمید از او گویند لیکن اگر تنگوار کرد و گویند بطلاق و عشق حکم بنکول کنند و اگر حکم
بمال کردن فدا نشد و در فداوی قاضیان مذکور است که مدعی اگر طلب کند بطلاق و عشق
کرد و ظاهر روایت آنست که گویند نه زیرا که گویند بطلاق و عشق حرام است و بعضی تجویز
کرده اند و صحیح آنست که در ظاهر روایت است و تعلیقه بصفاة لا بانرمان والمكان
یعنی تعلیقه کرده میشود گویند بصفاة خدای تعالی مثل بالبد الطالب الغالب المذكر
الحی الذی لا يموت البدنة نرمان و مكان جنای گفت گویند میدهم بعد از نماز
عمر در جمود رمله و خلق الیهودی بالبد الذی انزل التوراة الیه موسى والنصار
بالبد الذی انزل الانجیل علی عیسی و المجوسی بالبد الذی خلق النار و الکوثی بالبد
یعنی گویند داده میشود یهودی را با بنطور که بالبد الذی انزل التوراة آت و النصر بالبد
انزل الانجیل الحی و مجوسی بالبد الذی خلق النار بت پرست را بالبد و تعلیقه یحیی
بر هر کمان میبرد سیمان تعلیقه کرده میشود و لا یکتفی فی معا بدیم یعنی گویند داده میشود
انجام را در جای بایک جای ایشان است و یکتفی علی الحی اصل نحو بالبد ما یکتفی
قایم فی الحال او نکاح قایم فی الحال او ماهی باین منک الآن یعنی گویند داده میشود
بر حاصل با بنطور که بگو بالبد که میباشند قایم نیست فی الحال مدعی نشد او بالبد که
نکاح قایم نیست فی الحال مدعی نکاح و بالبد که این و سیمان زن باین نسبت از تو
فی الحال مدعی طلاق علی السبب بالبد ما یکتفی و نحوه الا ان یعنی گویند داده میشود
بر سبب با بنطور که بگوید ای قاضی گویند بده مرا السبب که گاه آن شیء میکنند بعد از آن
اقاله میکنند و گاهی طلاق میکنند بعد از آن رجوع میکنند تا ترویج میکنند درین صورت

نمکند بر حاصل میدهد الا آن تیغ را مدعی فحلف علی السبب که دعوی تنقیح با بی قرار
رابطه فحلف علی حدیث است فقیه انه لا یجب التثقیق یعنی نمکند داده نمیشود بر سبب مکر و تنقیح
متفرق شود مدعی که در بیعت نمکند داده میشود که بر سبب بالبدنه خرید این دارا را
فنان و کذا فی سبب لا یتکرر بعد مسلم مدعی غصب یعنی همچنین است که بر سبب نمکند داده میشود
در سببی مکر نمیشود و بر رفع مرتفع نمیشود همچون عبد مسلم که دعوی اعتاق میکند بر مولی
باینطور که اعتاق کرده زیرا که ضرورت نیست در نمکند بر حاصل زیرا که اعتاق نسبت
که ممکن بود ارتجاع وی چونکه عبد مسلم بعد از آن بنده نمیشود و هیچ حال و نه الا نه
و العبد العاهر علی الحاصل یعنی در دعوی اعتاق کردن امه و عبد کافر بر مولی نمکند
داده نمیشود بر حاصل باین طور که این امه یا عبد از او نسبت فی الحال زیرا که در سبب
و عبد کافر مرتفع میشود ممکن است مکر و بنده که اما در امه سبب و طاق بهر الحرب
بعد از آن اسیر کردند و در عبد سبب بعضی مکر و طاق بیدار الحرب بعد از آن اسیر کردند و فحلف
علی العلم من ورت شیء فادعاه آخر یعنی نمکند داده میشود بر علم کسی میراث یا نسبت
چیز را که بعد از آن دعوی کرد و دیگری باینطور که نمکند آن که چیزی نیست و علی السبب
آن و سبب استراخ یعنی نمکند داده میشود بر بیات اگر بخشد و شده باشد یا خرد
باشد باینطور که ملک وی نیست و معنی بتا قطع است و صح فدا الحلف و الصالح من یف
در صورت که نمکند متوجه شد و آن دیگر قبول کرد یا گفت مدعی که صلح کردم بدو دنیا
از دعوی نمکند بر تو و این دیگر قبول کرد هیچ است و حق نمکند ساقط نمیشود **فصل**
ولو اختلف فی قدر الثمن او البیع حکم لمن یرهن یعنی اگر اختلاف کردند باینکه و شتر
در مقدار ثمن یا بیع حکم کرده شد از برای کسی که اقامه بیعت کرده است بر مدعا خواه با بیع

و خواه مشتری بود این برهنه بگفت الزامه یعنی اگر اقامه بپند کردند بایع
و مشتری حکم کرده شد از برای کسیکه بگفت و مدعی زیاد است که آن بایع اگر اختلاف
در قدرش بود و مشتری است اگر اختلاف در قدر مسع و شش دان اخلافها
فیه البایع فی الثمن و وجه مشتری فی المبیع ادلی یعنی از اختلاف نکردند بایع و
مشتری در قدرش و مسع جناحه گفت یک غلام را بدو هزار فروخته ام و مشتری
دو غلام را به هزار دینار خریده ام و زمین صورت بپند بایع و شش دان اول است و بپند
مشتری و مسع اولی پس حکم یک غلام بدو هزار کرده شود و آن عجز ارضی حکم بپند
یعنی لا خرد و لا یحالف یعنی اگر عاجز شدند بایع و مشتری بپند بپند دعوی میکند
ان فیها دالافسج لو کند داده میشود اگر اختلاف برهنه بود گفته میشود مشتری را که
راضی میشود که شش دان که دعوی میکند بایع و الا فسخ میکند بایع و اگر اختلاف در مسع بود
گفته میشود بایع را که تسلیم میکند آنچه دعوی میکند مشتری و الا فسخ میکند بایع و اگر اختلاف
در هر دو بود گفته میشود اگر راضی شدند بعد از یکدیگر فسخ و الا سو کند داده میشود
و حلق مشتری اول و فسخ العاقب یعنی اول مشتری سو کند داده میشود در هر
صورت فسخ کند قاضی پس را بعد از آن هر دو سو کند خود ندانیرا که انکار مشتری
بیشتر است از انکار بایع و من کل لزمه و لا خلاف فیها هرگاه یکدیگر عرض کرده
شد بین مشتری اول یا با اگر نکول کرد لازم ند بروی دعوی بایع سو کند خود و عرض
کرده شود بدین بر بایع اگر نکول کرد ثابت شد مدعی مشتری و اگر سو کند خود فسخ
کرده میشود و لا یحالف فی الا جل یعنی مخالف نیست در اختلاف اجل در اجل بود یا
در اجل سو کند داده میشود منکر زیاده را و شرط الحیا و قبض بعضی الثمن و حلق

از اقامه بپند خواه
اختلاف در شش دان بود
دخواه مسع و خواه
در هر دو بود اگر
راضی شد بایع و مشتری

در هر دو بود اگر
راضی شد بایع و مشتری

المنکر

و شرط خیار عطف است بر اجل یعنی مخالف نسبت در اصل و در شرط خیار در اصل شرط
بود و در قدرت شرط و در اصل و در قبض بعضی ثمن باینطور که مشتری و عبادی
منکر اجل و منکر شرط و منکر قبض و منکر ثمن و همچنین است مخالف نسبت در
قبض کل ثمن بیک بر بایع است و پس لیکن ذکر کرده است چونکه معلوم است بقیه
دلا بعد از آنکه المبیع و حلف مشتری یعنی مخالف نسبت در اصل و در قدرت ثمن بعد از آن
مبیع نزد امام اعظم و امام ابو یوسف و او گویند داده شد مشتری را نزد امام محمد و حاکم
است و فسخ میشود بیه بر قیمت هلاک و لا بعد هلاک بوفقه الا ان یرضی البایع بترک
حصة المالك یعنی مخالف نسبت بعد از هلاک بعضی ثمن چنانچه خرید و دو عبد را بیک
عقد و قبض کرد بعد از آن یک ازین دو عبد مرد بعد از آن اخلاف کردند و در قدرت ثمن
و گفت مشتری که خریدم هر دو عبد را بنزدینار و بایع گفت یک عبد را بنزدینار
فروخته ام مگر آن که راضی نشود بایع بترک حصه هلاک باینطور که از ثمن هلاک چیزی
نگیرد و هلاک کان لم یکن اعتبار کند و گویا که هر عقد بر عبد قائم واقع شده درین
صورت گویند میزند بایع و مشتری بر عبد قائم و فسخ عقد میکنند و راقیم و خبری
نمیکند از ثمن مالک یا ثمن و نزد امام ابو یوسف و او گویند میزند در حق و فسخ عقد
کرده میشود و قول قول مشتری است در حصه هلاک از ثمن یا ثمن و امام محمد مخالف
در هر دو عبد است و عین می و قیمت مالک را رد میکنند و لو اخلاف فیه بدل الاجاره
المفسقة قبل تسفیها یا ثمن کما فی المبیع یعنی اگر اخلاف کردند مؤجر و مستأجر و بدل اجاره
یا مؤسقة پیش از قبض بدل اجاره چنانچه گفت مؤجر که این دار را بر ماه بده و بنیاد
یا اجاره داده ام و مستأجر گفت بپنج و بنیاد را بجزه گرفتم پیش از قبض مؤسقة باینطور که

مستاجر گفت و ساقا اجاره گرفتیم و هوو جرگفت یک درده ام یکا کند هوو جر
 و مستاجر وضع عقد کنند همچون بیع زیرا که قبل از قبض منفعت نظریه قبل
 قبض بیع است و المنفعة کالمبیع و الاجرة کالتن یعنی منفعة همچون بیع است
 و بیع باعتبار لزوم مخالفت بعوض کالتن و اجرة همچون تن است و بیع لزوم
 مخالف و بعد قبض لا یعنی بعد از قبض منفعت اگر اختلاف شود در اجرة
 مخالف نیست بقول امام اعظم و امام ابی حنیفه و بعد قبض بعضیها یکا
 و سخت فیما بقی و القول للمستاجر فیما مضی یعنی بعد از قبض یعنی منفعت اگر اختلاف
 در اجرة مخالف است وضع کرده شد اجاره و مطابق از موقوف قول مستاجر است
 مقدار اجرة مدت گذشته زیرا که منکر زیاده است و ان اختلاف الزوجان و
 متاع البیت فلما ماصح لها و له اولها یعنی اگر اختلاف کردند زن و شوهر
 در متاع بیت خواه نکاح میان اینها قائم باشد خواه نباشد زن رهاست
 را که صالح زن است و قول قول زن است بایمین و مرثیه است چیزی که صالح
 مرد است و قول قول شوهر است بایمین و همچنین است چیزی که صالح زن و شوهر مرثیه است
 و قول قول شوهر است بایمین و ان مات احدیما فالتکلیف للحي یعنی اگر مرد
 یکی از زن و شوهر چیزی که صالح زن و شوهر است از ان زنده است بایمین و را
 اختلاف در ثواب یا زنده و متاع بیت و ان احدیما عبد فکل للمحررة الحیوة
 و للحي بعد الموت یعنی یکی از زن و شوهر بنده بود پس کل متاع از ان آزاد است
 در حین حیوة و از ان زنده است در حین حیات و ان زنده بنده بود یا
 بود نزد امامین مازون و مکاتب بمنزله حر است و سقوط دعوی الملک المطلق

ان برهن ذوالیدان المدعی و ولیة ادعاریة او برهن او مؤید او مقصود
من زید یعنی قطعه دعوی ملک مطلق اگر اقامه بینة کند صاحب بذر
این مدعا و ولیة است در بدوی یا عاریة است یا موهون است یا باجره گرفته است

یا مقصود است از زید و وجه الخراج فی الملک المطلق احق من حجة ذی الیدان
وقت احدیما فقط یعنی صوریکه دو کس دعوی ملک مطلق کردند و عین که درید
یک ازین دو کس است و اقامه بینة کرده اند بینة غیر ذی الیدان است از بینة ذی الیدان
اگر چه یک ازین دو کس تأیید گفته باشد اگر محمول بود باشد یا بنظر که سن و دیر باین
گروه باشد ولو برهن خارج قفصه لهما یعنی اگر اقامه بینة کردند و کس خارج اند
در عین که درید ثالث است حکم کرده شد این عین از برای هر دو خارج و مشترک
میشود این عین در میان این دو کس از جهة آنکه برابرند و رجعت فی نفس قطعه

میشود هر دو بینة و قفصه لهما یعنی احق سابق بقا فالتسبیح احق یعنی اگر
اقامه بینة کردند و کس در الحاح بخلاف ملک که ترک و روی ممکن است و این زن که
که تأیید گفته اند و کس در دعوی الحاح پس سابق احوط و ان اقرت لمن لا یجزم

له فان برهن الآخر قفصه له یعنی اگر اقرار کرد زن بر زوجة که بینة ندارد
بعد از آن محمول بر اقامه بینة کرد این زن از آن که اقامه بینة کرده است زیرا که

بینة تقوی است از اقرار و ان برهن احدیما و قفصه له ثم لیقض الا اذا
ثبت سبقه یعنی اقامه بینة کرد یک از دو مدعا در الحاح و حکم کرده شد از برای
دی بعد از آن اقامه بینة کرد مدعای دیگر حکم کرده میشود از برای وی دیگر و قفصه
انها کند سابق زیرا که معلوم شد که اول خطا بوده است که ام لیقض بحجة الخراج

عادی الید غیر لکاح الا اذا اثبت سبق النکاح حکم کرده میشود بسبب اینکه
خارج بر دو یک صاحب زن است که لکاح وی ظاهر است یعنی زن درید مرد
است بلیکاح ظاهر و دیگر دعوی زوجیت کرده و اقامه بینه کرده حکم کرده میشود ملک
و قبضه اثبات بق لکاح کند و آن برهنه علی شراعتی من وی ید فله کل نصفه
و نصف و ترک بینه اگر اقامه بینه نکرد و کسی بر خریدن دو مبیع تنصیف کند و
ترک مبیع یعنی ضیاء دارند اگر خواهد تنصیف کنند و الا ترک کنند و لو ترک
بعد افاقه له لم یاخذ الا اخره یعنی مرد دعوی دو کسی بر خریدن یکی از وی الید
اگر ترک کرد مبیع را یکی از دو کسی بعد از آنکه حکم کرده شد است از برای وی غیر سدان
دیگر را که همه مبیع را گیرد و الشراعت من بینه و صدقه و رهن مع قبض یعنی در
صوریکه یک از دو مدعی دعوی شراعت از زید و آن دیگری دعوی بینه کرده یا
دعوی صدقه کرده یا دعوی رهن و قبض کرده و اقامه بینه کردند شراعت است
و الشراعت و المهر سواء یعنی در صوریکه یک دعوی شراعت کرده و دیگری دعوی مهر کرده و اقامه
بینه کردند بینه شراعت و بینه مهر برابر است در قبول و تنصیف کرده میشود میان این
دو مدعی و لکن القصب و الولیة یعنی همچنین است بینه مدعی غصب بر ذی الید
مدعی و ولیة بر ذی الید برابر است در قبول و حکم کرده میشود تنصیف میان این
دو مدعی زیرا که مودع هر کس که لکاح کرده غاصب میگردد و الا بیع بکثرة
الشهود یعنی ترجیح کرده میشود بینه بکثرة عدد شهود تا آنکه جمعی گواهی او ندادند
ذی الید دو کسی گواهی او ندادند برای خارج بینه خارج مرجع است و همچنین است
ترجیح کرده میشود بینه بکثرة عدد و نه که در یک بینه دو عدل بود و در بینه دیگر عدل بود

پنهان بر بر بند در قوت زیر کفوت دلیل اعتبار ندارد و نه در سانه کثرت دلیل ^{اولی}
 احد خارج نفس دارد الا کما فی الفایده الملاحیه و قالوا التلک و الباقی للک
 یعنی اگر دعوی کرد که از دو مدعی خارج بر ذی الیه نصف دارد و دیگری اقامه سهم
 کردند حکم کرده شد بر ربع از برای اهل و گفتند ما بین ثلثه از برای اهل و باقی از برای
 تابعی ^{مدعی}
 تابعیت خان کانت معاً فی الثلثه نصف بالحق و نصف لایبینه و دعوی نصف
 و کل اگر باشد دارد و در هر دو ایشان بود از اقامه حکم کرده میشود و کل دارد
 از برای مدعی کل نصف دار حکم است و نصف دیگر حکم است زیرا که در هر یک
 در یک هر دو ایشان بود پس نصف دارد در مدعی کل است به نزاع و نه به
نصفی است که هر یک مدعی نصف است پس مدعی کل خارج است و این
 ولو برین خارجان علی تبایح و اینه و استحقاق لمن واقف تأثیر استماعی اگر
 اقامه سهم کردند خارجان بر نتایج و اینه تأثیر این نتایج را بیان کردند حکم کرده
 برای کسی که موافق تأیید این نتایج زیرا که است بدست و ان اشکل فلما یعنی اگر
 منحل بود باینکه که سندی موافق تأیید هر دو ایشان بود حکم کرده میشود از برای هر
 ایشان و اگر مخالف تأیید این بود باطل میشود بینشان و داده در ذی الیه که گفته
 میشود از جهة ظهور کوز بر بین و ذوالید المستعمل بین و اللالی لا اذ لکم و لرا کب
 لا تا خذ الیهم و سراج السراج لا یدین و ذوالحی لامن علی کوزه یعنی در صورت
 نزاع دو کسی در بین ذوالید که است که استعمال میکند جانچه ذوالید که سوار است نه که
 لحام گرفته است و ذوالید که است که در زمین است نه که در پس سوار است و ذوالید
 که است که با کوزه است نه که است که کوزه خود را اوخته است در دایه و من اتصل
 یط

کون

بطریق بنیان اتصال تربیع او وضع علیه الخ یعنی ذوالیکست که متصل است دیوار
 وی به بنای وی اتصال تربیع یا خماده باشد بر دیوار وی بالا را اتصال تربیع
 اتصال دیوار است بطوریکه جوب و خشت این دو دیوار یکدیگر را آمده باشند و لا
 اعتبار بر موضع خشتی علیه یعنی نه اعتبار بر موضع خشتی را بر دیوار وی تا که ^{از} ^{بر}
 کردند در دیوار وی یک را برین دیوار خشتی بود و آن دیگر انبوهیست بر دو
 برابر است در قبول و جال التماس و التعلق به سوا و کذا من موثوث و طرقه مع
 یعنی که نسبت است در حکم و دیگری چنانکه است درین حکم برابرند در تحقیق برین و
 است برابر است که با نسبت جامع و طرف این یکدیگر است در تحقیق برین جامع و دو
 من دار یکی برین منهای حق صاحبها یعنی در صورتی که در مشترک میان دو کس یک
 صاحب یکانه است و دیگری خاندانی متوجه صاحب یکانه برابر است بصاحب متوجه
 در تحقیق بر حق دار و حق دار در میان این دو کس بنصف است **باب دوم**
 فی دعوی النسب بپیوندات لاقل من النصف حول مسد بیعت فادعی البایع الولدیت
 نسبه من او ختمها و یفسخ المبیع یعنی گسترده فروخته شده که تولد کرد در کم از نصف حول
 از آن زمان که فروخته شده که تولد کرد در کم از نصف حول را چنانکه فروخته شده است
 بعد از آن دعوی کرد بایع و دل را ثابت میشود و دل نسبی این ازین بایع و ثابت میشود
 این گسترده باین ولد و فسخ کرده میشود چنان در ذکرده میشود اگر چه قیاس است
 وی باطل بود و ثابت نشود زیرا که تناقض کرده است چونکه بیع وی دلیل بر عدم ^۳ ولد بود
 و نسبت و برینند امامت فقی و امام زعفران لیکن تناقض از وی معقول است زیرا که
 علوق امر شخصی است و بعد از حقیقت دعوت و ثبوت نسب دعوتیست بر زمان علوق ^۴ متوجه

پس معلوم میشود که ام ولد را فروخته اند و است پس نسخ کرده میشود و او را بعد
 عقبتا بابت سب و بیرون حصه من التمن یعنی اگر دعوی کرده بایع و ولد را بعد از آن
 کردن بکنیزک حال آنکه تولد کرده است در اقل از نصف حول ثابت میشود و سب این
 نشتری
 لذرا این بایع و در میکند بایع حصه و ولد را با بیولو که نسبت کرده میشود بر سب است
 و آنچه بولد میرسد و در بشتری میکند و آنچه بکنیزک میرسد و در میکند و لا یقیر دعوی نشتری
 و لا دعوی البایع بعد موه الولد و تقیر بقا اعتبار کرده میشود دعوی مشتری یا
 وجود دعوی بایع یا بعد از موه بایع بچنین است اعتبار کرده میشود دعوی بایع بعد از
 موه
 ولد یا بعد از تقی و اگر دعوی مشتری قبل از دعوی بایع بود معتبر است دعوی
 مشتری و دعوی بایع و بکنیزک مرده بود و لذرا زنده بود حال آنکه در اقل از
 نصف حول تولد کرده بود دعوی بایع معتبر است و بعد از دعوی و بعد از موه بکنیزک
 و لذرا امام اعظم او کل ثمن را در میکند و لذرا ما بین حصه و لذرا در میکند
 و لذرا او کت لا اکثر من نصف حول و اقل من یسنتین الا اذا صدقه اکثری
 یعنی تخمین است معتبر نیست دعوی بایع اگر تولد کرده باشد و اکثر از نصف حول و اقل
 از یسنتین مگر نه که با یکی تصدیق کند بایع را مشتری که ثابت میشود در دو لجه میگرد
 و لذرا ام ولد بایع میگرد و یسنتین او اکثر می ام و لذرا لکاحان صدقه نشتری
 یعنی اگر تولد کرده در یسنتین یا اکثر از یسنتین از وقت بیع حکم کرده میشود بر اینکه این
 کنیزک ام ولد بایع است از روی لکاح اگر تصدیق کرده باشد مشتری بایع را و ام ولد
 لکاحی کنیزک است که تولد کرده است از زوجه بعد از آن مالک شده است و بعد از زوجه
 یا کنیزک است که مالک شده است و بعد از آن تولد کرده است و زوجه دعوی کرده است

کتاب الصلح بدانکه صلح در لغت اسم است بمعنی مصالحه که فغان مخاصمت است
و اصل وی ما خود است از صلح بمعنی استقامت حال و بشریف التبت که گفته است
هو عقد یرفع النزاع یعنی صلح عقدیست که رفع میکند نزاع را و در کتب وی ایجاب
و قبول است و شرط وی آنست که ید صلح مال بود اگر محتاج بقبض بود الا معلومیه
مال شرط نیست و صحیح باقرار سکوت و انکار و الا اول کسب است عن مال بآل
یعنی صلح است صلح باقرار مدعی علیه و سکوت وی و انکاری وی اولی که صلح باقرار بود بمنزله
بیعت است و اگر واقع شده باشد صلح از مال بآل با اعتبار مساوی مال بآل باشد فی جابر
نهیست مگر باقرار نفیقه و نفقه و انحصار یعنی هرگاه یک صلح از اقرار بمنزله بیعت بود
در وی نفقه جاری میشود و تنکیه مدعی مایل صلح غایب بود و نیز جاری میشود در وی
خیانت لکنه که آن خیانت و روت و خیانت عیب فی خیانت است هم مدعی هم مدعی علیه
و نیز جباله البدل یعنی افع میکند صلح را جباله بدل زیرا که منفی نزاع میشود
چنانستی من المدعی غیر المدعی حصه من العوض انجیر که استحقاق آورده
از مدعا و میکند مدعی حصه انجیر را از عوض صورتش چنانست صلح کرده است از دار
بندار و بندار بعد از استحقاق آورده شد نصف دار را بعدا علیه و ما استحق من البدل
رجوع بحصه من المدعی یعنی انجیر که استحقاق آورده شد از بدل صلح رجوع کند بحصه
انجیر از مدعی صورتش چنانست که صلح کرده است از دار و بعد از آن نصف دار
ما استحقاق آورده شد رجوع کند مدعی بنصف دار و بهر مدعا علیه و اگر کل دار استحقاق آورده شد
رجوع بکل دار میکند زیرا که بمنزله بیعت است و اگر استحقاق بعضی و کل بن بر است
کل رجوع بکسب و جابره آنست عن مال بنفق فشرط التوقیت یعنی صلح از اقرار

بموجب اجاره است و اگر واقع شده باشد صلح از حال منفعت با حق و ملک منقطع بشرط
بسی شرط کرده است تعیین مدت و جای صلح کرده اند و از این بکسانی این در تالیلی بحث

عبدی که در صلح از حال تبطل این خبر باطلان موضع توقیت شرط است و تبطل بموت
احد یا فسخ الموت یعنی باطل میشود صلح بموت یکی از مدعا یا مدعا علیه بشرط آنکه در وقت

موت چونکه بمنزله اجاره است بسی شرطیست اجاره مرعی است و الا ضمان معاوضه
حق المدعی و فدا یکن و قطع نزاع حق الاخر یعنی صلح از سکوت و انکار مدعا
در حق مدعی زیرا که آن مدعی آنست که در عوض حق خود میگیرد و چونکه در عوض مدعی

دارد فدا یکن و قطع نزاع و خصوصیت است حق مدعی علیه زیرا که آن مدعی علیه
آنست که مدعی حق ندارد و بر وی فدا نفوذ صلح من دارد بکافی صلح علی دار یعنی وقتیکه

صلح از سکوت و انکار معاوضه و ضمان یکن بود و حق مدعی و مدعی علیه نفقت
نست و در صلح از دار چونکه مدعی علیه که آن میبرد و در ملک وی است و اقیع مال از برای

قطع نزاع است و آن مدعی حجت نمیشود بر وی بلکه نفقت در صلح بر دار است زیرا که
مدعی که آن میبرد که عوض حق خود گرفته است پس مواحد بر غم خود نمیشود و بما استحق

من المدعی فکی مر یعنی آن خبر یک استحقاق آورده اند از مدعا در صلح از سکوت
و انکار بموجب صلح از اقرار است در رد عوض بقدر استحقاق و بما استحق من الوض

رجع الی المدعی یعنی آن خبر یک استحقاق آورده اند از عوض در صلح از سکوت
و انکار رجوع کند مدعی بدعوی بر مدعا علیه و لو صلح علی بعض دار بدعویها

لم یصح یعنی اگر صلح کرد بر بعضی دار یک دعوی میبرد این در صلح نیست زیرا که صلح بر
بعض مدعا استیفاء بعض حق او سقاط دیگر است و سقاط در اعیان نمیشود

مخصوص

مخصوص دیون است و بهر دایه ظاهر المروایه صلح است و حلیه ان نیز بدین دلیل
شیئا او یسبراً عن دعوی التالیف حلیه جواز صلح بر بعضی است که زیاده کند
علیه بر بدل صلح خیر یا ابراً کند مدعی از دعوی بقی زیرا که ابراً عن دعوی عین
میتواند این صلح است لکن ابراً عن عین جایز نیست جنایه مرد مردی و از وی ترک

حارماند و یکا از ورثه ابراً کرد و از نصیب خودش رواست زیرا که ابراً از عین رواست

و صلح الصلح عن دعوی المال المنفقه و الجنایة فی النفس و ما دونها عمد او خطا یعنی صلح

صلح و از دعوی مال منفعت جنایه دعوی یکسکائی را کرد که صاحب ارصیت
کرده است بوی و وارث الحاکم و از دعوی جنایت در نفس و از دعوی جنایت را
دون نفس خواست و این جنایت و خواست خطا بود و دعوی الزوج الحاکم و ان

ممال و خلوق یعنی صلح است صلح از دعوی لینه که این صلح از اقرار بود اعتقاد است در حق

مدعی علیه و لایست میشود و اگر از اقرار نبود قطع نزاع و خصومت است در حق مدعی علیه

و اعتقاد بمال است در حق مدعی لکن و لایست نمیشود از حقیقه عدم اقرار که اقرار است

کند و دیگر صلح است صلح از دعوی زوج نکاح را و اگر زن اقرار کرد این صلح خلعت است و اگر

از انکار سکوت بود خلعت است بر غم زوج و بر غم زوجه تا که واجب نیست بر وی عده و اگر

نوبه دیگر کرد جایز نیست و در شرع و اما عند الله اگر چه و است در واقع حلال است و لا

حلال نیست عند الله و لم یخرج عن دعویها الحاکم یعنی جایز نیست صلح از دعوی زن

را و بهر دایه و دیگر جایز است و به عدم جواز است که زوج هرگاه یک منزل مال کرد و زن از

برای ترک دعوی اگر این ترک دعوی را فرقت اختیار کرده شود از جانب زن عوض
و فرقت از جانب زوج مشروع نیست بلکه از جانب زوجه است چونکه فایده فرقت زن

خایه می شود و نه بیرون و اگر فرقت اعتبار کرد و نمود پس دعوی بمال خود بود و اختیار آن ^{را} ^{است}
از خود شخصی است و لا یندر حد یعنی جایز نیست صلح از دعوی حد جنایی حد را بیا حد
یا حد شرب متوجه شده است و صلح بر بی و منقول و زیراک حق الیک است و بدل صلح بود
غیر الوکیل یعنی بدل صلح مثل بیعت با اعتبار معاوضه حال بمال و صلح از اقرار بر وکیل است
تسلیم و حقوق این صلح را جع بگویند است و ما لیس کسب کال صلح یعنی در حد و دعوی
دین نیز قیصر علی الموکلی یعنی بدل صلح که همچون بیعت است همچون صلح از حد حد و صلح بر بعضی
دینی که دعوی میکند بر موکل است تسلیم و حقوق وی را جع بگویند است زیرا که صلح
درین دو صورت بمنزله بیعت است اما اول بنا بر آنست که استقاط بعضی است پس ضمانت
بر وکیل و ثانی بنا بر آنست که اخذ بعضی حق و استقاط بعضی است پس حقوق را جع بگویند
و ان صلح افعلو و ضمن البدل و ضاف علی مالک انشاء و التقدیر و عرض او اطلاق و نقد
صلح یعنی اگر مصالحی که در از جانب رجلی بقبولد در امر وی و ضامن نشد بدل را یا یا
کرد و صلح را بمال خودش جنایی گفت صلح کردم هزار دینار یا عبد من انشاء کرد
تا بقصد کرد یا بعضی کرد جنایی گفت صلح کردم باین چهار دینار یا باین جامه یا که
کند بخود یا اطلاق کرد و صلح را و تعید نکرد و لیکن نقد کرد و صلح این صلح و این لم بقصد
ان اجار المذعی علیه نرمة البدل و الا رد یعنی اگر اطلاق کرد و قبضه نکرد نقد نکرد و
توق است صلح و اگر اجابت کرد مدعا علیه لازم نشد بدل بر مدعا علیه و الا امر و دیت صلح
و صلح علی جنس حال علیه خذ بعضی حق و خط لباقیه معاً و ضمه یعنی صلحی بر خبر مال
مدعی که مدعا علیه است اخذ است بعضی حق را و استقاط است مرایه را نه معاوضه جنایی
از دعوی هزار دینار یا بقصد دینار صلح کرد دفع عن النی حال خط مائة حال او علی النی
او علی النی

او عن النبی جید علیاً قال زینوف بن قیصه قال فی بعض من قال فی بعض من خلقه
 بسبب من دعا عن نزار بن مالک بن عوف بن زینوف بن قیصه قال فی بعض من قال فی بعض من خلقه
 وینار بن عوف بن زینوف بن قیصه قال فی بعض من قال فی بعض من خلقه
 حال عن النبی جید علیاً قال فی بعض من قال فی بعض من خلقه
 از دعوی نزار بن عوف بن زینوف بن قیصه قال فی بعض من قال فی بعض من خلقه
 محارزه ان قبل بری و ان لم یف عادی غیر یف کنه امر کرد و باد انفس دینی که بر مردیو
 قریب بشرط انکه مدیون بری بود از دینی که زاید بر این انفس است اگر مدیون قبول و فکر
 بری شد جنایه گفت دین ادا کرد و در ایا انفس دینار از نزار بن مالک بن عوف بن زینوف بن قیصه
 یا انفس دینار باقی بری باشد و مدیون قبول کرد بری شد مدیون اگر و فکر داد و اگر و فکر
 و الا و کرد و دینی وی بحال اصل و این بقول امامین است قاصداً بقول امام ابو یوسف
 نمیکند برات مطلقه است و لو علی هر یک کما ان اوبت الی کذا فانت بری من
 الباقی لایصح یعنی اگر تعلیق کرد و تصریح جنایه گفت اگر دانی سخن مبطله گذارد
 دینی که در ذمه است بری باشد از باقی دین بعد از آن صحیح است ابر از ابر الی ابر
 غلبه است و معنی السقاط است و تعلیک معانی تعلیق بشرط است بخلاف السقاط که مشافه
 است و از جهت رعایت هر دو معنی گفته اند اگر تعلیق صحیح بود رواست و اگر صحیح
 نبود رواست و لو صحیح احد زنی دین عن النبی جید علیاً قال فی بعض من قال فی بعض من خلقه
 انفس التوب من نذر که یعنی اگر مصالی کرد یکی از دو صاحب دینی که مشترک است میان
 این دو دین با بنظر که یک سبب واجب شده است بخون سخن میگوید یک سبب فروخته باشد
 مثلاً از انفس دین یا در این صورتی که دینی مدیون را انفس دین یا خذ

کند نصف جامه را از شریکین کتاب الحی و دیار حد و نفقه منع است از بیعت که
 در حد گفته میشود بنا بر آنکه منع میکند مردم را از درآمدن خانه و در شریعت است که
 گفته است الحد عقوبه مقدوره بحال و لا تغیر الا قصاص حد یخیر حد یخیر
 است که اندازه کرده شده است یعنی تعلیق کرده شده است عددی که واجب میشود از حد
 حلاله پس تعزیر نیست زیرا که مقدار نیست بلیک معوض با مر قاضی است و دیگر
 قصاص حد نیست زیرا که قصاص حق عید است که آن در قصاص است و از زنا
 اوطی فی قبل خالی عن ملک و شبهه یعنی زنا و طی است در قبل زنا خالی بود از
 ملک و شبهه ملک همچون موقوفه یا این یا موقوفه ثلث و و طی در دبر بزنا است
 و نسبت بشما و اربعة با نراف الم الامام ما هو کیف هو و این زنا و مثنی
 و یک زنا یعنی ثابت میشود زنا بکوبای چهار مرد و بزنا یعنی کوبای بزنا و پند نه آنکه
 گویند و طی کرده است یا جماع کرده است بعد از سوال میکند امام از شمع و ک زنا چه
 جز است و چگونه است زنا و کجا زنا کرده است یا که زنا کرده است اصل از ماهیه یا
 بر آنست که بفع مردم و طی حرام از زنا اتفاق میکند و نیز شارع زنا را بر غیر این فعل
 اطلاق کرده است مثل العینان ترشیدان و سوال از کیفیت بنا بر آنست که و طی در
 میشود بالتعاقب چنین و بفع گفته اند سوال از کیف از احتراز از زنا حکم کرده است
 سوال از پنجه احتراز از زنا در حرمت زیرا که موجب است سوال از مثنی احتراز
 از تقادم که تقادم حد است و سوال از مرتبه بر احتمال و طی شبهه است فان میباید
 و قالوا زانیاً فالتیق فی المحل و عدوا سرّاً و علانیة یعنی اگر بیایند و زنا کنند
 زنا را بر وجهی که مذکور شد و گفتند که دیدیم و طی کردند و فرمایند زنا همچون میل

حکم به با نرافنا

دان و تعدیل کرده شده اند و بر سر و عملانیت یعنی سوال کرده امام از عدالت نشود و بر
وعلانیه حکم کند امام بخدشا و باقراره اربعه مجالس ده کل مرتبه فایده که امر
بیت حجت تقیینه رجوعه بلوکلک شست و نحوه یعنی باقراره عطف است بر شهادت
 ثابت میشود باقراره و چهار مجلس کند و بر امام هر مرتبه که اقرار میکند باینکه
 بدر گذارشی خودت و باز آرد و اقرار کند بعد از آن سوال کند از ماهیت و کیفیت
 تا آخر که شست مکرر است که سوال نمیکند ^{سرس} زیرا که غرض از سوال متعذر از آن
 تعداد است و تعداد منع شهادت نمیکند و اقرار یعنی گفته اند که سوال زنی میکند از جهت
 احتمال زنا می وی در زنان صغیر و اگر بیان کرد حجت است آنرا که تلقین او رجوع و بر
 از اقرار با بنظر او گوید که می رسد کرده باشد یا قبل کرده باشد یا و طبعی باشد که در
فان رجوع قبل حقه او و وسط خلی و الا حد یعنی اگر از بیان برگشت از اقرار زنی
 حکم بحد یاد زنا می چه خالی کرده باشد راه وی و گذارشته اند که رود و الا حد زده شده است
 از عبارت رده کل مرتبه فهم میزد که امام چهار مرتبه رد میکند لیکن مقصود از آنست که سه مرتبه
 رد میکند در چهار مرتبه قبول میکند و بهوالتین ای امر ممکن مسلم و طی نیجاص صح و چهار
بصفت الاحصان بر حجه فی قصاص حی میوت یعنی موقوفه را ای حر ممکن مسلمان را
 و طی کرده است به نیجاص صح حال آنکه این زن و مرد بصفت احصان باشند یعنی اموی
 بسبب احصان ثابت میشود غیر و طی حاصل بود و زانیان بیشتر از و طی که در احصان
 معتبر است که آن حریت است یا تلقین است و اسلام است و بعد از وی تمام میزد جمیع آنچه که
 احصان موقوف است بر وی یعنی جمیع اوصاف احصان و روی بود سنگسار کردن
 این زانیان است و در حرمان آن وقت که بگوید و قول مصر و بهوالت مبتدات در حجه

۲۰
 للتحصین

آنچه خبر مبتدأ است بیاید بشهوده خان ابوا و غایب او و ما تو اسقطه ثم الامام ثم ان
 یعنی ابتدا میکند بر جمعی و اگر با کردند یا غایت نشدند یا مردند اسقطند
 بعد از آن امام رجم کند بعد از آن ناس رجم کند و فی المثل بعد از الامام تمام الناس
 و گفتن و علی علیه یمنی در کتبی اقرار کرده است ابتدا بر جمعی میکند بعد از آن ناس میکند
 و شسته میشود و گفتن کرده میشود و نماز ندارد میشود بروی و غیره یعنی جائه جلد و
 بسوطه لا تفرقه که یعنی در هر مرتبه قطع شود در حد تا زیاده زده نه است میان
 نه حکم بود و نه آیه است تا زیاده که خود ندانسته باشد و بعضی گفته اند غیر بعضی کرده است
 و اولی از جهت و نیز غنیایا الا از ازار و یفرق علی بدن الا در سه و در فقره قایما بالا
 یعنی در چنین حد کشنده میشود جامه مرد غیر از ازار و در فریق زده میشود تا زیاده بر بدن
 مگر سر و دردی و در فرج وی و در حال تیکه الساده است در حد یک میزنند بعد بعضی
 یعنی بلا مد را به آنکه بر زمین خا مانده بایش را کشد و بعضی گفته اند که به آنکه نصاب
 است خود را بر بالای سر نه بردارد و للعبد نصفها یعنی حد مرعیه را نصف حد تا زیاده
 است و لا یکسیده بلا اول الام یعنی حد زده بشود و بعد مرعیه را به ادا
 و نیز امام شافعی جایز نیست حد زدن سید و لا بنفر غنیما الا العود و الحود و جود جا
 و جاز الحود لاله یعنی کشیده نمیشود جامه زن مگر پوستین وی و ازار وی و حد زده
 میشود زن را در حالتی که نشسته و جاز نیست جابه کشدن و یا میان کور کردن و حد زدن
 زن را نه مرد را و لا جمیع جلد و رجم و لا جلد و لقی الا سیاسه یعنی جمیع کردن نیست
 و تخفیف میان حد و جلد یعنی تخفیف را هم جلد هم رجم کرده نمیشود زیرا که جلد و فایده
 میشود زیرا که مقصود مرد است و از رجم که نهایت عقوبت است و حاصل است بچندین جمع کردن
 نیست

در ذمه نفس چونکه تنقید احکام شرعی می کند و حد حق الهی است لیکن قصاص واجب
قصاص کرده میشود اگر مال واجب شود بر وی و اخذ کرده میشود از وی مال را زیرا که حق نیست

فصل فی القذف من قذف شخصاً ای حرّاً مکلفاً عقیقاً عن الزنا بغير

اوب لا بیک اوب فلیس فلان و هو ابوه حد ثمانین شو طاکد الشرب یعنی
کسی که قذف کرده یعنی را خواه زنی بود خواه مرد بود و عیسیٰ حر مکلفی مسلم است
که با یک است از زنا بصریح قذف جنایتی گفت چون نیست از زنا بصریح قذف جنایتی گفت

زیرا که قذف مادری می کند و حقیقتاً یا گفت نیست تو پس فلان حال آنکه فلان پدر
وی بود حد زوجه نیست نهفتن تا زیاد بشرط انکه قاف و مقذوف طلب کند
بچون حد شرب بدانکه بصریح گفت است احتراز کرده است از قذف بکلیت جنایتی گفت یا

والطلب تعین المیت للموالد و ولده و لو خرجوا عن الارث یعنی حق طلب حد قذف نسبت

میت موالد است و دلالت است اگر مرد مجرد بود از میراث بچون ولد و ولد با وجود کافر و همد

من ولد نیست بچون ولادین است و استحقاق طلب حد قذف بچون امام محمد و نزار امام شافعی حق

طلب بر یک زن است نه خردار را زیرا که حد قذف موش و میوه و نزار امام شافعی حق و نزار

امام ماحق طلب کسی است که از نفی نسبت عاری نبوی لاحق شود و لا یتطلب حد سیده ایاه

تعذف امر یعنی مطالبه نمی کند بچون سید خودش را و پدر خودش را بسبب مادری یعنی

قذف کرده سید یا بعدش را و لایق طلب حد نیست از سید چون اگر قذف کرده و پدرش را بصریح

طلب حد نیست و لیست ارب و عفو و عوض یعنی و حق طلب حد قذف ارث بموت

مقذوف باطل میشود نزد ما و قول امام شافعی موش و میوه و بچون است عفو نسبت یعنی و

عوض حد قذف جبری گرفتن جایز نیست و فی یازان فقال بل انت حد این در گفتن

وی یا زانی و خطا گفت بل انت یعنی تویی چو زده شد هر دو این را بر یکدیگر را
 قذف کرد و باید او بر سه صورت ولا لعان یعنی اگر گفت زوجه خود یا زانیده و زوجه گفت
 بل انت چو زده شد زوجه نه روح و لعان نیز نیست زیرا که یکدیگر را تعذف از زوجه نه
 چو واجب میشود تعذف روح و لعان واجب میشود و تعذف چو واجبست زیرا که از تعذف
 چو لعان ساقط نمیشود و ان قالت زینب یک پدر را یعنی اگر گفت زوجه در جواب روح نه
 یک پدر است این گفتن روح زوجه بر یک گفتن زوجه احتمال دارد که تصدیق روح
 یعنی زنا کرده است بتویش از نكاح و احتمال دارد که رد سخن روح بود یعنی نمکین بتو کرده
 نه بغیر تو نمکین بتو زنا نیت پس لعان واجب نمیشود از جهة احتمال یعنی اول چو واجب نمیشود
 از جهة احتمال ناه و من اخذ بريح الخمر او سكران را باین تنبیه و اقرب مرتبه یک صاحب
 یعنی که گرفته نشد بسبب بوی خمر یا مست لایق تنبیه حال آنکه اقرار کرد بجهت یکبار چو زده
 در هتیار او شمشیر رجلا او علم شرب بطوعا یک صاحب لایح در یح او التقی او السکر
 یعنی گواهی داده باشد بجهت وی در رجح و معلوم بود شرب وی چو زده میشود و هتیار
 بخور یح بقرار نه بخور و نه کردن بایسته از انقبیه مباح و بشتاد نف یا رجال و شرب
 سکروه که در تنفیص چو نیست و لیکن در زمان هتیار بی برالست که مقام نمود و کور
 عن الاقرار یعنی بچنین است که چو زده نمیشود اگر رجوع کرد از اقرار و من شمس یک متعاقب
 قریباً من امامه و الا في القذف یعنی کسی که گواهی داد بخدی که گفته شده است حال آنکه نزد
 بود یا ماضی بر وجهی که قادر بود بر ادای شمس او سکروه چو قذف که مقبول است زیرا که
 اقدام بر ادای شمس او بعد از تأخیر احتمال دارد که از جهة عدل و شرب باشد و الا بایسته
 در اول با اعلام کردی بخلاف قذف که در وی حق عذر است و حق عذر متعاقب ساقط
 نمیشود

وضمن السرقه یعنی گواهی ۱۷ بر سر قه متقاومه ضامن سارق مال را قطع کرده میگوید
 زیرا که حق عبد بقاوم ساقط میشود و جوب قسط میشود و اقرب حد یعنی اگر اقرا
 کرد بجای متقاوم حذره شد زیرا که تحت نسبت در اقرار و نهو لشرب بنزد الی الخ و
 غیره بقیه شد یعنی تقاوم و شرب نزد امام اعظم و امام ابویوسف لا یرد الی الخ است و غیره
 شرب بکشد تن یکماه است و قول بعضی شش ماه است و اول صحیح است و نزد امام محمد
 شرب و غیر شرب یکماه است و آن ششصد بزخ و هو غایبه جود سرقه من غایب یعنی
 اگر گواهی داد بر سر قه و حال آنکه سارق غایب است حد واجب نمیشود بر غایب نصف حد العبد
 یعنی تنقیص کرده شد است حد عبد از جبهه نقصان ضرر عید و کفی حد بخت یا حد جنسها
 یعنی لغایبه میکند که حد از برای گناهان متقوده و وقت که متحد بود جنس این گناهان یعنی
 اگر یک مرتبه از مال دیک حد کافی است و اگر زنا کمر و قذف کرد و شرب کرد از برای هر کدام
 حد واجب میشود و اکثر التعزیر تسعة و ثلاثون سوطا و اقله ثلاثة و صحیح جسد مع ضرب
 یعنی نهایت تعزیر سی و نه تازیانه است و اقل وی سست و صحیح است جری با وجود ضرب
 و ضرب اندل للزنا ثم للشرب ثم للقذف یعنی ضرب تعزیر حکم تر است نسبت بزنا
 ضرب زنا حکم تر است نسبت بشرب و ضرب شرب حکم تر است نسبت بقذف و هو بحد
 مملوک او کافر بفرقه و مسلم یا فاسق یا کافر یا ساق یا مخنت و امثال اینها یعنی تعزیر
 بسبب قذف کردن است مملوک که را خواهر عبد بود و خواهر امه بود و خواهر ام ولد بود یا کافر
 را بزنند یا مجنون است و جوب تعزیر بسبب قذف کردن است مسلم یا بنظر او که کافر یا فاسق
 یا ساق یا مخنت و امثال اینها یعنی بالوطی یا زندق یا زنا یا دیوث یا قاطع یا
 لا سامی را قبل الا العالم او علوی یعنی تعزیر واجب نمیشود بکشتن وی که با حرام است
 مکر عالم

مکرم عالم و علوی را حاکم گوید تعزیر و واجب شود من حد او عذر نمی پذیرد
یعنی که حذر ده شد یا تعزیر زده بماند و مرد این کسی باین تعزیر بدست
خون وی زیر آن امام مأمور است بعد از تعزیر پس فعل وی متعلق باین خون و آن
عذر رنج عسری یعنی اگر تعزیر کرد و رنج زوجه اش و مرد و زوجه است خون وی را

مأمور است بکس مباح است و مباحات مقید بشرط است **کتاب السرقة** بدینکه
سرقة در لغت اخذ یعنی است از غیر بطریق خفیه کم بود یا بمرئو محلی بود یا غیر محلی بود

و در اشعار آنست که گفته است ای اخذ محلی خفیه قدر غشوة در اهرام مفروقه محکوم
و در این شبهه بجهان او حافظ اقریباً مرده او شد بمار جهان یعنی سرقت اخذ
محلی است بطریق خفیه و در بعضی مسکوکه دنیا کرده شده بود بجهان همچون صندوق
و بیت یا بنا کرده شده باشد یا فقط همچون جالس طریق یا مسجد در پیش وی حال وی
بود و باین شبهه بود و اقرار کرده بود یکبار کوایی داده باشد باین سرقة و در جمل

و سالها الا امام ماهی و کین و مت و آن هی و کم سرقة و عین سرقة یعنی سوال کند
امام از شما که چه چیزی است سرقة و چگونه است سرقة و که سرقة کرده است از کجا سرقة

کرده است و چند سرقة کرده است و از کجا که سرقة کرده است و آن بتینا با قطع یعنی اگر
بیان کردند بعد از سوال شود سرقة را بوجه مذکور قطع کرده شد بدست او

شمارک جمیع فیما واجباً کل قدر انصاف قطعه و آن اخذ بعضی یعنی اگر شکر

کردند جمیع در سرقة و رسید هر کدام را مقدار انصاف سرقة قطع کرده شدند اگر باین
جماعه اخذ کرده باشند بعضی از بیاعت اگر چه قیاس است که گوید اخذ قطع کرده شود

بجمله آن قول امام شافعی امام زفر است لکن اخذ بقوت ایشان است

بسی در بختان ناخداوندان باقیه بوجه مباحات دارا کشتن و خیشیدن و سبک و صید
و لفظ انما است به بنایین ساقه کرده نیند و بسبب سرقه ننی که مود می شود در دیار ما
مچون جوی خسی و خاشاک و سبک و صید او تکی نیست سر بویا کلین و لیم و فاکه
و طبر و خر و طبع و دوزخ لم یکصد و اشره مطربه و الا لیم و صلیب من و سب
و ما مسجد و صحن و صبی چرد و لو طلین و عید یعی یچین است قطع نیست در سرقه جز که
قادر میشود زود مچون لبن و لیم و فاکه تر و خر تر و شر و طبع و دوزخی که در و مدت
نشده است و مچون اشره مطربه و الا لیم مچون طبر و و نرد و شطیح و مچون بت الصیا
از سبب است و مچون در مسجد و صحن و صبی چرا که و این صبی و صحنی نار نور بوده باشد و
مچون عید که سرقه یکبار ام از اینها قطع واجب نیند الا الصغر و و نتر الا دفتر الحساب
ای قطع واجب میشود در سرقه عید صغیر زیرا که سرقه عید کبر غصب است یا قربت نه سرقه
بخلاف عید صغیر که بعد از سسی میکند که مال است مچون سایر اموال و نتر و امام ابو لوفی قطع
نست اگر چه صغیر ^{لعل} لعل یعنی بود و مچون نیست قطع نیست در سرقه دفتر مکر دفتر اهل حساب
زیرا که مقصود از وی چیزی است که در وی است و آن چیز مال نیست و لافه فید و کلب
و ضایعه و ثمنه نش و مال عامه و مال فیه نتر که و مثل حقه حال او مؤجل و لوفی
یعنی قطع واجب نیند و در سرقه یوز و سگ و حیانه کردن در امانت و بعبایت کردن
و کفن و زوی کردن و ما احد مال عامه و مچون مال بیت المال و باخذ مال و زوی
نتر کسی است و باخذ مثل خودش که این حق در ذمه اهل حال بود یا مؤجل اگر زیاده
خود گرفته بود زیرا که تریک میکرد و در سرقه بقدر خودش و ما قطع فیه و هر چه از قطع
واجب نیند بر سرقه چیزی که موقوف شده یکبار و از غیر حال آنکه از غیر حال خود بود یعنی کسی که
دزدید

لا اله الا الله
در بدغی را و متعلق اند این و بعضا گفته اند اصل این عین ثانیاد و دیدگاه
این عین بحال خود بود و او تویر نیافته باشد و سادی رحم محرم من بیت یعنی قلی
واجب بشود و ز شال دی رحم محرم از بیت دی رحم خواه سال دی رحم بود و خواه
بوزیرا که در حرز دی شمه است بخلاف مال در رحم محرم که در غیر بیت دی رحم است

قطع واجب میشود از جهت وجود حرز و لامنا زوج و عرس او سیده و عرس زوج
سید و لامنا من محتاجه و مفیقه و مفعم و حمام و بیت زن و وجوب یعنی قطع نیست در قریه
از زوج و از زوجین و از السید خودش و از عروسی و زوج سید خودش و از محتاج
خودش و نه از کسی که همان کرده است و پراو نه و سرقه از غنیمت و از حمام و نه بی
مادون شده است و در آمدن و رین بیت و اگر اذن و رور بود و سرقه در

بود قطع واجب میشود و آن که بخوبی من الدار لان و ناول من هو خارج ادا و کل
یدقه بیت و اخذ یعنی همچنین است قطع نیست اگر دزدید چیزی را لیکن اخراج نکرد از دار
زیرا که تمام سرقه باخراج است از حرز و همه دار یکو است یا میباید کرد که اگر در خارج

رج است یعنی از درون دار مسابیت بدیکر که خارج است و یا دود است و افراد و بیت
داخل کرد اما عدم قطع در میباید که اگر داخل است بنا بر آنست که اخراج از وی متوقف است
و اگر که خارج است نیز قطع نیست زیرا که اصل ای حرز تنها از وی نیست بسبب بحال ادا
و خارج سر و تمام متوقف نشده است و در داخل در بیت عدم قطع بنا بر آنست که حرز به

کمال نیست و در وی خلل ابو یوسف و او طر سرقه خارج من کیم غیر یعنی قطع نیست اگر قطع
کرد همیافرا که خارج است از کیم غیر داخل کرد و راهم را خواه این همیان غیر کیم بود و خواه غیر
نفسی کیم بود یا بیولو که در راهم را در کیم انداخته بود و از بیرون بسته بود و موقعی که در

مجلس
مستخرج که بوده باشد او سرق محلی من قطار را و حمل و قطع این خط را و نام
یعنی قطع نیست اگر در فاصله بیشتر یا از قطار یا بیشتر از آن قطار و نام قطع کرده نشد
سارق اگر حفظ نگردد صاحب قطار یا خواهر یا بقیه باشد بر بالای بار زیر آن مقصود
سابق و فایده و راکب قطع مسافت است و بسبب حفظ تا که حافظی باشد که حفظ می کند
باشد قطع است در سرقه محلی و حمل و همچنین است خواب بر بالای بار و در نزدیکی بار که
او شوق الحبل و اخذ ثبات او و ضلیده در صندوق او که یعنی قطع کرده میشود اگر شوق
حوالی را و اخذ کرد و از وی چیزی یا و را آورد و دست خود را در صندوق یا در کم و اخذ
کرد چیزی را که از مکان محراب است او اخرج من مقصوده و در منها معارفه الی مقصود
سارق صاحب مقصوده من آخری او التی ثباتاً فی الطريق ثم اخذه او حمل علی حاکم
فاته و اخذ به ففعل لیکن الارق من زنده و تجسم یعنی یا اخراج کرد و مقصود
دارد که در بین دار مقصوده های متعدد است بسوی محلی و در بار و ببار همچون مدرسه
و محله است مثلاً که حجرهای متعدد بود در بسوی که در هر حجره انسانی نشسته باشد تعلیق
نباشد این ان نرا بان و بیکرند و بیکر صاحب وی یکا کن بود و خانه های متعدد بود
در وی که بعضی مشغول بمتاع صاحب بود و بعضی خدام وی بود باشد که میان ان
آمرش بود یا در صاحب مقصود از صاحب مقصوده دیگر دلا آمد در خانه انداخت چیزها
قطع کرده میشود و بهر صورت منکوره الی در راه بعد از آن گرفت از بار کرد و بر
و راند مرکب و اخراج کرد چیزی را قطع کرده میشود و بهر صورت منکوره و دست راست
و از رانند و در رفتن تفنن خسته می شود تا خون وی کشند غمزد جلایه الیه که ان
عاقوبان عا و ثلثا لایسجی ثقیوب یعنی بعد از آن قطع کرده میشود بای جوی
خود کرد

نموده و وی ثانیاً بسته و اگر خود کرده و شلنا قطع کرده و نیز یک در زندان کرده و
تا آن وقت که توبه کند و نیز بعضی تعزیر است نیز و نیز امام شافعی و قطع در توبه ^{کرده و نیز وی}

در مرتبه سوم و پارت وی در مرتبه چهارم و شرط خصوصه مالک اذوی بد
حافظه کالموجعه نحوه یعنی شرط کرده شده است از برای خصوصه مالک و طلب قطع کردن

مالک یا صاحب بدیهه حافظه معرق است همچون مودع و مثل مودع همچون خاص و صاحب
ربوا اجتناب یک دینار بد و دینار فروخت و قبض کردند بعد از آن و زود دیده

بدانکه معوی شرط است از برای ظلم و سرقة و از برای قطع بد اگر حق الدیات
و ما قطع بد آن بقی رد و الا لا یضمن یعنی اگر از سرقت قطع شده است راقی است

اگر باقی مانده باشد و کرده شود ببالگش و اگر باقی مانده باشد و هرگاه که نه باشد
فما من یخلف و راقی زیرا که قطع باقی مان جمع نمیشود و معصوم قطع الطریق

معصوم فاخذ قبل اخذ مال و قبل حبس و توبه یعنی معصوم مسکین قطع راه را بر
معصوم دیگری یعنی یا مسلم یا ذمی راه را بر مسلم یا ذمی دیگری و گرفته اند نیز

اخذ مال یا قبل از حبس کرده شد بعد از آن تعزیر کرده شد تا آن وقت که توبه کند
و در سحای صالحان پیدا شود و افعال صالحان کند و آن اخذ و تسبیح کل افعال

قطع نیده و رجله من خلف یعنی اگر اخذ کرد معصوم مال را از معصوم حاکم
تسبیح بر یک بعد از تقسیم نصیب بسته بود قطع کرده شد بدوی و پای وی از قلم

و است راست را پای چپ نشود از وی جنس شصت و آن قبل بیاخذ مال قبل
یعنی اگر قبول کرد یا اخذ مال قبول کرده شد بطریق قصاص پس در اولایت غن

و مع قبول او صلب او قطع ثم قبول او صلب یعنی اگر قبول کرد یا اخذ مال قبول کرده

یا بر دار کشیده اند یا قطعی بدو وجوب کرده اند بعد از آن قبول کند یا بر دار کشیده اند یا بر
قطع و نیزه زده اند جنابچه بجز در سه بار که از آن بجز یک تنگ کرده است ضامن جناب
در سرتقه صفوی است و نه در اما عین قطعی است **کتاب الجنایات** بدانکه جناب
مقصود جامد است و بر بگوید جامد الله و وقتی موقوف کرده باشند بیکدیگر که کمال حد ^{حق}

بعد از آن مستعمل شده در معامله مسلمانان بکفار الجنایات فرض عین اینهم الکفار فی جنایات
المرأة بلا اذن یعنی فرض عین است و اگر مجموع و غلبه کرده باشند کفار بر شهری زور
تمام کند یا نه بیرون میاید بعد از آن به اذن زوج و مولا و همچنین است فرض
عین است بر هر که نزد یک آن شهید است قاضی کند بر جماعا یا بر مردی که غیر مردم منکرند فرض
عین میشود و حق که خبر باینان رسد با احتیاج باینان شود و فرض کفایه بدو آن تا
به بعضی سقط عن محقون ^{الباب} و الا انما یعنی جماع فرض کفایه است و در ابتدا قبل از آن ^{قبلا}

کفار بقتال پس اگر قائم نشوند بفرار مسلمانان ساقطند حتی جهاد از جماعا باقی
والا انهم نشوند همه اهل الاسلام و معنی فرض کفایه معلوم شد است و کتاب بصلوة الاعمال بعد
وضو و امرأة و اعمی و مقهور و اقطع یعنی جماع فرض نیست بر صبی و عید و زن و از جای مانده
و دهن بریده و زیراک صبی محقق نیست و عید و امراه مشغولند بخدمت مولا و زوج و حق
این مقدم است بر حق الهه از جهت استغناء هدی و احتیاج عید و اعمی محقق
و اقطع عاجزند فیما هم و بدو هم علی الاسلام فان ابوا فالانجریة فان قبلوا ^{مطلوب}
مانند و علیهم علیها یعنی حایره کنند کفار را و خواستند از اسلام و اگر برگردند
از قبلو اسلام بین آنیک بجزیه خواهند و اگر قبول کردند جزیه یا پس مراشان است آنیک
ساکت و بر این است آنیک که بر مسامت بدانکه مراد است که بر وجه واجب بر از عبادت غیر
عبادت
در حد

واجب است بر این زن زیرا که کفار مطلق بعد از ششصد بلکه مراد آنست که وراثت زن
و اموال ایشان همچون دنا و اموال مساکین و رعیت خان ابو اقطاعیم بمایم یکم
و قطع تجربه و نزع بلا عذر و غلول و مثله و قیل عاجز عن القتال یعنی اگر با کربنده
زقبول جزیر پس قتل کند امام بخیر که هرگاه کند ایشان را سیر کیف که باند و قطع کند
امام بخیر ایشان را و زرع ایشان را لیکن بلا عذر و غلول و مثله و قیل عاجز از ا قتال همچون
صبی و مجنون و امراه و شیخ فانی و معتد داعی و معنی غده نفی و عجز است و معنی غلول سرقت
و معنی مثله گردن زدن است و بر او و جهلی دیگران عبرت گیرند مثل قطع گوش و بینی و ریش
تراشیدن و روی سیاه کردن الا حکم او ذرا رأی فی الحرب و اموال بحیث به یعنی جایز نیست
قتل امراه مگر امراه که با دشمنان یا صوابی بود و در حرب یا صاحب مال بود که نیز میت
باشد کفار را بحال و اب کافر بد او اخرج مصحفی و امراه الا فی حیث یؤمن لفظ
و اب بر عاجز علی است یعنی قتل اب کافر در ابتدا با غل و قصه را قتل در راجحتی که ممکن
نباشد و دفع وی مکرر قتل که در نیت او است قتل که با اخرج مصحفی و امراه یعنی جایز
بودن مصحفی بامراه باشد مکرر و شکر عظیم که امن باشد و غالب بود روی ظفر و نصرت بود
و مصالحیم این خبر او با مال عند الحاجة و نفعان ابو النفع و بقاتیم نبدان خانوا
یعنی مصالح کند امام بکفار اگر صلح خبر باشد یا نیت که اگر مسلمان ضعیف باشند و کفار قوی
باشند و مصالح کند بمالی اگر حاجت داشته باشند که در حاجت جایز نیست زیرا که
نقص عذر از جانب ایشان میشود غنی و صوبی المرتبه بل اموال و ان اخذ لا یثم یعنی مصالح
کرده شد مرتبه بل مال و اگر اخذ کرده میشود بمال و رد کرده میشود یعنی جایز نیست مصالح
کرده شود بر تو و تحویل کرده نشود و قتل زیرا که اسلام از وی منتقل لیکن اخذ کرده

زیر آن سال غیر موقوف و لا بیاع سلاح و جدید و خیل نیم دلا بد صلح یعنی موقوفه

بمقتضی سلاح و این و اسب بایل حرب اگر بعد از صلح بود و صلح اسان حرو حره کان

شترانند و ادب یعنی صلح است اسان دارند حرو حره کافر یا اگر این کافر مامون

شترانند نقص نموده اند و تا دین کرده اند که اسان در دست و لغا اسان

الدقی و اسیر مسلم و تاجر مسلم و من اسلمت له دلم بیا ج و صبی و عبد مجوس و مجنون

یعنی لغویت و بی فایده است اسان دادن کافر یا زیاده از جنس ایشان برین

میکند ایشان و اسان دادن مسلم بیکه اسیر است و دین کفار و تاجر که کفار

زیر آن موقوفه اسان ایشان از تعلقات ایشان است و اسان دادن کسی که در الحرب

مسلمان شده است و هنوز بد را اسلام نیامده است و او اسان دادن صبی و عبدیکه

غیر مامون اند بقتال و اسان دادن مجنون و نوزاد امه شافعی و اسام محمد صلح

اسان دادن صبی عاقل و عبد و اسام الولی با اسام محمد است بر دینی با اسام اعظم

باب القسم ما فی غنوة قسمه الماسم بین العیش و اقر اهل علیه کفریه و فرج

و قتل اسیری او اسیر قسم او ترکم آخر اگر ذمه لنا یعنی موضوعی که فتح کرده اند بهند

و قتل قسمت کنند اسام آن موضوع را در میان لشکر یا قرار دهد اهل آن موضع کفریه

بروش ایشان و فرج بر اهل ایشان یا قتل کند اسیران را یا بنده سازد و یا

کذا ردایش نرا آزاد کند تا اهل ذمه تا باشند یعنی مختار است میان این امور

و نفی منهم و فدایهم و ردیم الی داریم یعنی بمنفع است مرایشان و فدای و رد

بدار الحرب من آن که کذا اشته نمود اگر کفریه اگر کفریه نمود و کذا اشته نمود و فدای

آن که چیزی گرفته شود و کذا اشته شود یا مسلم بیکه اسیر باشد در دست ایشان گرفته

نمود

که در مسیر این کار نشسته شود و قسمت منقسم که الا ایداعا یعنی منع است
قسمت غنیمت در دار الحرب بکسر بطریق امانت باینطور که توقع کرده شود و میان
مسلمانان تبار الحزب اسلام براند و در دار الاسلام قسمت کرده شود و اگر دود
نعمه که کفایتی فی الدار است لم یبق الا امانات قسمتی یعنی دود مددیکه لاحق شده است با
همی اسلام و در دار الحرب همچون معانی و غنیمت باین معنی که برابر قسمتی کرده شود و غنیمت در میان
ایشان نه آرد و باز یک معانی کرده است و صدها غنیمت نیست و باین معنی است
نهی که در آن مرده است و در دار الحرب و نیزه اسلام شافی بود بعد از استقرار بنیعت کنی مرده
میشود حصه که مرده است و در دار الحرب و در جماعتی اند که در موضعی از مواضع حرب گذشته
تا آنجا بدارند که کفار بکین گفته اند و در جماعتی اند که خدمت این حرب میکنند و در
قسمت منقسمات اینها یعنی مرده میشود حصه از غنیمت که مرده است و در دار الاسلام ملک
میشود و حق امانت طعام و علفی و دهن و حطب و سلاح به حاجه لا بعد از خروج منما یخ
ما را احلال است و در دار الحرب از طعام و علفی و دواب و دهن و هر چه سلاح حاجت بود
باین سلاح حلال نیست این اشیاء مذکوره بعد از خروج از دار الحرب و من اسلم
عظم نفس و طفل و مالا مورد و دود معصوم یا بکس مسلمانی در دار الحرب معصوم نشد
نفس وی زیرا که اسلام عام است و طفل وی زیرا که مسلم است به تبعیت و مال وی که
با اوست و مالیکه امانت گذارنده است و درید معصوم مسلمان این معصوم با دی بود و
سهمان و اگر اجل سهم یعنی قسمت غنیمت باین طور است که شوار از او تیر است و بیاد را
یک تیر است و نیزه و اسلحه و نیزه و اسلحه و نیزه و اسلحه و نیزه و اسلحه و نیزه و اسلحه
الذکر باشد و الوقعه یعنی معبره در استقامت سهم فادیس و راجع وقت گذارنده از دود

وحد قتل دار الحرب به خافرنه در حرب یعنی هر که در مدخل دار الحرب بپراشت نسیم والا
تفکیک و تکیک و زوال حرب و دار احد و استناده مستحق نسیم سواری است و اگر راجع در ۴۴
و اسب خرید و دار الحرب مستحق نسیم رجلی است نه زوال امام است فلیح جواب بر عکس است در

هم در صورت الکفر و ابن السبیل و المسکین و قدح فقر و القریه و طائفتی نسیم
یعنی خمس غنیمت میرسیم راست و این سبیل را است و مسکین را است که و این سبیل است که
مال دارد بادی نیست و تقدیم کرده شده فقر از فی القریه که بنی هاشم و بنی مطلب بودند
بر بنی حجاج و مذکورین بعد از این امام ذوالقرنیه در نسیم نسیم لیکن تقدیم کرده شده
بر سایر است مجموعه است مسکین و القریه و ابن السبیل از ایشان و چیزی غیر از این نیست

ذوالقرنیه و من دخل دارهم فاغناهم من لدن لاصفته له یعنی کفایت دهد و آمد و در الحرب
و لشکر از او غنیمت گرفت خمس گرفته میزند نه از کفایت و آمده است و غنیمت گرفته
حال آنکه لشکر ندارد و اذن امام نیز نیست و بیکر خمس غنیمت میرسیم و غنیمت است که از
کفار تقبیر گرفته میزند و اگر بنی بیکر میرسیم و اگر بنی بیکر میرسیم و اگر بنی بیکر میرسیم

در حکم صورت زیر که امام باؤن التزام کرده است تصرفه بیدار و الله ان تقبیل وقت
فیعجل لا حدشیا زاید علی ستمه یعنی جایزه مرا امام را که تقبیل کنند در وقت قتل پس کرده اند
هر یک از این قتال چیزی که زاید است بر نسیم و من تقبیل و طایفه را زاید است بر نسیم

نیت پس قول مصنف که فی جعل است الا تو تقبیل است و اصل ترکیب است نه زیادتی میکند
کالسلب و نحوه و السلب مرکب و ما علیهما یعنی ضایع نیست امام که قتل کرد و سبب وی را
وی یا مثل این گوید و سبب مرکب قتل و آن چیزی که برین مرکب و مقتول است از جانب سلاج و بن
و غیر این با نیت است سبب کفار بلکه بعضی کفار بوقفا و اموال اهر و اموال سایر

ان تیعزل

والا جزا برداریم یعنی مالک می شود بعضی کفار بعضی دیگر اموال ایشان را اموال ما را
بالبیتل و اجزا بردارشان یعنی هر کس غلبه کرد بر بعضی کفار و یکدیگر بگیرند
اموال ایشان را گرفتند یا غلبه کردند بر مسلمانی و اموال ایشان را گرفتند و بدار الحرب میروند
مالک می شود البتة زیرا اموال ایشان را اموال مسلمانی و فتنه و امامت فتنی مالک می شود
اموال مالک البتة لا حرجا و توالیه و عندنا الا بقی یعنی مالک می شود کفار حرام را
بع حرام که مدبر و ام و لید و محتاب بود و بیده یا را که گرفته است نبوده اند بر
الحرب بقول امام این مالک می شود و عندنا الا بقی و تملک بهما حرام و ما یوکلهم
یعنی تملک می شود البتة و اجزا بردار ایشان را و آنچه را که مالک ایشان است
بنا و جد مالک اخذ بر آنست ان لم یوکلهم قسم ان قسم بالتمن ان اشتراة منهم ما
یعنی در صورتی که غلبه کردیم و بر کفار اموال ایشان را غنیمت گرفتیم بعد از آن که بعد از آنکه غلبه
کردند بر ما و اموال ما را گرفته اجزا بردارشان کرده بودند که یافت مال خود را
در بدخا بین اخذ کنند بجز اگر قیمت کرده شده باشد بقیه است اگر قیمت کرده باشند
و بشن اخذ میکنند اگر خریدار باشند مال ما را از کفار و در الحرب تا جرم و بعد علم اسلام
بتمه فجلونا و ظمنا علیهم عفو عید مسلم بشرا و کافر مستامن همناء و دخل در ایم
یعنی عیدیکه کافر و کافر است مسلمانی است و در الحرب و امدت و در الاسلام
یا غلبه کردیم ما بر ایشان آزادند همچون عیدیکه مسلمانی است و خریدار است کافر مستامن را آزاد
ازیرا که واجب است که بخور و فروش ندهد و این خبر قطعی است بسبب استیذان بر عید است
در یک کافر است اقل و بیشتر و لا یوکلهم تا جرم تا جرم تا جرم تا جرم تا جرم تا جرم تا جرم تا جرم
ماله و غیره به علم و ما اقرجه ملک حراما فیصدق به یعنی تصرف نمیکند تا جرم تا جرم تا جرم تا جرم تا جرم تا جرم تا جرم تا جرم

و قسمة در استیمن در آمده باشد مردمان این نروا و سوال ایشان را در آن تاجر و مالک
شرط کرده باشد آن عدم تعرض را پس عرض می شود و مکر و قسمة اخذ کرده باشد ملک ایشان
مال تاجر و مال یا غیر ملک بعلم ملک که تعرض را حلال است و آنچه را که اخراج کرده است یا غیر
آنکه تعرض از جانب کفار بود و مالک شدن حرام بواسطه عذر مالک اعتبار تسلط بر
مال مباح است پس تصدق کرده میکنند و الا لیکن حرب بهر سبب است و قیل ان آن وقت
سنة تصدق علیک الخ و یعنی تر از یکدیگر حرب در اسلام یک سال و گفته اند حرب در
استیمن اگر اقامه میکند یک چیز می نمایند بر تو و آن اقامه سنة قیوم می نامند و اگر آن
پیر جمع یعنی اگر رفت پشمارتند فیما و الا اقامه کرد و یک این حرب زنی است و اگر آنستند
که بدو الحاق بود و الا تغیر جزیه و نصف لیسط یعنی تیر داده میشود و جزیه تعیین شده است جزا
و الحاق کفار و تغیر داده میشود و زیاده و نقصان جایز است و مقدار باعتبار اوقات
و نوعی است که ابتدای تعیین وی از جانب امام است و حین غلبه استیلا و از او غلبه
علامه ای که تصدق علی کتاب و محوس و وثنی یعنی ظهر غنایه الحی سنة ثمانية اربعون و در بعضی
المتوسط نفسها و علی الفقیر یکسب بعدها یعنی هرگاه کسی مغلوب باشد و قرار داده باشند بر
اصول آن وضع میکند بر کتاب و محوس و وثنی یعنی ظاهر غنای این جماعت
از برای هر ساله جمل و ثنت و در هم و بر متوسط الحال نصف جمل و ثنت و در هم و بر فقیر
ربع جمل و ثنت و در هم و نرو امام اعظم است و فی وضع کرده میشود و بر هر بالغ یک دینار فقیر
و بی برابر است و بر وثنی جزیه نیست بلکه استرقاق است و پس و نرو امام است و فی وضع
بدانکه غنی نیست که صاحب مال کثیر بود که احتیاج بعین نداشته باشد و بعضی گفته اند از صاحب
ده هزار در هم بود و زیاده بود و فقیر آنست مالک و ثنت و دینار و ثنت و بقول بعضی
راجم جز نبود

رخا ایشان در راه و در حمام یعنی در راه حمام که مسلمانی را میروند ایشان
و علامتیکند که از تشنه میروند و در حواله ایشان تا استغفار نکند و مصرف الحزبه و اخراج
و اخذ منهم بل حرب مصالحه کست تغز و بناء جبر و رزق العلماء و العالی و المعالی
بلکه و در شتم یعنی مصرف جزیه خراج و آنچه یکا خذ کرده شد است از کفار و حرب مثل ارا
که اخراج کرده اند و یا آنچه یکا بدیده کرده اند اهل حرب یا ایم مولد برای مصالحه مسلمانی چون
حکم کردن رخنه قلعه را و بجزین عمارت و بیل و رزق علی و عمل داران و رزق قتال
و زیاده ایشان و من الرقة و المعیاد بالبدع و من علیه السلام و کشتن تشبهه یعنی
کسی که مرتد شد و از اسلام برگشت و العیاد بالبدع و من کردن بروی اسلام و اگر ارتداد وی
بشبهه بود اسلام بود از آنکه کرده شد تشبهه وی فان استعمل جسد تشبهه ایام مانقاب صیبا
و الا قتل یعنی مملکت ظلمت مملکت و بهرام و جسد تشبهه و از آنکه ظاهر است که ارتداد
وی بنابر تشبهه بود پس بعد از مملکت ظلمت و ادون و چیست و هرگاه یک مملکت ظاهر است
نیز و فی الحال بروایت ظاهر الروایه و بروایتی از امام اعظم و امام ابو یوسف نسبت ثانی است
تا روزی طلبت جسد کند یا کند و نزد امام شافعی و جسد تشبهه تا روزی تا روزی بعد از آنکه
توبه کرد در همچون مرتد نجس است حمله تا خود زنده است و الا قتل کرده شد و بی تائیدی
عن کل دین سوی الاسلام او علی انتقال الیه یعنی توبه مرتد پذیرفته نیست از هر دینی که
غیر اسلام است یا نیازی از دینی است که انتقال کرده است از اسلام باین دین الحاصل حال
ازین نیست که انتقال بدین دیگر کرده است یا مرتد است اگر انتقال کرده است کیفیت توبه
وی است که کلمه شهادت گوید و نیز از خود ازان دین سوای دین اسلام کافر است و حاجت
بزار کل دین نیست و قتل قبل العرض ترک ندب بل ضمان یعنی قتل مرتد قبل از عرض اسلام
ترک

ترک استحب بل لیکن ضمان نیت بر قائل زیراک مستحب است از تمامه و نیز دل مسکون
ماله موقوفه فان اسلام علی یغیر زایل نمیشود ملک وی از مال وی زایل شدن موقوفه است تا
تا آن وقت که نشود حال وی و اگر اسلام آورد و یغیر خود کرد و ملک وی بحالتش و نزد امام
زایل نمیشود ملک وی تا آن وقت که گشته باشد نیت و آن مات او قتل او قتل بدو اربع حکم به
عقوبت مدبره و ام و لایه و حق وینه علیه یعنی اگر مرد مرتد یا گشته باشد یا لا حق باشد بدو اربع
و حکم کرده باشد بحاق زیراک بعد از حکم قرار میگیرد و کفر وی آزاد نشد مدبره وی و ام و لایه
و حال نمیشود وینی که موجب است و زخم وی زیراک در حکم میت است و وین موجب حال میشود
و حکمت مدبره و نیز امام شافعی موقوف است بعد از ازیق ضایق قبل از ازیق کسب یا
سلامه لواثره المسلم و کسب رد گشته و یغیر که زبان اسلام می مروارث و میراث است که مسلمانی
است آن دارنده و دیگر زبان روت وی بین المال است و نزد امام هین کسب اسلام و روت
بنا بر مسلم میگرد و نزد امام شافعی هر دو کسب بین المال و قتی وین کل حال من کسب ملک
یعنی او کرده شده وین هر مالیه از کسب اعیان مال یعنی مال اسلام از کسب اسلام او کرده
میشود و وین مال روت از کسب مال روت او کرده میشود و بدو ایه از امام اعظم الاثر کسب
اسلام کرده میشود و اگر وفا کند از کسب روت قضا کرده میشود و وین وی از هر کس باشد
و بطل نکاح و دخی و صح طلق و استیلا و یغیر باطل شد نکاح وی و دخی وی صح است
طلاق وی و استیلا و یغیر بیک مرتد دعوی کرد ثابت میشود نسبت و کفر که ام و لایه میگرد
بدانکه ظاهر است که انتقال بدین پیروی و وفای کرده باشد و پیروی حلال بود
و پیچ کتاب حلال است و بوقتی پیرو و معامله آن اسلام نمودن اما او قتل او قتل و حکم به
بطل یعنی موقوف است پیروی و شراری بعد از روت و باقی معامله وی همچون پیرو اجازت

و توبه و گناه و دوست و معاشرت اگر آورد و نافذ است این تفرقه اگر مرد پاک شده باشد یا لایح
 شد بدار الحرب حکم بمحاکم کرده شد باطل است فان چای مسلما حکم نکند لم یتردد ان چای بیده
 و که معذرتی اخذ یعنی در صورتیکه مرد بدار الحرب بملحق شده بود اگر آمد بدار الکلام
 مسلمان شده قبل از حکم بمحاکم گویا که مرد ندانست تا که آزاد نمیشود مدبر و ام ولد وی ^{ضامن}
 میشود و ازش وی مال را که تلف کرده است و اگر آمد بعد از حکم بمحاکم حال آنکه حال وی
 پورته بود اخذ کرد مال را که تلف اما مالی را که از او گرفته است و ازش از ملک خودش
 یا تلف کرده است فاسد نمیشود و لا یقتل مرده و یجب تسلیم یعنی قتل کرده نمیشود بلکه
 مرد ندانسته است از او بود یا بیده و حبس کرده نمیشود تا مسلمان شدن و صحیح تفرقه با و کسب
 پورتهای یعنی صحیح است تفرقه زن مرده و مال خودش بیع و شرا و هبه و غیر اینها و ^{در زمان}
 اسلام در زمان ردوی بوارشان وی میرسد و صحیح است و حبس یقتل و اسلامیه ^{علیه}
 و لا یقتل و صحیح است و حبس یقتل یا حبس عاقل است و اسلام وی تا که بارتد او خروج میشود از
 میراث و اسلام خروج میشود بیدر و مادری که کافر باشند و اقامت بین عاقل کرده
 میشود بر حد نیست خدا تعالی و بر نبوت حضرت صلی الله علیه و سلم و اگر قبول کرد قبیله و لا
 نیست و بقول امام ابو یوسف اگر تداوی اعتبار ندارد و نزد امام شافعی و امام
 زفر و ارتداد و اسلام وی اعتبار ندارد **البغاة قوم مسلمون خرجوا عن الطاعة**
 نیدعوهم الى العود و یکشف شتمهم بدانکه بجامع باغی است و یعنی بمنزله کفار است و گفته
 قومی اند که بیرون آمده اند از اطاعت امام پس میخواهند این تازیانه بر پشت و کشتن میکنند
 شبهه این تازیانه اگر شیده است باشد فان تجاوزا مجتهدین حتی لیا قتالهم ابتداء یعنی اگر کفر
 گرفته و حال آنکه جمع اند با لشکر جمع کرده اند صلوات بر اینان و دلیل است بر آنکه
 اینان

به این نیکه اگر خبر کرده شود ابتدا اعتقاد این است که ممکن نباشد وضع شر این
و نزد امام فقیه جایز نیست قتل این بشر از تو صف این با زیر آن قتل محلی و
نیز در ابتدا و خبر خارج هر یک پیچ مولا هم امکان لم فیته یعنی تمام کرده میشود
بر جرح این و در چه کرده میشود که محقق این اگر لکن باشد این نزد هر دو صورت
خلاف این است امام فقیه اگر فیه نداشته باشد خبر نیست بر قتل این و اتباع و مولای
این زیر آن خوف نیست پس ضرورت نیست و قتل مسلم و لایسبی و ذریتهم و محبت عالم
ان تیبوا یعنی السیر کرده میشود اولاد بعتا و حبس کرده میشود مال این تا آن وقت
که توبه کنند و ستمی سلامت و ضمیمه عند الحاجة بقدر استعمال کرده شود سلاح این و سوار
میشود از اسب این و در وقت حاجت دودی خلاف امام فقیه و باغ قتل عا و لا این
حقیقت برت لکن یعنی باقی قتل کرده است عا و لا که مورد است اگر دعوی کرده شود
را با بنظر که گوید در حین کشتن که بر حق بود اما آن نیز بر حتم میسر میگیرد از عا و لا
و اگر گفت باطل بودم در حین کشتن میسر نمیگیرد همچون عا و لا کشت باقی را میسر
میگیرد و لایکب شکی بقتل باغ مثلا بعد واجب نمیشود هیچ چیزی بر باغیکه قتل کرده است باقی
دیگر را

باب الجنایات القتل العمد ضرب قصد یا یوقی الا جزا و کذا و محمد و لو من خشب
بدانکه قتلیک متعلق میشود بوی حکم همچون قصاص و دیت و کفارت مثلا بیعت عده است و شبه
عمد است و خطا است و جابجای خطا است و قتل سبیت و قتل عذر زدن است بقصد غیر که جدا
میکند اجزا را از یکدیگر همچون آتش و جری که تیری داشته باشد اگر جزا واجب بوده باشد و نزد
امامین و امام شافعی عذر زدن است بقصد غیر که طاقت نداشته باشد تا که اگر بسبب کائن
عمد است نزد این و باینکه و یجب القود یعنی حکم قتل بعد است عده است که بسبب قتل آن
قصاص

بنوعی قصاص واجب می شود پس بگوید امام من قتل و در محبت می قصاص می دهم و دین

شبهه بعد ضرب قصد بگیرد مگر این قتل شبهه مدون است بقصد غیر آنچه مذکور

بجمله عصا و تازیانه و سنگ صغیر اما بسنگ عظیم و جوب عظام از شبهه عدالت نزد

امام اعظم بگوید اگر امام اعظم را و فی الدائم و الکفارة و دین مغلطه عاقله و هو

بدر خطا

نجا و در النفس محمد یعنی حکم در شبهه عدالت و کفارة است و دین مغلطه است و عاقله

گوشه و در الدائم و این شبهه مدون النفس عدالت پس واجب می شود قصاص

اتفاق مدون نفس محض التی دون التی و فی الخطا قصدا و قصد اگر میوه غنا صاحب

و میوه او مسلطه صید اگر در حرم یا و عا جرای مجراه کالایم یسقط علی آخرین تکیه

و دین علیها یعنی در قتل خطا خواه بفعل بود خواه بقصد بود و خطا و فعل همچون تیر انداز

دی بر نشانه ناله رسیده او می و خطا و قصد همچون رسیدن تیر مسلم بکمان صید یا

حربه پس در اول قصد کرده است در تیر انداختن محلی که رسیدن تیر بکمان قصد محلی کرده

پس خطا و فعل بود اما در اول قصد کرده است رسیدن تیر را بان محلی که رسیدن بکمان

خطا کرده است و قصد زیرا که قصد صید کرده است یا حربه کرده است نه آن محلی که رسیدن

پس خطا و قصد کرده است و آن قتل که خارج از قتل خطا است همچون نایم که افتاده است

بر دیگری و مرده است آن دیگر بسبب افتادن وی حکم و نیز صور مذکور که کثرت است و دین

بر عاقله قول مصنف که کفارت و دین است مبتدات و فی الخطا خبر مبتدات و فی القتل

گوشه و نحوه و دین علیها یعنی در قتل بسبب بکشدن جاه در غیر ملک خود دشمن و مثل وی همچون

نماندن سنگ در غیر ملک خود دشمن و دین است بر عاقله و لایزال آتیه یعنی نیست ارش

در هیچ کدام از این صور قتل مذکور مگر قتل بسبب بقول امام رحمه الله علیه در حکم خطا

پس واجب

بنوعی قصاص واجب می شود پس بگوید امام من قتل و در محبت می قصاص می دهم و دین

بسی واجب میشود کفارت حرم میشود از میراث و نقصان الصبی و اکل ثلثه و الترق و الخمر
والصحر و الزمانه و کفر الذمی و نقصان الاطراف هر دوی القود و نقصان کوه و نسبت
بر هر حال عاقل و بالغ و نقصان انوثت نسبت بذکر و نقصان رقیبت نسبت بکثر و نقصان
فردمانه نسبت بجمع و نقصان کثر نسبت بحکم و نقصان اطراف بحیون و دست نشو و پای لنگ
نسبت بدست نهایی صحیح بود است و در حق قصاصی بین بکشتن و جعل عاقل بالغ مسلماً
صحیح هر یک ازین جماعه را قصاص واجب میشود و نقصان وی اعتبار ندارد و لایق
مملوک و اوسته کافیه قصاص کرده نمیشود پس سقوط بعضی مسلم سقوط اول است و بالوجه
و عده و محاسبه و عاود و ارت و سید یقین قصاص کرده نمیشود بید نسبت له و علیه سبب محاسبه
محاسبه مال است و فاسد میکند ببدل کتابت و مرد و در اوار است و سید است اکثر جمیع باشد
وارث یا کید و سقوط خود و رتبه علی السیف یعنی ساقط میشود خود که وارث این خود را
پیش یقین کرد بدینجهت که اول قصاص پس است جناحه کشت مادرش ساقط میشود
قصاص از جهة مرت ابوت و لایق و الا لایق و استوفی الکبیر قبل کبیر الصغیر
لما یقین قصاص کرده نمیشود مگر بسیف و استیفای قصاص میکند در کبیر نیز از بالغ شدن
صغیر در حالیکه مگر کبیر و صغیر را بود جناحه مقتول است که دودله دارد یک کبیر و دیگر صغیر
استیفای کبیر میکند قبل از بلوغ صغیر و بقول امامین کبیر را ولایت نسبت تا بلوغ صغیر
و قتل مسلم مسلمانة مشرکاً عند التقاء الصفتین الکفار یقین و قتل مسلم
مسلمی لکن نه ده است این مسلم را کافر و وقت رو بر و شدت لشکر اسلام باشد کفار کفارت
نه نقصان زیرا که خطا و قصاص است و دیت نیز واجب است که این دو صنف یکدیگر بخاطر
نشد باشند که اگر این مسلم در صحن کافر ایستاده بود دیت نشت و فیه یقتل

وزید و شعیب و حبیبة ثلث الدیة علی زید یعنی در موقوفه بعلی خودش بود زید و بعلی
 و بعلی حیه بودند و دیه است بر زید و لا نسبی محلی شعیب و شعیب علی اسم او عصا
 نما را که موقوفه جبری واجب نمیشود بسبب قتل محلی که ظاهر کرده شعیب را بر عصا
 زیرا که سیف سر بر قتل است پس احتیاج نمیشود در قتل وی بچنین است اگر ظاهر
 کرد عصا را بر سلمان و در شعیب و شعیب هر کس بفریاد وی بفرستد و بفرستد و در دفع بولا
 روز و در مهر که بفریاد وی میسند مردی بچنین است اظهار بر رسم و در مهر و شعیب
 زیرا که شعیب بفریاد وی بفرستد و الدیه و ماله فی غیر محلی و اقیمة و قتل حل صالح علیه
 یعنی وجوب دیه در مال قاتله است نه بر عاقله و غیر محلی که اظهار کرده است سلاح
 بر غیر و غیر قتل کرده است عمدا و نردا امام شافعی جبری واجب نمیشود و قتل شری
 که حل کرده است بر قاتل است زیرا که تلف کرد است مال معصوم را و بحسب العود
 دون النفس نه امکان الممانعة کقطع الید من المفصل و الترحیل و ما دون الایمن
 و لا ذنوب واجب نمیشود قصاص و ما دون نفس اگر ممکن بود رعایة خانواده
 و الا قصاص واجب بچون قطع ید از مفصل و قطع رجل از مفصل که قصاص واجب
 اگر بر قاطع اگر بود از ید مقطوع زیرا که عاقله ممکن است بخرق قطع ید از نصف
 ساعد و قطع رجل از نصف ساق که عاقله ممکن نیست پس قصاص واجب است
 و بچون قطع نرمی بینی و نرمی گوش که مساوی ممکن است بر قصاص و حیثیت و کل
 شعیب ممکن فیما الممانعة یعنی قصاص واجب است و در شکستیکه ممکن بود عاقله بچون
 موضعی و موضعی است که استخوان مرطوب نمیشود و عین قائمه و نهیب ضوئیه فی فصل
 و وجهه قطن رطب و یقابل عینه بمرآة عجاة لا ان قلعیت یعنی چیزی که استاده است
 در موضع

و شعیب اگر از زید و در مهر بود و بعلی و شعیب هر کس بفریاد وی بفرستد و در دفع بولا
 روز و در مهر که بفریاد وی میسند مردی بچنین است اظهار بر رسم و در مهر و شعیب
 زیرا که شعیب بفریاد وی بفرستد و الدیه و ماله فی غیر محلی و اقیمة و قتل حل صالح علیه
 یعنی وجوب دیه در مال قاتله است نه بر عاقله و غیر محلی که اظهار کرده است سلاح
 بر غیر و غیر قتل کرده است عمدا و نردا امام شافعی جبری واجب نمیشود و قتل شری
 که حل کرده است بر قاتل است زیرا که تلف کرد است مال معصوم را و بحسب العود
 دون النفس نه امکان الممانعة کقطع الید من المفصل و الترحیل و ما دون الایمن
 و لا ذنوب واجب نمیشود قصاص و ما دون نفس اگر ممکن بود رعایة خانواده
 و الا قصاص واجب بچون قطع ید از مفصل و قطع رجل از مفصل که قصاص واجب
 اگر بر قاطع اگر بود از ید مقطوع زیرا که عاقله ممکن است بخرق قطع ید از نصف
 ساعد و قطع رجل از نصف ساق که عاقله ممکن نیست پس قصاص واجب است
 و بچون قطع نرمی بینی و نرمی گوش که مساوی ممکن است بر قصاص و حیثیت و کل
 شعیب ممکن فیما الممانعة یعنی قصاص واجب است و در شکستیکه ممکن بود عاقله بچون
 موضعی و موضعی است که استخوان مرطوب نمیشود و عین قائمه و نهیب ضوئیه فی فصل
 و وجهه قطن رطب و یقابل عینه بمرآة عجاة لا ان قلعیت یعنی چیزی که استاده است
 در موضع

و موضوع خود لیکن رفته است نوروی بسبب از وی کرده اند بنمود یعنی بر سر بنمود
بروی ضارب بینه ترا و مقابل او کرده بنمود چنانکه وی باینه نقابان یا بنمود چنانکه بنمود
و قصاص کرده بنمود اگر کرده باشد چنانکه وی و لا اله الا الله تعالی ان قلعت و سر
و ان کسرت یعنی خود واجب است در کتوفان شکن تن از جمله ضحالی زیاده و نقصان کرده اند که
کنده بنمود اگر کنده باشد و سوان کرده بنمود اگر شکنجه باشد بقدر شکنجه برد الحذر باید
یعنی بنمود این و بسوان و لا بین رجل و امرأه و حشر و عید و عیدین یعنی قصاص در
نیت میان رجل و امرأه و در میان حرد عید و در میان دو عید و در دادن نفسی بزرگ اطراف
بنمود که اموال است و الحلی فیه یعنی قصاص نیت در جراحت آن جراحت بنمود بسبب
باشد و الا لیس و الا لیس الخ فیه یعنی قصاص نیت در آن و در ذکر مکر قطع کرده اند
شد خنده که قصاص است زیرا که در آن مذکور که قبض و بسطی است پس متعذر است رعای
عائله اما در خنده بنابر نیت که موضع قطع معلوم است پس ممکن رعایه عائله و اگر یعنی خنده
مقطوع نده باشد قصاص نیت زیرا که مقدار بعضی معلوم است و غیر الحقی علی الخ
بدا العاطف ناقصه منه یعنی خیار داده نده که خیانت کرده بنمود بروی اگر باشد
بدا عاطف ناقصه الا صاحب باشد خواه از بنون کسی خواهد قطع کند و الا در سبب کامل
اولی و بنوعی بنابرین قریب فی المشیوع لا اشاج بچند خیار داده نده است و در
استیفاء بیکند میان دو شاج یکدیگر بروی شکنجه شد است یعنی بدو طرف بروی
رسید است و استیفاء بیکند میان دو شاج که اگر شکنجه اگر قصاص کرده بنمود
یعنی مردی سر مردی را شکنجه بطوریکه قصاص واجب بنمود مثل طول شکنجه که یا است
منحوق خود است بطوریکه این یکی را شکنجه بدو طرف وی رسیده اما سر شاج

کمال آنست بطوریکه اگر کسی سگسگسته شود از روی بدو طرف بپرسد پس عینی که بگو
 لاحق میشود بیشتر است از عینی که صاحب را لاحق میشود و اینوقت خبر داده است بگو
 را اگر خواهد قصاص کند و اگر خواهد ریش گیرد و در عکس وی نیز خیار داده شده است
 و یسقط القود بکوة القاتل ویغفر وی و صلی و للمبایع حقته من الدیة یعنی قط
 میشود قصاص سب یافتن از جهه فوت محل استیفاء بسبب غوول از اولیا و بسبب صلی
 ولی از نصیب خود شی بوضع و مباح در نه راحه و است از دین و در صورتی
 امام شافعی است و یقتل جمع بفر و بالعکس یعنی قتل کرده میشود بسبب یک مرد و قتل که
 مباشرت کرده عمدا قتل کرده باشند یعنی مباشرت بعکس و این حضرت ولی و احد قتل
 و یسقط حق القین یعنی در صورتیکه یک جماعتی را کشته باشند بعد از آن حاضرند
 ولی یک از مقتولین قتل کرده اند از برای این ولی دست قطع اند حق این جماعت
 باقی را و بگوید امام شافعی اگر قتل کند بمعاقب قتل کرده میشود از برای اول
 و حکم بدیهه کرده میشود از ترک وی از برای کسیکه بعد از اولی قتل کرده باشد معا
 فر بعد انداخته میشود و قصاص کرده میشود از برای کسی که قتل تمام وی بر آمده است
 و حکم کرده میشود از برای و بگوید یعنی از برای مجموع است و قسمت کرده میشود
 بان میان مجموع و لا یقطع یدان بید یعنی در صورتیکه دو کس است یک بکشته
 قطع کرده بشود و است این دو کس بسبب است این یک کس بکشته شود و است
 بر هر دو بی این و بگوید امام شافعی قصاص است و این خلی و در جای است که هر
 یک با کار دانداخته قطع کرده باشند و بعد از آن اقرار بگوید یعنی قصاص کرده
 غیر یک اقرار کرده است بقصاص و من رمی عمدا فتذال آخر فاما یتقصد الاول
 علی

و علی عاقله الدیة للثانی یعنی که تیر انداختن قصه بر کسی دزدی که زنی و
بر دیگری رسیده و مرد نهاده و کسی قصه کرده میشود از برای اول و بر عاقله و بیست
از برای ثانی زیرا که اول عداوت و ثانی خطا است و من قطع فغوا عن قطع
فحات منه فی قاطعه و بیته یعنی که قطع کرد و استرجاعی را بعد از آن عفو
کرد و مقطوع از قطع وی بعد از آن مرد این رجل از جهت قطع وی ضامن
قاطع و بیست و میراد مال خودش نه عاقل و بقول امامین عفو از قطع عفو از
نفس نیز و لغوی من الجنایة او عن القطع و ما یحدث منه فهو عفو عن النفس
فی الخطا و من ثلث ماله و العمد من کل بیع عفو کرده از جنایت یا از قطع و از
یکه پیدا میشود از قطع این عفو عفو است از نفس پس در خطا از ثلث مال وی
تقصیر از کل مال وی معتبر است یعنی عفو از جنایت خطا عفو از بیست است و ثلث
معتبر است زیرا که حریه مال است پس حق و رتبه متعلق بدیهه میشود و عفو و بیست است
پس از ثلث معتبر است اما در عمد موجب و خود است و خود مال است پس حق
ورقه متعلق نمیشود پس صحیح است عفو از کار دزدی و القود یثبت بدلولی و رتبه
لا یوثق یعنی خود ثابت میشود اول بار و رتبه را نه بطریق است فلا یصلح حدیم خفا
عن البقیة یصلح حدیم است بر ثبوت خلل میشود یعنی هرگاه که ثبوت قصاص و رتبه
بطریق خلل افتاده باشد پس بیکر دو یک از رتبه خصم از باقی و رتبه خلل اقامه
یعنی این غایب از خود کفهر بعد از این اگر اقامت کرد و رتبه را بقض بر پیش و رجا
نیکه غایب است برادرش یا ده حجه میکند نزد امام اعظم علی امامین و در الخطا
و الدین لا یقترن و رتبه خطا احتیاج بایده بیست است زیرا که موجب مال است

بسی طریق نبوت وی مالی است و همچنین است در دین هر کس که اقامه میبرد و کلاه
دور و رسته که بدر و بر ابرویش منبسط کند از دین است بعد از آن حاضرند برادر وی

نسبت تجرید و العبرة بحال الترقی لا الوصول فجب الدیة علی من ردی مسلماً فانه
فوصل یعنی اعتبار انداختن دارد بحال رسیدن تیر پس واجب است دینه بر کسی که

تیر انداخته است مسلماً و بعد از تیر انداختن مرتد شده است آن مسلمان بعد از آن
الیه است با آن مسلمان دکنه است بخلاف امامین که دینه واجب نیست بر اشی کتاب

الدیة بلامه دینه مصدر ردی است و به میگوید وی القاتل المقبول یعنی
داد و دل را نفس بعد از آن مستعمل شده است در نفس مالی که در بدل نفس اوده میخورد و

وی بخدو فست یحیی عدل الدیة من الذهب الفی و یسار و من العفوة فستر
الایمان و هم من الابل مائة و یزید فی شربة العمد اربع من بنت لبون و حقة

و حقة دینی المعطایه یعنی دینه از بهیست بر او منقالت است و از نفقه و دینه دارد و هم
که هفت هزار نفقه میخورد و از شتر صد است و این شتر نشسته بر چهار نوع است

بیخ از نسبت حیاض است و شب مخاف شتری است که بک را تمام کرده و یا در دانه
است و نسبت بیخ از نسبت لبون است و آن شتری است که دو سال تمام کرده و یا در دانه

است و نسبت بیخ از حقه است و آن شتری است که سه سال را تمام کرده و یا در دانه
مانده است و این دینه از ابل دینه مفطه است مع تأعلیظ آنست واجب گرداند

خزیر که نبود خطا و این مذهب امام اعظم است و امام ابو یوسف است و فی الخطا
احتمالاً نما و من ابل حیاض بین در قتل بخطای بیخ نوع است از ابل حیاض

نوع از آنست که مذکور شد از کدام نوع است و نسبت دیگر از این حیاض است
نحوه

مجموع حدیث است و این فی حدیثی است که یک له را تمام کرده و یاد و ^{است}
و نزد امام شافعی بجای این فی حدیثی است و کلماتی است
فان عمر صاحب شهرین و لا یبع کفارة شهید و خطا عقیق بنده کفورت
و اگر عاقل شود از عقیق و روزه دارد و اما متصل و اطعام نیست در وی و ^{کفارت}
وضیح رفیع احد ابویہ مسلم لا یجوزین بینه صحیح است آرا و کردن بنده شیر خواره
خود را که یک پیر و مادر وی مسلمان بود و که طفل تابع حر الا بوی است و دنیا
وضیح نیست عقیق حسین که آن گوشت باره است که در شکم مادر است زیرا که عقیق
من و جهر و حیوة وی و عدم حیوة وی معلوم است و المرأة نصف مال الرجل فی البیة
النفسی و ما دونها یعنی دین و راه نصف است که مرد است در دین و نفسی و ما دون
که واجب میشود و قتل مرأه بکفر یا بحد و در قطع وی دو هزار یا نقد در هم
والذی کالمسلم فی الانی و الخسنة و العقل احدى الخواص و اللسان ^{من}
اداء اکثر الحروف و اللیحة و شعر البرکس کل البیة یعنی در قطع انی و خند و
زدن که عقل وی رفته باشد یا یک از خواص که آن شتم است و ذوق است و سمع است و بصر
است رفته باشد و در قطع لب ان بطوریکه منع او او اکثر حروف کند و در لیس و شعر
رویس یعنی فعلی کرد که لیس و شعر رویس وی بدر نمی آید و دین تمام است کافی است
مما فی البیة و اللسان و فی احدیما نصفها یعنی بی شک و واجب است و دین و وی از آن
جزیکه در بدن او است پس در عین یا یدین یا عین یا صا چین یا رطین یا
ازین یا الطین یا و سینه مرده کل دین است و در یک ازین اسما و مذکوره
دین است و فی اشعار العینین و فی احدیما نصفها یعنی بی شک و واجب است و دین و

در مزیای دوشم و فتح کفعل کرد که نزدیک در یک مزیای ربع و دیت و فتح کلی اصبع شش
و فی المفضل غیر الایهام ثلثه و فیه نصفه کافه کل سبت یعنی در هر انگشت دیت
و یا غشیه دیت و در مفصلی انگشتی که غیر ایهام است ثلث غشیه است چون مفصل
و در ایهام نصف غشیه است چون دو مفصل است چنانچه در هر وندانی نصف غشیه
و کل عضو دیت نفعه یغیر بغیره و دیت یعنی هر عضو که رفته است نفعه وی بسبب دیت
است و دیت آن عضو چنانچه زود در حرکت وی که مثل شش یا در چشم وی که نور
رفت و الا تو در شجیج الایام الموضحة و فیها خطا نصف اکدیة یعنی قضای
در شکستن مکرر موضحة در حالتیکه بقصد بوده باشد و در حال خطا نصف غشیه
و در موضحة مسادا ممکن است بخلاف موضحة که ممکن نیست و موضحة است که استخوان
بنا بر آن تو چنانچه مذکور شد و فی العاشمة غشیه با یعنی در پاشمة غشیه دیت است و
است که استخوان نمیشکند باشد و خود را شش جمع که است و المنتقله غشیه و نصفه یعنی
و منتقله غشیه و نصف غشیه دیت و منتقله است که استخوان پیچانده باشد بعد از
شکستن و فی الایامه و الجایفة ثلثا یعنی در اید و در جایفة ثلث دیت است اما
نست کشام وی و صاغ رسیده باشد و امه و صاغ برده است که صاغ در وی می بود
و جایفة جراحی است که بجا و اگر سر رسیده و فی الجایفة ثلثا یعنی جایفة نفوذ
نزد جانب دیگر کشیده ثلثان دیت است زیرا که بمنزله دو جایفة است و الحی و حیه
و الدامعة و الدامیة و النافعة و النال حیه و السحی حکومت عدل یعنی حکومت
عدل خاد حیه است که بگویند سر خراشیده شود و لدامعة که خون ظاهر شود سیلان
نکستن بخون در چشم و دامیة است که خون سیلان کند و نافعة است که

بهرت بریده شود و متلاصقه است که شش گانه باشد گوشت بعد از آن بهم پیوسته باشد
و سحاق است که بر بدنه که میان گوشت و استخوان است رسیده باشد یعنی در جمیع
مذکور حکومت عدل واجب می شود و حکومت عدل است که گفته است بقوم عدل
بنابر این اگر تمام قدرت التفات بین القیاسین ^{بین الدیة} بهیچ وجه بقوی یعنی قیمة کرده
نشود مخفی علیه رحاله که بعد فرض کرده شد است بی این جراحت بعد از قیمة کرده
باین جراحت بعد از آن نظر کرده میشود تفاوت میا این دو قیمة از دیتة منساقیمة بی
این جراحت هزار دینار است و با این جراحت بودند صد دینار است بین التفات و میا
این دو قیمة صد دینار است که فتر هزار دینار بود پس هزار دینار گرفته اند از آن
ده هزار دینار دیتة و این قدر تفات و حکومت عدل است و ضمیر بود ارجع بقدر تفات
و ضمیر بی ارجع حکومت عدل است و باین تفسیر فتوی داده شد است بطلب بعضی
حکومت عدل است که نظر کرده شود نسبت این شش بخوضی واجب میشود بقدر این تفات
از نصف عشر و فی اصابع یدمع نصف الساع نصف دیتة و حکومت عدل و الکف
تابع و العبرة للاصبع یعنی در اصابع یدمع نصف الساع نصف دیتة حکومت عدل
و کف تابع اصابع است و اعتراف اصابع است تا که اگر پنج انگشت را قطع کرد
نصف دست است و اگر کف قطع کرده است نصف دست نیز و فی اصبع زاید
و عین ص د است و ذکره و حکومت عدل لولم یعلم الحجة بما دل علی نظره و کلام
و حرکه ذکره یعنی در انگشت زاید وی و چشم ص د است و حکومت عدل
اگر معلوم نباشد صی این اعضا بجزیکه دلالت کند بر نظر این صی و کلام وی
و حرکه ذکر وی یعنی صی صغیر است بر ثبوت صغیر معلوم نمیشود بی بیند تا حکم کنند

یا حرکت کند و گوی و برین صورت حکومت عدل است و اگر معلوم بود و حرکت
 اعضا و دست کل واجب میشود با ثبات و نرا ما حاشا فنی بر هر تقدیر و دینه حاصل و
 و لا یعاد جرح مال بعد برکن یعنی قصاص کرده بخود مگر بعد از نیک شدن زیرا
 و در جرح مال اعتبار دارد زیرا که مال فی الحال معلوم نیست گاه باشد که سرایت
 به نفس کند پس قتل واجب میشود پس مادامیکه سرایت عدم سرایت معلوم نیست
 و قصاص منتهی و بقیل اما حاشا فنی قصاص کرده بخود و نه در الصبی و الجنون
 و علی العاقلة و الدنیه بل کفایت و جرمانه است یعنی قتل بعد از الجنان خطا
 و بر عاقله دینه است به آنکه کفایت واجب شود و از میراث محروم شود و بشرط آنکه
 یا نقد کسی که اگر کمتر بود دینه و مال صبی و جنون است و من ضرب بطن امره
 بحیث یغرقه خمس مائة درهم علی عاقله ان القت میتة و دینه ان القت حیة
 یعنی که زودتر کم زن واجب است غرة که یا نقد در هم است بر عاقله و اگر اندک
 باشد این زن چنین میت را دیت کامل واجب میشود اگر انداخته باشد چنین
 زنده بعد از آن مرده بود و اگر غره در اصل برگیرنده مال است همچون اسب و
 خوب مثل و غرة و دینه ان القت میتة فماتت الام و دینه الام فقط
 ان ماتت فالقت میتة و دیتان فالقت حیة فماتت یعنی غرة و دینه واجب
 اگر انداخته باشد میت را بعد از آن مرده باشد ام و دینه ام واجب میشود پس اگر مرده
 باشد بعد از آن انداخته باشد میت را زیرا که احتمال دارد متوجه چنین بسبب نبوه
 باشد بک بسبب خفه شدن یا زام بود و دینه واجب میشود اگر ام مرده باشد
 بعد از آن انداخته باشد چنین حی بعد از آن مرده باشد چنین و ما یجب فی الجنین
 لو انة

لوازمه سوی ضارب یعنی و خبر یکدیگر واجب میشود در جنین بوارث چنین میگردد
غیر ضارب وی اگر ضارب وارث بود زیرا که قائل را از میراث جزی نمی گذارد و چنین
الایه نصف غنیمت و غیره فی الذکر و غیره قیمته فی الاشی یعنی در جنین امه نصف غنیمت
چنین است و ذکر غنیمت جنین است در آشی بدانکه جنین هرگاه یکبار باشد
واجب است یا نصف در یک مذکر بود یا مؤنث بود و مساویان یعنی خلقه یا نسبا
یعنی خبر یکدیگر باید است یعنی خلق وی همچون تمام الخلق است در حکم و نفسی و غیره

عاقله امراه است و میتا عمد ابد او و فعل بل اذن زوجها یعنی ضارب
میتود عاقله امراه که انداخت است جنین میتا و بقصد ابد او یا بعلی که کرد چنانچه
نمود شکم خود را بقصد اذن زوجش و اگر باذن زوج بود لازم نمیشود هیچ

فصل و من احدث فی الطریق العامة کتفا او میسر ابا او جرضا او و کاناو
لعدو ذلك ان لم یفر بالناس یعنی کسیکه احدث کرد در راه عامه متوضای یا با ودا
یا جرض یا دوکانه جایز است و بران کردن اگر ضرر نکند مردم و جرض بقول
برج است و بقول مجرای است که گذاشته میشود در حایط و بقول بعضی بالای است که
اخراج کرده میشود از حایط یا بنا کرده شود بر وی و لکن نفقه یعنی بر هر یک از آن
طریق میرسد و بران کردن این اشیا مذکوره اگر ضرر نکند حاصل است که اگر ضرر
میکند جایز نیست اشیاء اصلا و اگر ضرر میکند جایز نیست لیکن با وجود آن
جایز نیست هر یک از این طریق نفق وی و فی غیره فذلا بسو بل اذن الشرک
یعنی اشیاء مذکوره در کوفه غیره فایز نیست به اذن شرک اگر چه ضرر نکند
و ضعیف عاقله دینه من تا بسو طها کا و فیه حجر او و غیره اشیاء فی الطریق

به نفس یعنی ضامن نشد عاقله که احداث کرده است این اشیا مذکوره را در دست
کسی که مرد است بسبب افتادن بر این اشیا بچنانکه نهاده سنگی را یا کوزه یا هر
در راه و تلقی نشد است بسبب این نهادن آرد می ضامن میشود عاقله لا این
مات جوعاً او غماً یعنی ضامن نمیشود اگر مرد بود از جهت جوع یا از جهت غم بعد از
افتادن در چاه و مراد بگویم خفته شده مردن است بسبب سیاحت یا غرق شدن و امام ابو یوسف
در مردن بگویم ضامن است و نیز در امام محمد و قاضی و در جمیع جوه و این تلقی بر همه صحیح
بهو یعنی اگر تلقی نشد بسبب نهادن سنگ یا کوزه یا هر دوی این ضامن ندهد نموده کند
ان لم یأذن یعنی وجوب ضمان در جمیع صور که مذکور شد و قاضی گفته است که اذن امام نبوده
باشد و احداث این امور که اگر اذن امام بوده باشد ضمان نیست زیرا که امام را
ولایت عام است و رب حایطه مایل الی طریق العامة و طلب بقیه مسلم او ذمی
عن یملک نقضه کما لرین بفلک رهنة و ولی الطفل و الوصى و المکاتب و العبد
التاجر فلم یقوض فی عدة یملک نقضه ضمن بالالتفی به و عاقله الغنی یعنی رب حایطه
که میل کرده است بجانب عامه و طلب کسب و نقوض ویرا مسلمی یا ذمی از کسی که
نقض است یا بنقلو که دیوار تو میل کرده بجانب راه ویران کنی همچون راهی که
مالک نقض است بفلک رهین همچون ولی طفل و وصی طفل که اگر حایطه صغیر میل
کرده باشد و اشیا کرده شده باشد بر ولی یا وصی و این حایطه افتاد و تلقی کرد
خیر از ضمان وی در مال صغیر است و همچون مکاتب مکاتب و ولایت نقض است
و همچون عبد تاجر که ولایت نقض دارد و نقض نکردند در عدة که ممکن بود نقض
من نشد مالی را که تلقی شده است بسبب افتادن حایطه و ضامن نشد و عاقله که
اگر تلقی

اگر تلف نشود و می گویند که قوم ذکر کرده اند شما را نیز در تقنین که
 اگر در صورت شما نیست که گویند قد قدمت الی هذا الرجل فهدم حاجی را
 پس چرا ابطال کرده است مع جواب آنست که شما شرط است بعد از برای ممکن
 بر آنست و وقت الحاق پس شما از برای احتیاط است لایمن طلب فباع و قبضه
 مشتری فقط بین ضامن نمی شود که طلب بدهم کرده شد بعد از زن فروخت
 و قبضه کرد مشتری و مشتری نیز ضامن نیست بنا بر عدم طلب اگر کرده شد ضامن
 او طلب من لا یملک کالمودع و نحوه یعنی یا طلب کرد از کسی مالک نقض نیست همچون
 مودع و مثل مودع همچون مرتهن و مستأجر که ضامن نیست و ان میال الی در احد
 فله الطلب یعنی اگر میل کرده است بجانب دار یکی این کسی ولایت طلب نقض است و
 پس نفی ویراد ان بنی میال ابتدا ضامن بلا طلب یعنی اگر بنا کرده شد میال است
 ابتدا پس ضامن اند به طلب و ان طلب احد اشترک او حواری و در مشرک فای
 بالحقه یعنی اگر طلب نقض کرده شد یک از اشترک و در حاجی که مشترک است میان
 یکس مثل بعد از ان افتاد مال بالنفس تلف نشد یا کند جایی و در یک مشترک است میان
 یکس مثل اذن شرک و تلف شد مال بالنفس درین جا فغان بحکمیت در هر صورت پس
 صورت اول خمس واجب می شود در تلف مال و خمس دین واجب می شود بر عاقله و تلف
 در صورت ثانی نشان مال واجب می شود در تلف مال و نشان دین واجب می شود در تلف
باب ضامن ضامن اگر تلف مال بآلعه و دین ضامن نشد را که بخرید از تلف
 کرده است و ابروی باینطور که گوشت خری را تابی وی رسید یا بر وی رسید
 بدندان ایشان کردند یا بیلوز و تلف شد چیزی بسبب این افعال ضامن نشد

زیراک احتراز این امور ممکن است اما تحت وجوب او ذنبها اولی برات است او با
فی طریق سارده او و قضا کند که یعنی ضامن نمیشود را کب خیر که بتزیه
زده است یا تلف باشد بیکرین انداختن یا بول کردن فرو داده بود و راه
یعنی این افعال را کرد و در حالتی که راه میرفت در آب یا الساده کرده بود صاحب الزم
میکرین انداختن الساده کرده بود یا بول کردن و اگر از برای غیر میکرین انداختن ^{الساده}
بودند تلف شد ضامن نمیشود او اصابت حصاة او حجراً صغیراً و نحوه فقاء عیناً یعنی

یا رسیده یا نه در شک بریزه را یا سنگ خود را یا مثل ویرا و کور و چشمی را ضامن ^{نمیشود}
زیراک احتراز از این نوع امر متذکر است و ضمن مالکیت یعنی اگر رسیده باشد سنگ کبر
و کور کردنش ضامن نمیشود زیرا که احترازی ممکن است یعنی گفته اند کبر است که را کب
بمنده تحلف ویرا و الباقی الوقایه فالمرکب الا ان الکفارة علیه فقط یعنی که میزد

والقاید

و آب یا بول کرده میزد همچون را کب است و ضمان مکر کفارت قتل بر را کب است و بس نه بر
سابق وقایده و دیگر را کب محروم از میراث میشود نه سابق وقایده و ان اصطلاح فارس
ضمن عاقبتی کل دیتة الاخر یعنی دو سوار بهم و یک زدند و مردند هر دو ضامن شد
عاقبتی هر یک دیتة آن دیگر را و بقول امام شافعی و امام زفر لو ضامن میشود هر یک

نصف دیتة دیگر را و این را رسل کلباً فاصاب فی فوره ضمن العاقلة ان ساقه ^{و نه}
و فی الطیر و الدابة المنقلة یعنی اگر ارسال کرد کلبی بس رسیده و حال و تلف شد ^{در حال}
نه اگر از نه باشد با وجود ارسال و ضامن نمیشود و در طیر و دابة که نمیست و تلفی
کرده است در طیر از نه باشد ضامن نمیشود و ان اجمع را کب الناصر فمن هوج
النفس یعنی اگر جمیع اند را کب ناصر ضامن شد این ناصر تا که نفی را و معنی ناصر ^{جینی}
خلف

خدا کردن است و این را باید به تیرگی بخشید یا بدستش نه و یا کثرت و بدیگری که
و کثرت ضامن نذر بخش نه و اگر کسی نزد امام ابو یوسف علیه السلام نذر بخش بفرماید است
و این بر تقدیر است که اذن را کتب بخش کرده بود که اگر باذن بود ضامن نذر است
و کتب فدا عین شاة القضاة بالفقهاء یعنی واجب میشود در کور کردن چنانچه
قبلاً بقیه راوی فی عین البقرة و الجوز و الحمار و البغی و الفرس و ربيع القيمة
و جب میشود و کور کردن بقوه قریبانه و شتر قریبانه و بقی و فرس ربيع قیمه است

جناية الرقيق ان جنی عبد خطا و دفعه سیده بها او فدا یا برتها حالا
یعنی اگر جنایت عبد خطا دفع کند این عبد را سیده عبد محلی علیه جنایت یا
جنایت داد بدفع الحال و نزد امام است فقی جنایت و رقیه عبد است فروخته میشود
مگر ارش و میرا مولد و دهقان یا ده او یا ده او یا ده او است و او را است و او را
یعلم بما فهم ضمن الاقل من قيمة ومن الارش وان علم فرغ الارش یعنی فروخت
مولد یا ده بر دیا اعتقاد کرد یا ندید بر کرد یا استیلا و کرده حاکم حال آنکه عالم
نبود جنایت عبد ضامن میشود اقل از قیمه عبد را و ارش را هر کدام که کمتر است
همانرا میدهد و اگر عالم باشد ضامن نذر ارش را و دية العبد قیمه یعنی دية عبد
قیمه عبد است پس اگر قتل کرد عبد یا خطا قیمه عبد واجب میشود ولیکن زیاده
کرده نمیشود بر دو هزار درهم فان بلغت سی دية الحر و دية الامة و دية الحره نقص
من كل عشرة یعنی اگر سید قیمه عبد بدية حره و دية امه بدية حره که ده شکار
هر یک از این دو قیمه ده دریم از جهة نقصان مرتبه عبد از حر پس حکم کرد
میشود در صد ده و دهیم که ده هزار درهم و در صد ده و دهیم که پنج هزار درهم و در صد

یعنی در هر یک می شود و نزد امام ابو یوسف و امام شافعی بوقیمه عبد واجب می شود و آنچه
دفع القصد قیمه ما کانت یعنی در غصب واجب می شود قیمه آنچه واجب می شود این
با جماعت است زیرا که مقبره غصب مالکیت نه آدمیت و ما قدر من قصبه القصد
قیمه یعنی آنچه که تقدیر کرده است از دین هر تقدیر کرده شد است از قیمه عبد زیرا
قیمت در عبد بخون و تیه است در حر بن در عبد واجب است نقص قیمه عبد آنچه واجب
شود در اصح دفع فقاعینی عبد دفعه سیده و اخذ ثمنه او مسکه بل اخذ نقصان
یعنی در کور کردن و در چشم عبد دفع کند عبد السید بحال و اخذ کند ثمن عبد را
یا بخانه یا در عبد را به آنکه اخذ نقصان کند و بقول امامین اگر خواهد دفع
کند و اخذ کند قیمه و الا اخذ نقصان کند و بقول امام شافعی و لو لکن بهادر
و اخذ قیمه کند و ان جنی مدبر او ام ولد ضمن السیاق من قیمه و من الارش
یعنی اگر جنایت کرد مدبر او ام ولد ضمن شد سید اقل از قیمه مدبر او ام ولد را و از ارش
فان جنی اخری تا رک ولی الثانیة ولی الاول فی قیمه و دفع الیه بقضا او
فی جنایات الآئینه اخذ و تبع السیاد اولی الا ولی ان دفعت بلا قضا یعنی اگر جنایت
کرد مدبر او ام ولد دیگر یا در حاله که دفع کرده است مولی قیمه بولی جنایت اول نقصان
و بر مولی جاری لا ربح نبود و بر بنص و شرک می شود و بولی جنایت اولی را و قیمت که دفع
کرده شد بولی جنایت اولی بقضا زیرا که نسبت در جنایت متعده مدبر او ام ولد
مکرر قیمه و اخذ تا که اگر اعتقاد کرد بولی در حالیکه جنایت متعده کرده بود لانا
نسبت بر مولی مکرر کیفیت دلی جنایت ثانیه بخیار است اگر خواهد در وجه نقد سید را
و اگر خواهد در وجه بولی جنایت اولی را که اگر دفع کرده باشد قیمه بقضا این بطل
امام عظیم

و اما اعظم است و بگذشت اما بین و بر نه و رسید را و من غضب صبیح چرا
 فاقه سوخت و او بجای لم یفین و ان مات لصا فقه او من حبه من عاقله الدیه
 یعنی اگر غضب صبیح بر او نگیرد بگذشت از نفسش بعد از آن مرد این صبیح در غضب بگذشت
 داشتن تا در بستان می شود غضب و اگر مرد بصا فقه و سپهر و یا بگذشت تا
 مثل ضامن می شود عاقله غضب به صبیح و قیاس نیست که ضامن می شود و بر دو
 چنانکه قول امام شافعی و امام زفر است زیرا که چون که غضب بر هر یک در دو لیکن
 وی باعتبار اتلاف است نه غضب کما فی صبیح او و بعد مقتله یعنی بجهت ضامن
 بر او عاقله و صبیح که و وید که گذشت شد است نزد صبیح عبیدی و قتل کرد این صبیح
 و ان اتلف مالا بلا ایداع ضامن و ان اتلف بعد لا یعنی اگر تلف کرد صبیح را بیداع
 ضامن شد صبیح عاقله وی و اگر تلف کرد بعد از ایداع ضامن صبیح زیرا که اتلاف است
 که از جنب صاحب مال است زیرا که عاقله صبیح تلف است پس بجهت ایداع و وید که گذشت
 نزد صبیح کویا که اذن کرده است بر اتلاف **باب انتقام** بدان که هر ما خود است
 از قسم عین گفته می شود از قسم ابدان ما یعنی لو کنت منی روح ابدی و کنت میت به
صح او اثر ضرب او ضیق او خروج و من اذنه او حینه و جده فی محله او
 اکثره او نصفه مع رمله لا یعلم قاتل او و علی ولیة العقل علی الیها او بعضهم
حلف خمن رجلاً مکلفاً منهم بخیارهم الولی یعنی میتی که بوی اثر جرح است
 یا اثر ضرب است یا اثر فقه کردن یا اثر خروج دم است از کونش وی یا از خیم
 وی که یا قتل شد است این میت را و حمله یا اکثر میت را یا نصف میت یا راس
 میت که معلوم نباشد قاتل وی و وی کرد ولی مقتول قتل را بر این محله یعنی

می شود

از جمله سوکند و ده شده پنجاه و در آن محلی ازین محله که اختیاری میکنند و ای این
پنجاه که سراسر بالدم قتل و لاعلمی که قاتل لا الولی تم قتی علیها بالذی
یعنی کیفیت سوکند نیست که گویند بالدم قتل و علمانی قاتل و سوکند و ده
نیز و بعد از آن سوکند خود ند حکم کرده میشود برای محله بدیت میت و آن را
عی علی واحد من غیرهم لقطه القمه عنهم یعنی اگر دوی کرد و قتی بر یک شخص
معین از غیر اهل محله قطه زند قسامه از اهل محله اما دوی کرد و یک شخص از اهل
محله قطه نمیشود قسامه از اهل محله و آن کم یکن فیما کرا الحلی علیهم الحان
یعنی یعنی اگر پنجاه که نباشند از اهل محله تکرار کرده نشو سوکند به اهل محله تا آن و
قت پنجاه سوکند تمام نشود پنجاه سوکند و در جای نهفت و من کل حبسی کلنی
یعنی گلول کرد و از سوکند حبسی ده نشود تا آن سوکند خود و لا ان خرج الدم من
فمه او دبره او ذکره و فی قیل و قد علی و ابته لوتها رجل فالدیه علی عاقلیه
یعنی نهفت قسامه و دینه اگر مرد و او را موه باشد خون از دهان وی یا از دبر وی
یا از زکروی از خون بیرون میآید ازین اعضا بفعل کس و همچنین قمت نهفت
و در قلی که نهفت یافته اندست بردارند که میرانده باشد این و ابته و جلی ملک و نه بر عاقله
و جلی نه برای محله و اگر کلب انفا لیک و ابته یعنی قتی که در و ابته
و بر این مردی سوار است یا گوی که کرده میشود همچون ابته و در خواب نه
بر عاقله و اگر جلی نه ابته و قاید و راکب همان بر عاقله همه ایشان است و عاقله
بین قریبین علی آخر پنجاه یعنی قتی که یافته اندست بردارند که در میان دو قریب است
قمت و دینه بر اقرب ازین دو قریب است و این بر تقدیر یک قریب ازین دو قریب یک
بود که

بود که آرد و رسد و اگر آواز نرسد قسمة و دین نیست بر یکدیگر ازین دو قسمة و
در رجل علیه القسمة و دین عاقله ان ثبت انما له بالحق یعنی و قسمة یافته اند
و در رجل که برین قسمة است و بعد از قسمة و دین وی بر عاقله رجلی است اگر تا
ثبت شود و یکی اینکه این دار ملک رجلی است تا که اگر ثابت شود و مجروح وی و دین عاقله

و این وجه در القسمة و القسمة علی اهل الخط و من السکّان و المستترین یعنی یافته
نشد قسمة و در خود قسمة بر اهل خط است نه بر سکان و نه بر جماعت مشتری
چنانچه در است مشترک میان جمعی و اهل خط و بعضی اینان فروخت بجمعی یا جمعی بجمعی
سکن اند و درین دار قسمة بر جماعت مشتری و برین جماعت سکن نیست و اهل خط
صاحبان قسمة دارند که در حین فتح امام قسمت کرد میان غایبین تا ملک نشود
امام ابو یوسف اهل خط و سکان و مشتریان برابرند و قسمة و دین فانی با یکدیگر

فعلی المستترین یعنی اگر فروخته نشده باشند اهل خط بر جماعت مشتری قسمة است
و در مشترک علی عدد الرکب یعنی و دین در رکب است میان جمعی و در سکن است اگر حصه

بعضی اکثر از بعضی بود و در ملک علی من فی ذی مسجد محله علی اهل دار و سوق محلوک
علی المملک یعنی قسمة که موجودند و دین در کسبه و دین قسمة بر کسبه و در کسبه است از مال و غیره

و در مسجد محله بر اهل محله است و در بازار محلوک بر مالک است بقول امام اظمی و امام احمد بن حنبل

امام ابو یوسف بر سکان است و غیر محلوک و انتایع و التسخین و الحامع لاقامة والدین
علی بیت المال یعنی بازار غیر محلوک و در راه عامه و زندان و مسجد جامع قسمة و دین

بر بیت المال است و دین بر تیرة الاعی و بقره بها اوقات فیه و دین و قسمة کی یافته اند
در بیان که عمارت نیست و زنده یکی یا آب برداشت این قسمة در دست خون وی

و گفته قریب سافه است که مذکور شد آن استماع صوت است و این بر تقدیر است که بر بینه محمول
شود که اگر محمول بود و در حجت است و دینه بر عاقله مالک و عاقله قاتل قتل زید عطف
بالعواقله و لا علیت به قاتل غیر زید یعنی مستحق که گفت زید است است این قاتل
ممکنه خود را بگوید که باید که من نکند هم و نمیدانم قاتل بر این قاتل را غیر زید ندیدم
مقتضوی است عاقله خصوصیات از خود من در گفتن وی که زید گفته است بستم قبول
نمیشود قول وی قبول کند داده نمیشود باین صفت و بطلان شهادت بعضی اهل عاقله
قبول فرمود و احد منهم یعنی باطلی شهادت بعضی از اهل عاقله قبول نمیشود غیر از حکم مالکی
از این و قبول بقول سایرین مقبول است شهادت اهل عاقله بر غیر محله و در جلیس
بیت و جدا حدیث قبول ضمن الاخر دینه یعنی دو مرد یک در خانه بوده باشند که تالی
شده باشد درین خانه که یکی ازین مرد یافته اند دست کشند و دینه بر این زن

نزد امام ابو یوسف و نزد امام محمد ضامن نیست و قاتل قریه امرأة عاقله
یعنی در قتل کسی یافته شد و قریه که محکم زن است قریه بر این زن است و این
بجانب امام اعظم است امام محمد است و نزد امام ابو یوسف نیز عاقله است مرده

باب العاقله العاقله اهل دیوانه من اینو منهم بوجهی که ادای دین
مأخوذ است از عاقله یعنی دیوانه اهل دیوانه از این که مکروب بود و شامی
این در دیوانه یعنی عاقله اهل دیوانه اند که مرگے این کسی از این است
بجانب است و بقول امام شافعی دینه بر قاتل است و قریه لمن یس من غیر من کل
فثلث تسین او ثلثه و اربعه یعنی عاقله می وی است مرگے نیست
از اهل دیوانه یعنی می قاتل خود است اخذ کرده میشود از کسی از عاقله در سه سال و نیم

یا چهار درایم بانطور که قسمت کرده میشود و تبر عاقله از هر کسی بکس گرفته میشود تا سه سال
بایکدی هم و ثلثت در هم گرفته میشود اول اصح است و نزد امامت فی بر هر کسی نصف ^{بناست}

و ان لم یسع الخیضم الیه الحرب الا حیاً نسباً الا قرب یعنی اگر یکی اندکی
بر در هم یعنی جماعتی می کشد باشند و در تقسیم دین بهر کسی زیاده است از سه در هم
قسم کرده میشود ^{قسم کرده میشود} که نزدیک تر است از روی نسب یا این قیاس هر که نزدیکتر

قسم کرده میشود یکی جناب و رعیت و الباقی علی الخیاض کا حد هم یعنی با وجود هم و اقربا
یکی در تقسیم دین بهر زیاده از سه در هم که باقی مانده از سه در هم که بهر کسی قسمت
کرده شده است بر جان است و قاتل بخون یکی از جماعتی است و نزدیکتر فی

و از دین چیزی نیست و للمحقق حی سیده و لمولی الموالا مولاه و حیه یعنی عا
قله معنی قبیله وی است و عاقله مولای مولای مولای وی است و قتل مولای

و المعبر فی العجم الی النقرة لواء کانت بالحرقة او غیره یعنی مقبره و عاقله عجم ال
لقریب بخوف بود خواه بفرقه بود و من لا عاقله لعلی من بیت المال ان

کمان و الا فلی الجانی یعنی کسی که عاقله ندارد بخون لقیطه مثل داده میشود و

وی از بیت المال اگر بیت المال چیزی نبود و مگر بر جان است و تحمیل العاقله

ما یجب بنسب العتق لا ما یجب بصلح او اقرار لم لصدقه العاقله یعنی تحمیل میکند

عاقله یعنی ضامن میشوند عاقله مال را که واجب میشود بسبب قتل نه مال را که

واجب شده است بسبب صلح یا اقرار و تصدیق نکرده باشند و عاقله و عاقله

قوه بشبهه یعنی همچون است تحمیل میکند عاقله عاقله را که ساقط است و بی

بشبهه جانچه قتل کرد مکاتب عدا و ترک کرد و فاراد و مرین مکاتب را ^{دارت}

و ارشادت و سید است و قتل ابنه محمد را باین تحمل نمیکند عاقله قتل پسرش را عداوت
تو نیست بر پدر واجب میشود و در حال پدر رسد بر عاقله و لا جناة عبد او علی
یعنی تحمل نمیکند عاقله جناة قید را بر هر او جناة محمد یعنی تحمل نمیکند عاقله جناة
عمر را در نبود یا در ^{نفس} و ما دون آن نفس و ما دون ارشاد موصی علی الجانی یعنی تحمل نمیکند
قله ما دون ارشاد موصی را یعنی اقل از نصف عشر دیت را **باب اگر اه** اگر اه
اگر اهت یعنی یافتند بکردن امری که میدار و دید او نمی تواند سر بعت است
گفته است هو فعل یوقو فوه یعنی اگر اه فعل است که در اندامین نفس را جل غرض
فیوت رفاه او بغير اختیاره مع تعاد الهیة یعنی بسی قوت میشود بسبب آن که
رضای وی یا فاسد میشود اختیار وی با وجود الهیة که بدار که اگر اه بدو فوه است
یعنی آنست که موقوف وی رضایت و این بحسب ضرب می باشد و مانع مفسد اختیار است
تتمید بقول و قطع عضو میباشد و شرط قدره الحاصل علی ما هو به سلطانا مکان اولها
یعنی شرط اگر اه قادر بودن مکره است بر چیزی که تمید کرده است یا چیزی یا در سه بود یا لا
بود مثل بر دانی از امام اعظم اگر اه از غیر سلطان متحقق نمیشود و تمید که این قول
امام اعظم بنا بر آنست که در عصر احام اعظم اگر اه از غیر سلطان واقع نمیشود و در عصر ما
از غیر سلطان نیز واقع میشود و خوف القاع و کون المکره متعلق ^{عفو} نفس او
او هو المحلی یعنی شرط دیگر اگر اه خوف مکره است القاع آن چیز است که تمید کرده است یعنی غایب
ظن وی آن بود که مکره میکند آن چیز را که تمید کرده است و شرط دیگر بودن تمید بر اهت
متعلق نفس با قطع عضو بود در این مکره مضطرب است و فاسد است اختیار وی و موجبا
علی عدم الرضا یعنی موجب عطف است بر متعلق یعنی دیگر بودن تمید بر اهت موجب چیزی که

معدوم گرداند رضا را همچون تعدید بحسب حد و ضرب معلوم بدانکه معدوم رضا مخلقی
میشود با خلاف باس زیرا که زایل بآنکه ضرب متاثر نمیشوند پس بحسب آنکه
اکراه است در حق این بین حبس میکند و ضرب شدیدی بآید تا اگر اه متحقق شود خلاف

اشراف که گفت در حق اکراه است در حق این و الفاعل معتقداً اکراه علیه ضابطه

اولی الشریع یعنی شرط دیگر بودن مکروه است متعلق او چیزی که اکراه کرده است مکروه را
خیر قبل از اکراه و این امتناع وی از مکروه به از جهت حق خود است همچون اکراه بخریدن

مال یا اتلاف مال یا اعتقاد عبید الله حق غیر بود همچون اکراه بر اتلاف مال غیر یا از

جهت حق شرع بود همچون اکراه بر شرب زنا قتل اکراه باطلی او فی صلیع و نحو او

او اگر افسح او مضی یعنی اگر اکراه کرده اند مضطر یعنی مجبور و تقبل و قطع یا

منظر تعدد بحسب ضرب بر بیع مال و مثل وی همچون شری و اجاره یا باقراردین

بر رجلی این مکروه کرد این افعال را و این مکروه مختار است بعد از آن که اکراه

فایده اگر خواهی فسخ کند این تعاقبات را یا امضا کند و بیکلکه مشتری این قبض

یعنی بیع اکراه مالک میشود بیع و مشتری اگر قبض کرده باشد بیکلکه بیع مکروه بیع

نزد ما زیرا که کن نفع واقع نشد است از اهل بیع و محلی بیع و فایده جریمه قوت آن

وصف است که آن رضایت و بیع در بیع فاسد ملک میشود بقبض فیصیح اعتقاد و لزمه

یعنی بیع صحیح اعتقاد مشتری بعد از قبض و لازم میشود مشتری را قیمت بیع بپردازد

تدبیری و کسب و در تعریف ممکن نبود و قبض وی فان قبض نموده او سلم طریق این قبض

کرد مکروه نمیشود بل بیع و بلوغ یا تسکیم و بیع و بلوغ یا تسکیم بیع و دیگر حق رجوع ندارد

زیرا که طوع و قهراً جاری است و حل باطلی است بخریدن و اکل المیت و کوهها حق آن برانهم

منظر

یعنی حال است مضطر را شرب خمر و اکل میت و قتل وی تا اگر صبر کرد و کشته
 نشود یا مقطوع انداخته است زیرا که اشیا مناسب از حرمت در حال ضرورت و
 اشتباه از ضرورت حال است و ضرورت نیست در اگر همراه غیر مضطر است اگر صبر کرد
 کشته انداخته است همچون حال مخصوص در خصی به اظهار الکفر مطمئن قبل از طلبه به صبر
 اجرا یعنی رخصت داده شد است مضطر را اظهار کرد و کلامی که در حال که طلبه می بین
 بود بایمان و صبر کردن و اظهار نکردن کفر یا کشته شد یا کشته نشد یا مقطوع
 ما چو در متناسب است و اختلاف مال مسلم و ضمن الحاصل یعنی رخصت داده شد
 مضطر در آن مال مسلم و تضمین کرده شد مگر بکسر زیرا که حرمت نفوس و
 است پس جایز است مال بسبب حفظ نفس شود لیکن اخذ مال غیر ظالم است پس
 اگر صبر کرد کشته نشد پس بدلی کرده است نفس خود را از برای دفع ظلم پس ما چو
 و اگر اگر همراه بحال مسلم بجایی ضرب کرد جایز است آنرا و اما تضمین بنابر
 الشک که فاعل حقیق مکره است بکسر پس لا قتله و قیاده و مقتضای رخصت
 داده شده است مضطر در قتل مسلم و قصاص کرده می شود مگر بکسر و بی مکره
 یعنی را و این بقول امام اعظم و امام محمد است و اما فاما نیز قصاص است
 بر مکره و ضعیف الحاح و طلاق و عقد و رجوع بقیمه العبد و نصف المهر و غیره
 الحاح مکره و رجوع میکند مکره بر مکره در اعتاق بعمه عبد متقی زیرا که اعتاق از
 حیث است که اطلاق است مضاف بکفر است و رجوع میکند مکره را اگر همراه بطلان مکره
 بنصف مکره می رسد است اگر و طایفه مکره باشد زیرا که نصف مکره و مکره سقوط
 باینطور ممکن است که وقت از جانب همراه نشود یا بتداعی بقتیل این زوج

و نذر و بینه و ظهار و رجعت ابله و فیه فیہ اسلام بلا قتل و رجوع
 یعنی صحت نذر مکره ماکه باکراه کرد که واجب کرد و اندر نفسش صومی را
 با صدقه و امثال لازم میشود بروی و صحت نیست نذر مکره وی با اینطور که
 اکراه کرد به بینه با صدقه با روزه داشتن مثلا و صحت نیست نذر رجعت
 استیغای انحاج است و صحت نیست نذر ایلی وی زیرا که ایلا جدا است و ایلا
 و طلاق است و رمال و اکراه و اکراه منع یکدام نمیکند و صحت نیست نذر
 وی زیرا که خود همچون رجعت است و در استیغای انحاج و صحت نیست نذر
 و بعد قتل اگر رجوع کند از اسلام یعنی اسلام آورد و باکراه بعد از آن برگشت از
 اسلام قتل نیست بروی و در خصوص طلاق لا ابرأ و ردت یعنی صحت نیست ابرای
 از وین باکراه و صحت نیست ردت وی باکراه و این مسئله معلوم شده بود باکراه
 از قول وی که در خصوص الخ و ان فسخ حد یعنی اگر زن را کرد باکراه حد زده
 بقول امام اعظم غفر له اما بین الا اذا اکراهه السلطان یعنی مکروهی که اگر
 کرده بود بوی سلطان که در صورت حد نیست باتفاق بدانکه اکراه معط حد است
 باتفاق لیکن اختلاف در تحقق اکراه است از غیر سلطان چونکه نزد امام اعظم اکراه
 از غیر سلطان متحقق نمیشود پس زنا باکراه کفر نمیشود پس حد زده میشود و اگر
 سلطان اکراه کرد حد زده نمیشود و در تحقق اکراه اما نه زنا اکراه متحقق میشود
 از سلطان و از غیر سلطان پس حد زده نمیشود و در صورت **کتاب**
الحنفی بود و فرج که خان بانی من ذکره مذکور و ان بانی من فرج فانی
 و ان بانی منها حکم بالاسبق و ان استویا فاشکل یعنی ضعیف صاحب فرج

و صاحب ذکر است اگر بول کند از ذکر وی مرد است و اگر بول از فرج وی ^{است}
 و اگر بول کرد از ذکر و فرج حکم کرده شد بر ابق از هر کدام که سابق بول ^{میکند}
 همان اعتبار دارد و اگر از جانب معا بول کند خضی مشکلی است و لا اعتبار
 لکثیره یعنی اعتبار کرده نیست و اگر بول را نزد امام اعظم بخلیف امامین که از
 هر کدام جانب که پیشتر بول میکند همان اعتبار دارد و فان بلغ ولم یظهر علامه
 احدیها مشکلی بینة بالغی نند ظاهر شد علامت یکی از دیگر و انشی بسوی ^{خضی}
 مشکلی است و همچنین است که جمیع شد علامت ذکر و انشی یا بنظر و که هم و ریش
 بر آورد و هم سینه زن بر آورد فان قام فی صفتی اعادة فی صفتی تعیین
 جنب و من خلفه بخدا که یعنی اگر است و در نماز در صفی زمان اعادة کند خضی
 نماز را و اگر در صفی مردان استاده بود اعادة کند غایز که در و در طرف
 وی است و که در برابر خلف وی است و اصل خضی مشکلی است که با حوط
 کرده میشود و در امور دین و حکم کرده نشود و انشی که نشک اند نشود وی بس که
 خلف بود باید که در صفی زمان مرد است و حلی بقاع و لا یلبس حریراً
 و حلیاً و لا یکتفی عند رجل و امرأة و لا یخلو به غیر محرم و امرأة یعنی نماز کند
 بقاب و نبوشد ابریشم و نبوشد حلی و روی خود کن بدین مرد و انشی زن
 و خلوت نکند بوی غیر محرم وی خواه مرد بود و خواه زن بود باین محرم
 و لا تقرب الی محرم و کره للرجل و المرأة خفیت و لیستری امة بخفیت ان ملک
 مالا و الا فمن سبب المال تم بیاع یعنی من فروت نکند و بی محرم که مرد بود و مکروه
 مرد رجل و لا امرأة را خفته کردن وی و تریه فی شود کثیره که اگر مالک مال بود

خفته کردن و را

والا خریده میشود از بیت المال زیرا که بیت المال معذور برای حاجت
 فان مات قبل ظهور حاله لم یفلس ویتیم بن اگر بمیرد پیش از آنکه ظاهر شود
 مرد است یا زن نشود و او را ویتیم دهند و بپایان بفرمایند و غایب است
 و باید که حاضر نشود ضمنی مشکلی در حال که مرافق باشد و در وقت شستن
 مرده خواه آن میت مرد باشد خواه زن و ندب تسجیت قبره یعنی
 مسح است بپوشیدن قبر خشت و در وقت که دفن کند و یوضو الرجل القرب الامام
 و نهند تا موت مرد را نزد اجماع در نماز جنازه نم یهو بعد از آن خشت را
 نم المراه بعد از آن زن را ادا صلی علیهم و قه که بر سر کس نماز بیگ نوبت
 خواهد که گذاردند فان ترک ابوه و ابنه فله و له لابن سیمان یعنی
 بن اگر ترک کند خشت را بپرو و پسر نیز ترک کند بعد از فوت مرخصی را یک
 سهم میدهند و پسر او سهم و عند النبی له نصف النصبیین یعنی و نه
 نخبی مرد را یعنی خشتی مشکل را نه و نه نیست و هونکته من سبقه یعنی این
 نصف نصیبین سه سهم است از هفت سهم این نزد ابی یونس و خسته
 من اثنتی عشره عند محمد و عند عیسی بن مسهم است از دوازده سهم نزد امام
 محمد و جمیع الله و الله اعلم بحقیقه الحال **کتاب الاخرس** مسائل
 مسلمان بدل بپراکند کتابه الاخرس نوشتن کنگ و ایمانه بما یعرف کلامه
 و اشارت کردن باینکه نشناخته نشود از آن اشارت کج او و طلاقه و طلاق
 او و بپرو و تراه یعنی و نه و خشت و خردن کنگ و قوده یعنی شناختن
 کنگ بان اشارت قصاص را او کال بیان یعنی این افعال کنگ حکم

دارد و تکلیف که بران مرتب میشود و الا یکد و لیکن حد غیر سرکنگ را اگر اقرار
 کند بطریق اشارت برامیر که موجب حد قذف شود یا حدی دیگر از حد ^{حد}
 نزنند و اینجهت آن که حد بشبه دفع میشود بخلاف قطعاً صریحی که گویای
 بوطی ^{بوطی} ^{خوار} با اقرار بوطی موجب حد نمیشود ماعدا میگوید تصریح نکنند بیاو قطعاً
اقامت میکنند گویای با اقرار مطلق قتل اگر چه تصریح نکنند بعد و قالوا
في معتقل الانسان ان امتداد ذالك وعلم الاثارتة فكذا ينبغي كفته اند
 حق که گفته زبان گرفته باشد و عارض شود و این مرض که امتداد و باید
 ویرکشد و اشارت او معلوم شود او نیز حکم بیان دارد مثل کنگ و امتداد نباید
 و اشارت او معلوم شود حکم بیان ندارد و در غم مذبحه فیها میتة ہی اقل ^{توی}
 یعنی و گفته اند و کوسفندان فح کرده در میان ایشان کوسفندان میتة باشد
 کمتر از آن کشته شده تا وصل کند بخورد و اکل ^{اگر} اختیار کند و بخورد و در حال اختیار
 بماند اضطرار که در حال اضطرار خوردن مرد را نیز درست است اما اگر میتة بیشتر
 بماند یا تنه اختی باشد بخورد و با وجود تحریر مگر در حال اضطرار و خمسه ^{دو} اما ^{دو}
 گفته که حل نیست خوردن در حال اختیار اگر چه مذبحه نباشد از میتة کعبه
 اگر تحریر دلیل ضرورت است و در حال اختیار ضرورت نیست و دلیل حنفی آنست که
 علی قایم مقام ضرورت است و ثابت ساختن مبلح بودن بحد آنکه ما میدانیم
 بازارها مسلمانیان خالی نیست از حرام و با این جایز نیست از جزی بازار خوار
 و تحریرین یا غیران با اعتبار غالب حال و این از جهت آنست که از قلیل
 حد نمیشوند کرد و متغیر است باز ایستادن از قلیل حرام و شبهت است ^{دو}
 عفو

عفو مبداء رزاقنا و خدای تعالی بدو بما ما را که نسبت بعفو عظیم او اندک است

تحت عام انتم هذه الشرح بالذوق والشوق والاشدة والرسوخ

الاله توفيق الله تعالى اللهم استعوي بالخط والسهر والنسيان والنقص

والخوف والنقوص وتم في يد عبد الضعيف ملا محمد عبد الله ابن ملا محمد بن اخون

في بلد فوقه اللهم احفظ من وسواس الرجيم صدورها وعلبها وافي

داد الطاعة وعبادتها وانقص في الليل نومها واكشف قلوبها بالتوب

والعباد واعوذ بنومها واستعوي بنومها كان من الهمة الف وماتان وثلاثة

وستين في سنة الفم في شهر جماد الثامن هذا الشرح في يوم ثمانية عشرة

سنة ١٢٠١ وفي شمسية في يوم اتني

في النور جماد الثمانية

لم تم

اللهم استعوي الكاتب والاب الام من عذاب القبر والخسر والميزان

والعراط والنار اللهم اغفر له ولوالديه ولا تستأذي وجميع المؤمنين و

المؤمنات والمسلمين والمسلمات الاحياء منهم والاموات انك مجيب

الدعوات ووافي الحاجات ورافع الدرجات ومنزل البركات وقاضي

الحاجات برحمتك يا ارحم الراحمين

بعد ان كتاب اكره كتاب الحوت متذخر نذرت كتاب البحر والحد والادب

هو مع لعا والقول وسببه الصفرة والمجنون والرف وصموا بالفتل اخر

الى العنق الاقرار بما لي ومحل حدودي ولا يحل لغيري ديني وتحريمي

حين وطيب حايي ومكارم فليس اذا بلغ غير رسد لم سلم الله حتى يبلغ

حسبها وحيا وعشرين سنة وصح لغيره فله ولغيره لم لا رسد وحسب

العالم المدون له فيه وفيه دراهم ومن داره ومن وماره وما كل

نعماد والاعراضه وعقاره ومن اعلى ومعه عرض لم اوده ما

نعماد

نعم الوه للعماد وبلغ العلام ما لا حلال والاصال والامرال والحي

مالا حلال والخص والخص فان لم يوحى بم لها خمس عشرة سنة لم يوحى

داري مدله له اسعة سنة ولها تسع وعقد قاح ان اذله الاون فلي

الحق والسقاط الحق لم يصر في العبد تنفع ما لم يصر في العبد تنفع

ولو اذن يوما فهو ما دون الى ان يحرك ولو اذن في نوع عم اذنه

مربحاً ودلالة لما اذا راه سبيده مع واسترى وسكت فطبعه

ولو عين فاحصاً يؤكل بها وبرهن ومرهن وسفل المارض واما

مزارعه ويشترى بداره ديناً وكما يدفع المال وما فوزه

مضاربة وبساتين ولو حر نفسه ولو بوليقة وغصبه دين ولو بعه

الحق وسكن طعاماً سيرا ونصف من لطفه ومن تعامله وكما من الشئ

نفسه قدره ولا يروح ولا يكاتب وكل دين وحسب تجارة او ما يوفى

معناه بالخزم ودليقه وغصبه وامانة حدها وهو حجب بوطى مسرعه بعد الاخذ

يتعلق برفيه فلتاع منه وتقسيمه بالحقق وكسب حصل من الدين او بعه

وبما هو المصالح اليها احد سبيده من الدين وطول ما بقي بعد غنقه والسبيد

اخذ على ملكه مع وجود دينه والباقي للزمام ويحيز ان البقي او ما سبيده ما

مطعاً الحق بدار الحرب مرتداً أو محرراً عليه نظر ان يعلم هو واكثر اهل بيته والامة ان

استولد باو ضمن قيمته اليوم ولو حصل له حاله ورفقه لم يملك سده ما معه حكم ينفق

ما زاد وبيع من سيدة بالقيمة وسيدة مبرتها او اقل فان باع بالكثر بعض اوجه

الفصل في نكاح ان السلم مبيع من قبضة وله حلق مسوية له وبيع اختاة موطوءة

وضمن سيدة الاقل من قيمته ومن دينة ولو اشتراها باع كبايعت او دية جحره فهو

ما دون ولا يباع له سلالا اذ اقر سيدة ما دونه وتعرف الصبي ان ينفق كالاسلام

والامهات صح بل اذن وان حر كالمطلاق والعاق لا اذن اذن به وما نفق

حر كالمبيع والشرأ خلقه باذنه وليه ينظر ان يعقل البيع المأوا والشرأ حاله ما دونه

ابوه ثم وصية ثم وصية ثم القاق او وصية ولو اقر باخره فهو من كذا اذا اشترى

كتاب الوصايا اي ايجاب بعد الموت ويدفع باقل من العلق عند عداوته
او اسما

وهم يسمونهم بحصصهم كما بلوا احدهما وصحت الحق فيه ان ولدته لاقبل مدته من وضما وهي

والاستناد في وصيته امامه الاجلها ومن السلم للذي وبكسر بالثقت للاجنيح

في الكرمه ولا تورثه وقاله مباشرة الا ما جاز به ورثته لاقبل مدته من وضما وهي

ترك وفاد وقدم الدين عليها ولعل بعد موته وبطل قبولها ورثها في حصة ورثه

ملك الاراضى موصيه بمثل قبول فهو ورثته وله ان يرجع عنها قبوله في كل فعل

تقطع حق المالك على الغصب كما مر او يرثه في الموصيه بما كان عليه تسليمه الا انه كل السوا

والسواء ورثه في كل ملكه كالبيع والهدية لا لعل يورثه في كل ملكه ومطلوبه

المريض ووصيه لمن كرمي بعد ما كثره ورثه ورثه لابنه كما مر او غير ان

السلم او ائتمن بعد ذلك وذهب بعدد ووصيه في كل ملكه

كل مال مدينه ولم يوصيه في الاذن له وان ائتمن الوصايا قدم الوصيه في

وان تاتوقه ما قدم وان اوصح الحج فذكر الناس من بلدة ان بلغ ثلثه

ذلك والاف من حيث يبلغ فان ما جاز في طريقه او اوصح الحج عن حج من بلدة

في حية ثلث ماله لزيد وسكس لا خرو لم يحج وثلث الثلث وثلثه وكله ينفق وقال

يرجع ولا يقرب الموص له باكثر من الثلث عند ابيه حصه له الا في الحيات واسما

والله اعلم المرسله وبمثل نصيب ابنه صحت ونصيبه لا والمعتبة بحال العقد في الفرق

المخيرة فان كان في الحية في كل ماله والاف من ثلث ماله والنصف الى امته من

الثلث وان كان في الحية ومريض صح منه كالصحة واقفاقه ومجاها وبهية وخانة

وصية **فصل** جاره من نصف به ومعه كل ذي رحم محرم من عرسه و

كل زوج وذو رحم محرم منه واهله عرسه واليه بنية واقارب وذوان به حواءه و

من ذوي رحم الا قرب فالاقرب غير الوالد بن والولد وفي الولد زيد المذكور الا ان

سواي

با سواد و در نه و کمر کاشین و در بنی فلان الانی منهم و بطلت الوصیه ^{للموت}

فیموت ^{للموت} و مقتول و صحت بخد متعده و سکنی داره مدته معینه او ابد او بطلت ^{فان}

خرجت الرقبه من اثلث لکلت الیه والا قمت ^{تصل} او لهما یا فی العبد موت و صلا ^{موت}

و بعد موت یعود الی الورثه یعنی بموت موی بعد از موی خود میکند موی به بوزنه

موی حکم ملک زیرا که در یک ملک این است و بنیره بستانه ان متوفیه قمره که بنده فقط

و ان ضم ابد ^{بستان} که بنده و ما یحدث یعنی در وصیت بمیوه بستان اگر مرده موی حال آنکه در بن

میوه است مرا این موی است این میوه و بس نه آنچه بعد از بن پیدا خواهد شد و اگر ضم

کرده باشد لفظ ابد مرا این موی به است این میوه که است و آنچه بعد از بن خواهد

گذاخت غله بستانه و بصوف غنمه و ولد یا و لیهما که وقت موت فم ابد اول این

بجنان که وصیتی که در غله بستان وی است و مرد است موی غله که حاضر است و غله که

حادث است بعد از بن از ان موی است خواه لفظ ابد ذکر کرده باشد و خواه نکرده باشد

و در وصیت بصوف غنم وی و ولد غنم وی مر موی که است آنچه در وقت موت است

ضم کرده باشد لفظ ابد را یا نکرده باشد بدانکه فرق میان غر و غله و صوف و لبن و دو

موجود باشد صحیح است استحقاق اینها بوصیت اما مودوم ازینها مشروعی نیست استحقاق

اینها بن عقوق پس صحیح نیست استحقاق اینها بقصد وصیت نیز اما غر و غله صحیح است استحقاق

اینها بقصد که از عقوق همچون مزارعه و مساق مثل الس صحیح است بقصد وصیت نیز

و بوارث بعد او کنیسه جعلی فی القه یعنی مورش می شود و کنیسه که با کرده است
درمان دی الوصیه یجعل احدی صاحب یعنی وصیت به بهای بیعه و کنیسه

جمع معلومین صحیح است و بجای است از برای غیر معلومین نزد امام اعظم علی السلام
و بیعی گفته اند اختلاف در جایی که وصیت به بهای بیعه و کنیسه روی دزده باشد علی
مهر که باقی او نیست و مراد بقری آن موضوعی است که در شعار اسلام **باب**

فان رد غنمه رد من او حی الی زید قبل غنمه و الا لا غنمه حی الی فلان یعنی بپوش کردن فلان تصرف در مال
خود نماید بعد از موتش یعنی کسی که ایضا کرد و بزیید قبول کند نزد موهی و بهیجور موهی

و اگر رد کرد نزد موهی مرد و داند و اگر رد نکرد در حضور موهی بکس در غیبت وی رد
کرد مرد و داند فان سکت فمات موصیه فله رده و غنمه یعنی اگر ساکت نماند
بعد از ایضا بعد از آن مرد موهی زید است و ایضا و قبول ایضا و لغرم بیعتی

من اشترکه وان تجمل به یعنی لازم شد بسبب بیعتی از ترکته که اگر عالم نباشد با ایضا
ترک کند زیرا که توقف در ترک دلیل قبول است فان رد بعد موت نم قبل صح الا

اذا انقض قاض رده یعنی اگر رد کرد بعد از موت موهی بعد از آن قبول کرد صح است مگر هر
گاهیکه تنهید کرده باشد قاض رد وی را و الا عباد او کافر اذ فالت بدل القاض بقوه

یعنی و مکر وصیت کرد بنده یا کافر یا فالت بدل قاض آن وجه کافر یا بنده یا یا فالت
بقرآن و الی عیده صح ان کان ورثه صفاراً و اگر بنده خود را و احسان و در است

مسکه ما در اموال سیر و اذنان او صغیر باشند و الی عاجز عن التقیام بها ضم الیه جیره و اگر وجه بزرگسیر
نارسیده خود فروخته از برای حاجت وی گرفته عاجز باشد از قیام نمودن بوضیعتش کند قاض باو کسی دیگر را و بقی امن بقدر

جائز است بر چند بیعی باقی گذارند بر وصیت آمینی را که قادر باشد بر آن و الی انین لا یقیر احدیها
و شرح و قاض قاض است
لا یقیر احدیها
لا یقیر احدیها
لا یقیر احدیها

الا بشره كغنه و تجهيزه و اگر وصیت کند بدو کس نخواهد تصرف کند که از این مال
میت مکروه در بدین گفتن او در کار سازی میت کردن جهت دفن میت و الحاقه
و تقوّه و قضا و این فکر در خصوصت و بخت کردن و در حق ای میت و ادای قرض میت
از جسی حق صاحب دین باشد در ترک میت که میتواند که یک از دو وجه دخل کند
بدون دیگری و طلب و نداء الیه الطفل و همچنین یک از دو وجه میتواند که طلب دین
میت کند و خریدن ما که نیاز طفل است و الا باید قبول کردن برای طفل و اعتنا
عبد عین یعنی آزار کردن بنده بنده که تعیین کرده است از ادای او را میت و دو وجه
یعنی و امانت که معین باشد نیز نمیتواند که بدون دیگری و تنفید وصیت معین
یعنی و دست کردن وصیت معین و جمع اموال ضایقه یعنی در جمع کردن مالها
که در موصی ضایع شده است و بیع مایه ای تلفه یعنی بیع آنچه خوف تلف او باشد و در
مال سوای آنچه مذکور شد یک از دو وجه بدون دیگری تصرف نمیتواند کرد مثل بیع و دین
و اجارت و ملکات ساختن بنده و مانند این تصرفات و وصی الوصی و وصی فی مال
و فی مال موصیه یعنی و وصی حکم و اول دارد که میتواند که تصرف کند در مال و
و در مال موصی و اول دلا بیع و وصی دلا بیع و الی اینها بن الناس و منکره
یعنی بیع و نداء کند و وصی مکمل آنچه قبض واقع شود با مقدار در عرف و عقار و املاک
صغیر میتواند فروخت و هر وقت که دین باشد بر میت که بی فروخت عقار را ادای
یا صغیر را بان احتیاج باشد به آن کفایه شود یا مشتری بدو مقابل قیمت وقت او
بخرد و بدفع مال مضاربه و شرکته یعنی میتواند در دو وجه مال موصی را بمضاربه
بشرکت و بضاعه یعنی بضاعت نیز میتواند در دو وجه سرمایه بکشد و بدو مال

بجارت کند و آن و محال یعنی قبول حواله نمیتواند کرد و بی علی الاطلاق لا یعنی هر گاه
 نفی و درویش باشد بدوی قبول حواله کردن رد است فلا یفرض مال الیتم
 یعنی فرض نمیتواند داد مال الیتم را و بی علی الکلیه الغایب یعنی بی نمیتواند کرد
 و بی بکلیه غایب الا فقدان یعنی مگر امری که کثیر را که غایب باشد و نمیتواند فروخت
 و لا یفرض مال و بجارت یعنی نمیتواند کرد و بی در مال موهی غیب بجست آن که
 و بی را حفظ مال فرموده اند نه بجارت کردن و بی مال موهی و الداعی علم بالصواب

مسئله عبد الله عباس رضی الله عنه روایت میکند که از رسول خدا
 الله علیه و سلم پس خورده فرو استریا گشت و پاک کننده و دیگر
 روایت میکند الحسن بن غالب یا غالب بن الحر رضی الله عنه که
 بدرم وفات یافت و از وی فرزند میراث ماند از رسول علیه السلام
 سوال کردم که چگونه رسول علیه السلام فرمود که **کل من سین مالک**
 یعنی بخور از مال هر کدام که فریه تر بود امام مالک ازین سبب گوشت
 فرا گشت و پس خورده او نیز پاکست و پاک کننده است و علی ای ماله
 گفته اند که رسول علیه السلام سین و به از خوردن فرموده است یعنی هر کدام
 فریه تر است فروخت و بخور چنانکه گویند فلاخ باخ خورند یا خاند را خورند
 ملک و سبب خوردن آنها را خورده است بهای آنها را خورده باشد اینها
 نیز همان بود که اگر بطریق تسبیح ثابت شود که رسول علیه السلام سین و به
 فرموده است باهمی حدیث که خدا الله عز و جل روایت میکند که آن
 حدیث مشهور شده است روایت میکند که رسول علیه السلام در خورده خیر حکم فرموده

یکی از آنکه این بود کوفت خراپ و استر برهما حرام شد و بیل بر آنکه چون
خبر را گرفتند صحابه و یکسان نماده بودند کوفت خرواستر میگوید
علیه السلام فرمود که اگر خواهر کم یعنی آن کوشتم را بسلطان دهید
و خوف را را بنویسد جنایت از پس خورد و سگ شود علی را
گفته اند که تعارض حدیث رفتاد این عباس رضی الله عنه گفته است
یا که این عمر رضی الله عنه گفته است باید بس ما میگویم که مشکوک است

فصل در مسعود

رسول علیه السلام فرمود اند که اگر در رات پنج المخطوط است یعنی
خود در صباح میگرداند حرما را **مسند** اگر کسی بر بر فاشی
میکند یا چهار اندام را میگوید روا بود یا نه میگویم اگر سیلان شود
و اگر سیلان نشود روا بود **مسند** اگر کسی در جنابت است و بر برف همچون
روغن جرب میکند بقول امام ابویوسف از عمده جنابت بیرون
میآید و بقول امام اعظم و امام محمد بیرون نیاید از برای آنکه
جنابت قوی تر از حدیث است و بیل بر آنکه محدث را ظاهره قرآن را
شد خواندن در مسجد باید در آمدن اما جنب قرآن خواندن
بجود نشاید و در مسجد نیز بس جنابت قوی است آمدن بر طهارت
ضعیف است ابویوسف میباید آنجا که قوی است بطریق اولی امام ابویوسف
گفته است که در طهارت حدیث غسل فرمود است که قوی است تا غسل
جویم و باید یکم آیه غسل در ابویوسف باید اما در جنابت طهر فرموده قوی است تا دادن
کنیم جنبها طهر و آیه و طهر چون رسیده پسندیده بود و در

قال النبي عليه السلام من شرب من سواد راحية المسلم غفر الله تعالى
 يعني فرمود که هر که بس خورده برادر موردی را خورده خداي تعالی او را
 بیامرزد **مسئله** بس خورده اگر در پاک است بهر نوعی که باشد خورده
 مسلمان خواه کافر خواه محدث و جنب و حیض و نف یا کتبه یا نفای
مسئله بر چند بیت است **دور** اگر کم اگر قافی مشک بیت المال دین
 و طینت بولماسه اوزی یکا یکو بخوراک یوق بولسه شریک یک مال
 اموال بولسه یا جمیع و ارث اراد اقی مشرک نه بلوب برسه برسه
 مشک اجره سنه الیه جایزه دور اگر کوندا بلوب برسه یا بر یا یکا یکا
 بلوب برسه علیکا باقیب یا بریم کنه یا بر کشینک تورث حصه سینک بر
 سنه الغای **محیط** کتابه الیتب دورا که اگر قافی مشک بیت
 المال دین و طینت بولماسه اوزی مشک یکا یکا تقویم بولماسه اوزی
 بر کشینک اجره سنه الیه جایزه دور **مسئله** الیتب دورا که تقویم
 تیلغوی علیکا باقیب اوزی یکا کشینک اجره سیف باقیب الغای **مسئله**
بیت دورا بوزمانه داغها باشم خذ زکوة نه بر کلیک لازم و جایزه دور
 جایزه ایما که اول کشینک بر ملک مال زکوة نه بر مکر طالب طایفه هر
 نفقه بولسه برسه برکای صدقه نه طایفه برکای افضل دورا جابل تقوا
 سیو نه کاندین و بیت دورا **مسئله** سر اجید دورا که کمره مرض موند بخشنده
 قبل بخشنده قبلان کمره مشک اوج حصه سینک بر حصه در دست دورا یک حصه
 و است ایما **مسئله** امام مرض موند بخشنده قبله وصیت قبله کامل
 قوله تعلم یا ایها الذین امنوا لم تقولون مالا تفعلون

اینها در کتاب
 فقهیه است
 و در کتاب
 فقهیه است

Handwritten text in Arabic script, likely a signature or date, located at the bottom right of the page.

سید محمد بن علی بن ابی طالب علیه السلام

Handwritten text in a cursive script, likely a continuation of the previous page, showing dense, flowing characters.

...

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the manuscript's content, written in a cursive style.

Handwritten text in Arabic script, likely a manuscript or document, showing several lines of text written in a cursive style. The text is partially obscured by a diagonal line and some ink smudges.

و سوره بنان بفتح حضرت عثمان حضرت ابوسعید

حضرت خضر و الیه حضرت عیسی حضرت بابا حکیم و الیه

رضا حضرت یحیی علی احمد عیسی سمی شمس رضا حسین

حضرت ابراهیم ابن رسول احمد حضرت امام نافع حضرت امام

مالک حضرت ازواج مطهرات حضرت نثار رسول احمد حضرت عقیله

ابن ابی طالب حضرت بابا فاطمه زهرا حضرت زبیه ابن ابی طالب

و در روضه حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم حضرت ابابکر صدیق

و حضرت عمر ابن خطاب حضرت بابا فاطمه زهرا

و حضرت عثمان بن عفان حضرت ابی طالب

و حضرت علی ابن ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت فاطمه زهرا حضرت ابی طالب

و حضرت محمد بن عبد الوهاب حضرت ابی طالب

و حضرت احمد بن محمد بن عبد الوهاب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و حضرت ابی طالب حضرت ابی طالب

و تب علیا و از ما در گذران اگر در عمل قصور و تقصیر واقع شده
ایک انت التواب الرحیم بتحقیق توبی پذیرنده توبه مقمران بخشنده هر کند کاران

کتابخانه
 ملی
 وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی
 تهران

ИНСТИТУТ ВОСТОКОВЕДЕНИЯ НАУЧНАЯ БИБЛИОТЕКА	НКП РСФСР	ВОСТОКОВЕД.
	09	
	107683	

590

Испол

کتابخانه
 ملی
 وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی
 تهران

1954

مکتبہ اسلامیہ
لاہور

نور الدین
عربی از ہر پندہ نہایت

